Gerilim

KOETHI ZAN

ASLA YAPMA

Kaçarak kurtulamazsın!

DK

Gözleri bağlı ben... Zincire vurulmuş ben... Köşede, ellerim arkadan kelepçelenmiş, bir sandalyeye bağlı, dilime bir cerrah iğnesi batırılırken ben...
Tutsaklık insana bir şeyler yapar. Ne kadar aşağılık bir hayvan olabileceğinizi gösterir. Hayatta kalmak ve bir gün öncesine göre daha az acı çekmek için nasıl da her şeyi yapabileceğinizi gösterir...

Çocukluk arkadaşları Sarah ve Jennifer için dünyayı güvenli kılmanın tek bir yolu vardır. "Asla yapılmayacaklar listesi" oluşturmak ve bu listeye sonuna kadar uymak. Uçak kazaları, doğal afetler, hastalıklar, tecavüz... Hepsinden kaçınmanın mümkün olduğuna inanırlar. Üniversiteye başladıklarında odalarının başköşesine asarlar listeyi. Ama bir gün listenin önemli bir kuralını ihlal ederler. Sarah kendine geldiğinde bir mahzendedir, çırılçıplak soyulmuş ve ayak bileğinden duvara zincirlenmiştir. Ve yalnız değildir. Orada bir deri bir kemik, çıplak, yanındaki duvara zincirli iki kız daha vardır, ama Jennifer ortalarda yoktur. Ve onları kaçırıp bu mahzene kilitleyen adam acı verme yöntemleri konusunda çok "rafine" ve incelikli tekniklere sahiptir!

Koethi Zan'ın hakları 20 ülkeye satılan, CBS tarafından filme çekilecek olan romanı *Asla Yapma* bir sayfadan diğerine soluğunuzu tutarak geçeceğiniz müthiş bir psikolojik gerilim romanı. Okurken tıpkı başkahramanın kendisi gibi, rahatsız edici bir fikre, suçun felsefesi üzerine bugüne dek söylenmiş en kafa karıştırıcı o cümleye tosladığınızı hissedeceğiniz bir kitap:

Kurban her zaman suçludur!

Koethi Zan Alabama'da doğdu. Yale Üniversitesi'nde hukuk okudu. On beş yıl boyunca sinema, TV ve tiyatro hakları konularında, eğlence sektöründe avukatlık yaptı. MTV ile çalıştı. New York'ta kocası ve çocuklarıyla birlikte yaşıyor.

THG
31279
BOG
279 BOG

ISBN 978-605-09-1856-4
9 786050 918564
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 27

Asla Yapma

ASLA YAPMA

Orijinal adı: The Never List
© 2013, Koethi Zan
Yazan: Koethi Zan
İngilizce aslından çeviren: Taciser Ulaş Belge, Ayşen Anadol

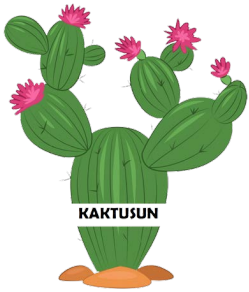
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı: Şubat 2014 / İstanbul / ISBN-978-605-09-1856-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Asla Yapma

Koethi Zan

Çeviren: Taciser Ulaş Belge
Ayşen Anadol

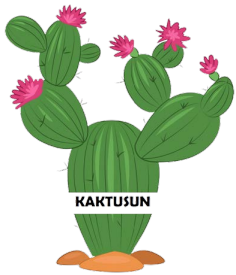
DK
DOĞAN KİTAP

İnanmaya devam eden E.E.B. için...

"İnsanlar çok korkunç... Her şeye tahammül edebiliyorlar."

Petra von Kant'ın
Acı Gözyaşları filminden,
Rainer Werner Fassbinder,
yönetmen ve senaryo yazarı

1

Tutsaklığımızın ilk otuz iki ay on bir günü boyunca orada dört kişiydik. Sonra apansız, hiçbir uyarı olmaksızın, üç kişi kaldık. Dördüncü kişinin sesi son aylarda hiç duyulmadığı halde, o gittikten sonra oda çok sessizleşmişti. Sonrasında uzun bir zaman sessizlik içinde karanlıkta oturduk; düşünüp duruyorduk, sandığa girme sırası hangimizdeydi acaba?

Jennifer'la benim, dönüp dolaşıp geleceğimiz son yer bu mahzen olmamalıydı, böyle bir şey için ikimiz de akla gelebilecek son insanlardık. On sekizinde üniversite kampüsüne ayak basar basmaz anında bütün temkini elden bırakan sıradan kızlardan değildik. Özgürlüğümüzü ciddiye aldık ve o kadar üstüne titreyerek kullandık ki, neredeyse özgürlük diye bir şey kalmadı elimizde. Dışımızdaki o uçsuz bucaksız dünyayı herkesten iyi biliyorduk ve bizi kapmasına izin vermeyecektik.

Yıllar yılı bize değmesi mümkün olan her tehlikeyi teker teker incelemiş, belgelemiştik: çığ, hastalıklar, depremler, araba kazaları, sosyopatlar ve vahşi hayvanlar; penceremizin dışında pusuda bekleyen bütün kötülükler. Paranoyamızın bizi koruyacağına inanıyorduk; sonuçta felaketler konusunda bu kadar uzmanlaşmış iki kızın bu felaketlerin tuzağına düşme ihtimali ne kadar olabilirdi ki?

Bizim için kader diye bir şey yoktu. Sen hazırlıksızsan,

laçkaysan, dikkat kesilmekten vazgeçmişsen işte o zaman kullanılan bir kelimeydi *kader*. Kader, zayıf insanın koltuk değneğiydi. On sekizimize geldiğimizde artık manyaklık sınırına yaklaşmış olan temkinimiz, altı yıl önce, biz on iki yaşındayken başlamıştı. 1991'in Ocak ayında, soğuk ama güneşli bir günde Jennifer'ın annesi arabasıyla bizi okuldan almış, haftanın her işgünü geçtiğimiz yoldan eve getirmekteydi. Kazayı hatırlamıyorum bile. Tek hatırladığım nabız atışlarımın düzenli ve rahatlatıcı sesini kalp monitörünün vuruşlarından duyarak yavaş yavaş aydınlığa çıkışım. Ondan sonraki günlerde de uyandığımda sıcacık ve tamamen güvende hissetmiştim kendimi, ta ki yüreğimin ezildiği, zihnimin zamanı yakaladığı o ana kadar.

Daha sonra Jennifer bana kazayı açık seçik hatırladığını anlatacaktı. Tipik bir travma sonrası hatırlamasıydı bu; puslu, renklerin ve ışıkların fır döndüğü bir opera görkeminde, ağır çekim bir rüya. Bize şanslı olduğumuzu söylediler; ağır yaralı olarak kurtulmuş ve doktorların, hemşirelerin, iğnelerin, tüplerin gölgelerinin dolandığı yoğun bakım odasından çıkabilmiştik; sonra dört ay boyunca arka planda CNN'in bangır bangır sesinin duyulduğu, çıplak bir hastane odasında yatıp iyileşebildiğimiz için şanslıydık. Jennifer'ın annesinin bu kadar şanslı olmadığını söylediler.

İkimizi aynı odaya koydular, görünürde iyileşme döneminde birbirimize yoldaş olalım diye yapmışlardı bunu ve bir de annemin bana fısıldayarak söylediği gibi, Jennifer'ın yasını atlatmasına yardım edeyim diye. Ama ben aynı odada kalmamızın bir başka nedeni daha olduğundan şüpheleniyordum; Jennifer'ın babası, annesinden boşanmış, kafasına estikçe sarhoş olan ve bizim mümkünse karşı karşıya gelmemeye çalıştığımız biriydi. Şimdi de, annemle babamın akşamları sırayla bizim başımızı beklemeye gönüllü olmasını mutlaka sevinerek kabul etmişti. Her ne olursa olsun beden-

lerimiz yavaş yavaş iyileşiyordu, artık daha sık yalnız bırakıyorlardı bizi. Günlük yazmaya o sırada başladık; vakit geçirmek için diyorduk kendi kendimize ama aslında ikimiz de daha derinlerde bir yerde, vahşi ve adaletsiz bir evren üzerinde bir parça kontrol sahibi olduğumuzu hissedebilmek için yazdığımızı biliyorduk galiba.

İlk günlüğümüz, hastane yatağının başucu masasında duran, sayfaların tepesinde büyük, romanesk harflerle JONES MEMORIAL adının basılı olduğu bir bloknottu. Çok az kişi bunun bir günlük olduğunu anlayabilirdi, çünkü içinde televizyonda seyrettiğimiz korkunç şeylerin listesi vardı. Hemşireden üç bloknot daha getirmesini istedik. Zamanımızı adam asmaca ya da üçtaş oyunuyla geçirdiğimizi düşünmüş olmalılar. Ama kimse TV kanalını değiştirmeyi akıl etmedi.

Hastaneden çıktıktan sonra projemiz üzerinde ciddi ciddi çalıştık. Okul kütüphanesinde yıllıklar, tıp dergileri, hatta 1987 yılının sigorta istatistiklerinin tablolarını bulduk, veri topladık, bilgisayarda araştırmalar yaptık, kayda geçirdik, insanoğlunun savunmasızlığının çıplak kanıtlarını satır satır işledik.

Günlüklerimiz önce sekiz kategoriye bölünmüştü ama yaşımız ilerledikçe, UÇAK KAZALARI, EV KAZALARI ve KANSER'den beter bir dolu şey daha olduğunu dehşet içinde öğrendik. Tavan arasındaki yatak odamın güneşli, neşe veren pencere kenarında otururken, taş gibi bir sessizlik ve derin düşüncelerden sonra Jennifer, Sharpie marka kalemiyle, siyah kalın harflerle yeni başlıklar yazmıştı: KAÇIRILMA, TECAVÜZ ve CİNAYET.

İstatistikler bize büyük bir rahatlama sağlıyordu. Ne de olsa bilgi güç demektir. Bir kasırga sırasında ölme ihtimalinin iki milyonda bir; uçak kazasında ölme ihtimalinin 310.000'de bir; dünyaya çarpan bir göktaşı nedeniyle ölme ihtimalinin ise 500.000'de bir olduğunu biliyorduk. İhtimal-

ler konusundaki bu çarpık bakış açımız nedeniyle sırf bu tabloları ezberlemiş olmamızın bile şansımızı artıracağını düşünüyorduk. Daha sonra, eve döndüğüm yıl, on yedi defterden oluşan günlüklerimi masanın üzerine yığılmış ve annemle babamı gözleri yaşlarla dolu, orada masanın başında oturmuş beklerken bulduğumda, terapistimiz bunun adının büyülü düşünme olduğunu söylemişti.

O sırada on altı yaşındaydım, babası üçüncü kez sarhoşken araba kullanma cezası alıp hapse girdiğinden, Jennifer mecburen büsbütün bizim eve taşınmıştı. Babasını ziyarete otobüsle giderdik, araba kullanmak için yaşımızın küçük olduğunu düşünüyorduk. (İkimizin de ehliyet alması için bir buçuk yıl daha beklemesi gerekiyordu.) Babasını hiçbir zaman sevememiştim, anlaşılan Jennifer da sevmiyordu. Şimdi geriye bakıp düşününce neden onu ziyarete gidiyorduk hiç bilmiyorum, ama giderdik, saat gibi düzenli, her ayın ilk cumartesisi.

Çoğu zaman adam yalnızca Jennifer'a bakıp durur, ağlardı. Bazen bir cümleye başlamak ister, ama gerisini getiremezdi. Jennifer gözlerini dikip daha önce, o mahzende kaldığımız zaman bile hiç görmediğim bomboş bir ifadeyle, gözünü kırpmadan bakardı babasına. İkisi hiç konuşmazlardı, ben onlardan biraz uzakta otururdum, huzursuz ve rahatsız olurdum. Bir tek babasından konuşmazdı benimle –tek kelime etmezdi–, böylece dönüş yolunda o sessizce otobüsün penceresinden sürekli dışarı bakarken, ben onun elini tutardım.

Ohio Üniversitesi'ne gitmemizden önceki yaz, endişelerimiz artık tavan yapmıştı. Yakında birlikte kaldığımız tavan arasındaki odamı terk edecek ve bir bilinmezlik deryasına dalacaktık: bir üniversite kampüsüne. Hazırlık olarak, Asla Yapılmayacaklar Listesi'ni düzenledik, yatak odamızın kapısının arkasına astık. Uykusuzluk çeken Jennifer gece yarısı kalkar, listeye bir şey daha eklerdi. Kampüs kütüphane-

sine asla geceleyin yalnız gitme, bir yere gittiğinde asla altı arabadan daha uzak mesafeye park etme, lastiği patlamış bir yabancıya asla güvenme. Asla, asla, asla.

Ayrılmadan önce okul sandığımızı büyük bir titizlikle topladık, içine yıllardır doğum günlerimizde ve Noel'lerde biriktirdiğimiz hazinelerimizi doldurduk: maskeler, mikroba karşı sabunlar, el fenerleri, biber gazı spreyi. Yangın çıkarsa kolayca pencereden atlayabilelim diye kendimize yurt seçerken alçak bir bina aradık. Kampüs haritasını kılı kırk yararak inceledik; patikaları ve yürüyüş yollarını, aydınlatma, görünürlük ve kamu alanlarına yakınlık derecesi bakımından araştırabilmek için oraya üç gün erken gittik.

Okulun yurduna varınca bavulları bile boşaltmadan önce Jennifer çantasından aletleri çıkardı. Pencere pervazımıza delikler açtı, ben de küçük ama sağlam madeni çubuklar taktım, böylece cam kırılsa bile dışarıdan açılamayacaktı. Pencerenin yanına ipten bir merdiven, bir de çabuk kaçmak gerekirse çubukları sökmek için pense koyduk. Kampüs güvenlik bölümünden kapımıza fazladan bir kilit ekleme izni aldık. Son bir dokunuşla Jennifer Asla Yapılmayacaklar Listesi'ni ikimizin yatağı arasındaki duvara astı ve kendimizden hoşnut bir şekilde odamızı seyrettik.

Belki sonunda evren adaletini bize tersten uygulamıştı. Veya belki sadece dış dünyada yaşamanın tehlikeleri bizim hesapladığımızdan daha büyüktü. Ne olursa olsun, normal üniversite hayatına benzer bir şey yaşamaya çalışarak kendi sınırlarımızı aşmıştık sanırım. Sonradan, işin aslını biz gerçekten de biliyorduk diye düşündüm. Ama aynı zamanda, sıradan şeylerin cazibesi karşı konulmayacak kadar baskın çıkmıştı. Kampüsün öbür ucuna kadar yürümeyi göze alarak sınıflarımıza ayrı yollardan gittik. Bazen kütüphanede yeni arkadaşlarımızla konuşmaya dalıp karanlık bastıktan sonraki saatlere kalırdık. Hatta birkaç kez, üniversitenin sponsor-

luğunda düzenlenen, kampüstekileri kaynaştırma toplantılarına bile gittik. Tıpkı normal çocuklar gibi.

Aslında yalnızca iki ay sonra ben gizliden gizliye bizim de artık başka insanlar gibi yaşamaya başlayabileceğimizi düşünüyordum. Belki ilk gençlik günlerimizin kaygıları da, tıpkı evde çocukluğumuzdan kalan hatıra eşyalarının karton kutulara konup saklanması gibi, bir kenara kaldırılabilirdi. O zaman savunduğumuz şeylerin hepsinden bir sapma sandığım bu kopuş belki de yalnızca bizim ilk gençlik takıntılarımızdı ve artık nihayet büyüyorduk.

Neyse ki bu fikirleri asla Jennifer'a açmamışım veya bu fikirlerime göre davranmamışım; bu yüzden sonrasındaki karanlık günler ve gecelerde kendimi yarı yarıya affedebildim. Üniversiteli çocuklardık sonuçta, üniversiteli çocukların yaptıkları şeyleri yapıyorduk. Ama protokolümüze sonuna kadar, harfiyen uyduğumuzu bilmek beni rahatlatıyordu. Korunma stratejilerimizi, askeri bir kesinlik ve odaklanmayla yerine getiriyor, neredeyse otomatik bir biçimde uyguluyorduk ve her gün sürekli bir güvenlik talimi yapıyorduk. Her etkinliğin üçlü kontrol kuralı ve bir de yedek planı vardı. Tetikteydik. Dikkatliydik.

O gece de farklı değildi. Kasabadaki kaza sicili en iyi olan kiralık araba servisini araştırmış, orada bir hesap açtırmıştık. Nakdimiz biter veya cüzdanımız çalınırsa, ücret doğrudan kredi kartımıza fatura edilecekti. Ne de olsa, "Asla yolda kalma" kuralı listede otuz yedinci sıradaydı. Sömestr başlayalı iki ay olduğundan, müşterileri toplayan adam bizi sesimizden tanıdı. Yapmamız gereken tek şey, ona bizi alacağı yerin adresini vermekti; birkaç dakikaya kadar servis aracı tarafından güvenli bir biçimde alınıp, kale gibi yatakhanemize bırakılacaktık.

O gece kampüs dışında birinin evinde verdiği partiye gitmiştik; bizim için bir ilkti bu. Gece yarısına doğru tam par-

ti ısınmaya başlarken, sınırlarımızı fazla zorladığımıza karar verdik. Servisi aradık ve beklenen saatte siyah külüstür bir sedan geldi. Arabaya binip emniyet kemerlerimizi bağlayıncaya kadar olağandışı hiçbir şey dikkatimizi çekmedi. Tuhaf bir koku vardı ama yerel servis araçları dünyasında bu gibi şeylerin normal olduğuna karar verip umursamadım. Yola çıktıktan birkaç dakika sonra Jennifer'ın başı omzuma düştü ve uyuyakaldı.

Öteki hayatımızın son anısı olan bu an, hayalimde mükemmel bir huzur halesi gibi saklı duruyor. Bir tatmin hissi duyuyordum. Hayatı, gerçek hayatı dört gözle bekliyordum. İlerliyorduk. Mutlu olacaktık.

Benim de içim geçmiş olmalı, çünkü gözlerimi açtığımda, koyu bir karanlıkta arka koltukta oturuyorduk. Kasabanın ışıklarının yerini yıldızların sönük ışığı almıştı. Issız otoyolda siyah sedan son hızla ilerliyordu, önümüzde yalnızca belli belirsiz ufuk çizgisi vardı. Bu, eve giden yol değildi.

Önce panikledim. Sonra Asla Yapılmayacaklar Listesi'ndeki yedi numarayı hatırladım: Asla panikleme. Çarçabuk geri sarıyordum, o gün neler yaptığımızı, o gün nerede hata yaptığımızı boş yere bulmaya çalışıyordum. Bu bizim "kaderimiz" değildi.

En olmadık hatayı nerede yaptığımızı pişmanlıkla fark ettim. Çünkü bir yerde bir yanlışlık olmalıydı. Her anne çocuğuna aynı basit güvenlik kuralını öğretirdi, listemizde de apaçık görünüyordu: Asla arabaya binme.

Kibre kapılmış, onu, mantığımızla, araştırmalarımızla, aldığımız tedbirle –azıcık da olsa– aldatabileceğimizi sanmıştık. Ama kurala kesin olarak uymadığımız gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Başka akılların da bizim kadar hesapçı olabileceğini düşünmemiştik. Gerçek kötülüğü asıl düşman saymayıp kör istatistiklerde görülen olasılıklara bel bağlamıştık.

Orada, arabanın içinde üç kez derin derin nefes alıp, uzun ve kederli bir an boyunca Jennifer'ın uyuyan tatlı yüzüne baktım. Bu hareketi yapar yapmaz, onun, gencecik ömründe ikinci kez, bütünüyle değişmiş bir hayata uyanacağını biliyordum. Sonunda korkudan ödüm patlayarak, omzunu tutup hafifçe sarstım. Önce uykulu uykulu baktı, sonra durumu kavramaya çalıştı. Gözleri odaklanmaya başlarken, parmağımı dudaklarıma götürüp susmasını işaret ettim. Olanların Jennifer'ın kafasına dank ettiğini yüzündeki farkına varış ve korku ifadesinde görünce, inleme gibi bir ses çıkardım; az kalsın duyulacaktı, ama elimle sesi bastırdım. Jennifer'ın başından çok şey geçmişti, çok acı çekmişti. Bunu bensiz atlatamazdı. Güçlü olmalıydı.

İkimiz de ses çıkarmadık. Acil bir durumda içgüdülerimizle davranmamak konusunda eğitmiştik kendimizi. Ve bu kesinlikle acil bir durumdu.

Şoförle aramızdaki kalın, saydam plastik bölmeden, bizi kaçıran kişiyi çok az görebiliyorduk: koyu kahverengi saçlar, siyah yünlü kumaştan palto, direksiyonda kocaman eller. Kısmen yakasının kapattığı boynunda, karanlıkta ne olduğunu seçemediğim küçük bir dövmesi vardı. Ürperdim. Dikiz aynası, yüzünü hemen hemen hiç göremeyeceğimiz bir açıya ayarlanmıştı.

Olabildiğince sessizce kapı kollarını denedik. Güvenlik kilidiyle kilitlenmişlerdi. Pencere mekanizmaları da devre dışı bırakılmıştı. Tuzağa düşmüştük.

Jennifer yavaşça eğilip yerden çantasını aldı, sessizce içini karıştırırken gözlerini benden ayırmadı. Biber gazı spreyini çıkardı. Hayır anlamında başımı salladım, bulunduğumuz bölme her tarafından yalıtılmıştı, bir yararı olmayacağını biliyordum. Yine de spreyin elimizde olması güvenimizi artırdı.

Ayaklarımın dibindeki çantamı yokladım. Ben de benzer bir teneke kutu ve panik düğmesi olan bir el alarmı bul-

dum. Sessizce, dehşet içinde, titreyen ellerimiz sprey kutularına yapışmış halde ve dışarıdaki ekim soğuğuna rağmen alnımızda boncuk boncuk ter damlaları birikirken sonuna kadar beklemek zorundaydık.

Bir plan kurmaya çalışarak arabanın içini gözlerimle taradım. Sonra bir şey dikkatimi çekti. Bölmenin benden yana olan tarafında küçük hava delikleri vardı, ama Jennifer'ın tarafındakiler, metal ve lastikten, ev yapımı bir düzeneğe bağlıydı. Kapakçıklar, bizim görüş alanımızdan çıkıp ön tarafın tabanına doğru giden bir boruya bağlanıyordu. Hiç kımıldamadan oturdum, bu çetrefilli düzeneğe hayretle bakıyordum, kafam hızla çalışıyordu, ama tek bir tutarlı düşünce yakalayamıyordu. Sonunda dank etti.

Nihayet Jennifer'a, "Bize uyuşturucu verecek" diye fısıldadım. Elimdeki biber gazına pişmanlıkla baktım, onu asla kullanamayacağımı biliyordum. Kutuyu adeta sevgiyle okşadım, sonra yere bıraktım, gözlerimi yaklaşan sonumuzun nedenine diktim. Jennifer bakışlarımı takip etti ve gördüklerinin ne anlama geldiğini hemen kavradı. Hiç umut yoktu.

Sürücü sesimi duymuş olmalı, çünkü hemen birkaç saniye sonra hafif, fısıltı gibi bir ses, çok geçmeden uykuya dalacağımızı haber verdi. Benim yanımdaki hava delikleri kapandı. Jennifer'la sımsıkı el ele tutuştuk, öteki elimizle de suni deri koltuğa yapıştık, dünya kayıp gitmekteydi.

Kendime geldiğimde, üç yıldan daha uzun bir süre evim olacak karanlık mahzende buldum kendimi. Yavaş yavaş uyuşturucunun etkisinden sıyrıldım; gözlerimi, önüme serili kurşuni denize odaklamaya çalıştım. Nihayet doğru düzgün görmeye başlayınca, beni ele geçirmekle tehdit eden paniği durdurmak için gözlerimi tekrar sımsıkı kapadım. On, yirmi, otuz saniye bekledim ve tekrar açtım. Başımı aşağıya çevirip vücuduma baktım. Çırılçıplak soyulmuştum ve ayak bileğimden duvara zincirlenmiştim. Belkemiğimden yukarı

bir ürperti dolaştı, midem kalktı.

Yalnız değildim. Orada bir deri bir kemik kalmış, çıplak, yanımdaki duvara zincirli iki kız daha vardı. Önümüzde bir sandık duruyordu. Basit, ahşap, nakliyede kullanılan bir tür kasa gibiydi; uzunluğu bir buçuk metre, genişliği bir metre olmalıydı. Ağzı benden öte tarafa çevrilmişti, o yüzden nasıl kilitlendiğini göremedim. Tepemizdeki tavandan ölgün ışıklı bir lamba sarkıyordu. Hafifçe sallanıyordu.

Jennifer ortada yoktu.

2

On üç yıl sonra, beni tanımayanlar –hadi gerçekle yüzleşelim, zaten tanıyan da yoktu– New York'ta bekâr bir kızın rüya gibi hayatını yaşadığımı düşünürdü. Sonunda hayatımda her şeyin yoluna girdiğini düşünebilirdi. Yola devam etmiştim. Olanları atlatmıştım. Travmadan kurtulmuş, hayatta kalmıştım.

Eskiden yaptığımız o ihtimal hesapları bile karşılığını bulmuştu, şahane olmasa da devamlı bir işim vardı, bir hayat sigortası şirketinde uzman olarak çalışıyordum. Ölüm ve felaket üzerine bahse giren bir şirkette çalışmayı bir şekilde kendime uygun bulmuştum. Üstelik, evden çalışmama da izin vermişlerdi. Gerçek bir cennetteydim.

Annemle babam, iyileşme dönemim henüz bitmeden, özellikle de korkularımı göz önüne alarak, neden New York'a bu kadar çabuk taşınmak istediğimi önceleri anlayamadılar. Her an kapımın hemen önünde bir insan kalabalığı olmasının bana çok daha fazla güven duygusu verdiğini anlamadılar. New York'ta bir çığlık attığında her zaman seni duyacak birinin bulunacağını açıklamaya çalıştım. Geceleri hiç uyumayan bir şehirde yaşamanın yanında, oturduğun binanın bir kapıcısı olması da cabasıydı. Manhattan'ın Yukarı Batı Yakası'ndaydım, etrafım milyonlarca insanla çevriliydi ve ben istemedikçe hiçbiri bana ulaşamazdı.

Bina girişindeki masada oturan Bob telefonumu çaldırır, eğer açmazsam –her ne olursa olsun– kimseyi görmek istemediğimi bilirdi. Yemek ısmarladığımda, kapıma kadar kendisi getirirdi, çünkü 11G'deki kaçık kadına acıyordu ve ayrıca tatillerde ondan aldığı bahşiş, başkalarının verdiğinin üç katıydı. Aslında her gün, bütün gün evde kalabilirdim, yemeklerimi getirtebilirdim, ufak tefek işleri de para vererek dışarıdan birilerine yaptırtabilirdim. Güçlü *wi-fi*'m ve birinci sınıf kablolu TV paketim vardı. Annemle babamın satın almama yardım ettikleri mükemmel donanımlı, kutu gibi evimde yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Dışarıdaki ilk yıllarda, hem gerçek hem de mecazi anlamda deli gibiydim ama bize ayarlanan terapistimiz Dr. Simmons ve haftada beş seans terapi sayesinde üniversiteye geri dönebilmiş, iş bulabilmiş ve gerçek dünyada idare edecek kadar faaliyet gösterebilir duruma gelmiştim. Ama zaman geçip de terapistimle ilişkim tıkanmaya başlayınca belli bir noktanın ötesine geçemeyeceğimi anladım.

Sonra gerilemeye başladım. İçime kapanıyordum. Yavaş yavaş, fark edilmeyecek biçimde. Sonunda evden dışarı çıkmam gitgide zorlaşmaya başladı. Açıkçası bana kontrolden çıkmış gibi gelen bir dış dünyanın ortasında, kendi kozamın içinde evimde oturmayı yeğliyordum. Öte yandan, gittikçe daha mükemmel hale gelen bilgisayar yazılımlarından yararlanarak her gün belgelediğim kötülüklerle dolu dünya da böylece evin içine kadar girmiş oldu.

Sonra bir gün kapının zili çaldı, Bob, bu gelenin ısmarlanmış bir paket değil, kanlı canlı bir insan olduğunu söyledi. Geçmişimden biri. Yukarı çıkmasına izin vermemeliydim, ama bu özel ziyaretçiye bu kadarını yapmak zorunda olduğumu hissettim. Her şey orada başladı.

"Caroline." Ajan McCordy kapımı tıklatıyordu, öbür tarafta ben donakalmış duruyordum. Son mektubu alalı iki yıl

geçmişti, o günden beri onunla konuşmamıştım. Öteki hayatla bir kez daha ilişki kurmaya hazır değildim.

Cezaevinden gelen bu son mektubu aldıktan sonra, sokağa çıkmayı tamamen kesmiştim. Onun dokunduğu bir şeye dokunmak, düşündüğü bir şeyi düşünmek, beni o arkamda bıraktığımı sandığım çaresizlik ve korku sarmalına yeniden sokmaya yeterliydi. Dr. Simmons'ın ev ziyaretleri de o noktada başlamıştı. Sonraki bir ay boyunca, o söylemediyse de, intihar eğilimli biri gibi gözetim altında tutulduğumu biliyordum. Annem hemen bir uçağa atlayıp geldi. Babam her gece telefonla aradı. Hayatımı istila etmişlerdi. Ve işte şimdi yeniden başlıyordu.

"Caroline, açar mısın?"

Kapı aralığından, "Sarah" diye düzelttim, protokolü uygulaması, beni dış dünyada kullanmam gereken öteki adımla çağırması canımı sıkmıştı.

"Affedersin. Sarah demek istedim. İçeri girmeme izin verir misin?"

"Bir mektup daha mı getirdin?"

"Daha önemli bir şey hakkında konuşmam gerek, Car... Sarah. Dr. Simmons'ın bu konuyu daha önce sana biraz açtığını biliyorum. O da sana gelmemde sakınca olmadığını söyledi."

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Hazır değilim." Durakladım ama bunun kaçınılmaz olduğunu hissederek, sistemli bir biçimde üç emniyet kilidini ve normal kilidi sırayla açtım. Kapıyı yavaşça araladım. Kimlik kartını iyice görmem için ortasından açmış, elinde tutarak orada bekliyordu. Hâlâ resmen görevli olduğunu ispat etmesini isteyeceğimi biliyordu. Bunu düşününce gülümsedim. Sonra kendimi savunurcasına kollarımı kavuşturdum, gülümsemem kayboldu ve bir adım geri attım.

"Neden? Benden başkası olmuyor mu?"

Arkamı dönüp odaya doğru yürüdüm. Karşılıklı oturduk, ama fazla rahatlayıp uzun oturur diye, çay kahve ikram etmedim. Etrafına bakındı.

"Kusursuz" dedi, yüzünde hafiften bir gülümseme belirdi. "Asla değişmiyorsun, Sarah" dedi. Defterini, kalemini çıkartıp dikkatlice sehpanın üzerine koydu, tam doksan derece açıyla.

Kesinlik merakı gözüme çarpmıştı, "Sen de" dedim. Kendime rağmen tekrar gülümsedim.

"Neden orada olman gerekiyor, biliyorsun" diye başladı, "ve neden şimdi olması gerektiğini de. Vakit geldi."

"Ne zaman?"

"Dört aya kadar. Erken geldim, seni hazırlamak için. Birlikte hazırlanırız. Yolun her adımını seninle önceden çalışırız. Yalnız olmayacaksın."

"Ama Christine? Tracy?"

"Christine bizimle konuşmuyor. Sosyal hizmetler görevlisiyle de konuşmuyor. Bizi hayatından tamamen çıkarıp attı. Geçmişini, hatta gerçek adını bile bilmeyen bir yatırım bankacısıyla evlendi. Park Caddesi'nde bir evi, iki kızı var. Biri Protestan okuluna başladı. Onun için, o bu işin yanından bile geçmez."

Christine'in hayatı hakkında hayal meyal bazı şeyler biliyordum ama bütün bu deneyimi, kanser hücresi gibi tecrit etmeyi, hayatından çıkarıp atmayı nasıl başardığını anlayamıyordum.

Basın hikâyemize doyamayıp peşimizden koştuğu sırada kimliklerimizi değiştirmeyi öneren Christine olduğuna göre, bunu ondan beklemeliydim. Polis bizi sorguladıktan sonra dışarı çıkarken kafasında bir amaç vardı, sanki son iki yıl boyunca açlıktan ölüme terk edilen o değildi, bir köşede büzülüp ağlayıp sızlayan o değildi. Arkasına bile bakmamıştı. Bana veya Tracy'ye veda etmemişti, Tracy gibi dağılmadı, aşa-

ğılanma ve acıyla geçen yılların hırpalamasıyla, yenilgiye uğramış biri gibi başını öne eğmedi. Sadece yürüdü gitti.

Daha sonrasında, onun hikâyesinin yalnızca ana hatlarını, sosyal hizmetler görevlisinden öğrenebildik. Hepimizle tanışan bu görevli, iyileşmemiz için birbirimize yardım edebileceğimizi söylemiş, ne kadar sağlam olduğu şüphe götürür bir teoriye dayanarak, her yıl bizleri bir araya getirmeye çalışmıştı. Christine'den cevap olarak gelen mesaj, ben zaten iyileştim, çok teşekkürler anlamına geliyordu. Herkese güle güle.

"O zaman Tracy."

"Tracy geliyor, ama kabul et ki, tek başına Tracy işe yaramaz."

"Neden? O akıllıdır, düşündüklerini açıkça ifade edebilir. Hatta onu bir çeşit küçük işletme sahibi bile sayabilirsin. Bu kadarı hukuki açıdan geçerli bir yurttaş sayılmasına yetmez mi?"

Gülümsedi. "Toplumun üretken bir bireyi denebilir sanırım. Ama köşedeki manav da sayılmaz tam. Daha çok sizin radikal feminist eylemcilere benziyor. Yayımladığı dergi kadınlara karşı şiddete odaklandığı için, kendi gündemi var gibi görünebilir."

"Ve evet" diye devam etti, "kendini iyi ifade edebilen biri. Onca yıl mastır, doktora falan derken bu kadarı da olsun... Ama bu koşullar altında kendini suçlu durumuna sokmayı becerdi. Şartlı tahliye kurulunda istediğimiz acıma duygusunu tam olarak uyandıramaz. Ayrıca saçını sıfıra vurmasından, kırk bir dövme yaptırmasından da hiç bahsetmiyorum."

"Nas..."

"Sordum. Kendim saymadım." Durakladı. "Carol..."

"SARAH."

"Sarah, en son ne zaman bu apartmandan dışarı adım attın?"

"Ne demek istiyorsun?" Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

Savaş öncesi yapılmış, baştan aşağı beyazın hâkim olduğu mücevher kadar değerli evime baktım, sanki bir şekilde benim suç ortağım gibi görünüyordu. Kendi yarattığım küçük bir cennet. "O kadar güzel ki. Neden bırakıp da dışarı çıkayım?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. En son ne zaman çıktın dışarı? Herhangi bir yere gittin mi? Oturduğun bloktan aşağıya yürüyüşe çıktın mı? Temiz hava almaya? Egzersiz yapmaya?"

"Penceremi açıyorum. Bazen. Egzersiz de yapıyorum. Anlarsın işte, içeride." Çevreme bakındım. Dışarıdaki güzel ilkbahar havasına rağmen bütün pencereler kapalı ve kilitliydi.

"Dr. Simmons'ın bundan haberi var mı?"

"Biliyor. O beni 'kendi sınırlarımın ötesine geçmeye' zorlamadığını söylüyor. Veya bunun gibi bir şey. Merak etme, biliyor. Dr. Simmons beni her yönden ele alıyor. Gerçek kişiliğimi anladı. Ya da deyim yerindeyse, kişiliklerimi. Obsesif-kompulsif davranış bozukluğu, açık alan fobisi, dokunulma fobisi, travma sonrası stres bozukluğu. Hâlâ haftada üç kez onu görüyorum. Evet, onu burada bu evde görüyorum; bana öyle bakma. Ama biliyorsun, iyi bir işi, güzel bir evi olan dürüst bir yurttaşım ben. Gayet iyiyim. Her şey çok daha kötü olabilirdi."

Jim, acıma dolu gözlerini bana dikti bir an. Ben gözlerimi başka tarafa çevirdim, çoktandır ilk kez kendimden biraz utanıyordum.

"Sarah" dedi, "bir mektup daha geldi."

İkimizi de şaşırtan bir hırçınlıkla, "Gönder bana" diye cevap verdim.

"Dr. Simmons bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor. Sana söylememi istemedi."

"Bana gelmiş. Adres benim, değil mi? O yüzden bana göndermek *zorundasın*. Federal yasa veya onun gibi bir şey yok mu bu konuda?"

Ayağa kalktım, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya, başparmağımın tırnağını kemirmeye başladım.

"Bir anlamı olduğundan değil" diyerek başladı. "Her zamanki ipe sapa gelmez laflarla dolu. Çoğu karısı hakkında."

"İpe sapa gelmeyeceğinden hiçbir kuşkum yok. Bütün mektuplar öyle zaten. Ama bir gün açık verecek, bir ipucumuz olacak. Cesedin nerede olduğunu bana söyleyecek. Öyle bir sürü sözcükle söylemeyecek, ağzından bir şey kaçıracak ve bu şey bana cesedi nerede arayacağımı söyleyecek."

"Peki sen bu işi nasıl yapacaksın? Nasıl arayacaksın? Evinden çıkmıyorsun. Adamın şartlı tahliye oturumunda tanıklık bile etmiyorsun."

"Hangi acayip kadın böyle biriyle evlenir, söylesene!" diye araya girip sordum ve ona aldırış etmeden hızla volta atmaya başladım. "Mahkûmlara mektup yazan bu kadınlar kim? Bunların gizli gizli *istedikleri* şey, zincire vurulmak, işkence edilmek ve öldürülmek mi? Yanmak için ateşi elleriyle mi tutmak *istiyorlar*?"

"Her neyse, kadın kendi kilisesi aracılığıyla onun adına ulaşmış olmalı. Kilise bunu zor durumda birine yardım görevi olarak görmüştür. Adamın kendisi ve avukatı bunun sonuç verdiğine inanıyorlar. Kilise kurulundakilere bakılırsa, dini bütün bir adam olmuş.""Sen buna bir an olsun inanıyor musun?" Ben devam ederken o hayır anlamında başını salladı. "Jack dışarı çıktığında ilk pişman olacak kişi o kadın olacak, kesin."

Kanepenin arkasından dolaşıp oturdum, başımı ellerimin arasına aldım. İçimi çektim.

"Bu kadına acıyamıyorum bile. O kadar salak."

Olağan koşullarda Jim omzumu okşardı veya belki kolunu omzuma dolardı. Normal rahatlatma hareketleri bunlardı. Ama böyle yapmaması gerektiğini biliyordu. Olduğu yerden kımıldamadı.

"Bak Sarah, onun dini bütün bir adam olduğuna *sen* inanmıyorsun, *ben* de inanmıyorum. Ama ya şartlı tahliye kurulu inanırsa? Ya bu adam sizi hapsetmesi ve içinizden birini de öldürmesi karşılığında yalnızca on yıl alıp dışarı çıkarsa? On yıl. Bu sana yeter mi? Sana yaptıklarının karşılığında bu yeterli mi?"

Gözlerimin yaşla dolduğunu görmemesi için başımı öte yana çevirdim.

"O ev hâlâ onun" diye devam etti Jim. "Çıkarsa doğruca oraya gidecek. O eve. Şunun şurasında dört ay kaldı. Hapishanedeyken evlendiği, Güneyli, Baptist karısını koluna takıp, o eve gidecek."

Jim koltuğunda kayıp öne doğru eğilirken, taktik değiştirdi. "En iyi arkadaşını düşün Sarah. En iyi arkadaşını. Jennifer için yap bunu."

O anda artık selleri tutamazdım. Gözyaşlarımı görmesini istemediğim için ayağa kalkıp mutfağa su içmeye gittim. Tam bir dakika musluğu açık bıraktım, kendimi topladım. Ellerim lavabonun kenarlarına yapışmıştı, eklem yerlerim, parmaklarımın altındaki porselen kadar beyazdı. Döndüğümde Jim gitmek üzere ayağa kalkmıştı. Yavaşça eşyalarını toplamış, teker teker çantasına koyuyordu.

"Seni zorladığım için özür dilerim Sarah. Dr. Simmons bundan hoşlanmayacak. Ama bizim işimize yarayacak olan, 'mağdur üzerinde bıraktığı etki' bildirimini yapmalısın. Sen olmazsan içim rahat etmeyecek. Biliyorum seni yüzüstü bıraktık. *Ben* seni yüzüstü bıraktım. Adam kaçırma davası açmanın, onun yaptıklarını ödetmeye yetmeyeceğini biliyorum. Sonuçta, onu cinayetle suçlayacak kadar kanıt yoktu elimizde. Ortada bir ceset yoktu ve DNA... bulguları bozuktu. Ama en azından onu yakalama sebebimizin gerektirdiği en yüksek ceza ne ise onun verileceğinden emin olmalıyız. Bunu tehlikeye atmamalıyız."

"Senin hatan değildi. Laboratuvarın hatası..." diye söze başlayacak oldum.

"Benim yönettiğim bir vakaydı, benim hatamdı. İnan bana, o günden beri bedelini ödüyorum. Artık bu işi bitirelim, geride bırakalım."

Bunları söylemek onun için kolaydı. İstediği şey tam olarak buydu, hiç kuşkum yoktu, bu beladan kurtulmak, geçmişte bırakmak. Meslek hayatının en büyük hatası. Oysa benim işim daha zordu.

Kartvizitini çıkarıp uzattı ama elimle istemez işareti yaptım. Numarası bende vardı.

"Hazırlık için, buraya, evine geleceğim. Veya istediğin herhangi bir yere. Sana ihtiyacımız var."

"Tracy de buraya mı gelecek?"

"Tracy orada olacak, ama..." Mahcup bir tavırla pencereye çevirdi gözlerini.

"Ama şartları vardı değil mi, beni görmeyecek, benimle konuşmayacak veya benimle yalnız kalmayacak?"

Jim tereddüt etti. Söylemek istemiyordu ama ben onun içini okuyordum.

"Söyleyebilirsin Jim. Tracy'nin benden nefret ettiğini biliyorum. Konuş."

"Evet, o şartı öne sürdü."

"Tamam. Tamam. Düşüneceğim, 'tamam' demiyorum ama."

"Teşekkürler Sarah." Sonra defterinin arasından açılmış bir zarf çıkarıp sehpanın üzerine koydu. "Mektup. Haklısın sana ait bir mektup bu. Burada. Ama okumadan önce lütfen Dr. Simmons'la görüş."

Kapıya doğru yürüdü. Elimi sıkmaması gerektiğini biliyordu. Onun yerine odanın öbür ucundan kısaca elini salladı ve arkasından kapıyı sessizce kapattı, sonra dışarıda durup kilitleri kapatmamı bekledi. Son kilit şakırtısını duyunca gitti. Beni iyi tanıyordu.

3

Üç günümü evde tek başıma mektupla geçirdim. Yemek odasında masanın tam ortasına koydum ve saatlerce düşünerek, etrafında dolaşıp durdum. Tabii ki biliyordum okuyacağımı. Hakikate biraz daha yaklaşmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Jennifer'ın cesedini bulmalıydım. Jennifer için de, kendim için de en azından bu kadarını yapmalıydım. Korkumla baş başa, gözlerimi mektuba dikip bakıyordum; Jennifer'ın tek kelime söylemeden, boş gözlerle bana baktığını, *beni bul* diye yalvardığını hayal ediyordum.

On yıl önce FBI, vakayı en iyi adamlarına teslim etmişti. Onu saatlerce sorguladılar ama o onlara hiçbir şey vermedi. İsteselerdi ben bunun olacağını en başta söyleyebilirdim onlara. O buz gibiydi, sistematikti, verebilecekleri ceza ne kadar ağır olursa olsun, hiç korkusu yoktu. Ona kimse dokunamazdı.

Oregon Üniversitesi yönetimini yirmi yıldan fazla uyutan bir adamdı bu. Kafama saplanan görüntü, o kürsüde konuştukça, karma okulun heveskâr kız öğrencilerinin ağzından çıkanları kelimesi kelimesine not etmesiydi. Buna bayılıyor olmalıydı. Daha sonra savcıyla birlikte gittiğim o havasız küçük odada, asistanların ona ne kadar yakın, nasıl yüz yüze oturduklarını zihnimde canlandırabiliyordum.

Christine sırra kadem bastığında hiç kimse Christine'in

onun en gözde öğrencilerinden biri olduğunu hatırlamamıştı. Şu bizim Profesör Jack Derber. O, ne büyük adamdı, ne kadar harika ve parlak bir adamdı. Kendine güzel bir hayat kurmuştu, hatta onu evlat edinen anne babasından kalma, küçük bir dağ evi bile vardı. Hiç kimse o evin böylesine büyük bir mahzeni olduğunu bilemezdi. Anne babası orayı turşu kurmak, konserve yapmak için kullanırdı. Ama Jack öyle yapmadı.

Dalıp gittiğim düşüncelerden kopardım kendimi. Buradaydım. Kendi evimdeydim, güvendeydim, gözlerim mektuba dikiliydi. Resmen kâğıdın büküldüğü yeri, laboratuvar teknisyeninin sivri bir aletle zarfı açarken sebep olduğu incecik kesiği bile ezberlemiştim. Kesik yeri kusursuzdu. Derber bunu görseydi, bayılırdı. Bir kesiğin tertemiz yapılmasına daima hayranlık duyardı.

Biliyordum, mektupta yazılanları titizlikle incelemişlerdi ama aynı zamanda orada benden başka kimsenin anlamayacağı bir şey olduğundan da emindim. Her şeyden önce, o öyle çalışırdı. Kişisel bir ilişki isterdi. Çok derin ve çok kişisel. Çölde sürünerek bir deliğe giren zehirli bir yılan gibi zihninizin içine girerdi, sonra kıvrıla kıvrıla dolanıp kendi ininindeymiş gibi tamamen rahat edeceği şekli alırdı. Fiziksel zayıflığınız, sizi saldırganı kurtarıcınız gibi görecek hale getirmişse, ona direnmek zordu. Her şeyinizi belki de sonsuza dek aldıktan sonra, yalnızca ayakta kalmak için ihtiyacınız olan şeyleri gıdım gıdım verirdi... yiyecek, su, temizlenme şansı, küçük şefkat belirtileri. Bir rahatlatıcı söz, karanlıkta bir öpücük.

Tutsaklık insana bir şeyler yapar. Ne kadar aşağılık bir hayvan olabileceğinizi gösterir. Hayatta kalmak ve bir gün öncesine göre daha az acı çekmek için nasıl da her şeyi yapabileceğinizi gösterir.

Bu yüzden o mektuba bakarken korkuyordum, onun üze-

rimde kurduğu ve sınanması mümkün olsa belki de hiç kalkmayacağı anlaşılacak olan kontrolü hatırlıyordum. O mektubun beni oraya geri götürecek kadar güçlü sözcükler içerebileceğinden korkuyordum.

Ama Jennifer'a bir kez daha ihanet edemezdim. Ve ben de, o adam onu nereye koyduysa, cesedinin orada, yapayalnız, toprağın altında gömülü durmasına izin vermeyecektim, onu bulmadan ölmeyecektim.

Şimdi güçlü olabilirdim. Artık açlıktan ölmek üzere olmadığımı, işkence altında, çıplak, ışıktan, havadan ve normal insan dokunuşundan yoksun olmadığımı kendime hatırlattım. Ha, normal insan dokunuşu hâlâ yoktu, ama o benim kendi seçimimdi.

Sonuçta ne de olsa aşağıda apartman görevlisi Bob ve dışarıda da kurtarıcılarla dolu koskoca bir şehir vardı; penceremin tam altında, Broadway'de, on bir kat yukarıda, yemek masamın üzerinde on yıllık bir dramın yeniden ortaya saçıldığından hiç haberi olmaksızın alışveriş yapan, gülen, konuşan gölgemsi şekiller vardı. Ben bana karşı, *mano a mano.*

Zarfı elime aldım, tek yaprak ince kâğıdı yavaş yavaş yuvasından çıkardım. Kalem öyle sert bastırılmıştı ki, kâğıdın arkasından harfleri Braille alfabesi gibi hissedebiliyordum. Keskin harfler. Hiç yuvarlak yok, hiçbir yumuşaklık yok.

Bana sataşmaya başlamasından yalnızca birkaç gün önce Jennifer mahzenden yok olmuştu. Önceleri umuduma tutunma cesareti gösterdim. Belki kaçmayı başarmıştı ve bize yardım gönderecekti. Saatlerce onun nasıl kurtulduğunu, mahzenin dış duvarlarına çok yakın bir yerde, silahlarını çekip evi sarmak üzere olan polislerin yanında olduğunu düşledim. Ama onu kafası örtülü ve kolları zincirli durumda sandıktan son kez çekip çıkardığında, merdivenleri çıkacak gücü zor topladığını göz önüne alınca, bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyordum. Yine de umudum vardı.

Bir süre beni kendi hayal gücümle baş başa bıraktı, sonra stratejisinin ne olduğu kafama dank etti. Bize yemek ya da su getirdiğinde bana bilmiş bilmiş gülümsemeye başladı. Sanki aramızda bir sır vardı. Bana her gün fazladan yiyecek verdi, sanki sağlığımı geri getirmek için beni besliyordu, sanki bir şey karşılığında ödüllendiriyordu. Christine ve Tracy bana şüpheyle bakmaya başladılar. Konuştuklarında seslerinden anlıyordum, ihtiyatlı olmaya çalıştıklarını.

Önce iğrenmiştim, ama sonunda bu yeni işkence biçimi beni kurtaracak fikrin ilk tohumunu sağladı.

Aşağı yukarı iki ay sonra, onun çarpık dünya görüşüne göre merhamet bile sayılabilecek bir jestle, onun öldüğünü söyledi bana. O an içimde açılan boşluğa inanamıyordum, sanki bizim üçboyutlu mahzen görüntüsünün üzerine kara bir örtü çekilmişti. Aslında neredeyse son üç yıldır Jennifer'ın ağzından tek kelime çıkmamış olmasına rağmen ve son bir yıldır, her zaman başı o siyah kapüşonla kapalı olduğu için yüzünü göremememe rağmen, yine de onun varlığı benim günlük varoluşumu belirlemişti. Orada duruyordu, sessizce, bir tanrıça gibi.

Tracy yukarıdayken, Christine uyuyunca, duyulacağımdan korkmadan Jennifer'a güven içinde fısıldayabiliyordum. Dualar, yalvarmalar, rüya gibi sayıklamalar, hayatımızdan anılar hep birden ağzımdan dökülüyordu; karanlığa ve ona, sandıktaki sessiz tanrıçama sesleniyordum. Onun çektiği acı benimkinden çok büyüktü. Belki bana savaşa devam etme gücü ve tabii ki, hayatta kalma gücü veren de buydu.

Onun öldüğünü söylediğinde yüzümde beliren acıyı seyretmekten tarifsiz bir zevk aldı. Saklamaya çalıştım. Üç yıl boyunca, Jennifer'a duyduğum sevgiyi, düzenli olarak uyguladığı cezamın tamamlayıcı parçası olarak kullanmıştı. Karşı koymaya çalıştığım, hissettiğim acının bile çözülmeme izin vermediği bazı ender anlar olurdu. O zamanlarda, yapması

gereken tek şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu; onun canını eskisinden daha fazla yakmakla tehdit ederdi beni. Sanırım aynı şeyi ona da yapıyordu, ama bilmiyorum, çünkü o ilk geceden sonra Jennifer'la bir daha hiç konuşmadık. O, bağlı ve ağzı tıkalı olarak o sandıkta tutuluyordu. O ilk günlerde tek haberleşmemiz onun sandığın yan tarafını ilkel bir şifreyle tıklatmasıydı. Sadece birkaç ay geçmişti ki tıklamalar tamamen sona erdi.

Ne var ki, Jennifer'ın acısını hissetmem onun ölümüyle sona ermedi. Jack bunu sağlama almıştı. Bana, bazen onu görmek istediğinde nasıl yattığı yeri kazdığını anlatmaktan zevk alıyordu. Ölürken o kadar güzelleşmişti ki, cesedini seyretmek istemişti, üzerindeki toprağı kaldırmak saatlerce sürse bile bunu göze almıştı. Onu öldürürken, tutsaklığın korku ve yalnızlığını herkesten çok daha duru ifade eden o güzel yüzüne zarar vermemeye çok dikkat ettiğini bana anlatmaya bayılırdı. Hakiki gözdesinin Jennifer olmasının nedeni, onun narinliği ve eşsiz nitelikteki kırılganlığıydı. Bu nedenle sandığa koymak için onu seçtim, demişti bana.

İşte şimdi burada, elimde onun mektubuyla duruyordum. Onun dokunduğu şeye dokunacak, onun yazdığını okuyacaktım. Kâğıdı masanın üzerine dümdüz önüme serdim ve kelimelerinin gücüne dayanabilmek için kendimi hazırladım.

Çok sevgili Sarah:

Benim kadar iyi anlamanı isterdim o sırrı. Kitap Odası'nda, karanlıkta, zihnin gözüyle çiziktirilmiş o güzel pasajı keşke okusaydın.

Gölün kıyısında, okyanusun yakınındaki dümdüz arazideki evde, tehlike çok uzun zamandır sessizce bekliyordu, sonra darbesini indirdi. Keşke elbiseni çıkarıp benimle birlikte zayıflığın, üzüntü ve pişmanlığın sona erdiği kutsal denize yürüyecek cesaretin olsa.

Sylvia sana yardım edebilir. Sana yolu gösterebilir. O, kalbimin en derin köşelerini gördü. Ona geçmişimin manzaralarını, dehlizlerini, her şeyi gösterdim. Ve o beni bağışladı. Gözlerimi açtı, kötülüğe karşı beni kör etti. O karanlığa mum tutan bir merhamet meleğidir, kalbimi utançla doldurmak yerine, günahlardan arındırdı.

Çok yakında –bunu hissedebiliyorum– yeniden birleşeceğiz. Sana geleceğim ve sağ salim ölüm vadisinde birlikte yürüyeceğiz.

Havariler gibi biz de öğrenmeliyiz. Efendi'nin ayaklarının dibine çöküp öğrenmeliyiz. Yalnızca öğretileri dinle Sarah. Öğretileri oku. Öğretileri çalış.

Amor fati,*
Jack

Mektubu, içindeki gizli anlamı bulmaya çalışarak, beş kere, ağır ağır okudum. Açık seçik olan tek bir şey vardı, eğer onu bırakırlarsa, peşime düşecekti.

Ama burada yeni bir şey de vardı; öteki mektuplarda teşhis edemediğim bir aciliyet havası. Bana başka bir şey söylemeye çalışıyordu hasta ruhlu sapık. Muhtemelen boşa çıkacak bir arayışa sürüklemeye çalışıyordu beni, bu tam ona göreydi. Ama şu anda izini süreceğim bir şey yoktu. Yalnızca düşünmeye ihtiyacım vardı. Beni yalnızca düşünmek kurtarabilirdi.

* Kaderini sev. (ç.n.)

4

Mahzendeki ilk gün, onun hiç aşağıya gelmemesine rağmen herhalde en zor gündü. Yön bulmanın imkânsız olduğu bir dünyada yönünü bulma günüydü.

Mahzen, kaçırılmış kızlarla dolu bir zindan neye benzer diye düşünsem aklıma gelecek görüntüyle tıpatıp aynıydı: çıplak, perişan, korkutucu. Temizce görünen beyaz bir çarşafın kenarlarından tutturularak geçirildiği küçük bir şiltenin üzerine bırakılmıştım. Hatta aslında, çarşaf yurttakilere göre daha temizdi bile diyebilirim. Oda genişti, sağdaki duvarın kenarında ahşap basamaklı bir merdiven, yekpare metalden bir kapıya çıkıyordu. O merdivenin basamaklarının gıcırtısını ezberlemeyi öğrenecektim.

Hapishanemizin donuk gri duvarları, koyu renk taştan tabanı ve tepemizde bir kordondan sarkan tek lambası vardı. Sandık, merdivenin solundaki dar kısımda duruyordu.

Adını o gün daha sonra öğreneceğim Tracy, mahzenin merdivenlerine bakan aynı duvara zincirlenmiş olarak, benimkine bitişik yatakta yatıyordu. Onu ilk gördüğümde cılızlığı beni aldattı, duvarın tabanla birleştiği girintide kıvrılmış yatıyordu. Uykusunda kaşları çatıktı; solgun yüzünü buruşturduğu, fazlaca uzamış, uzun zaman boya görmediği için uçları kararmış kâküllerinin altından görünüyordu.

Tracy ile sağdaki duvar arasında küçük bir koridor vardı.

Benim durduğum yerden, koridorun ucunda ne olduğu görülmüyordu ama çok geçmeden Jack'in oraya içinde bir tuvaletle bir lavabodan başka bir şey bulunmayan, iş görür bir banyo yaptırdığını keşfedecektim. Yalnızca bu kıt olanaklarla kendimizi tertemiz tutmamızın beklendiğini çabucak fark ettim.

Christine sağdaki duvara zincirlenmişti, merdivenden yaklaşık bir buçuk metre uzaktaydı. Yan yatıyordu, uyuyor muydu, yoksa sersemlemiş miydi anlamak zordu; bacakları sıkıntılıyla kasılıp savruluyor, yataktan dışarıya, yere sarkıyordu. Keçeleşmiş sarı saçları sıkıca örülmüş, omzunun üstüne bırakılmıştı. Yattığı pozisyon ve yüzünün minik, düzgün hatlarıyla, oynarken hoyrat davranılmış, sonra bir kenara atılmış porselen bir bebeğe benziyordu.

Her birimiz uzun, ağır bir zincirle bazen ayak bazen el bileğimizden hayvan gibi bağlanıyorduk; iki buçuğa beş santim iriliğindeki halkalar paslıydı, bakırımsı tozları zinciri etrafımızda sürüklerken derimizde iz bırakıyordu. Soldaki duvar boştu, ama madeni bir halkanın çıkıntı yaptığını şöyle bir görmüştüm. İsterse, bir kişilik daha yer vardı.

Sabah olduğunu biliyordum, çünkü odanın tek penceresine çivilenmiş tahtanın yarıkları arasından küçük bir ışığın süzüldüğünü görmüştüm. Çığlık atacaktım ama korkudan yapamadım. Sonunda Christine ve Tracy uyandıklarında ağzımdan kelimeler çıkmadı. Şokta olduğum apaçık belliydi, ama kafam allak bullak olsa bile yalnız olmadığıma sevindim.

Tracy yüzünü ovuşturup kederle bana baktı. Tek kelime etmeden sürünerek Christine'in yanına yaklaştı, sarsarak onu uyandırdı. Christine, vücudunun ön tarafını duvara çevirdi, sonra bir şeyler mırıldanarak elleriyle yeniden yüzünü kapattı.

"Christine, hadi uyan artık, yeni gelen kızla tanış. Uyandı." Tracy bana yarı gülümseyerek baktı. "Bize katıldığın için

çok üzgünüm. İyi bir çocuğa benziyorsun. Yazık. Öteki kız – onu tanıyor musun?– bizi en korktuğumuz şeyden kurtardı, o yüzden itiraf etmeliyim ki, çok sevindik."

"Nerede o?" Toparlayabildiğim tek kelimeler bunlardı, sesim korkuyla boğuldu.

Bunun üzerine Christine oturduğu yerde doğruldu, buz mavisi gözleri heyecanla sandığa kayarken pırıldadı. Bakışlarını takip edince ağlamaya başladım.

"Söyleyin bana. Söyleyin. Jennifer nerede? Onun *içinde mi*?" Hâlâ fısıldıyordum, yukarıda sinsice bekleyen şeyden korkuyordum.

Christine yine duvara döndü. Bu kez omuzları sarsılıyordu, ağladığını anlamıştım. Bu kadarı gözlerimin yaşla dolmasına yetti; yükselen hıçkırıklarımı tutabilecek miydim, bilmiyordum. Ama tekrar bana döndüğünde, gözlerinden hâlâ yaşlar aksa bile, gülümsüyordu. İşte o zaman, benim ve kendi durumunun korkunçluğuna ağlamadığına karar verdim. Bunlar daha ziyade rahatlamış olmaktan kaynaklanan gözyaşlarıydı.

Tracy, Christine'e yaklaşabilmek için, zinciri çevirerek üst üste katlayıp yerde sağlam bir halka yapacak şekilde ayarladı. Duvara yaslanarak yanı başına çömeldi, Christine'i kaldırıp kollarının arasına aldı, usulca susturdu.

Yatıştırıcı bir tonda, "Sakinleş Christine" dedi, sanki Christine onun hayattaki tek çocuğuydu, yere kötü düşmüştü, ama tehlike yoktu.

Tracy onun yanağına bir öpücük kondurdu, sonra bana doğru hareket etti, yavaşça, sistemli ritmik hareketlerle zincirini çekip ayağının dibinde halka şeklinde topladı, yenilikçi bir tür dans yapar gibiydi. Çek, kaldır, bırak. Çek, kaldır, bırak.

Yakınıma, çok yakınıma geldi, o yaklaşmaya devam ettikçe, ben içgüdüsel olarak geri çekildim. "Ne yazık ki arkada-

şın şanslı değilmiş. Ama sen şanslısın. Yani düşünecek olursak..."

Ağlamaya başladım, ne türden bir sapıklık dünyası burası, diye düşünüyordum. Bu dünyanın yok olmasını dileyerek gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Jennifer nerede? Arkadaşım nerede?" Nihayet sesim geri gelmişti ve şimdi artık haykırıyordum. "Jennifer? Onun içinde misin? İyi misin?"

Tracy soruma aldırmadan devam etti: "Senin bir avantajın var. Christine'le ben mahzen sakinleri olarak deneyimliyiz. Sana, deyim yerindeyse, usulünü gösteririz." Şaka yapmış gibi güldü. Christine de muhtemelen eğlendiğini belirtme niyetiyle bir ses çıkardı. Bana hiç komik gelmedi; o dakikada, beni esir alan adamdan mı, yoksa benimle birlikte burada, dünyanın sona erdiği yerde tıkılıp kalmış bu iki sıska kızdan mı daha fazla korkmam gerektiğine karar veremedim.

Tracy gözlerini benden ayırmadan, zincirini çekerek merdivene doğru yürüdü. Çek, kaldır, bırak. Son basamağın altında bir kutu vardı. Yıpranmış ama temiz görünen iki hastane önlüğü çıkardı. Birini Christine'e fırlattı, ötekini omuzlarına geçirdi. Kutuyu bir daha yoklayıp üçüncüsünü de çıkardı.

"Gördün mü, daha şimdiden seni de düşünüyor." Önlüğü bana doğru attı. Çok yıkanmaktan yumuşamıştı, yeni yıkanmış gibi kokuyordu.

"Kraliyet kaftanın" dedi, dramatik bir tonda. "Ve de haftalık kumanyamız. Pazar akşamı gelmeniz iyi oldu. Pazartesi bizim iyi günümüzdür."

Önlüğü yakaladım, Tracy'yi örnek alıp, açık kısmı öne gelecek şekilde giyinip sıkıca sarındım. Tracy kutudan başka şeyler de çıkardı –konserve yiyecekler, bir somun ekmek, birkaç litre su– ve bunları düzgün bir sırayla duvarın kenarına koydu.

Şimdi yere çömelmiştim, bir çocuğun bebeğine yapışması gibi ince şilteme yapışmış, gözlerimi sandığa dikmiş bakıyordum, Jennifer neden cevap vermiyor diye düşünüyordum. Tracy, benim durumuma aldırmadan devam etti:

"Çoğunlukla haftanın işgünleri burada kendi halimize bırakılırız. Yazları ve tatil günleri farklıdır. Mahzen Diyarı'nda bunlar zor zamanlardır. Haftalar zaten her durumda kısadır. Dört gün özgürlük –elbette kabaca özgürlük demek istiyorum–, sonra üç gün yeniden siperlere dönüş. Görüyorsun –buna hazırla kendini–, adamımız Oregon Üniversitesi'nde psikoloji profesörü, 'psiko' kısmını vurgulamak gerek. *Dersleri* var. *Konferanslara* katılır. *Danışmaya* gelen öğrencilerle buluşur. Herhalde mezuniyet törenleri de vardır, velilerle görüşme günü ve başka özel günler de. Bütün bu olaylar sırasında onun varlığından yoksun kalırız, burada barış ve uyum içinde yaşarız. Bize yetecek kadar yiyecek ve su bıraktıysa tabii."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Christine'den tabii ki." Christine'e baktı, o yeniden uykuya dalmıştı, gerçi anlamak zordu. Sonuçta çok sakindi, kollarını, karnına doğru çektiği dizlerine dolamıştı, muntazam bir halka yapılmış zinciri yanı başında duruyordu. "Christine onun yıldız öğrencisiydi. Yani bu iki yıl önceydi. Belki şimdi yeni bir yıldızı vardır, kim bilir, değil mi Christine?" Christine tek gözünü açtı. Hafifçe inleyerek hızla bir bana bir Tracy'ye baktı.

Kulağımda yalnızca *iki yıl* sözlerinin çınladığını duyuyordum.

"Adı Jack Derber." Tracy adını bilerek ve açık seçik söyledi ama aynı zamanda odayı dikkatle gözleriyle taradı, sanki onun adını ağzına almanın cezasını vermek için duvarlar uzanıp onu kapacaktı.

"Dedikodunun en ağız sulandıran parçasını bildiğimize göre" diye devam etti, "artık içimiz rahat edebilir, o bizi as-

la ve asla, hiçbir zaman serbest bırakmayacak. Bizimle işi bitince ölmemiz gerekecek. Christine'le ben, onun istediği şey için çok yaşlandığımızda ya da eğer başına çok dert olursak daha erken bir zamanda bunun gerçekleşeceğini tahmin ediyoruz. Onun için çok ama çok uslu oturuyoruz. Çok cici kızlarız değil mi Christine? İstese bizim yerimize başkasını alır, alamaz mı?" Anlamlı bakışlarla bana baktı. "Üstelik gördüğün gibi burası çok geniş. Hepimizi sağ ve sağlıklı tutması hiç ucuz olmasa gerek."

Konudan konuya atladığı için zor takip ediyordum, ama birdenbire söyledikleri bana çok dostane gelmedi. Sonra sandığın içinde bir kıpırtı oldu, her üçümüz de başımızı hızla o yana çevirdik. Yine sessizlik. Tracy devam etti:

"Ben burada bir strateji geliştirdim, sana da ısrarla benimsemeni tavsiye ederim. Korkarım ki Christine buna pek ayak uyduramadı ve sanırım senin de göreceğin gibi tavsiyeme uymaması onun aleyhine oldu. Gücünü korumalısın, hem fiziksel hem zihinsel olarak ve ne öğrenebilirsen öğrenmelisin. Biz, şekerim, mucizemizi bekliyoruz."

Mucize. Kelimeyi duyunca yüzümü buruşturdum, inandığım her şeye o kadar aykırıydı ki. Tracy fark etmişti.

"Evet, biliyorum, tek seçeneğimizin bir mucize olması o kadar şahane bir şey değil ama bu konuyu çok düşündüm; elimizde ondan başka bir şey yok. Yapabileceğimiz tek şey kendimizi ona hazırlamak. Basit bir düsturum var: 'Ne verirlerse onu ye, yatak bulursan uyu, kafanı sikmesine izin verme.'" Kendi şakasına hırıltılı bir kahkahayla gülüp devam etti:

"Şu anda bedeninin en değerli parçası beynin. Çok yakında göreceğin gibi, düşmanımızın en sevdiği işkence türü, psikolojik işkence –elbette başka türlüsünü de seviyor işkencenin, sadece en sevdiği bu, anlamında söylüyorum–, o nedenle beynin hep *çalışmalı*. Onu hep zihninin dışında tutmalısın. Ona eski hayatın hakkında asla bir şey söylememelisin. Asla."

"Bir Asla Yapılmayacaklar Listesi" diye, ona değil de kendi kendime fısıldadım. "Ya Jennifer? Ona ne olacak?" Nihayet histeri krizine girmeden soruyu sorabilmiştim.

İkisi de başka yöne baktılar. Yere bakan Christine, soluğunun arasından, zorla anlayabildiğim bir şey fısıldadı:

"En kısa zamanda onu unut."

5

Mektubu okuduktan sonra, evde tek başıma üç gün daha geçirdim. Deli doktorumun ziyaretlerini iptal ettim, telefonlara cevap vermedim. Dr. Simmons üç mesaj bıraktı, Ajan McCordy dört. Meraklandıklarını biliyordum ama onlara travma sonrası hayat tarzımda kökten bir kopuşu gerçekleştirmek için güç toplamaya çalıştığımı açıklayamazdım, hele ki kendim de bu kopuşa tam hazır sayılmazken.

Dr. Simmons'a on yıldır birlikte verdiğimiz psikolojik mücadeleden sonra benim için yapabileceği bir şey kalmadığını söyleyemezdim; onca gözyaşı dökülmüş, o sabırla beklerken ben uzun uzun boşluğa dalıp gitmiştim; gerçeklere ulaşmak için hayat hikâyemi evire çevire irdelerken aynı noktada daireler çizip durmuştuk, onun asıl içine dalmak istediği ama benim hâlâ dokunamadığım anılar hariç, her bir anımı didik didik etmiştik. Şimdi ise çıkmaz sokağa girmiştik. Gerçek bir şey yapmaya ihtiyacım vardı.

Terapinin ilk yılından sonra esaretim sırasındaki olayları ezbere anlatabiliyordum. Bunlar sanki alternatif bir evrende olmuş, başka birinin başından geçmiş gibiydi. Dr. Simmons'ı uzakta tutmak için, odanın bir ucundan dua okur gibi, korkunç şeyleri mırıldanarak tekrarlıyordum. Konu bayatlamaya veya o benden daha fazlasını istemeye başlayınca yeni ayrıntılar ekliyordum.

Birbirinden kopuk tek tek görüntülerle ortaya çıkarabildiğim bir tarihti bu. Gözleri bağlı ben, ayakları tavandaki mengeneden sarkan zincire vurulmuş ben. Masanın üzerine, incelenmek için kesilip biçilecek bir böcek gibi serilmiş ben, sidik torbama bir kateter sokulurken, milim milim içim doldurulurken ben. Köşede, ellerim arkadan kelepçelenmiş, bir sandalyeye bağlı, dilime bir cerrah iğnesi batırılırken ben.

Olaylar. Ayrıntılar. Ayırt edici noktalar.

Başka birine yapılmış şeyler. Artık burada olmayan birine.

Görünürde Dr. Simmons'a açılıyordum, en karanlık sırlarımı anlatıyordum ona. Ama o biliyordu aslında kendimi gizlediğimi. Hikâyeleri anlatabilirdim, ama artık onları hissedemezdim. Bir şiiri bütün anlamı boşalıncaya kadar tekrarlamaya benziyordu bu.

Böylece yıllardır bir çıkmazın içinde kalakalmıştık. Dr. Simmons benim bir hamle yapmamı bekleyip dururken saatlerce seans boşa gitmişti. Ama belki şimdi artık bu hamleyi yapmaya niyetleniyordum.

Dördüncü gün McCordy'yi aradım. İlk çalışta cevap verdi:

"Buyrun, McCordy."

"Oturuyor musun?"

"Car... Sarah, sen misin?"

"Evet. Dinle, iyi olduğumu bilmeni istedim. Mektubu okudum. Haklısın. Abuk sabuk laflar. Eskisi gibi kafayı yemeyeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

"Öyleyse neden telefonlara cevap vermiyorsun?" Sesinde kuşkusunu ele veren bir tını vardı. "Biraz daha aramasaydın sağlık ekibini yola çıkarıyorduk. Kapını kırmak zorunda kalsaydık hoşuna gitmezdi herhalde, değil mi?"

"Peki niye kırmadınız öyleyse?" Hattın öbür ucunda sessizlik. "Bob'la konuştun, değil mi? Hâlâ dışarıdan yemek ısmarlamaya devam ettiğimi, yani ölmediğimi biliyordun. Zekice. Her neyse." Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak de-

vam ettim: "Söylediklerini düşündüm ve... küçük bir yolculuğa çıkacağım."

"İyi ki oturuyormuşum. Yani... harika bir haber bu. Ama bunu yapmaya hazır olduğundan emin misin? Daha basit bir şeyle başlasan, örneğin bakkala gitmek gibi?"

Ben cevap vermeyince devam etti: "En azından nereye gittiğini sormama izin verir misin?"

Bu soruyu duymazdan geldim.

"Düşünmeye ihtiyacım var, bunun için de uzaklaşmaya. İşten izin alacağım. Birikmiş tatil hakkım var."

"Hiç şaşmam. Yani, tatil hakkın olmasına. Konuştun mu, bunu şey... Dr. Simmons'la ?"

"H-h-hayır. Henüz değil. Ama bir sonraki telefon konuşmam, onunla olacak."

Telefonu kapatırken derin bir nefes aldım. Eh yani, hapishanede değildim. Onlar benim gardiyanım değildi. Bir yolculuğa *çıkabilirdim* ve *gerçekten* bir dolu birikmiş iznim vardı. Bunların hepsi doğruydu.

Doğru olmayan şey, tatille ilgili kısımdı. Aklımda bir fikir vardı. Mektup alttan alta kafamı kurcalasa da belirgin herhangi bir ipucu sağlamamıştı. Bununla birlikte hafızamın canlanması için üç gün beklemenin yeterli olacağına karar verdim ve bir şey çıkmayınca, artık B Planı'na geçmek zorundaydım. Dr. Jack Derber'ı dinleyecektim. Karısı Sylvia'nın "bana yolu göstermesi" gerekiyordu. Belki Derber bir şeyler planlıyordu. Ama ille de onun niyet ettiği olacak değildi. Ahizeyi yuvasına koyarken kararlı bir edayla, *Sylvia, yolu göster bana* diye fısıldadım. *Göster bana.*

Google'ın bana Sylvia'nın tam adını, hangi kasabada yaşadığını söylemesi yarım saniye aldı. İnsanın ünlü bir baş düşmanı olmasının da bir avantajı vardı, dünya âlem bütün ayrıntıları duymadan evlenemezdi. *Sylvia Dunham, Keeler, Oregon.* Oturduğu yer cezaevinden çok uzak değildi, bu onun

için bir kolaylık olabilirdi ama benim için büyük talihsizlikti, çünkü cezaevinin betonarme duvarları ile demir parmaklıkların arkasında bile olsa, tıpkı mahzen kapısının öbür tarafındayken onun varlığını nasıl hissettiysem, yine aynı şekilde hissedeceğime inanıyordum.

Cezaevini görmek için Google Earth'e girdim ve bir an küçük avluya bakakaldım, ekranda kahverengi bir lekeydi, her gün yürüdüğü yer mutlaka orasıydı. Gözetleme kulesinin görüntüsünü belli belirsiz seçebiliyordum, hatta cezaevinin sınırlarını belirleyen dikenli tel olduğunu tahmin ettiğim bir çizgi bile görüyordum. Ürpererek internet sayfasını kapattım. Psikolojik sınırlarımı daha şimdiden bu kadar zorlamak istemiyordum.

Kaçtığımdan beri o eyalete gitmemiştim; oraya bir daha asla dönmeyeceğime dair ciddi ciddi yemin bile etmiştim. Ama Jack'ten gelen mektup bu eylemsizliğimin bedelinin ne olabileceğini fark etmemi sağladı. Serbest bırakılması ihtimali çok ama çok uzak bile olsa, bu yıllardır yok saymaya çalıştığım duyguları ayaklandırmış ve ne kadar korkutucu olursa olsun, sonunda yapmak zorunda olduğumu bildiğim şeyle yüzleşmeye zorlamıştı beni.

Jack'in duruşmasında savcılar "pragmatik" davranmışlar, "yapabilecekleri neyse onu yapmışlardı." Bir noktaya kadar stratejileri işe de yaramıştı; ne de olsa hapse tıkılmıştı. Ama bu, Jennifer'ın hikâyesinin sonuçlandırılmadığı, dosyanın kapanmadığı gerçeğini değiştirmiyordu, belki de hiç kapanmayacak bir dava olarak kalacaktı. Yıllar geçtikçe, yapabileceğim bir şey kalmadığını düşünerek ben de biraz kabullenmiştim bunu. Ama Jack'in mektubu, anahtarın Sylvia olabileceğine, onun somut bir şey biliyor olabileceğine beni ikna etti. Şimdi görev beni çağırıyordu ve on yıldır ilk kez bu davete karşılık verebileceğimi hissettim. Belki de bütün o terapiler nihayet işe yarıyordu. Ya da ben bir şekilde, *terapi-*

nin bu görevde saklı olduğunu seziyordum.

Cesaretim kaybolmadan bir başka internet sayfası açtım ve uçak biletimi, bölgenin en güzel semtinden seçtiğim otelde yerimi ayırttım ve biraz tereddüt ettikten sonra, bir de kiralık araba ayarladım; her ne kadar araba kullanmaktan nefret etsem de taksiye binebilme ihtimalim yüzde sıfırdı. Rezervasyonlar Caroline Morrow, şimdiki "gerçek" adımla yapılmıştı. Pratik tarafım baskın çıkıyordu. Listeler yapmaya başladım.

En son annemlerin yanına, Ohio'ya gittiğimden beri bu son beş yılda yaptığım ilk yolculuk olacaktı. Açık konuşmak gerekirse o yolculuk hiç iyi geçmemişti. Atlanta'da üç saatlik bekleme olmasına rağmen, bir 767 Boeing uçağının olduğu uçuşu seçmiştim, çünkü filoda en düşük mekanik arıza oranı ondaydı. Bu kadar tedbire rağmen uçağa binerken dört dörtlük bir panik atak geçirdim. Havayolu ekibi beni uçaktan inmeye zorlamış, böylelikle de uçağın kalkmasında gecikmeye ve bazı lafını esirgemeyen yolcuların öfkelenmesine sebep olmuştum ki, eminim bu yolcular gerçek adımı bilselerdi gazetelerden yüzümü hatırlayacak ve çok daha fazla anlayış göstereceklerdi. Sağlık ekibi sonraki bir uçağa binecek kadar toparlandığımdan emin olana kadar, altı saat havaalanında oturmak zorunda kalmıştım.

Bineceğim uçağa ilişkin katı kurallarım olduğundan bu kez dolambaçlı yolcuğum için Phoenix'i seçtim ve altı saatte tamamlanması gereken yolu döne dolaşa on iki saatte aldım, zamanın verimli kullanılması açısından tam bir hezimetti, ama zihinsel durumum tam da bunu gerektiriyordu.

Eşyalarımı toplarken hafif ama gerekli her şeyi aldım. Ertesi gün bavulumun kilidini kapattım, bir kez daha, tamamen hazırlanmış hissediyordum kendimi. Hazırdım. Görevimden emin. Sonra, tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi tam kapıdan çıkmadan önce o eski, bildik şeyleri hissettim; ba-

şım dönüyor, göğsüm daralıyordu. Bunlara direndim ama nefes almaya çabalarken, yatak odama, beyaz badanalı çalışma masama geri dönmüştüm.

Artık içine hiç bakmadığım en alttaki çekmeceyi çektim, yıpranmış mavi albümü çekip çıkardım. Doğal olarak tam ortasındaki sayfa açıldı ve sağ üst köşede, soyulan plastik tabakanın altında, Jennifer duruyordu, on üç yaşındaydı.

Tebessümü hiç de ikna edici değildi, gözleri, kazadan sonraki yıllarda her zaman olduğu gibi hüzünlü bakıyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, sanki bir şeyler düşünüyordu. Ben yanında durmuş, ona yaslanmıştım; ağzım açık, heyecanla bir şeyler anlatıyordum ona. O kendi dünyasına gömülmüştü ve ben farkında bile değildim.

Resimde o yaşlardaki kendimi inceledim. Korkularımıza rağmen ben, kendine güvenen, hatta mutlu biri gibi görünüyordum. Şimdi odamda güven içinde otururken halının üzerinde geriye doğru baksam kendimi aynada, otuz bir yaşımdaki halimle görebilirdim. Yüzümün köşeli hatları yaşla biraz yumuşamış gibiydi ama omuzlarıma değen koyu kahverengi saçlarım, kimsenin ellemesine izin vermediğim için liseden beri hep aynı modeldi. Gözlerim siyaha yakın kahverengiydi; panikleyince, birazcık canlılık veren bir pembeliğin yayılması dışında, tenim solgundu, gözlerimle zıtlık oluşturuyordu. Aynada kendime gülümsemeye çalışsam bile perişan görünüyordum. Korkuyla gözlerini bana dikmiş bu yaratığa bakarken, psikoloğumu kapıya kadar getirmelerine şaşmamalı diye düşündüm.

Yavaşça ayağa kalktım, albümü yerine koyarken duraladım ve ikimizin o fotoğrafını çekip aldım. Cüzdanımın içine yerleştirdim, çantamı aldım. Sonra albümü en uzak köşesine itip çekmeceyi kapattım ve kıyafetimi elimle düzelttim. Jim haklıydı. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Eşyalarımı topladım, uçuş saati ve numarasını iki kez kontrol ettim,

önceden hazırladığım sandviçi çantama koydum. Bu kadarını yapabilirdim.

Ayağımın dibindeki parlak kırmızı bavulumla durmuş, daire kapımın dışarıdaki üçüncü kilidini kapatırken Dr. Simmons'ı aramadığım ancak aklıma geldi. Eh ne yapalım, diye omuz silktim, McCordy ona söyleyecektir, sonra da iki üç seans benim "kaçınma stratejilerim" hakkında bol bol konuşuruz. İlişkiyi canlı tutmak için yeni bir anlatı gibisi yoktur.

6

Gerçeklikten kaçmak için gözlerimi kapama huyumdan hiç vazgeçmemişimdir, nitekim Oregon'a uçuşumun çoğunu yanağımı şişme yastığıma bastırmış halde geçirdim. Hostes uyuduğumu sanarak, alışılmış kemer kontrolü dışında beni rahat bırakmıştı. Uçak kalkarken endişenin boğazıma kadar tırmandığını hissetmiştim, ama havaalanının sağlık ekipleriyle kaybedecek vaktim olmadığı için, bu endişeyi bastırdım.

Aslında hiç uyumadım. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu. Yolculuğun görüntü ve sesleri, beş yıldır bu kadar fazla görsel ve işitsel bilgi kaydetmemiş olan beynime aşırı yükleme yapıyordu. Ama hepsi bu değildi. Planımı oluşturmak için kuluçkaya yatmıştım, bu yüzden zihnim çok hızlı çalışıyordu.

Sylvia'yla tanışmak benim için az buz şey değildi, bu işi yanıma Jim'i almadan yapmaya kalkışmam delilik mi, diye düşünüyordum. Ne var ki, FBI daha önce Sylvia'yla konuşmuş ama bir şey elde edememişti. Şimdiyse Jack, mektubunda Sylvia'nın onun sırdaşı olduğunu açık seçik belirtmişti. Geçmişinin bütün ayrıntılarını Sylvia'nın bildiğini yazıyordu. Jack'in kurbanı olan bu kadınla karşı karşıya gelip, evlendiği adamın gerçek yüzünü anlamasını sağlayacağımı ve onu başka hiç kimseye söyleyemeyeceği bir şeyi açıklamaya ikna edebileceğimi düşünüyordum.

Sylvia'nın oturduğu Keeler, şehirden yaklaşık yirmi beş kilometre uzakta olmasına rağmen ben Portland'da kalıyordum. Bu durum biraz zahmetliydi, ama onun oturduğu kasabada yalnızca moteller vardı ve doğrudan dış dünyaya açılan bir kapı benim için daha başlamadan yarıştan çekilmek gibi bir şey olurdu. Araba kullandığım yıllarda bile sürücü koltuğu asla rahat ettiğim bir yer değildi. Bir kez direksiyona geçince eski bildiklerimi hemen hatırladımsa da, yolun her saniyesinde içim ürperdi.

Otele girişim olaysız geçti ama zarafetten uzaktı. Göz temasına alışık olmadığım için gözlerimi kredi kartımdan, ellerimden, bavulumdan ayıramadım. Boğuk bir sesle telaffuz ettiğim "Caroline Morrow" sözcüklerinin tınısından bile nefret ediyordum. Aradan on yıl geçmesine rağmen hâlâ kulağıma yabancı geliyordu. Jack'in beni kimliğimden adamakıllı yoksun bırakabilmesi haksızlıktı.

Odama girdikten sonra iki kilidi de kilitledim, ancak ikisinin de ucuz imalat olduğu gözümden kaçmadı. Bu kadar kafadan çatlak biri olduğum için, yüksek sesle kendimi azarladım. Yaptığım ilk iş otel rehberini bulup, bütün acil çıkışların yerini ezberlemek oldu. Kapının arkasına asılı krokiyi inceledim, telefonu kaldırıp çevir sesini kontrol ettim. Cep telefonumu çıkardım, neredeyse tam dolu olmasına rağmen şarja koydum. Fazla temkinden asla zarar gelmez.

Sylvia'ya neler söyleyeceğimi iyice ölçüp biçmiştim ama bir kez daha üzerinden geçtim. Bu sırada bavuldan eşyalarımı çıkarıp, bir şey unutmadığımdan bir kez daha emin olmak için yatağımın üzerine seriyordum; elbette hiçbir şey unutmamıştım, böylece çabucak bir duş yaptım ve yolculuğuma başladım. Bugün başlangıç olarak bir koşu oraya gidip hava kararmadan otelime dönmek istiyordum.

Hiç sorun çıkmadan Sylvia'nın evini buldum. Sakin, işyerlerinden uzak bir semtte, küçük, herhangi bir özelliği olma-

yan, tuğladan bir kır evi. İlk bakışta içinde kimsenin oturmadığı bir eve benziyordu. Pencerelerde ağır perdeler vardı, hepsi örtülüydü.

Arabamı evin boş araba yoluna park edip hızlıca evin bulunduğu alanı kolaçan ettim. Önümdeki garaj kapısı sımsıkı kapalı gibiydi. Penceresinden içeriyi gözetledim, her şey pırıl pırıldı. Ortada araba da yoktu. Bir duvara boylu boyunca her çeşitten alet takımları asılıydı, hepsinin yeri ana hatlarıyla keçeli kalemle çizilmişti. Köşeye konmuş bisikletin lastiğinin patlak olduğu belli oluyordu.

Bu kadar yolu gel ve onu evde bulama.

Garajın çevresinden dolanıp evin giriş kapısına yürüdüm ve zili çaldım, belli mi olur? İçeride kimsenin olmadığına ikna olana kadar zili üç kez çaldım. Posta kutusuna gittim, açmadan önce meraklı komşular gözetliyor mu diye göz ucuyla kontrol ettim. Tıkış tıkış doluydu kutu. Birkaç zarfı çıkaracakken bir an durakladım. Yolculuğun daha ilk gününde federal yasayı çiğniyordum. Ama en azından doğru yerde olduğumu anlamıştım.

Kutuda daha çok faturalar ve reklam broşürleri vardı. Kâğıt yığınının altına elime daldırıp telefon faturasını buldum. Üç hafta öncesinin tarihini taşıyordu. Bu kadar uzun süre evden uzakta kalacaksa, postasının postanede bekletilmesini isteyebilirdi. Ama belki de bir ben vardım her şeyi böyle önceden planlayan.

Posta yığını içinde cezaevinden gelen bir şey olmadığına emin olduktan sonra elimdekileri kutuya koyup arabama geri döndüm, atacağım bir sonraki adımın ne olacağını bilmiyordum. Birkaç dakika durup düşündüm. Keeler'a kadar geldiğime göre, caddeleri keşfe çıksam iyi olacaktı; böylece gelirken önünden geçtiğim, kahve içilecek bir yerde durmaya karar verdim. Burası küçük bir kasabaydı; belki Sylvia'yı bir tanıyan çıkardı.

Küçük, kendine özgü bir havası olan, kasabanın yeşil alanının tam üstünde, tren vagonuna benzeyen bir lokantaydı; içerisi davetkâr, bol ışıklıydı. Oturmak için boş özel bölmeler yerine barı seçtim ve dostça bir eda takınıp kahvemi ısmarladım. Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurmaya çabaladım.

Tezgâhın arkasındaki aynaya yansıyan yüzümü görebiliyordum. Uçuştan sonra gözlerim kanlanmıştı, saçlarım perişandı. Evet, tam bir kaçık, diye düşündüm. Gülümsemeyi bıraktım. Bara bakan kadın fincanımı yeniden doldurmak üzere geri geldiğinde, tezgâhtan neredeyse üstüne atladım. Acemiliğin vücut bulmuş hali. İnsanlarla ilişki konusuna gelince, besbelli hamlığı üstümden atamamıştım.

Olabilecek en kayıtsız ses tonumu ayarlamaya çalıştıysam bile hiç de öyle çıkmayan bir sesle, "Sylvia Dunham diye birini tanıyor musunuz, bir ihtimal?" diye sordum. İçimden beceriksizliğime küfrediyordum, ama o kahveyi doldururken başını kaldırıp bana bakmadı bile.

"Tabii, tanırım onu." Bu soğukkanlı cevabı aldıktan sonra, Sylvia Dunham'ı merak eden bir sürü cinayet meraklısı turistin buraya gelebileceğinin farkına vardım. Bu kasabada ün salmış olmalıydı. Benden acayipleri de vardı, bunu da biliyordum. Tatil yeri olarak suç mahallini seçen röntgenci tipler. Hemen bu tür delilerden kendimi sıyıracak bir şey bulmalıydım. Ancak bu yolculukta ben yalnızca Sylvia'yla yüzleşmeyi planlamıştım. Böyle hafiyelikler yapmaya ve bunca yıldan sonra kim olduğumu dünyaya ilan etmeye kesinlikle hazır değildim.

"Ben... bir kitap yazıyorum da" diye kekeledim.

"Haa." Biraz önce kahvemden dökülen damlayı, başını hiç kaldırmadan sildi. Hatamı anladım. Kitap yazan tek kişi de ben değildim herhalde. Bu işi gerçekten yapacaksam söyleyecek daha düzgün bir şeyler bulmalıydım.

Sonunda bir an durdu ve bana bir göz attı.

"Bakın, bazıları, bu hanımı soruşturan turistlerin getireceği ekstra kazançtan hoşlanabilir. Ben hoşlanmadığımı baştan söyleyeyim. Hapisten çıktıktan sonra o herifin gelip buraya yerleşmesini istemiyorum. Bu konuya hiç bulaşmak istemem. Kocama gelince, onun görüşü farklıdır. Yapacak başka işi gücü yoktur. Susmayı bilmez, eminim ki siz yeter diyene kadar anlatacaktır." İç çekti. "Ona sormak isterseniz, saat beşte beni almaya gelecek."

Çabucak bir hesap yaptım. Saat beşe kadar beklesem, sonra onunla on beş dakika konuşsam, yine de hava tam kararmadan otelime dönebilirdim. Ama şu anda saat henüz dördü çeyrek geçiyordu, o zamana kadar bir şeyler yapmalıydım. Servis yapan kadına teşekkür ettim, paramı ödedim ve geri döneceğimi söyledim.

Vakit geçirmek için, yeni biçilmiş taze çimenlere, çevresindeki beyaza boyalı banklara hayran hayran bakarak, muntazam kasaba meydanının etrafında yürüdüm. Köşedeki ağırbaşlı beyaz kilisenin önünde durdum. Belki buydu. Kadının mensubu olduğu kilise. Onun kilisesi. İçine girince, mihrabın önünü elektrikli süpürgeyle temizleyen kadın dışında boş olduğunu gördüm. Kırlaşan saçları uyduruk bir topuzla tutturulmuştu, boynuna asılı gözlüğünün zinciri hareketlerine eşlik ederek sallanıyordu. Çekinerek el salladım ona; hemen süpürgenin düğmesini kapattı, ellerini küçük önlüğüne sildi ve çevik adımlarla bana doğru yürüdü.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi, bana pek kiliseye uygun gelmeyen bir tavırla. Kurtuluşu arayan, yolunu kaybetmiş küçük bir kuzu olsaydım, ne olurdu? Boğazımı temizledim, başkalarının işine burnunu sokan biri gibi görünmeden ona ne söyleyebileceğimi düşünüyordum.

"Evet. Adım... Caroline Morrow, buralarda oturan eski bir arkadaşımın izini bulmaya çalışıyorum." Doğru sözcükleri arıyordum. Lafı geveliyordum, farkındaydım. Kıpırdama-

dan bekledi, baklayı ağzımdan çıkarmamı bekledi.

"Sylvia Dunham." Sonunda söylemiştim ve daha kelimelerin hepsi ağzımdan çıkmadan yüzüne bir gölge düştüğünü gördüm. O adı biliyordu. Buradaki herkes adını biliyordu. Devam ettim:

"Evde yok galiba, onun dindar biri olduğunu biliyorum. Buralarda onu tanıyan biri var mıdır diye merak ettim. Onu nerede bulabileceğimi bilen."

Bana bakıyordu, bakışları soğuktu sanki, başını hayır anlamında salladı.

"Bu, Sylvia Dunham'ın bu cemaatin mensubu olmadığı anlamına mı geliyor?" diye bir daha denedim.

Hafifçe ürperdi, sonra kilise akidelerini hatırlayıp zorla gülümsedi.

"Sanırım son zamanlarda onunla haberleşmediniz. Sylvia Dunham kesinlikle buranın mensubu değil. Kutsal Ruh Kilisesi'ne mensup. Epeyce ilginç küçük bir tarikat veya cemaat veya nasıl adlandırırsanız öyle. Her neyse, herkes istediği yolu seçebilir." Yüzünün ifadesi ekşidi. Sonra, apaçık bir tatmin duygusuyla, yüksek pencereleri cilalı ahşap cemaat sıralarına tepeden bakan, bir resim kadar mükemmel ayin mekânına göz gezdirdi.

"Onların, bildiğimiz türden kiliseleri yok." İstediğinden fazlasını söylemiş gibi, bir anda sustu.

Tekrar konuşmaya başladığında gözlerini kapıya çevirmişti.

"İzin verirseniz, çarşamba akşamının İncil okuması başlamadan önce hazırlıkları tamamlamam lazım."

"O cemaate mensup birini nerede bulabilirim?" diye sordum. Hamle edip kolumu tutacak gibiydi, muhtemelen beni oradan çabucak dışarı çıkarmak istiyordu. Hiç düşünmeden bu hareketi önlemek, kendi başıma yolumu bulmak için hızla çıkış yönüne döndüm.

"Size o cemaat hakkında bilgi verebilecek tek kişi Noah Philben'dir. Dışarıdan biriyle konuşabilecek tek kişi herhalde o. Onların önderidir, eğer böyle demek günah sayılmıyorsa. Onların... yerleşkesinin merkezinde oturuyor ama içeriye girmenize izin vermezler." Beni tepeden tırnağa süzdü, bir sonraki sözcüklerini dikkatle tartar gibiydi. Omuz silkti ama artık biraz yumuşadığını hissedebiliyordum.

"Gerçi bir yer de kiralamışlardı... buraya fazla uzak değil; yirmi iki numaralı yol üzerinde, kasabaya girerken gördüğünüz Simsar Joe'nun oradaki alışveriş merkezinin içinde. Eskiden cemaat merkeziydi. Sanırım orada bir bürosu var. Önünde beyaz bir haç vardı. Gözden kaçırmanız imkânsız."

Son sözlerini yakalamaya çalışarak, yüzüme kapıyı kapatmadan, "Teşekkür ederim" dedim.

Çantamı karıştırdım ve yanımda getirdiğim küçük defterle kalemi buldum. Noah Philben'in adını ve kiraladığı büroya giden yol tarifini dikkatlice not ettim.

Biraz dolaştıktan sonra, saat tam beşe gelirken küçük lokantaya geri döndüm. Servis yapan kadının kocasıyla konuşmak şimdilik yapılacak en iyi iş gibi görünüyordu. Kadın çoktan dışarı çıkmıştı, kapının önünde hafif trençkotuna sıkıca sarınmış, sigara içiyordu. Onu korkuttum.

"Ah, gelmişsiniz" dedi, bu kez daha samimiydi. Kapının solundaki küçük bir ahşap sırayı eliyle işaret etti, oturduk. Sigarasını sıranın kolunda söndürdü; ben, yangın tehlikesini düşünerek bakakaldım, parlayan her kıvılcımın sönmesini bekledim.

"Bırakmak lazım bunu." Bana döndü, yeni sürülmüş ruju parlıyordu. "Söyler misiniz bana, sizin gibi düzgün, genç bir hanım neden bu kadar feci bir hikâyeyi yazmak ister?"

Hazır bir cevabım yoktu tabii ki, kitaptan laf açtığıma pişman olmaya başlamıştım. Kendimi gerçek bir gazeteci diye yutturmam zordu; keşke daha iyi bir yalan hikâye uydursay-

dım diye düşündüm. Ama bununla idare etmek zorundaydım, böylece cevabı kendi içinde bir soru sorulmuş gibi davranmaya karar verdim ve gülümsedim.

"Bunun hakkında zaten birkaç kitap yazılmadı mı?" diye devam etti.

"Üç tane" dedim. Cevap biraz fazla hızlı çıkmıştı ağzımdan ve fazlaca buruktu.

"E, öyleyse ne anlamı var? Zaten hikâye anlatılmadı mı? Yoksa, hani öyle derler ya, yeni bir açıdan mı bakıyorsunuz?"

"Öbür kitaplar... tamamlanmış sayılmazdı."

"Gerçekten mi?" Şimdi meraklanmıştı, bana doğru eğildi, giysilerine sinmiş sigara kokusunu alacağım kadar sokuldu. "Kocamın çok ilgisini çeker bu. Kitapların nesi eksikti?"

Bunu nasıl açıklayacağımı düşünmemiştim, onun için konuşurken göz temasından kaçınmaya dikkat ettim.

"Sanırım benim kitabı okumanız gerekecek." Çoğu zaman pek işe yaramadığını biliyordum ama elimden geldiğince sahte bir neşe takındım. Bu sefer de farklı değildi ama o farkına varmamıştı, belki soruyu en başta nezaketen sormuştu.

"Yok, benden bunu beklemeyin. Ben öyle şeyler okuyamam. Hayat zaten zor, bir de bu feci şeylerle kafanızı doldurmaya gerek yok." Durakladı. "O zavallı kızlar. Umarım hayatları iyi gidiyordur. Arkadaşım Trisha'nın manyak, ona kötü davranan bir babası vardı. Kızın hayatını mahvetti. Daha lisedeyken içmeye başladı, evden kaçtı, sonunda metamfetamine başladı. Şimdi hayatını düzene soktu ama, tam atlatamadı. Belki asla da atlatamayacak."

"Sanırım böyle bir şeyi asla tam olarak atlatamazsınız" dedim ifadesiz bir sesle.

"Evet" diye devam etti. "Hiçbir zaman. Ama duyduğuma göre Trisha şimdi daha iyiymiş. Geçen yıl New Orleans'a taşındı. Böyle bir değişikliğin kendisine iyi geleceğini düşünmüştü. Orada bir kuzeni varmış. Buradayken –bizim lokan-

tada– bazen gözlerini pencereye dikip boşluğa dalıp gitmişken yakalardım onu ve her zaman oradan karanlık bir yerlere gidiyor diye düşünürdüm. Gerçek bir karanlığa."

New Orleans sözlerini duyunca çarpılmış gibi dikeldim. Bam telime dokunulmuştu sanki. Tracy aslen New Orleans'lıydı, hem de zor bir çocukluk geçirmişti, belki de anlattığı kişi oydu. Defterimi çıkarıp, otele döndükten sonra üzerinde düşünmek için kısa bir not yazdım.

Defteri çantama koyarken bir araba durdu ve kadın, sürücü koltuğundaki adama el salladı. Adam bize yaklaşırken bana dönüp, "Bu arada benim adım Val. Val Stewart" dedi. El sıkışmak için elini uzattı, "Tatlım, ben senin adını bilmiyorum."

Elinin bana uzandığının gördüm ve dondum. Normal bir tepki vermem gerekiyordu. Madem artık yalnızca kafamdaki hayaletlerle değil, canlı insanlarla ilişki kuruyordum, birinin elimi sıkmak istemesi bir tek bu seferle kalmayacaktı. Kendimi zorladım, ama eli tam bana değecekti ki, sinirlerime hâkim olamadım. Defterimi ve çantamı yere düşürdüm; eminim, dokunulmaktan kaçınmak için yapıldığı çok belli olan bir numara gibi görünmüştü. Eğilip eşyalarımı toplarken başımı sallayarak, mümkün olan en dostane ses tonuyla, adımın Caroline Morrow olduğunu söyledim. Sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bir sigara daha çıkardı. Felaket önlenmişti.

Val'in kocası Ray, ufak tefek bir adamdı, boyu karısından birkaç santim kısaydı. Çok zayıf, altmışlarında, kır saçlı, çakmak çakmak mavi gözleri olan bir adamdı. Val'in neden susmak bilmez dediğini insan hemen anlıyordu. Kocasına Derber hikâyesi, özellikle de Sylvia Dunham hakkında bir kitap yazdığımı söyleyince, adam hiç duraksamadan beni eve akşam yemeğine davet etti. Bocaladım ama özür dileyerek daveti reddettim. Karanlık bastıktan sonra otele arabamla yalnız dönme fikrine dayanamıyordum. Bu sefer Ray,

çabucak bir kahve içmek için lokantaya girme konusunda ısrar etti.

Val gözlerini devirerek, "Demiştim sana tatlım. Ben bugün orayı yeterince gördüm. Siz ikiniz gidip için kahvelerinizi, ben bir koşu Mike'ın dükkânına gidip biraz alışveriş yapacağım" dedi.

İçeriye girip hemen özel bölmelerden birine oturduk ve yerimize yerleşir yerleşmez Ray konuşmaya başladı.

"Sylvia buraya yedi yıl önce taşındı. Güney'den geldiğini herhalde biliyorsun. İyi bir kız ama biraz sessiz, anlarsın ya. Kutsal Ruh Kilisesi'ne katılması yazık oldu. Bana sorarsan bir tarikattan başka bir şey değil."

"Neden öyle diyorsunuz?"

Bir an duraksadı, sözüne yeniden başlamadan, gözleriyle bütün odayı taradı.

"Yani, Noah Philben, hep dindar olan biri değildi, bunu biliyorum."

"Tanıyor musunuz onu?"

Dirseğini masaya dayadı ve başını benimkine doğru eğdi, komplodan bahseden biri havasına girmişti. "Lisede onun kuzeniyle beraber okuduk, o yüzden aileyi tanırım. Zavallının tekiydi Noah. Çok içerdi, uyuşturucu kullanırdı. Mezun olduktan sonra buradan ayrıldı, birkaç yıl dönmedi. O zaman nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Ailesi deliye döndüyse de bu konuyu konuşmak istemezlerdi. Noah döndüğünde biraz garipti. Birkaç ay madende çalıştı, devam ettiremedi. Sonra 'kilisesini' kurdu, adına kilise denirse." O anda lokantanın penceresinden dışarıyı işaret etti.

"İşte gidiyorlar." Bakınca pencereleri boyalı, beyaz bir kapalı kamyonetin meydanın çevresinde döndüğünü gördüm. "Kilisenin kamyoneti."

"Köşedeki kilisedeki hanım bu kiliseye pek saygı beslemiyordu."

"Oo, o hanım Helen Watson olmalı. Onunla tanıştın yani? Ha. Sevecen biri, değil mi? Eh, Noah'yla ilgili konulardan bahsedildi mi pek mutlu olmaz, bu kesin. Lisedeyken Noah onun erkek arkadaşıydı. O gittiğinde Helen de onunla birlikte kaçtı. İki yıl sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp geri döndü. Asla o günlerden bahsetmez. Kimsenin üstüne vazife değil, der. Sonra Roy Watson'la evlendi, o da on yıl önce kilisenin papazı oldu. Herkes Helen'ın, kocasını ilahiyat okuluna gitmeye teşvik ettiğini söyler; galiba, eskiden beri papaz karısı olmayı istermiş. Şimdi bu kasaba horozunun iplerinin elinde olduğunu sanıyor."

Kasaba dedikodularının beni daha ileri götürmeyeceğinden emin olup konuyu tekrar Sylvia'ya getirmeye çalıştım.

"Bugün Sylvia'nın evinin oradan geçtim. Kimse yoktu; uzun zamandır orada kimse oturmuyor gibiydi." Posta kutusunu karıştırdığımı itiraf etmek istemedim ve utançtan boynuma kadar kızardım.

"Şimdi sen söyleyince düşündüm de" dedi, "onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Kendi halinde yaşar ama genellikle tam bu saatlerde bizim lokantaya gelir, benim Val'i aldığım sırada. Haftada bir veya iki kez gelir."

"Bir işi var mı? Onu soracağım başka biri?" Çıkmaz sokağa girdiğimi hissediyordum.

"Benim bildiğim öyle biri yok. En azından buralarda. Görüyor musun bak, istediğin gibi yardımcı olamadım sana."

"Ya ailesi? Hiç onlardan bahsetti mi?" Bu tür sorular sormaya alışık değildim. Hayatta yapmak istemeyeceğim bir şey varsa o da insanları meşgul etmekti; genellikle konuşmanın en çabuk şekilde sonlanmasını isterdim. Kendi sesim bana bile yabancı geliyordu, yabancı ve uzak. Kafamda hayal ettiğim kötü bir bant kaydı gibi. Bir soru sorarken sonda doğru tonlamayı bile yapamadığımı fark ettim.

"Evet. İşin garip yanlarından biri de bu. Bir tahminde bu-

lunacak olsam, bir şeylerden kaçıyor derdim. Ama o konuda hiç konuşmazdı. Alabama'da Selma diye bir yerden geliyor. Tarihi bir şehir. Belki yalnızca oradan uzaklaşmak istedi."

Birden kafama bir şey dank ettiğinde, dönüş yolunda, kararmakta olan göğün altında araba sürmekteydim. Neredeyse yoldan çıkıyordum. New Orleans. Val'in arkadaşının taşındığı yer. Bana Jack'in mektubundaki bir şeyi hatırlattı. Güneşin ufukta kaybolmasına aldırmaksızın arabayı kenara çekip durdum, dörtlüleri yaktım.

Kalbim hızla çarparken mektubu çantamdan çıkardım. Göl. O göl, Pontchartrain Gölü'ydü. Satırı bir daha okudum. Hâlâ benim için bir anlam ifade etmiyordu, ama neden o göl olması gerektiğini biliyordum ve öyleyse bunun tek bir anlamı vardı: Bu, Tracy'nin hikâyesinin bir parçasıydı.

Bütün mektubu bir kez daha baştan sona okudum. Tracy'ye ihtiyacım vardı. Bana, bu gölün onun geçmişindeki yerini anlatmasına, bunun ne anlama geldiğini anlatmasına ihtiyacım vardı. Bir şekilde benimle konuşmasını sağlamalıydım, hatta belki yüz yüze konuşmalıydık, bu deli adamın sözlerinin bir anlamı varsa bunu öğrenmeliydik. Bizi bir yerlere mi yönlendirmeye çalışıyordu, söylediklerinde ciddi miydi, bunu çözmeliydik.

7

Tracy'nin hikâyesi yıllar içinde bölük pörçük çıkmıştı ortaya, biraz şuradan biraz buradan anlatmıştı. Daha çok kendini özellikle berbat, çaresiz ve umutsuz hissettiği anlarda ağzından kaçırdığı küçük ayrıntıları toplayarak birleştirmiştim. Çoğunlukla hayatını bizden saklı tutmaya çalışırdı. Sanırım Jack'ten ve bizden de kaçtığı özel alan, kafasının içiydi. Bize anlattığı her hassas bilgi kırıntısının Jack tarafından zihnini ele geçirmek üzere kullanılacağı korkusu onda paranoyaya dönüşmüştü. Jack'le arasındaki savaş buydu.

Jack'in elinde, bana karşı her zaman kullanabileceği Jennifer vardı, bu yüzden benim anılarımla ilgilenmesine gerek yoktu... en azından Jennifer hayattayken. Sanırım o sırada, Tracy'nin ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu, eski hayatını kutsal bir yer gibi koruması gerektiğini anlayamamıştım. Bu hatamın bedelini tutsaklık hayatımın sonraki dönemlerinde, çok pahalıya ödeyecektim. Yine de, birlikte öyle çok zaman geçiriyorduk ki onun dışarıdaki hayatını gözümde canlandırmam zor değildi.

Tracy New Orleans'ta doğmuştu, o doğduğunda annesi liseden terk, on sekiz yaşında bir kızdı. Annesi eroin bağımlısı olduğundan, Tracy acıyı, üzüntüyü, dehşeti görmüş, geçirmişti. Elysian Field'daki Kreol evlerinden birinin giriş katında oturuyorlardı; erkeklerin girip çıktığı pislik içindeki evleri

mutfak tezgâhında beklemekten kurumuş, ufalanan bir pastaya benziyordu.

Tracy beş yaşındayken, erkek kardeşi Ben işte o dairede doğmuştu. Tracy doğumu bir köşeden seyretmiş, annesinin tam o sırada güçlü anestezi etkisi olan yüksek dozda eroin aldığını ve Ben başını çıkardığında kımıldamaktan bile âciz olduğunu görmüştü. Çocuğun canlı doğması bir mucizeydi; bundan daha büyük mucize ise, çocuk esirgeme kurumlarının dünyanın bu köşesini unutmuş olmalarıydı. Herhalde New Orleans şehri, başka yerlerdeki daha büyük kaosla uğraşmaktan buraya yetişememişti ve sosyal hizmet görevlileri kısacık, baştan savma bir mülakat yaptıktan sonra onları rahat bırakmışlardı.

Bundan sonraki yıllar boyunca Tracy'nin aile sevgisi ve şefkati adına gördüğü tek şey erkek kardeşiydi; sonradan benim de keşfedeceğim bir hırsla annesiyle kardeşine kalkan olmuştu. Annesinin onlara baktığı söylenemezdi. Uyuşturucunun etkisiyle tükenmişti, nadiren yemek yiyordu, evde iki çocuğu besleyecek yemek yoktu. Böylece onlara yepyeni bir hayat kurmak için Tracy New Orleans sokaklarına dalmıştı. Başka bir şehirde mümkün olmayabilirdi ama New Orleans'ta alternatif yaşam biçimleri yeni anlamlar kazanmıştı.

Zamanla, sokak gösterisi sanatları dünyasına girdi, bu kültürde gezgin müzisyenler, oyuncular sokakları dolduran turistlere sanatlarını sunarak hem gündelik ekmek parasını çıkarır, hem de günün birinde keşfedilmeyi beklerlerdi. Tracy ve Ben onların öksüz maskotları oldu, onlar da karşılığında çocukları şehrin gece hayatının felaketlerinden korudular.

Tracy akıllı bir kızdı, bütün sihirbazlık numaralarını öğrendi; hokkabazlık, jonglörlük, akrobasi yapıyordu. Aynı zamanda hikâye anlatmakta çok yetenekliydi, erken olgunlaşmıştı, hem turistleri hem sokak müzisyeni arkadaşlarını büyülemeyi başarıyordu. Fransız Mahallesi'nin arka sokak-

larındaki dehlizlerden birine ona özel bir podyum yaptılar. Orada durup, biriken kalabalığa şiirler okuyor, hikâyeler anlatıyordu. Kalabalık dağılırken Tracy bazen ister istemez bir karıkocanın konuştuklarını duyardı; kadın, bir yerlere telefon edip bu kızın bir aile yanına verilmesini talep etmek gerektiğini söylüyordu. Tracy bunu her zaman hayal etmişti; bir gün zengin bir turist gelecek, ona ve kardeşine âşık olacak, onları bu acınası, çile dolu hayattan kurtaracaktı.

Bazen bütün geceyi Fransız Mahallesi'nde geçirirlerdi. Ben, dehlizlerden birinde ama her an ablasının gözü üstünde olacak şekilde kirli bir battaniye yığınının üzerinde uykuya yatırılırdı. Tracy sarhoşların yalpayarak evlerine gidişlerini, çoğunu adlarıyla bildiği fahişelerin müşterilerini yollayıp dönüşlerini seyrederdi. Sonunda gün ışımadan bir ya da iki saat önce şehir sessizliğe gömülürdü ve ancak o zaman gözlerinden uyku akarak Ben'i kucaklar, sefalet yuvası evlerinin yolunu tutardı. Anneleri asla soru sormazdı.

Tracy nadiren okula gidiyordu; bir süre sonra okul kaçaklarını yakalamakla görevli memurlar, tıpkı çocuk esirgeme görevlileri gibi onunla uğraşmaktan vazgeçmişti. Ama manyak gibi okuyordu. Her şeyi kendi kendime öğrendim derdi, gerçekten de kendi kendini yetiştirme konusunda ondan daha iyi bir örnek görmedim. Bourbon Caddesi'ndeki kullanılmış kitap satan bir dükkânın sahibi, çabuk geri getirmesi şartıyla ona bedava kitap verirdi. Şehrin kaldırımlarında, bütün gün beklerken çevresindeki seslere ve kokulara aldırmadan, *Jane Eyre*'den tutun, *Yabancı*'ya veya *Türlerin Kökeni*'ne kadar her şeyi okumuştu.

Ben'le ikisi gün boyunca topladıkları bozuk paralarla hayatta kalmayı zar zor başarıyorlardı. Günlük yiyeceklerinin miktarı çok azdı, bunu biraz artırmak için turistlerin çöpe attığı börek kırıntılarını topluyor ya da saatlerce köşedeki travestilerin gittiği barın kapanmasını bekliyor, oradan yemek

artıkları alıyorlardı. Ama Tracy kuyruğu dik tuttu, durumu sakince kabul etmiş gibi göründü, hatta ellerine biraz fazla para geçerse annesine de bir miktar veriyordu. Bu hiç değilse annesini yatıştırmaya, mesele çıkarmamasını sağlamaya yetiyordu.

Tracy ergenlik çağına gelince sokakta dolaştığı grup değişti, artık kendi yaşıtlarıyla birlikteydi. "Goth" çocukları. Simsiyah giyiniyorlar, saçlarını koyu kırmızı, mor veya siyaha boyuyorlardı. Siyah deri şeritlerin ucuna asılı kocaman takılar, kan kırmızı sahte taşlı iri yüzükler takıyorlardı, *piercing*'lerinden gümüş kaplama iskeletler, haçlar sarkıyordu. Tracy'nin en sevdiği sembol, kaderin bir oyunu gibi, Nil Anahtarı diye bildiğimiz ankh'tı, Mısırlıların ebedi hayat simgesi.

Çocukların bazıları eroine alışmıştı. Tracy, annesiyle özdeşleştirdiği için eroine hiç bulaşmadı. Biraz içki içti, biraz başını derde soktu, ama hapse girmedi, böylece Ben'i koruyamayacak bir duruma düşmedi.

O sırada Ben, gösteri sanatçıları arasında yükselmişti. Yetenekli bir akrobattı, Fransız Mahallesi'nin demirbaşlarından biriyle ahbap olmuş, onun verdiği eğitimden yararlanmıştı. Bazı günler topladığı para on doları buluyordu, ondan sonra bir bara gidiyorlar, kocaman bir tabak kızarmış patates ve iki ufak bira alıyorlardı. Güzel günlerdi bunlar.

Ne yazık ki Orleans barlarında yok yoktu. Heterolar, eşcinseller, travestiler. Dans, deri kıyafetler, sado-mazo gösteriler. Kimse kimsenin umurunda değildi. Tracy'nin garip hayat çizgisinde, içinde bulunduğu arkadaş gruplarının gitgide şehrin turist otobüslerinin uğramadığı karanlık tarafına çekilmesi herhalde kaçınılmazdı. En sevdiği barın kapısında hiçbir işaret yoktu, yalnızca kara bir kapıydı; Nine Inch Nails, My Life with the Thrill Kill Cult, Lords of Acid gibi grupların çaldığı endüstriyel *rock* müziğinin titreşimlerinin hissedildiği kara bir duvara gömülüydü.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kara bir delik gibi, sigara dumanlarının dalga dalga dışarıya süzüldüğü mağaramsı bir yer çıktı ortaya. İşte bu. Esirlerin damgasına benzer, doğru dürüst kapanmamış kesikleri olan bar fedaileri Tracy'yi tanıyorlardı, içeri girmesi için kenara çekildiler.

Sonradan safça davrandığını itiraf edecekti. Ama o sırada bu hayatın nereye varacağını kavrayamamıştı. Bildiği tek şey kendini gizli bir şeyin parçası gibi hissettiğiydi, ait olma duygusu veren bir şeyin. Şehre gelen zengin turistlere aldırmıyorlardı. Burası bir imparatorluktu. Her gece kafasında zonklayan öfkeli müzik, annesine ve dünyaya karşı hissettiği öfkeye bir biçimde uyuyordu. Burası birlikte kurdukları güçlü bir imparatorluktu, damarlarından güç aktığını hissediyordu, en kaliteli uyuşturucunun bile veremeyeceği kadar büyük bir güçtü bu.

Tracy bu sahnede dört yıl geçirdi. Hayat hakkında konuştuğu ender anlarda neredeyse kıskanıyordum yaşadıklarını. Bütün o uçuklar, kaçıklar, dışlananlar dünyasının insanları New Orleans'ta toplanmış, kendilerine ayrıcalıklı bir yer bulmuşlardı; garip bir tevekkül cemaatinde, sokaklarda veya rengârenk eşarpların, pullu payetli jartiyerlerin, ucuz takıların dört bir tarafa saçıldığı yıkıntı kiralık odalarda, grup evlerinde hep beraber yaşıyorlardı.

Orada hiçbir şeyin önemi yoktu: yaş, görünüş, cinsiyet, tercihler. Sapkınlık, seks ve uyuşturucuyla dolu kocaman bir eritme potasıydı hayatları ve zaman zaman görülen şiddet resmin küçük bir parçasıydı. Bütün bu parçalar, anlaşılmama, kullanılma, kırılma tecrübelerini, derinden ve şaşmaz bir biçimde insani olan tecrübeleri birlikte yaşamalarına yardım ediyordu. Bu yeraltı hayatı zerresinde, hüküm bir saat, bir yıl, hayat boyu askıya alınabilirken bazen de örümcek ağları, dantel ve deri parçaları arasından küçük bir gurur ve özsaygı çiçek açardı.

Sonra Tracy'nin başına bütün gücünü alıp götüren bir olay geldi. Hikâyeyi yıllarca sır olarak bizden sakladı. Mahzendeyken biz buna –hayatında başına gelen en kötü şeyin ayrıntılarına girmek zorunda kalmasın diye– Felaket diyorduk. Hayatında başına gelen en kötü şey derken, tabii Jack Derber hariç.

Felaket'ten sonra Tracy'nin annesi yine ortadan kaybolmuştu, belki de hiç dönmemek üzere. Üç hafta sonra geri dönmeyince, Tracy artık gelmeyeceğine karar verdi. Bu bilgiyi bir süre sosyal hizmetlerden saklamayı ve onlardan gelen çekleri annesinin imzasını taklit ederek imzalayıp biraz para biriktirmeyi düşündü, ama sonra umursamadı.

Bezgin, sefil ve yalnızdı, yeraltı kulübünün dünyasına gitgide daha fazla battı. Hayatı çıkmaza girmişti, bunu görecek kadar akıllıydı. İçmek işe yaramıyordu. O gece bardaki biri ona bir vuruş teklif etti. O gece elleri korku ve beklentiden titreyerek, karanlıkta eline iğneyi aldı. Belki de cevap buradaydı: kısacık bir süre için bile olsa ıstıraptan kurtulmanın hızlı yolu.

Hızla uçuşa geçen yeterince insan gördüğü için nasıl yapılacağını biliyordu; deri şeridi alıp koluna sımsıkı bağladı. İğne kolayca damarın yolunu buldu, kader gibi girdi bedenine. Uyuşturucunun ilk saldırısı içini mutlulukla doldurdu, ıstırabını silip süpürdü, tıpkı şafak sökerken caddeleri kırbaçlayan temiz hava esintisi gibiydi. O anda hayatında ilk kez, annesini anladığını ve onun hayat konusunda belki de haklı olduğunu düşündü.

Tracy her nasılsa arkadaki karanlık geçide gidip bu zevkin tadını tek başına çıkarmak üzere sendeleyerek bardan çıktı. Sıcak bir yaz akşamıydı, hava yüklüydü, nemden o kadar ağırlaşmıştı ki, kapıyı vurup dışarı çıkınca duvara çarpar gibi oldu. Ter taneleri alnında birikiyor, göğsüne, ucuz ve rüküş deri büstiyerinin içine damlıyordu. Çöp bidonuna yaslan-

dı, binlerce batmış hayatın, kullanılmış prezervatiflerin, sigara kutularının, yırtılmış iç çamaşırlarının ve paslı bir zincir parçasının arasında pisliğin içine kaydı. Ama uyuşturucunun hazzının ortasında bile, yüreğinden gelen bir şey gözlerini yaşlarla doldurdu, onu olan biten her şeyi düşünmeye itti ve bir hayvan gibi uludu, derinden, içten gelen bir sesle; sonra bilincinin son damlası da yavaşça kayboldu.

Uyandığında muhtemelen günler geçmişti –kaç gün bilmiyordu–; soğuk taş zeminin üstünde, kendi kusmuğundan bir gölcüğün içinde, mahzendeydi.

8

Oteldeki odamda yatağımın üzerine oturdum, üzeri boş tuvalet masasının aynasında yüzüme bakıyordum. Cep telefonuma yapıştım, yapmam gereken konuşmayı yapmak için kendimi ikna etmeye çalıştım. Bir pazartesi sabahıydı, diğer elimde, Tracy'nin bir kâğıt parçası üzerine karalanmış telefon numarası vardı. Derin bir soluk alıp telefonu tuşladım.

Üç zil sesinden sonra, alo diyen sesini duydum, ama az daha cevap veremiyordum.

"Alo?" dedi, her zamanki sabırsızlığıyla.

"Tracy?" İçimizde adını değiştirmeyen bir o vardı.

"Evet, kimsiniz? Satış için mi arıyordunuz?" Şimdiden sinirlenmişti.

"Hayır Tracy, benim, Sarah." İğrenmiş gibi bir ses çıkardı, sonra da çevir sesi geldi.

Aynadaki yüzüme bakarak, "Eh, iyi gitti" dedim. Bir daha çevirdim. Dört kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Ne istiyorsun?" dedi öfkeyle. Sesindeki küçümseme belli oluyordu.

"Tracy, benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama lütfen dinle."

"Duruşma hakkında mı? Ben McCordy'yle zaten konuştum. Seninle konuşacağım bir şey yok."

"O konu hakkında değil. Yani, bir bakıma öyle ama öyle de değil."

"Söylediğinden bir şey anlaşılmıyor Sarah. Bir toparlar mısın?" Onunla konuştuğumdan beri geçen on yılda çok değişmemişti. Telefonu kapatmamasına ikna etmek için yirmi saniyem kaldığını anladım. Konuya girdim.

"Tracy, sana mektup geliyor mu?"

Bir sessizlik. Ne demek istediğimi kesinlikle anlamıştı ve sonunda kuşkulu bir sesle cevap verdi:

"Evet, neden sordun?"

"Bana geliyor da. Bak dinle, öyle sanıyorum ki, o bize bir şey söylemek istiyor."

"Elbette, onun o sapık kafasının içinden öyle şeyler geçebilir. Ama abuk sabuk şeyler bunlar. O *deli*, Sarah, unutma. Kaçık. Belki hukuken deli değil, belki paçayı kurtarmasını sağlayacak kadar deli değil ama mektuplarını açmadan çöpe atmamıza yetecek kadar deli."

Soluğumu tuttum. "Bunu yapmadın değil mi? Atmadın yani."

Yine bir sessizlik. Sonra, bu kez daha sakin bir tonda, isteksizce, "Hayır. Burada duruyorlar" dedi.

"Belki deli, belki değil. Ama dinle, galiba bir şeyin farkına vardım. Sanırım bana yazdıklarıyla sana, hatta belki Christine'e mesaj gönderiyor. Sana yazdıklarında da benim anlayacağım şeyler olabileceğini düşünüyorum veya tersi."

Uzunca bir süre cevap vermedi, ama beklediğini anlayacak kadar tanıyordum onu. Düşünüyordu.

"Bunun bize ne faydası olacak Sarah? Her birimize, onun için ne özel insanlar olduğumuzu mu bildirmek istiyor? Onu hapiste daha uzun süre tutmamız için elimize bir anahtar vereceğini mi düşünüyorsun? O her şey olabilir Sarah, ama aptal değil."

"Hayır, değil. Ama risk almayı sever. Oyun oynamayı sever ve belki bize bir şans veriyor. O bize anlamlı bir şey söyler ve biz bunu çözemezsek, bundan büyük zevk alacaktır."

Hattaki sessizlikten, düşündüğünü anladım. "Haklısın. O zaman ne yapacağız? Mektupları birbirimize mi göndereceğiz?"

Derin bir soluk aldım. "Bana öyle geliyor ki, durum bundan daha karmaşık... Buluşmamız gerek sanırım."

"Tarif edemeyeceğim kadar gereksiz bu." Sesi buz gibiydi. Bana nefretini yüksek sesle ve açık seçik haykırdığını duyabiliyordum.

"Dinle Tracy, iki güne kadar New York'ta olacağım. Oraya gelip benimle buluşur musun? Çıkardığın dergiyle çok meşgul olduğunu falan biliyorum, ama kaybedecek zamanımız yok gibi geliyor bana. Cep numaran nedir? Oraya varınca sana mesaj atarım ve buluşuruz."

"Düşüneceğim" diye cevap verdi. Sonra hat kesildi.

9

Tracy'yle konuştuktan sonra kendime gelmek için oda servisine bir bitki çayı ısmarladım. Sonra arabaya atlayıp Keeler'a, Noah Philben'i yeni ofisinde ziyaret etmeye gittim. Radikal fikirleri olan insanlardan genellikle hoşlanmazdım; bugüne kadar bütün hayatımı onlardan uzak duracak şekilde kurmuştum. Fanatikler, mistikler ve aşırılar akıldışı ve beklenmedik işler yapma eğilimindeydiler bana göre. İstatistik bilgileriniz sizi bundan koruyamazdı.

İnsanların uygun demografik kategorilere oturmasını isterdim: yaş, eğitim, gelir düzeyi. Bunlar belirleyiciydi; kategoriler ortadan kalktığı zaman insanları yorumlayamıyor, onlarla ilişki kuramıyordum. Jennifer'la her zaman dediğimiz gibi, o noktada her şey olabilirdi; beğenmediğim "herhangi bir şey" kategorileri de gayet çoktu.

Kiralık arabamın deposu yarıya kadar doluydu, buna rağmen, şehirden çıkar çıkmaz bir benzincide durdum; genellikle alışılmadık derecede temiz görünen bir BP istasyonuydu. Servis yapan kişinin benden uzakta, pleksiglas camların arkasında kaldığını fark edince ne yalan söyleyeyim az sevinmedim. Keşke herkes böyle olabilseydi.

Alışveriş merkezini çok kolay buldum, markete yakın bir park yerine girdim, etraf dükkânlara girip çıkan kalabalıkla kaynıyor, bozuk asfaltta alışveriş arabalarından zangır zan-

gır sesler geliyordu. Arabada bir an oturup bekledim, ne halt etmeye buraya geldiğimi düşünüyordum.

Cebimi yoklayıp telefonumu çıkardım, sinir bozucu alışkanlığımla kontrol ettim. Pil ikonunun dolu olması, beş sinyal çubuğunun bana ışık göndermesi rahatlatıcıydı. Bunun üzerine omuzlarım üç dört santim aşağı düştü ve derin derin soluk aldım.

Ne var ki bundan sonra yapacağım şeyi düşündükçe, fırlayıp kaçma, son hızla New York'a dönme, bütün bu kaçamağı toptan unutma dürtüsünü hissettim. Sadece Jim'in istediği gibi tanıklık yapsam olup bitecekti bu iş. Jack Derber'ı hapishaneden salıvermeleri imkânsızdı; hem zaten şartlı tahliye ön duruşması Oregon eyaletinin idari süreçlerinin gereği usulen yapılıyordu, değil mi? Duruşmaya gitmek zorunda değildim.

Ya salıverilme ihtimali varsa?

Hapis süreleri hakkında bildiklerime göre, vardı. Ceza hukuk sistemi, işlenen suça oranla adaleti eşit biçimde dağıtmıyordu. Üzerinde bir gram kokainle yakalanan biri tüm hayatını cezaevinde geçirirken, tecavüzcüler, adam kaçıranlar, çocuk tacizcileri neredeyse hiç yatmadan kurtulabiliyordu. Jack'in on yıl yatmış olması belki de Oregon eyaletini tatmin edecekti. Özellikle dine dönme hikâyesine inanırlarsa serbest bırakılması bile mümkündü; ayrıca hapishanede kusursuz davrandığını, içeridekilere kurs verdiğini bile duymuştum. Sıçayım böyle işe. Noah Philben'le konuşmalıydım.

Binanın görünümü en azından benim beklediğimden daha iyiydi, neredeyse davetkâr bile denebilirdi. Parlak renklerle boyanmıştı, geçmişindeki halk merkezi işlevinin anısına, ön cephe duvarında devasa bir gökkuşağı resmi vardı. Cam kapıdan, girişin hemen soluna düşen bir girintide ufak bir ofis görebiliyordum. Biri kadın biri erkek, yani ikisi de yirmi beşinden fazla göstermeyen idari kadro, oturmuş evrak dosya-

lamakla meşguldü. İkisi de düzgün giyimliydi, işlerini heves-le yapıyor gibi görünüyorlardı. Tarikat mensubu gibi değil-lerdi. Daha çok Genç Hıristiyan Birliği üyelerine benziyorlar-dı. İçimde bir endişenin ayaklanmaya başladığını hissettim.

Cesaretimi toplayarak kapıyı çekip açtım ve ofislerine doğru yürüdüm. Genç adam başını kaldırıp bana baktı, gü-lümsedi. Her bakımdan normal görünüyordu, yalnızca gözle-rindeki aşırı şevk pırıltısı biraz rahatsız ediciydi. Tereddüt ettim.

"Kutsal Ruh Kilisesi'ne hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir soluk aldım ve mümkün olduğu kadar kibarca, Noah Philben'le görüşmek istediğimi açıkladım. Genç adam kaşlarını çattı, alnını buruşturdu, ne yapması gerektiğini bil-mez gibiydi. Noah Philben'in pek fazla ziyaretçisi olmadığını düşündüm.

"Henüz geldi mi bilmiyorum. Ah, bir saniye bekleyin." Be-ni kızla yalnız bıraktı. O da bana gülümsedi ama delikanlı-nınki gibi geniş değildi tebessümü. Sonra gözlerini aşağı in-dirdi, sessizce elindeki kâğıtları toparlamaya devam etti. Bi-liyordum ki, her normal insan böyle durumlarda zararsız bir sohbet açar, en azından merhaba der veya havadan bahse-der, ama ben artık böyle şeyleri yapmayı unutmuştum. Onun için kötü floresan ışığı altında, rahatsız bir tavırla odayı sey-rederek dikilip durdum.

Delikanlı dönene kadar birkaç dakika geçti; arkasından elli yaşlarında, uzun boylu bir adam geliyordu. Bu Noah Phil-ben olmalıydı, çünkü boynundaki papaz yakalığının yanı sıra ayak bileklerine kadar inen siyah bir cüppe giymişti. Omuz-larına inen karmakarışık sarı saçları kırlaşmaya başlamıştı. Gözleri delici bir maviydi. Bana doğru yaklaşınca yüz ifade-sini mükemmel kontrol ettiğini anladım, kişiliksiz bir dingin-lik maskesi takmış gibiydi.

Ne ki, ofise girerken, bankonun arkasındaki kızı selamladığında yüzünde çarpık bir sırıtma belirdi. Kız utangaçça başını öte yana çevirdi, ilgisinden rahatsız olmuş gibiydi. Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Aşırı ürkütücü dedim kendi kendime ama bana iyice yaklaştığında yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Ona doğru bir adım atmaya çabaladım ama dizlerimin bağı çözüldü, bedenim bana ihanet ediyordu.

Tam yanıma gelmişken cep telefonum çaldı. Duymazlıktan geldim, Dr. Simmons olmalıydı, çünkü her zamanki randevu günümüzdü.

Noah Philben sesin geldiği yöne, arka cebime doğru baktı.

"Cevaplamayacak mısınız?" Yüzünde aynı sırıtışla bana bakıyordu bu kez.

"Yok, sorun değil Bay Philben." Cebime uzanıp sesi kestim. "Bay Philben, ben..."

"Aslında *Başrahip* Philben, Bayan..?" Topu bana atmıştı ama dolu dolu bir üç saniye bekledim, sözü yakalamakta biraz yavaş davrandım. Neden orada olduğumu açıklamamı sabırla bekledi.

Nihayet konuştum: "Adım Caroline Morrow. Sizi bulduğuma çok memnun oldum. Zamanınızı çalmak istemezdim ama birini arıyorum, eski bir arkadaşımı, adı Sylvia Dunham. Bildiğim kadarıyla sizin... kilisenize mensupmuş." Göz ucuyla kıza baktım. Hâlâ önündeki postaya bakıyordu. Delikanlı, öteki köşede telefondaydı. Bizi dinler gibi görünmüyorlardı.

Noah Philben tek kaşını kaldırdı.

"İlginç" dedi, sözlerimi tartarken gözlerini giriş kapısına çevirmişti. "Ofisime geçelim mi?"

Başparmağıyla koridorun ucunu işaret etti. Asla koridorun sonundaki bir arka ofise falan gitmeyecektim. Bu herifle asla. Başka herhangi biriyle de asla. Her şey olabilirdi. Tatlı bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalışarak, girişteki bankı işaret ettim.

"Ah, çok vaktinizi almak istemiyorum. Şuracıkta bir iki dakika otursak?"

Omzunu silkti, başıyla bankı işaret etti. "Nasıl isterseniz. Buyurun."

Yavaşça banka oturdum. O ayakta durmaya devam etti. Oturduğuma hemen pişman olmuştum, çünkü şimdi bana tepeden bakıyordu. Yanı başındaki duvarda bir ilan panosu vardı; üzerine, elişi kâğıdından kesilip yapıştırılmış renkli harflerle, *Gel bizimle ibadet et* yazan bir not iliştirilmişti. Kollarını kavuşturdu. Panoya aldırmadan duvara yaslandı, o sırada sebep olduğu hava akımıyla kâğıt havalandı.

"Bayan Dunham'ı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu, hâlâ belli belirsiz sırıtıyor gibiydi.

"Çocukken tanışmıştık, buraya gelmem gerekti. İş için. Sizin cemaate mensup olduğunu duydum."

"Evet" diyerek gözlerini yüzüme dikti. Açıkça belli olmuştu kendiliğinden bir şey söylemeyeceği.

"Ona ulaşmaya çalışıyorum. Evde yok. Belki kiliseden biri nerede olduğunu biliyordur diye düşündüm." Yine kayıtsız bir ton vermeye çalıştığım falsolu bir ses çıkmıştı ağzımdan. Asla tiyatrocu olamazmışım. Bu iş için hiç de uygun olmadığımı düşünürken kıpkırmızı kesildiğimi hissettim.

Noah öne eğildi. Bir an için gözlerine tehdit edici bir bakış yerleşti gibi geldi bana, ama bunun yalnızca kafamdan uydurduğum bir şey olduğunu söyledim kendi kendime. Sırıtışı kayboldu. Bankın sert arkalığına dayandım, bakışlarının gücüne neredeyse boyun eğmiş gibiydim. Yine öyle uzun boyuyla tepemde dikilirken, gülümsedi. Üzerimdeki etkisinin farkında mıydı, kestiremiyordum.

"Hiç fikrim yok. Haftalardır onu görmedim. Pek kaçırmazdı... ayinleri. Yalnız *Tanrı bilir* nerede olduğunu. Ama, hımm... evet, eğer ondan bir haber alırsanız, bana da bildirin, olur mu? Doğal olarak dediğiniz gibi cemaatimizdekile-

rin durumu beni çok ilgilendirir. Nerede olduğunu bilmek isterim." Noah yine sırtını duvara yasladı, buz gibiydi ifadesi.

"Tabii ki haber veririm. Peki o zaman, teşekkürler."

Bakışlarındaki bir şey midemi sıkıştırdı ve bedenimi buz gibi bir ter kapladı. Göğsüm daraldı. Bedenimde bir şey otomatik vitese geçmişti, çok tanıdık bir histi bu. Nereye varacağını biliyordum ve bu adamın paniklediğimi görmemesi için yapmayacağım şey yoktu. Neredeyse istemsiz bir şekilde yerimden fırladım ve ceplerimde araba anahtarını arayarak kapıya doğru yöneldim.

Ürkekçe gülümserken, gözyaşlarımı gözlerimi kırparak tutmak zorunda kaldım, bir baş hareketiyle ve gönülsüzce elimi sallayarak veda ettim, sonra otoparka açılan cam kapıyı ittim. İki genç hâlâ başlarını kaldırıp bakmamışlardı. Kafamdan mı uydurdum bilmiyorum ama ben dönüp giderken Noah'nın yüksek sesle güldüğünü işittim sandım. Sert bir sesti. Neşesiz ve kaba.

10

Dönüş uçağında, uçuş korkusunun neden olacağı panik atağı savuşturmak için uyumaya çalıştım, ama uyumak yerine kafamda Sylvia Dunham'ın ortadan kaybolması meselesini evirip çeviriyordum. Jim'le konuşmalıyım diye geçirdim aklımdan, bırak o devam etsin, nerede olduğunu bulsun, dedim kendi kendime. Ama yakınlarından biri kaybolduğunu resmen ihbar etmedikçe, hukuken onu aramaları için bir sebep yoktu. Sonuçta yalnızca şehir dışına çıkmış da olabilirdi.

Metrodan altı blok yürüyüp evimin bulunduğu binayı gördüğümde hiçbir şeye bundan fazla sevinemezdim. Bavulumu giriş kapısının eşiğinden içeri aldım ve bütün bedenimin rahatlamaya başladığını hissettim. Ancak o anda anladım bu gerilimin beni ne kadar hırpaladığını.

Sonra Bob'ı gördüm. Bana hararetle birtakım el işaretleri yapıyordu. Parmağını dudaklarına götürüp köşede duran, sırtı bana dönük ve elindeki cep telefonunu kulağına dayamış bir kadını işaret etti. Bob'ın bana ne demek istediğini anlamama fırsat kalmadan kadın döndü ve beni gördü.

"Sarah?" dedi ve telefonunun kapatma tuşuna bastı. Bob'ın bu adı duyunca şaşırdığını fark ettim.

"Tracy! Geldin demek" dedim, afallamış bir halde.

Bob önce bana baktı, sonra ona; geçirdiği şoku gizleyemiyordu. Altı yıldır bu binada yaşıyordum ve annemlerden, psi-

kiyatrım ve Jim McCordy'den başka hiç kimse beni ziyaret etmemişti. Şimdi saçları cart pembe gölgelerle simsiyah boyalı, zımbalı deri ceketli, dize kadar bağcıklı botlar giymiş, yüzünün her tarafı dövme ve *piercing* kaplı, ufak tefek bir *punk rock*'çı binanın lobisinde duruyordu. Ve ben onu tanıyordum.

On yıl sonra Tracy'yi görmek bana hemen her şeyi birden hatırlattı. Destek almak için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Sel gibi hızla akan görüntüler beynimde çakıyordu. Köşede kamburu çıkmış halde ıstırabının geçmesini bekleyen Tracy'nin gözleri. Birbirimizden başka bizi canlandıracak, eğleyecek kimsecikler olmadan geçirdiğimiz o uzun saatlerdeki Tracy'nin gözleri, gerçeklik çizgisindeki tek şey olan sohbetlerimiz sırasındaki Tracy'nin gözleri, aklımızı kaçırmamak için birbirimizden başka tutunacak başka bir şey olmadığı zamanlardaki Tracy'nin gözleri. Ve son görüntü, onu ne zaman düşünsem aklıma gelen, yaptığım şeyi öğrendiği anda Tracy'nin hiddetten parlayan gözleri.

Şimdi de gözlerinde o bakış mı vardı? Ne olup bittiğini anlamayan cam gibi donuk gözlerinin arkasında bir yerde o bakışlar mı gizliydi? Güneşli bir mayıs günü, burada büyük bir olay olduğunun hiç farkına varmadan geçip giden milyonlarca insanın ortasında, bu pırıl pırıl temizlenmiş lobide dururken onun da kendi anılarıyla mücadele ettiğini aklımdan geçirdim. O anda kafamda, şehrin bir yerlerinde böyle büyük ve anlamlı kaç yeniden buluşma olabileceğini hesaplamaya çalıştım. Ama bunun kadar önemli bir başka şey daha olabilir miydi?

"Sarah" dedi, nihayet bir kez daha. Gözleri ne olduğunu anlamadığım bir enerjiyle parlıyordu.

Bob konuştuklarımızı duymasın diye ona yaklaştım, ama çok da değil ve alçak sesle, "Caroline" dedim. "Ben artık Caroline'ım."

Tracy omzunu silkti, cep telefonunu çantasına attı ve olağandışı bir şey yokmuş gibi, "O zaman yukarı çıkabiliriz miyiz?" dedi. Başını asansörden yana eğdi.

Sol tarafımdan Bob'ın yaklaştığını hissediyordum. Birazdan bir cinayet işlenecekmiş gibi beni koruma vaziyeti aldığı halinden açıkça belliydi. Bankonun arkasından çıkmıştı, savaşa hazırdı.

"Bir şey yok Bob. O benim... eski bir arkadaşım." Son sözcüğü ağzımdan kekeleyerek çıkarmıştım, Tracy'nin yüzünü ekşittiğini görmesem de biliyordum. Biraz isteksizce asansörün yolunu gösterdim. Tarafsız bir bölgede buluşacağımızı ummuştum ama işler öyle gitmiyordu. Bob görev yerine döndü; rahat olmadığı belliydi. Ben de değildim.

On birinci kata çıkarken karşılıklı suskun durduk, eskimiş asansör mekanizmasının gıcırtısını duyuyorduk, sonra Tracy çok alçak bir sesle, neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Onları getirdim" dedi.

Ne demek istediğini kesinlikle biliyordum ve o an, en başta bunları istediğim için, ani, keskin bir pişmanlık duydum.

Daireme vardığımızda Tracy etrafı dolaştı, her şeye baktı. Beğendi mi, beğenmedi mi, anlayamadım. Çantasını sehpamın üzerine fırlatırken hafifçe gülümsedi.

"Her şeyi fazlasıyla telafi ediyor değil mi?" dedi yüzünde sahte bir gülümsemeyle. Sonra yumuşadı ve yüzüme bakmadan ekledi: "Gerçekten çok güzel olmuş Sarah. Çok... sakinleştirici."

Oturmadan ona Oregon yolculuğumun ve Sylvia'yı arayışımın bir özetini geçtim. Bunun yıllardır yaptığım ilk yolculuk olduğu ve özellikle o eyalete ayak basmamaya yemin ettiğim kısmını atladım.

Tracy her zamanki gibi bütün bunları bir düşünme payı bırakarak dinliyordu. Sylvia'nın ortadan kaybolmasını abarttığımı düşündüğü belliydi. "Yolculuğa çıkmış olmalı" dedi,

ben sözümü bitirir bitmez. "Eğer gerçekten kayıp olduğunu düşünüyorsan, yapılacak en doğru şey polise gitmek değil mi?"

"Yıldızlara bakarak yaptığım soruşturmayı polisin eline teslim etmeye henüz hazır değilim galiba" diye cevapladım.

Tracy buna hafifçe gülümsedi.

Yemek odama yerleştik, her ikimiz de mektupları tarih sırasına göre masanın üzerine yaydık. İkimize gelen her mektubun postaya veriliş tarihi arasında yalnızca birkaç gün ara vardı. İki boş defter ve yepyeni Uniball Delux kalemlerimi çıkardım. Oturduk ve sayfaları okumaya daldık.

Önce tertemiz dünyamın içinde dönüp dolaşan kara mürekkebi görünce yön duygumu kaybettim, ama dikkatimi vermeye zorladım kendimi. Eski günlerimin kutsal sözlerini hatırladım, bizi ancak düşünmek kurtarır dedim hemen.

Defterime ikimiz için ayrı sütunlar çizdim, elimizden geldiğince mektuplardaki göndermeleri kategoriler altında toplamaya çalıştık. Tracy'nin adının altına, Jennifer'ın o eski defterlerde yaptığı gibi, büyük harflerle dikkatlice, NEW ORLEANS, KOSTÜMLER, GÖL yazdım. Deftere bir göz attı ve ani bir hareketle kafasını başka yöne çevirdi. *Göl* sözcüğünün acı anıları canlandırdığını tahmin ettim.

Tracy'ye gelen mektupların sayfalarını başparmağımla çevirirken bulacağım şeyden hem korkuyor hem heyecanlanıyordum. Sonunda, açıkça bana ve Jennifer'a gönderme olduğu belli bir şeye rastladım: "Bir çatırtı ve sonra sayılar denizinde boğulmak, çabucak." Benim adımın altına dikkatlice, ÇATIRTI, SAYILAR DENİZİ sözcüklerini yazdım. Tabii ya. Jennifer'ın annesini öldüren araba kazasıydı bu. Anı defterleri. Biz onun tutsağıyken hakkımızda ne kadar çok şeyi, ne kadar kolay öğrenmişti.

Çizdiğim sütunların altı her ikimiz için de iki sayfa dolana kadar mektupları yaklaşık bir saat incelemiştik ki, Tracy

arkasına yaslanıp içini çekti. Gözlerimin içine baktı, bu kez bakışlarında tehditten eser yoktu.

"Bir anlamı yok bunların. Demek istiyorum ki, evet, mektuplar bizim hakkımızda. Evet, bizim hakkımızda ne çok şey bildiğini göstererek bize işkence etmek istiyor. Delikte otururken zevk için eski hatıraları yeniden ısıtarak çok zaman geçirdiği anlaşılıyor. Yorumlama açısından değerine gelince, ben sıfır veriyorum.

"Yapboz gibi" dedim. "Bir çeşit kelime yapbozu. Mantığımızı kullanarak bunun şifresini kıracağımızdan eminim. Şu fikirleri bir düzene sokabilsek. Bir..."

"... *hesabını kitabını yapsak*?" diye kesti Tracy bunalmış bir sesle. "Bunun bize gerçekten bir yararı olacağını mı düşünüyorsun? Eğer hepsi ayıklanıp düzene sokulursa hayatın anlaşılabileceğini mi düşünüyorsun? Bütün evrenin bir iç mantığa göre düzenlendiğini ve yeteri kadar istatistiksel çözümlemeyle, bir şekilde felsefi bir algoritmayla çözebileceğimizi mi düşünüyorsun? Hayat böyle yürümüyor Sarah. Bunu çoktan öğrendiğini düşünüyordum. Üç yıl zindanda kalmak sana bunu öğretemediyse, o zaman benim söyleyebileceklerim de işe yaramaz. Bak şu bize yaptıklarına. Bizim kafamızın içi yapboz olmuş, mektuplar değil. Yıllarını verdi hayatımızı karıştırmak için, şimdi bunun üstesinden gelebileceğini ve ergen çağında kullandığın yöntemleri kullanarak gizli bir mesajın şifresini kırabileceğini mi sanıyorsun? Bunların içinde görünmez mürekkeple yazılmış bir şeyler olduğunu falan mı düşünüyorsun?" Yerinden kalkıp fırtına gibi mutfağıma girdi, ben de peşinden.

Dolaplarımı tek tek açmaya başladı sonunda aradığı şeyi buldu. Gözlerime inanamayarak baktım. Elinde bir tahıllı gevrek kutusu tutuyordu, kenarlarından yırtıp açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Tamamen delirdiğini düşündüm. Sokak kapısına kadar koşup kilitleri açmamın, asansöre binmemin

ne kadar zaman alacağını hızla hesaplayarak ondan uzaklaştım.

"Dekoder mekanizmasını arıyorum Sarah. Bu yapbozu bizim için çözecek gizli bir casus aygıtı bulmaya çalışıyorum."

Gözlerimdeki korkuyu görmüş olmalıydı, çünkü bana bakınca karton kutuyu tezgâhın üzerine koydu; sonra, üç kez derin ve belirgin nefesler aldı. Ardından, elleriyle yüzünü kapattı, parmak uçlarıyla kafatasına masaj yapmaya başladı. Ellerini başından çekince yine bana baktı, gözleri kuruydu, konuşurken sesine yeni bir kararlılık gelmişti.

"Bu mektupların üzerinden geçecek olan biz değiliz. Hepsini McCordy'ye geri gönder, yaptığın çizelgeyle birlikte. O ajanlarına versin bu işi. Onların teknikleri, yöntemleri, stratejileri var. Bizim yalnızca bir sürü içine edilmiş anımız var ve biz bunlara ne kadar derin dalarsak içimiz o kadar düğümleniyor."

Yanında durmuş, mutfağın döşemesindeki küçük bir lekeden gözlerimi ayıramıyordum; silseniz de çıkmayacak, kaybolması için bütün mutfağı değiştirmenizi gerektirecek cinsten bir lekeydi.

Tracy doğruldu, hayal kırıklığına uğramış gibi bana baktı. "İtiraf etmeliyim ki, umutlarımı biraz yeşertmiştin. Ama bu benim çok değerli zamanımı ziyan etmek anlamına geliyor. Buradan çıkıp gitmeliyim... Dergi işlerini editör yardımcısına bırakmıştım. Bir sonraki sayının işlerine başlamalıyım." Yavaşça yerinden kalktı, eşyalarını toplamaya başladı, tekrar odayı gözden geçirdi. "Biliyor musun, beyazın bu kadarı insanı boğuyor."

"Dur, dur." Normal insan güdülerim bir an için canlanmış gibiydi, ona uzanmak için elimi kaldırdım ama insan etine dokunma korkusundan, yine kabuğuma çekildim. Kalmasını istiyordum ama hiçbir şeyi dayanamayacak kadar çok istemiyordum.

"Bekle bir dakika... senin dergin. Yazıların. Baksana, 'Öğretileri çalış' diyor. Bu senin dergin, yazdıkların olabilir mi? Yoksa İncil'i mi kastediyor?"

Tracy toplanmasına ara vermedi. Oturmadı ama bir an dizini bir sandalyeye dayadı, defteri tutan eli bir an havada kaldı. Bana aldırış bile etmeden kapıdan çıkıp gitse buna da hazırlıklıydım.

Yavaşça, düşünerek, "Hayır, benim yazılarımı kastetmiyor. İşaret ettiği her şey geçmiştekiler, şeyden önce, biliyorsun... Bence İncil de değil... Dine dönmesi filan besbelli uyduruk komedi. Bize başka bir şey söylemek istiyor. Peki onun kendi 'öğretilerine' ne dersin? Ne de olsa profesördü. Ya kendi akademik çalışmalarından söz ediyorsa? Üniversitedeki dersleriyle ilgili bir şeyse?"

Tracy tekrar yerine oturdu, bunu biraz daha düşündü. "Aslında ilginç. Bunun gerçekten mektuplarla bir ilişkisi yok" dedi, oldukça kesin bir biçimde. "Ama merak ediyorum, hiç kimse bunları araştırmayı düşündü mü? Sen de benim gibi, kendi psikolojik teorilerini bizim üstümüzde denediğine inanırsan, belki bunların bir anlamı vardır. Ne de olsa biz bir çeşit ortaçağ bilgininin elindeki sıradan laboratuvar fareleriydik."

İçimde yeniden bir umut yeşermişti; keşke bu fikir, yapabileceğimiz somut bir şeyin ipucu olsaydı. İşte o umudun içimde doğduğunu hissettiğim an, artık benim için geri dönüş olmayacağını biliyordum. Bu yolu sonuna kadar yürümeden bana rahat yoktu. *Bunu yapmak zorundaydım.*

Onun düşünce çizgisini izledim. "Üniversiteye geri gideceksek Christine'e ihtiyacımız olacak. Onun öğrencisiydi o, onun bölümünde okuyordu. Bize yol gösterebilir."

Tracy güldü. "Belki, ama Christine bizimle hiçbir şey yapmaz, gerçekten. O kapıyı yıllar önce kapattı. Bir şey sormak için bile onu bulabileceğimizi sanmam."

"Bulabiliriz." McCordy'nin belki aramızda kalacağını düşünerek söylediklerini hatırladım.

"Nasıl?"

"Çocuğunun hangi okula gittiğini biliyorum."

Tracy başını kaldırıp ilgiyle bana baktı. Artık çarkları dönmeye başlamıştı.

"Bugün perşembe." Saate baktım. "Okul bir saat sonra kapanıyor."

"Tamam o zaman. Onu okul çıkışında bulalım."

11

Christine'i Yukarı Doğu Yakası'nda, hayata başladığı yerin tam göbeğinde bulmamızın tuhaf bir yanı vardı. Mahzende bize bütün o anlattıklarından sonra neden oraya döndüğünü, hayata yeniden başlamak için eline bir fırsat geçmişken, neden orayı seçtiğini anlamıyordum. Belki bütün o başımızdan geçenlerden sonra, sadece bildik bir yer istediğine karar vermişti. Hayatını baştan sonra değiştirmek üzere yeni bir bilinmeze atılmak istememişti. Bunu daha önce denemiş ve ölümden dönmüştü.

Christine Manhattan'lı varlıklı bir yatırım bankacısı ile sosyetik karısının tek çocuğuydu. Park Caddesi'nin savaş öncesi döneme ait en seçkin binalarından birinde oturuyorlardı. Carnegie Hill'in tepesinde, kuşaklar boyunca hisseleri elden ele geçen, ortak mülkiyeti özel bir yasayla belirlenmiş dokuz apartmandan birindeydi evleri. Ailesi yazları Quogue'da geçirirdi, kış tatillerinde de Aspen'e kayağa giderdi. Dışarıya kapalı, ağırbaşlı, iyi bir hayattı ve uysal, hayalci bir kız olan Christine hayatının ilk yıllarını, dış dünyadan tamamen kopuk, sıkıca korunaklı köşesinde, mutluluk içinde geçirdi.

Ama bu sadece, her şeyin değiştiği on altı yaşına kadar sürdü. O yıl, Christine, ailesinin toplumsal ve ekonomik merdivende yerini nasıl koruduğunu keşfetti. O yıl eski paranın ve onun getirdiği soyluluğun çoktan eriyip gittiğini ve baba-

sının zamanla yüksek getirili para ticaretini azaltıp onun yerine bilgi ticaretine başladığını öğrendi. Kamuoyunun bilmediği türden bilgiler satıyordu.

Babası, bazı seçkin şirketlerin kazanç beyannamelerini açıklamalarından günlerce önce, içeriden bilgi almakla suçlanmıştı. Yaptığı alım satımların zamanlamasında bir sakatlık vardı.

Önce babasına inanıp yanında durdu. Davayı yakından izledi, sorular soruyor, finans işlemlerinin karmaşık mekanizmasını anlamaya çalışıyordu. Ama daha fazla bilgi edindikçe, savcı ve *New York Post* gazetesi gibi o da babasının suçlu olduğuna inandı. Wall Street'in, kendine özgü etik kuralları olan bir grubun elinde tuttuğu kapalı bir kulüp olduğunu görmeye başladı. Eğer çok daha önce bu konuyla biraz ilgilenmeye zahmet etseydi, o zaman kafasında canlandırdığı Wall Street ile bu kulüp arasındaki büyük farkı görmüş olacaktı. Dahası, babası ve iş arkadaşları tarafından, yasadışı işlerin meslek icabı yapılan şeyler gibi kabul edildiğine yavaş yavaş uyanmaya başladı. Babası onun bazı şeyleri fark ettiğinde kocaman açılan gözlerle baktığını görünce, sakin ol, iş böyle yapılır, derdi.

Ama Christine bunları kabul edemedi. Hiç üstünde durmadan kabullendiği bu rahat hayat tarzının yolsuzluk ve sahtekârlık üzerine kurulduğunu anladıktan sonra bazen geceleri, binanın sakin avlusuna bakan balkonda durur, kendi kendine sessizce ağlardı. Çok güzel döşenmiş evlerinin, "dört çeker" arabalarının, dolaplar dolusu tasarımcı elinden çıkma giysilerinin, kirli parayla satın alındığını düşündükçe onlara bakamaz olmuştu.

Pazar günleri, ışıldayan avizeleri, pırıl pırıl gümüş takımları, çınlayan kristal kadehleriyle Cosmopolitan Club'ın kalabalık, köhneleşmiş balo salonunda verilen *brunch*'ta annesiyle otururdu. Üzerinde gözlerine uyan uçuk mavi bir süveter-

le, zarif giyimli insanların yemek yemesini seyrederdi. Hepsinin adının sosyete listesinde yer aldığını bilirdi. Deneyimli parmakların en incesinden porselen fincanları zahmetsizce dengede tutuşunu, donuk pembe dudaklarının kibar, kuru sohbetlere göre şekil aldığını sinirden kaskatı kesilmiş halde seyrederdi. Kendilerini sınırsız hak sahibi gibi görürler, sanki bütün bu lüks onların doğal hakkıymış gibi davranırlardı, ama Christine hepsinin bu noktaya aynı yoldan geçerek geldiklerinden kuşkulanırdı.

Ne var ki, o gururluydu. Haftanın her günü başı dik, kimseye kuşkularından söz etmeden Brearley'nin yolunu tutardı. Her sabah oturdukları binanın çevresini saran gazeteciler arasından, gözünü bile kırpmadan dümdüz ileriye bakarak geçip giderdi. Oysa eve döndüğünde kendini odasına kilitler, yaşlardan yanan gözlerle, bütün dünyanın görmesi için onların yazdığı, siyah beyaz basılmış lanet olası makaleleri okurdu.

Sonuçta, Christine'in para işlerinin gerçekten nasıl yürüdüğü hakkında biraz bilgisi olsaydı tahmin edebileceği gibi, babası bu işten aklandı. Şirket onun adına Federal Ticaret ve Yatırım Güvenliği Fonu'na yüklü bir ceza ödedi ve büyük paralar alan avukatları, suçu üstlenecek daha düşük seviyede bir çalışan bulmayı becerip onu hapse girmekten kurtardılar. Basının ilgisi yavaş yavaş söndü, her şey eskisi gibi yerine oturdu. Onların çevresinde bu tür şeyler o kadar sık olurdu ki, yalnızca küçük bir karın ağrısı, iş hayatının bir oyunu gibi kabul edilirdi. Bir bip sesi. Hafif bir karın ağrısı. Zararsız bir engel.

Ancak artık çok geçti. Christine gerçeği öğrenmişti ve bunu unutup hayatına devam edemiyordu.

Haftalarca, içinde bulunduğu durumun ahlaki açıdan ne anlama geldiği üzerine kafa patlattıktan sonra kararını verdi. Evden ayrılmasına bir yıldan az zaman vardı, ondan son-

ra bu ayrıcalıklı hayata sırtını dönecekti. Sıfırdan başlayarak hayatta kendi yolunu çizecekti. Ailesinin onun için başlattığı bir tür hayat sigortası olan teminat fonundan ve ileride payına düşen mirastan asla bir kuruş bile almayacaktı. Süveter takımlarını bavuluna koyacak ve yeni bir insan olacaktı.

Christine verdiği karardan gurur duyuyordu; geceleri yatağında gözleri açık, bunun kendisi için ne anlama geleceğini düşünüyordu. Zor olacağını biliyordu. Çok zor. Hayat boyu sürecek bir rahattan vazgeçip onun yerine çok çalışma ve belirsizliği seçiyordu. Ama bu ona çok iyi geliyordu.

Anne babasını düşünerek, kolay bir geçiş olmasını sağlayacaktı. Üniversiteye gitme günü gelene kadar, daha önceki yaşam tarzını sürdürdü; Gençler Basketbol Ligi'ne, Altın ve Gümüş Balolarına katılmaya, mükemmel kız evlat rolü oynamaya devam etti. Annesiyle babasının yanında mahcup bir kız gibi durup, istendiği zaman el sıkıştı, lütfen, teşekkür ederim, dedi, uygun aralarda gülümsemeyi unutmadı.

Onun içinde fokurdayan değişimi hiç fark etmediler.

Üniversiteye gitme zamanı gelince, anne babası doğal olarak aile geleneğini sürdürerek Yale'e gitmesini bekliyorlardı. Yale bile ona lekelenmiş gibi görünüyordu. Christine hamlesini yapmakta kararlıydı. Gözlerini kapattı ve New York'tan en uzak köşeye bir çizgi çizdi. Ve kendini Oregon'da buldu. Christine'e, doğru bir seçim gibi göründü, Pasifik Okyanusu'na düşmeden Park Caddesi'nden en uzak yere gelmişti.

Kızının, hiçbir tanıdığının bir tatil evi bile olmayan bir eyalette okula gitmek istemesi annesini dehşete düşürmüştü. Ama Christine teslim olmamayı başardı, hatta Brearley'nin çıkış işlemleri ofisinin mucizeleri sayesinde Oregon Üniversitesi'nden bir de tam burs aldı. Anne babası teslim olmuştu, ancak bir sömestr sonra yaptığı yanlışın far-

kına varıp, ait olduğu yere, Yale'in kutsal koridorlarına döneceğini umuyorlardı herhalde.

Christine ise bir kez Oregon'daki okuluna gelince büyük bir rahatlama hissetti. Kendi başına olmaktan müthiş heyecan duyuyordu. O korunaklı dünyasından zarafetle çıkmayı başarmıştı, şimdi de kendini büsbütün yeniden yaratma yolculuğuna başlamak üzereydi.

Ancak o birinci dönemde, hiç niyeti olmadığı halde teminat fonuna el atmak zorunda kalmıştı. Alabileceği en az miktarı almıştı, kıt kanaat geçinmeye çalışıp, en kısa zamanda geri ödemekte kararlıydı. İlk kez yarızamanlı bir iş buldu. Japon eriştesi ve konserve domates çorbasıyla besleniyordu. Ve bütün bu zaman boyunca yavaşça ve hiç durmadan kendini blucinli, svetşörtlü, çarşafları ucuzluk mağazası Target'tan alınmış yurt odasında kalan, kampüste yaşayan herhangi bir çocuğa dönüştürdü.

Oregon'da o felaketten önce çocukluğundaki adsız sansız çocuğa, herkesin gözünden uzak yaşadığı mutlu günlerine dönmüştü. Orada kimse *Wall Street Journal*'ın babası hakkında yazdığı makaleleri okumuyor gibiydi ya da en azından soyadından şüphelenmemişti. Nereden geldiğini, gerçekte kim olduğunu hiç anlatmıyordu. Sorulduğu zaman ise Brooklyn'den geldiğini, annesiyle babasının bir perakende dükkânı olduğunu söylüyordu.

Okuldaki ikinci yılında psikolojiye, özellikle de zeki, parlak psikoloji profesörü Jack Derber'a merak sarmasaydı, Christine için her şey mükemmel olacaktı. Onun sınıfına tesadüfen kaydolmuştu, sosyal bilimlerden alması gereken dersleri tamamlamak için. Ama ilk günden sonra oltaya takılmıştı.

Hâlâ o ilk günlerin hayranlığının izleri hissedilen sesiyle, bize onun bütün sınıfı nasıl resmen büyülediğini, öğrencilerin dikkat kesilip sıralarında mıhlanmış gibi oturduklarını,

Psiko 101 sınıfının kulağa yeni bir din ya da derinlerden bir çağrı gibi geldiğini anlatırdı. Sakin, hipnotize edici bir karizması vardı adamın; sesinin yatıştırıcı etkisiyle, eskiden kimsenin makul bile bulmayacağı fikirler birdenbire kabul edilebilir geliyordu.

Her dersin başında ağır adımlarla sınıfın önünde bir ileri bir geri yürürdü. Bu sırada ellerini arkasında kenetler, arada bir düşüncelerini toparlarken bir elini kaldırıp kalın siyah saçlarına hafifçe dokunurdu sadece. Salon ağzına kadar dolu olurdu; bacak bacak üstüne atmış konuk dinleyiciler salonun geçitlerinde oturur, başka bölümlerin fakültelerinden gelenler arkada ayakta dururlardı. Çok sayıda küçük teyp, kürsünün önüne yerleştirilirdi. Normal bir konferans sırasında öğrenciler birbirleriyle fısıldaşarak, önlerindeki kâğıtları karıştırarak vakit geçirirdi. Ama Jack Derber'ı saygılı bir sessizlikle dinler, dolgun dudaklarının aralanmasını, konuşmasını, gür sesinin salonda yankılanmasını beklerlerdi. Ve o nihayet yüzünü kalabalığa döner, kristal mavisi delici gözlerini kısıp amfinin üstüne doğru bakarak konuşmaya başlardı; seçtiği sözcükler cilalı, anlam yüklü ve zekice olurdu. Tilmizleri çılgınlar gibi not tutar, hiçbir şeyi kaçırmak istemezlerdi.

Christine de ondan özellikle etkilenmişti, dersten sonra soru sormak için sınıfta kalır, özel projelerde çalışır, ofis saatlerinde odasına giderdi. Bu ders için vereceği ödevi yaparken, konferansların ezici gücünün hakkını vermek, yazdığı metne canlılık katmak için gece boyu çalışırdı. O da Christine'i hemen fark etmişti. Ön sırada otururdu; lüks içinde yetiştirilmesinden gelen parıltıdan kurtulmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu öne çıkaran bir şeyler olmalıydı. Yüksek soyağacını açığa çıkaran, sıra dışı terbiyesini ve duruşunu gösteren bir şeyler olmalıydı. Hayatı boyunca üstüne düşülmüş olması, ona incelikli bir duyarlık katmış olmalıydı. Jack Derber'ın kırmak isteyeceği şey de buydu.

Jack'in içgüdüleri kesinlikle ince ayarlıydı. Christine'in çok çabaladığına, onun önünde bocaladığına dikkat etmiş olmalıydı. Onun birinci sınıf öğrencilerinden bile daha kırılgan olduğunu hissetmiş olmalıydı. Belki de onun ötekilerle aynı yerde durmadığını, bulunduğu yerden daha farklı bir yer aradığını sezmişti. Ve tam da o yeri sağlayabilirdi Christine'e.

Böylece o sömestrin ortalarına doğru ona çok kıskanılan bir pozisyon teklif etti: araştırma asistanlığı. Christine havalara uçuyordu. Hem kampüste en hayranlık duyulan profesörle çalışacaktı, hem de işten aldığı para sayesinde fondan para çekmekten kurtulacaktı. Hayatında ilk kez maddi yönden gerçekten bağımsız olacaktı. Onun için büyük bir adımdı bu ve kendi başına bu kadar ilerlemekten gururlandı, kutsal bir şey yapar gibi ilk çekini bozdurdu. Gözlerine inanamıyordu adeta.

Ne var ki, Jack, Christine'in vakti geldiğine karar vermekte gecikmedi.

Christine, olayın travmasının ağırlığı yüzünden, Jack'in araştırma asistanlığından tutsağı durumuna geçişinin ayrıntılarını bize anlatamadı, ama birinci sömestrin finallerinden önce kendini mahzende bulmuştu. Her zaman merak etmiştik, acaba Christine onun ilk tutsağı mıydı –Jack aylarca uygun birini beklerken, Christine mi çıkagelmişti?–, yoksa sadece artık bir dizi yeni tutsak edinmesinin zamanı mı gelmişti?

Her ne olursa olsun, Christine mahzene gelmiş, duvara zincirlenmiş ve ilk yüz otuz yedi gününü orada tek başına karanlıkta geçirmişti; elbette, keşke Yale'e gitseydim diye düşünerek.

Bu baştan beri Jack'in hayalinin önemli bir parçasıydı: Christine'in içine düştüğü derin başarısızlık duygusuyla kendine işkence etmesini seyretmek. Sonuçta kendi başına yaşamayı becerememişti. En zenginlerin koruyucu balonunun dışına çıkınca olmamıştı. Yukarı Doğu Yakası'nın arıtılmış

dünyasından bir kez çıktıktan sonra, zayıf ve korunaksız kalmıştı. Orayı terk etmenin bedelini çok pahalıya ödeyecekti.

Böylece bundan sonraki beş yılını o mahzende düşünerek, hatırlayarak, pişman olarak geçirecekti.

Bütün bunlar Christine'e çok ağır gelmiş olmaydı, çünkü Tracy'yle ben onun o mahzende nasıl paramparça olduğunu görmüştük. Karanlık onu lokma lokma yutmaya başladı, isteseydik bile yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. O son üç yılda çöküşü sonlara doğru hızlanarak tamamlanmıştı. Gözümüzün önünde aklı çöküyordu.

Uzun zamandır aklı başında değildi; özellikle ve onun için en tehlikelisi, kendine bakmaktan vazgeçmişti. Çok geçmeden pislik içinde ve perişan görünmeye başladı. Mahzenin zeminindeki pislik yüzüne bulaşmış, kafasının her yanından fırlayan saçları keçeleşmişti. Kokuyordu. Oysa Jack bundan hoşlanmazdı.

Bazı günler, artık o da bizi Jack kadar korkutur olmuştu; karanlıkta kamburunu çıkarmış oturuyor, durmaksızın anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu. Şiltesinin üzerinde büzüştüğünde ellerini dizlerine kenetliyor, gözleri kapalı, öne arkaya sallanıyor, saatlerce kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu.

Ne dediğini anlamaya çalışmadım, bilmek istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse o kadar çok uyuması bizim için daha iyiydi, çünkü uyanıkken, insan elinde olmadan ona göz kulak olmak durumunda kalıyordu. Çok yorucuydu bu. Ne zaman şiddetli bir ağlama krizine tutulacağı belli değildi. Ya da daha kötüsüne. Bazen onu her daim koruyan Tracy'nin bile onun bir şey yapmasından biraz korktuğunu düşünüyordum. Her ne olursa olsun sona doğru ikimiz de, bu kadar küçük bir yerde de olsa ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştık.

Bana o zaman üçümüz arasında hiç iyileşemeyecek biri var mı diye sorulsaydı, Christine derdim. Tamir edileme-

yecek biçimde ruhu hırpalananın Christine olduğunu söylerdim. Bu deneyimin onu tamamen yıktığını ve bir gün dışarı çıkarsak onun normal bir hayatın yanından bile geçmesinin imkânı olmadığını söylerdim.

Hiçbir zaman bilemeyeceğiniz şeyler olduğuna bir örnek işte. Hayatımda hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştım.

12

Tracy'yle birlikte, mükemmel korunmuş etkileyici bir konaktan okula çevrilmiş Episcopal'ın okulunun önüne geldik. Kusursuzca yetiştirilmiş, çok sevimli bir çocuk denizi oluştu önümüzde, sonra dadıları ya da tuzu kuru anneleri eşliğinde birer birer kapıya yöneldiler. Lüks siyah arabalar kapıda sıra sıra dizilmiş bekliyordu.

Yakın bir yerde, ama personeli işkillendirmeyecek uzaklıkta durup izledik. Yine de Tracy'ye bakan birkaç kişi oldu, bu yüzden karşı kaldırıma geçip derin bir sohbete dalmış gibi yaptık.

"Gördün mü onu?" dedim, sırtım Yukarı Doğu Yakası'nın debdebesine dönüktü.

Tracy sinirle, "Herhalde dadı ekibinden birini göndermiştir çocuklarını almaya" dedi.

"Dadı ekibi mi var onun?"

"Haksızlık etmeyeyim. Tahmin yürütüyorum. Oh, dur bakayım, birkaç blok öteden şu gelen sanırım o. Anlamak zor, çünkü bu kadınların hepsi birbirine benziyor. Hadi koş, okula çok yaklaşmadan yolunu keselim."

Bir trafik ışığından ötekine kadar koştuk, Christine'in yanına vardığımızda ikimiz de nefes nefeseydik. Pancar rengine dönmüş suratlarımız ve soluk soluğa halimizle epey gülünç görünüyor olmalıydık. Biz tam önünde birdenbire durunca içgüdüsel olarak geri sıçradı.

Saçları, hayatımda gördüğüm en ışıltılı altın sarısı rengindeydi, her zaman saydam olan cildi şimdi sağlıkla parlıyordu. Dişleri inci gibiydi, masmavi gözleri sanki daha da etkileyici olmak için boyanmıştı. İnanılmayacak kadar inceydi, rahat kıyafeti, en minik dikişine kadar kusursuzdu, sanki Madison Caddesi'ndeki bir butiğin vitrininden fırlamış gibiydi. O sabahki yolculuktan beri üstümde olan kıyafete çaresizce baktım: blucin, tişört ve kapüşonlu kazak.

"Christine!" diye, zafer kazanmış gibi bağırdı Tracy, bunca yıl sonra yeniden buluşmaktan neredeyse mutluydu. İçimde bir sızı duydum, kıskançlıktandı herhalde ama Christine'in hiç de aynı şeyleri hissetmediğini görünce hemen geçti.

Christine kendini toparlayıp dikeldi ve mağrur bir tavırla, "Bildiğiniz gibi artık o adı kullanmıyorum" dedi.

"Doğru ya" dedi, Tracy. "Şu takma ad hikâyesini unutuyorum hep. Ne oldu şimdi adın? Muffy, Buffy?"

Christine, bu kez Tracy'yi tepeden tırnağa süzdü; besbelli sinirlenmişti.

"Arkadaşlarım beni Charlotte olarak biliyor. Tracy, gerçekten sen neden şu protestolarına veya her neyse onlara katılıp beni rahat bırakmıyorsun? Ve *sen*..." –bana baktı, söyleyecek bir şey bulamadı ve hemen Tracy'ye döndü– "ikinizi bir arada gördüğüme şaşırdım doğrusu."

Doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Dört ay sonra Jack şartlı tahliye duruşmasına çıkacak..."

Christine elini havaya kaldırdı, cümlemi yarıda kesti. "Duymak istemiyorum. Umurumda değil. Gerçekten öyle. McCordy'ye söyledim, bu onun işi. Bırakın adalet sistemi ne yapabiliyorsa yapsın. Kudurmuş bir deliye deli gömleği giydirip tımarhaneye tıkamıyorlarsa, o zaman açıkçası işe yaramaz şarlatan bunlar; benim söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şeyin onlara faydası olmaz. Bu konuyla hiç işim olmaz."

"Adam hapisten çıksa da umurunda olmaz mı?" diye atla-

dı Tracy. "Senin kızların yok mu? Onlar için endişelenmiyor musun? Mektuplarını okumadın mı? Herifin bizle ilgili saplantısı hâlâ yerli yerinde duruyor. Çıktıktan sonra kapının önüne gelse ne yapacaksın? Episcopal okulunun önüne kadar gelse bu kızlarının hoşuna gitmez herhalde?"

Christine sabit gözlerle Tracy'ye baktı, sesinde kararlılık vardı.

"Hayır, elbette ki o canavarın mektuplarını okumadım. McCordy'ye çok istiyorsa mektupları kendisinin saklamasını söyledim. Onları *evimde* tutmak isteyeceğimi mi sandınız? Kızlarıma gelince, gerekirse her birine bir koruma tutarım. Ama bunun gerçekçi bir düşünce olduğunu sanmıyorum. Jack deli olabilir ama aptal değildir ve hapis yatmaktan hoşlandığını da sanmıyorum. Şimdi, izin verirseniz..." Bizi itip geçmek üzereyken Tracy önünü kesti.

"Tamam, tamam, bu işle ilgin olsun istemiyorsun. Bunu anladık. O zaman söyle; eğer üniversiteye gidip Jack'in oradaki hayatı ve işi hakkında birileriyle konuşmak istersek, kimi bulmalıyız? Ne yapmalıyız?"

Christine yürümeyi kesti. Duraklayınca önce ters yöne doğru koşmaya başlayacağını sandım, ama öyle yapmadı. İkimizi de süzdü, sanki nihayet bizim de insan türüne mensup olduğumuzu kabullenmişti. Hatıralarının canlanmasına izin vermeye mi başlamıştı acaba? Muhakkak ki bize göstermeye çalıştığı kadar her şeyin önüne bütünüyle set çekmiş olamazdı. Kesinlikle bu kadar güçlü olamazdı, tamamen iyileşmiş, Jack'in serbest bırakılması dahil her şeyle başa çıkabilecek duruma gelmiş olamazdı. Ama Christine her zaman aşırılıklar arasında gidip gelen biriydi; ne yapacağı önceden kestirilemezdi ve bu hali beni hep tedirgin ederdi.

Yüzünden bir hüzün geçti gibi geldi bana, sonra bir an gözlerini kapattı, dudakları hafifçe seğiriyordu. Gözlerini açınca teslim olmuş gibi omuz silkti.

"Hımm, duruşmada tanıklık yapan kadın olamaz mı? Biz oradayken asistanı olan? Şimdi o da profesör orada değil mi? Aline? Elaine? Adeline? Öyle bir şey işte."

Demek ki, Christine duruşmayı takip etmişti. Bize söylediğinden fazlasını biliyordu. Tracy onaylamak ister gibi başını sallıyordu. Defterimi çıkartıp not almaya başladım.

Christine durakladı. "Son yıllarda düşündüğüm bir şey var. Galiba ortaya çıkarmanın zamanı geldi. Jack'in arkadaşı diyebileceğimiz biri vardı orada. Bazen onu bölümün profesörlerinden biriyle kafede görürdüm. Profesör Stiller. Onun dersini hiç almadım ama ikisi birlikte takılırlardı. Yani bir şey çıkmayabilir, ama hani..."

"Teşekkürler C" dedi Tracy. Mahzendeki gibi hitap etmişti ona. "Bu işe yarar işte. Özür dilerim... Özür dilerim seni..."

"Her neyse" dedi Christine, "Sadece... eh, iyi şanslar." Christine bir an teslim olacak gibi göründü. Sonra yeniden kendini topladı. "Yalnız lütfen beni bu işe karıştırmayın."

Biz uzaklaşırken Christine'in bir başka zarif giyimli kadınla selamlaştığını, ona havadan öpücük gönderdiğini gördüm. Sonra onunla birlikte neşeyle sohbet ederek yürüyüp gittiler, sanki az önce aynı kaldırımda karanlık ve gizli geçmişine toslayan o değildi.

13

İlk kez yukarı çıkmama izin verildiğinde büyülenmiş gibiydim. Bu şerefe nail olduğumda bir yıl on sekiz gündür tutsaktım. O mahzende, pencereyi kapatan tahtanın çatlağından sızan ışık huzmesinden başka güneş ışığı görmeden orada öleceğimi düşünmeye başlamıştım. Zincirle bağlı çıktığım mahzen basamaklarını içimden sayarken hangi nedenle yukarı götürüldüğüm umurumda bile değildi.

Evin yaşama alanlarını ilk kez gördüğümdeki şaşkınlığımı hatırlıyorum. Nedense 1970'lere özgü eski püskü bir yer canlandırmışım kafamda. Gerçekten de mobilyalar yeni olmamakla birlikte güzel, klasik şeylerdi. Ampir tarzı bazı ağır antikalar, bol bol koyu renk ahşap, katedral gibi sivri kirişli tavan. Sağlam bir üst orta sınıf örneği. İyi bir tasarım. Zevkli.

Açık pencerelerden hafif bir rüzgâr esiyordu; mekân sanki uçucu bir parlaklık kazanmıştı. Dışarısı ıslaktı. Usulca yağan yağmur henüz dinmişti, yapraklardan su damlıyordu. Günlerce aç susuz, geceleri ise elektroşoka maruz kaldığım dönemlerden geçmiştim. Zincirlere vurulmuş, kaslarım acıdan yanmaya başlayana kadar çeşitli uygunsuz pozisyonlarda tutulmuştum. Ama tenime değen havanın lezzetini yeniden duyunca tüm bunları neredeyse unutuverecektim. Jack Derber'a minnetle baktım. İşkencenin etkisi budur işte.

Benimle uzun bir süre konuşmadı, yalnızca birçok kapı-

sı olan bir koridora doğru çekti beni. Ona direniyormuş gibi görünmekten korkarak, kaçamak bakışlarla evin arka tarafındaki mutfağı görür gibi oldum. Tertemizdi, hatta eviyenin yanında asılı duran çiçekli kurulama bezine bakılırsa, neşeli bir yer bile denebilirdi.

Her nedense bu dikkatimi çekmişti. Bu küçük el havlusunu bulaşıkları kurulamak için dikkatle kullanmış olmalıydı, biliyordum... titizlikle yapmıştı bunu... bana böylesine acı çektiren, hayatımı kökünden kopartıp lime lime eden, beni bu cehenneme koyan... bu aynı kişi aynı zamanda her akşam bulaşıklarını kurulayıp kaldırıyordu. Ona göre bu sadece sıradan bir günün sıradan bir akşamıydı, sonra hafta sonu bitince hiçbir şey olmamış gibi arabasına binip yine o cıvıl cıvıl öğrencilerle dolu kampüsün yolunu tutardı.

O ilk seferinde beni kütüphaneye aldı. Yüksek tavanı, duvarı kaplayan ciltlerle ağzına kadar dolu pahalı meşe kitaplıklarıyla içerisi bana çok büyük göründü. Kitapların her birinin üzerine beyazımsı bir kılıf geçirilmişti. O nedenle sırtlarındaki yazıları pek okuyamıyordum. Bir şekilde etiketlenmişlerdi ve bundan sonra sık sık yukarıya çıkartıldığım birkaç ay boyunca o odada çektiğim acılara rağmen zihnimi bu acılardan uzaklaştırmak için onlara bakar dururdum. Sözcükler İngilizceydi ama bunu bile anlama yeteneğimi kaybetmiş gibiydim.

Odanın ortasında kocaman bir düzenek vardı, sonradan bunun gerçek bir ortaçağ işkence sehpasının bire bir kopyası olduğunu öğrenecektim. Yenilikçi bir nesne, dekoratif bir parça, bir şaka gibi görünüyordu. Ama şaka maka değildi. Yukarıya götürüldüğümüzde onun üstüne yatırılırdık.

İyi günündeyse, yalnızca bedeninizle ne yapmak isterse onu yapardı. Dudaklarınızı ısırabilir, çığlık atabilir, o acıya dayanabilmek için yapmak zorunda olduğunuz şeyleri yapabilirdiniz.

Kötü günündeyse, konuşurdu.

Sizinle konuşurken ses tonunun ayarında öyle bir şey vardı ki, ilk anda içinde bulunduğunuz korkunç durumu hissettiğine, size yakınlık gösterdiğine inanırdınız. Bu tatsız şeyleri bize yapmaktan gerçekten nefret ettiğini, ama başka seçeneği olmadığını sanırdınız. Bilim adına, incelemelerini sürdürmek için buna devam etmek zorundaydı. Ya da bazen bizi düşündüğü için yaptığını söylerdi bütün bunları, fiziksel dünyanın ötesindeki bir şeyi anlamamız için.

Belki o sırada bunları anlayacak kadar akıllı değildim ya da neden söz ettiğini anlayacak kadar bilgim yoktu, ama daldan dala atlayan uzun konuşmalarında yaptığı göndermelerin çoğunu şimdi anlıyorum: Nietzsche, Bataille, Foucault. Bol bol özgürlük hakkında konuşurdu; bu sözcük beni, onun söylediği hiçbir şey karşısında bir damla bile gözyaşı dökmeyeceğime yemin ettiğim o günlerde bile ağlatırdı. Bundan daha güçlüyüm derdim kendi kendime. Çoğu gün o kadar güçlü olamazdım. Ama sonunda düşünüyorum ki, güçlüydüm.

Zamanla, onun hâkim olamadığı içgüdülerle davranmadığını anladım. İşkence onun için büyüleyici güzellikte bir şeydi, hepsi bu. İşkencenin bizim üstümüzdeki etkisi ve verdiğimiz tepki karşısında huşu duyuyordu. Biz onun önünde acıdan kıvranırken, o bizi incelerdi, evet, gözyaşlarımıza ne kadar süre hâkim olacağımızı merak ederdi. Bizi ağlarken görmesine bu kadar şiddetle karşı koymamızın nedeni onu çok ilgilendirirdi. Bize hep bunu sorardı. Sorup dururdu. Ama biz ona doğruyu söylemekten korkardık.

Keyfi değişikliklerin bizi nasıl savunmasız bırakacağını, nasıl korkutacağını bilirdi. Ve birisinin korktuğunu görmekten hoşlanırdı. Bir anda günah çıkartan papaz rolünden çıkıp, manyak bir şeytana dönüşürdü. Bazen yüksek sesle kahkahayla gülerdi, gözlerimize korkunun sızdığını görünce neşelenirdi.

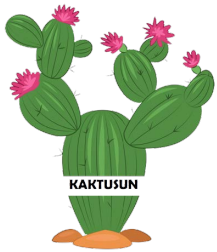
Her zaman her şeyi saklamanız mümkün değildi. Jennifer için ne kadar üzüldüğümü çok geçmeden keşfetti. Sandıkta geçirdiği onca gün ne tür acılar çektiğini bilemiyordum. Ne durumda olduğunu soracakken vazgeçerdim, onun benim için ne kadar değerli olduğunu belli etmek istemezdim, o yüzden aylarca bir şey söylemedim. Biliyordu elbette. Geceleyin bir taksiyi paylaşan öylesine yan yana gelmiş iki sınıf arkadaşı olmadığımızı, ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu. Belki Jennifer'ın ağzından bazı ayrıntıları almayı başarmıştı bile veya Jennifer o işkence sehpasının üzerindeyken yardıma çağırmak için benim adımı haykırmıştı. Hiçbir zaman bilemeyecektim.

Ama o, Jennifer'ı bana karşı kullanmasına yetecek kadar bilgi sahibiydi. Sanki asil bir seçim yapacakmışım gibi sorardı bana: Jennifer'a bir yararı olacaksa, azıcık daha ağrı mı, yoksa daha derinden bir kesik mi isterdim? Ben de isterdim. İşkencenin dayanabileceğim kadarını alır, yarası yeni kapanmış tenime bıçak yaklaşırken gözlerimi sımsıkı kapatırdım. Sonunda merhamet dileyince hüsrana uğramış gibi bakardı bana, sanki Jennifer'ı yeterince sevmediğimi itiraf etmişim gibi, ne yazık ki şimdi ona yapacağı şeylerden Jennifer'ı koruyamamışım gibi.

Zayıflığım yüzünden kendimden nefret etmeye başladım. Yapamadığı şeyler yüzünden bedenimden nefret ettim. Yalvardığım için, bu adamın önünde kendimi küçük düşürdüğüm için kendimden nefret ettim. Geceleri rüyamda yüzünü dağıttığımı, mitolojik bir ölüm cadısı gibi ayağa kalkıp, histerik ve güçlü çığlıklar attığımı görürdüm.

Ama günlerce beni aç bıraktıktan sonra gelir, kendi elleriyle beni minik minik lokmalarla beslerdi; hayvan gibi, açgözlülükle, minnetle ve acınası bir şekilde parmaklarını emerdim; yine yalvaran o yaratık.

14

Sonunda ikinci kez Portland'a yalnız uçtum; haftalar boyunca ikinci kez. Tracy projeye inancını kaybetmişti ya da sinirleri kaldırmıyordu. Her neyse işini bahane etmiş, aynı gece arabasıyla Northampton'a gitmişti. Belki de sonuçta o anıları tekrar eşeleyecek kadar güçlü olan yalnızca bendim. Bu düşünce neredeyse neşemi yerine getirmişti; her gün kendimi biraz daha bu işe uygun, daha kararlı görmeye başladım, oysa başladığım noktadan bir adım ileri gitmiş değildim.

Bu arayışta bana bir amaç sahibi olma duygusu veren bir şey vardı ve belki de son on yıldır ilk kez Jennifer'ı terk etmediğimi hissettiriyordu. Biliyordum ki onun cesedini bulsam, huzur içinde yatması için Ohio'daki eski sevimli küçük mezarlığa, atalarının yanına getirebilsem, bütün bu başımızdan geçenler o kadar dehşet verici olmaktan çıkabilirdi. İnsanlar her zaman genç yaşta ölebilirdi. Onun ölümünü bir gerçek gibi kabullenebilirdim, ama onu o şekilde kaybetmeyi kabullenemezdim. O mahzeni hakikaten arkada bırakmamın tek yolu onu bulmaktı.

Portland'da yine aynı otelde kaldım. Önceki gidişimde güvenlik önlemlerinden memnun kalmıştım, en üst katta bir oda istediğimde de çok yardımcı olmuşlardı. Resepsiyon görevlisi beni tanıdı ve konaklama süresinde odamın temizlik hizmetlerini iptal etti. Hayatta en son isteyeceğim şey biri-

nin kapımı çalması, odama girmesi, eşyalarıma dokunmasıydı.

Ertesi gün arabamla üniversiteye gittim. İnternette araştırma yaptığımdan, aradığım iki kişiyi nerede bulabileceğimi az çok biliyordum.

Adı, aslında Adele Hinton'dı. Christine'in bunu kesinkes hatırladığından emindim ama duruşmada böyle bir tanışıklığı asla itiraf etmezdi.

Psikoloji her ikisinin de ana dersiydi, Christine son sınıftayken Adele bir alt sınıfta olacaktı. Yani Adele okula kaydolmadan önce Christine çoktan Jack'in mahzenini boylamıştı. Adele lisans programına devam etti ve iki yıl Jack Derber'ın araştırma asistanlığını yaptı. Ta ki, FBI gelip, Jack Derber'ı yaklaşık yüz öğrenciye ders verdiği sırada tutuklayıp yaka paça dışarı çıkarana kadar. Doğal olarak olay öğrencilerde şok etkisi yapmıştı; üniversite de, basını ve kampüsü yatıştırmak için epeyce çaba harcamak zorunda kalmıştı. Olay birçok başka şey yanında halkla ilişkiler açısından da tam bir faciaydı.

Duruşma sırasında, Adele'in okul programına devam etmekle kalmayıp –bölümdeki diğer kız öğrenciler hemen başka bölümlere geçmişlerdi–, hatırladığım kadarıyla duruşmada tanıklık yaptığı sırada bile hiçbir dersini kaçırmaması, savcıları bile şaşırtmış, hatta etkilemişti.

Bundan birkaç yıl sonra, Jack Derber'dan kalan ve başka hiçbir talip çıkmadığı için boş duran profesörlük makamını Adele doldurmuştu. O sırada bunu garipsemiş, ama başka dertlerle uğraştığım için üstünde durmamıştım. Şimdi bu kadının, o korkunç olay karşısında bu kadar vurdumduymaz kalmasına yol açan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. O günlerde avukatlardan duyduğuma göre, korkmuyordu. Jack'in araştırmasında görev aldığı için onunla çok yakın çalışıyor, geceleri geç saatlere kadar laboratuvarda yanında

duruyordu, ama ölümle burun buruna geldiğini hiç fark etmemiş gibiydi.

Şimdi bile kariyeri, Jack Derber'dan öğrendiği hastalıklı ve sapkın şeyler üzerine kuruluydu. Üniversitenin *web* sitesinden, anormal psikoloji üzerine uzmanlaştığını öğrendim. Atipik zihinsel gelişimi olan insanlardaki sapkın davranışsal sorunları inceliyordu. Başka bir deyişle, başkalarına korkunç şeyler yapan insanları; onu ilgilendiren grup buydu.

Psikoloji bölümü binasına doğru yürürken, kollarında taşıdığı kitaplarla binadan çıktığını gördüm. Onu internetteki biyografi sayfasından tanıyordum; gerçek hali fotoğrafından daha hoştu. Hatta baş döndürücüydü. Uzun boyu, serbestçe sırtına dökülen kahverengi saçlarıyla, hâlâ hocadan çok öğrenciye benziyordu. Büyük bir özgüvenle taşıyordu kendini, bilinçli bir şekilde kalçaları salınıyordu, çenesi neredeyse meydan okurcasına hafifçe öne çıkıktı. Öyle hızlı yürüyordu ki koşarak ancak yakalayabildim.

"Pardon, Adele Hinton siz misiniz?"

Yürümeye devam etti, bir öğrenci olduğumu düşünmüş olmalıydı. Burada, çimenlerin ortasında bir hoca-öğrenci sohbetine hiç niyeti olmadığı belliydi. Bu kadın meşgul biriydi.

"Profesör Hinton, evet."

Bu kez hikâyem hazırdı. Otelde internette araştırma yaparak çalışmıştım, kendimi hazır hissediyordum. Biraz daha yaklaştım ve söze başladım:

"Benim adım Caroline Morrow, sosyoloji bölümü doktora programı adayıyım." Bir telaş kelimeleri ağzımdan çıkarmıştım. Ezberimin kulağa fazla prova edilmiş gibi geleceğini biliyordum, isterse sonradan söylediklerimin doğru olup olmadığını kontrol edebileceğinin de farkındaydım, ama devam ettim, bir an önce öğrenmek istediğim şeyi duymak için. Adele hâlâ yürümekteydi. Ama biliyordum ki, dikkatini çekmek hiç de zor olmayacaktı.

"Jack Derber hakkında bir tez yazıyorum."

Bunun üzerine hemen durdu ve kuşkuyla bana baktı.

"Bu konuda size söyleyebileceğim bir şey yok. Danışman hocanız kim? Her kimse, sizi bu konuyu konuşmaya bana göndermemesi gerektiğini bilmeliydi." Durdu ve sanki verdiği her emrin hemen yerine getirilmesine alışmış biri gibi, tepkimi bekledi. Bu cevaba şaşırdım, çünkü bunca yıl kale gibi sağlam durduğunu göz önüne alarak, Jack Derber adının, aforoz edilmiş birinden bahsetmek gibi bir etki yaratmasını beklemiyordum.

Aslında kim olduğumu açıklamaktan kaçınabileceğimi ummuştum. Kendimi herhangi biri gibi gizlemenin duygusal korunağına hâlâ ihtiyaç duyuyordum. Trajik hayat hikâyemin ortaya çıkmasının konuyu saptıracağını biliyordum, ayrıca kim bilir kaç bininci kez bu olayın parçası haline gelmekten usandığımı da söylemeye gerek yok. Bununla birlikte Adele'in gözleri kuşkuyla kısılmaya başlamıştı. Ya benim "doktora araştırması" hikâyemi yutmamıştı ya da doğruca üniversite müdürünün odasına girip olmayan doktora projemi iptal ettirecekti.

Bir an dondum. Bir cevap bekliyordu ama o cevap bende yoktu. On yıldır tek kişiye bile gerçekten kim olduğumu söylememiştim. Böyle uydurma bir ismin arkasına saklanmaktan nefret ediyor, ama kendimi ancak böyle güvende hissediyordum.

Ama Adele'le iş böyle yürümeyecekti. Jack'in adı onun en derinlerinde bir yerde bir sinir ucuna dokunmuştu. Jennifer uğruna bu maskeden sıyrılmalıydım. Bu kez B Planım yoktu.

Derin bir soluk aldım.

"Aslında benim gerçek adım Caroline Morrow değil. Burada öğrenci falan da değilim. Benim adım Sarah Farber." İçinde bulunduğum şartlara rağmen, bu sözcükleri yüksek sesle söylemenin bana ne kadar iyi geldiğine şaşırmıştım.

Adele afallamış gibiydi, adımı hemen tanıdığı apaçıktı.

Zihninde hangi anıları canlandırdığını hayal edebiliyordum. Bir an kararsız göründü, ama yalnızca bir an, sonra sakin sakin kitaplarını yere bıraktı, bana iyice yaklaştı.

"İspat et" dedi, sınayan bir sesle.

Nasıl ispat edeceğimi çok iyi biliyordum. Gömleğimi kaldırdım, pantolonumun belini aşağıya doğru kıvırdım, böylece sol kalça kemiğimin üzerindeki deriyi görebiliyordu. İşaret oradaydı, etime kazınmış kırmızı yara izi.

Bunu görünce Adele yutkundu, eğilip hızla kitaplarını topladı. Delici bakışlarla sağımızı solumuzu kolaçan eden gözlerinden, bir an korktuğunu sezdim. Sanki geçmişimi fiziksel olarak peşimden sürüklüyordum ve ansızın Jack Derber bir Yunan tanrısı gibi kafamdan fırlayıp ete kemiğe bürünecekti.

"Yürü benimle." Hızlı yürüyordu, bir süre konuşmadı, gözlerini dümdüz ileriye dikmişti. Kapalı kaldığım yıllarda insanların yüz ifadesini okuma yeteneğim hafiften azalmıştı, şimdi bu kaybın etkisini şiddetle hissediyordum. Ne düşündüğünü anlayacak noktada değildim. Acaba sorun bende miydi? Yoksa hiç kimsenin delip geçemediği bir şey mi vardı bu kadında? Yüzü taştan oyulmuş gibiydi.

Nihayet, "Nasılsın... sen?" dedi, sesinde bir dirhem acıma ya da merhamet duygusu yoktu, sanki birdenbire azıcık insanlık göstermesi gerektiğini hatırlamıştı.

Bütünüyle sıcaklıktan yoksun olmakla birlikte, gülümsemesi içimi biraz rahatlattı. Bu sorgulama türünü ezbere biliyordum. Gerçekten de yıllardır insanların bana sorduğu bundan ibaretti. Bütün satırları artık ezberlemiştim.

"Ben mi? İyiyim ben. On yıl terapi görmek, gönüllü münzevi hayatı yaşamak, her şeyi hallediyor."

"Gerçekten mi?" Cevabımı duyunca ansızın ilgisi artarak yüzüme bakmıştı. "Endişe yok mu? Depresyon? Geriye dönüşler, gece ter basması yok, öyle mi?"

Başımı öte yana çevirdim, adımlarım yavaşlamıştı artık. "Buraya bunun için gelmedim. Merak etme, düzenli profesyonel destek alıyorum. Yaşayacağım. Jennifer'dan farklı olarak."

Bir baş hareketiyle onayladı, gözleri hâlâ üstümdeydi, hiç de söylediğim kadar iyi olmadığımı düşünüyordu belki, ama üstelemedi.

"O halde burada ne arıyorsun?"

"Jennifer'ın cesedini bulmak istiyorum. Jack'in onu öldürdüğünü kanıtlamak istiyorum, böylece kefaletle serbest bırakılmaz."

"Kefaletle serbest bırakılmak mı? Jack'i bırakacaklar mı?" Bir an sahiden çok şaşırmış gibi göründü, sonra yine kendini topladı.

"Belki" diye cevap verdim. "Bilmiyorum. Bırakmalarını istemiyorum. Ama sanırım teknik olarak mümkün."

Adele, uzaklara bakıp düşünürken, evet anlamında başını salladı.

"Dünyada olabilecek en kötü şey bu" dedi nihayet. "Elimden gelse sana yardım ederdim. O adam sonsuza dek içeride kalmayı hak ediyor. Ama elimde yeni bilgi yok. Bütün bildiklerimi polise anlatmıştım."

Psikoloji bölümünün merdivenlerine varmıştık. Bir an duraladı, sonra eliyle onu takip etmemi işaret etti. İlk gerçek zaferimi kazanmış gibi hissettim kendimi.

Koridorun sonundaki odasına doğru ilerledik. Tek kelime bile etmedi, ben de itaat ederek onu izledim.

Oturduk. O masasının arkasına, ben de karşısındaki yıpranmış küçük kanepeye yerleştim.

"Aslında" diye başladım söze, "geçmişe dair bir şeyler hatırlamanı istemiyorum. Daha çok onun akademik çalışmaları hakkında konuşmak isterim seninle. O sırada ne üzerine çalışıyordu, araştırmasının konusu neydi? Bu bize yeni bir ipu-

cu verilebilir diye düşündüm. Senin o sırada onun araştırma asistanı olduğunu biliyorum ve şimdiki çalışman da, bir yönden... sanki bununla bağlantılı."

Bunun nasıl bir etki yapacağından emin değildim. Adele bu noktada artık sinirime dokunmaya başlamıştı. Gözlerini dikmiş, bana bakıp duruyordu. Belki düşünüyordu. Belki odasından çıkmamı diliyordu.

Bakışlarımızın karşılaşmasından kaçınmak için gözlerimi odada gezdirdim. Ortalık harikulade temiz ve derli topluydu. Kitaplar raflara alfabetik düzende dizilmiş, renkli ayırıcılarla bölümlenmiş defterleri muntazamca üst üste yerleştirilmişti. Neredeyse büyülenmiş gibiydim. Sonunda konuştu:

"Araştırması mı dedin? Orada bir şey bulacağını sanmam. Yapıtları çok teorikti, seçtiği konular birbirinden çok farklıydı. Geniş bir alana yayılmıştı çalışmaları, ama sanırım karanlık tarafını açığa çıkaracak konulardan uzak durmaya dikkat ediyordu. Tutuklandığı sırada uyku bozuklukları üzerine bir araştırma tasarlamaktaydı. Yayımladığı son makalede onunla birlikte çalıştım, 'Uykusuzluk ve Yaşlanma'.

Benim çalışmalarımın onunkilerle hiçbir ilgisi yok, ancak diyebiliriz ki Jack Derber ve onun gibileri anlamaya çalıştığım için çalışmalarım bu yönde gelişti. Tahminime göre çok yakınına gelmişken bir şeyi kaçırdım, şimdi o şeyin tam ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Bir süre sessizce oturduk, ben bundan sonra ne soracağımı düşünürken o düşüncelere dalmış, parmaklarıyla alnını ovuşturuyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım. Jack Derber'ın yayımlanmış yapıtlarının daha fazla şeyi açığa çıkaracağını umuyordum, bize aslında niyeti öyle olmasa da bazı ipuçları bırakmış olacağını ummuştum. Belki bu da yine bir çıkmaz sokaktı.

Ben yeniden umutsuzluğa kapılır gibi olurken ayağa kalktı, koridora çabucak bir göz attıktan sonra odasının kapısı-

nı kapattı. Kendini savunmaya hazırlanan biri gibi kollarını göğsünde kavuşturdu, sırtını kapıya yaslayarak konuşmaya başladı; bu kez ikircikliydi. "Bak, sana anlattıklarım tam da doğru sayılmaz. Faydası dokunacak bir şeyler biliyor olabilirim." Bir an duraladı. Sözcükleri seçerken bocalıyordu. "Akademik araştırmalarım sırasında Jack'le ilgili bir şey keşfettim. Biraz garip görünebilir. Sana söyleyeceklerimi kaldırabilir misin acaba?"

" 'Kaldırabilir misin' derken ne kastediyorsun?" Anlatacaklarından korkmuştum. Bu konuşmanın vardığı yerden hoşlanmamıştım.

"Demek istiyorum ki, gerçekten ne durumdasın? İstediğin şey konusunda ne kadar ısrarlısın? Çünkü düşündüğüm bir şey var. Onu kilit altında tutmaya yarayacak bir şey var, demek istiyorum. Sana göstermek istediğim bir yer var.

Benim araştırmam daha çok alan araştırmasına, kişileri doğal ortamlarında gözlemlemeye dayalı. Birkaç yıldır belirli bir mekânda etnografya temelli, uzun vadeli bir araştırma yürütüyorum. Ve oldukça rastlantısal bir şekilde, Jack Derber'ın çok eskiden beri bu mekânla ilişkili olduğunu keşfettim. Orada bir şeyler... bazı insanlar... var, bilmiyorum... küçük bir ihtimal. Ama Jack hakkında bildiklerimi göz önüne alınca zaten hiçbir şey küçük bir ihtimalin ötesine geçmiyor."

"Doğru." Kaygılarıma rağmen umutlanmıştım.

"Bugün perşembe. Ne yazık ki, en iyisi bu gece olurdu, bir planın yoktur umarım, yoksa bir hafta daha beklemen gerekecek." Blackberry'sini çıkardı, konuşurken parmakları hızla tuşların üzerinde kayıyordu.

"Sana bir adres versem, bu gece yarısı benimle buluşur musun? Biraz... sapa bir yerde." Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı, konuşurken beni inceliyordu. "Ve açıkçası... ödünü koparacak. Biraz yaşadığın travmayı hatırlatabilir.

Ama iyi tarafından bakarsak" dedi canlı bir sesle, "terapi açısından senin için hiç de kötü olmayabilir."

"Neresi burası, tam olarak?" Her neresiyse, hoşlanmayacağımı biliyordum. Üstelik ben gece yarısı hiçbir yere gitmezdim. Nokta. Hele de ödümü koparma potansiyeli taşıyan bir yere.

"Bu bir kulüp, çok özel türden bir kulüp. Bu alt kültürün yaratacağı psikolojik etkiler ve sonuçları üzerinde çalışıyorum... Jack eskiden oraya giderdi."

Derin derin soluk alıp veriyordum. Jack Derber'ın nasıl bir yerden hoşlanacağını tahmin edebiliyordum. Entelektüel eğilimlerine bakılırsa Adele'in de ne cins bir alt kültürü incelediğini.

"Tamam, özel bir kulüp. Meselenin özünü anladım. Ama bu bana, terapi ya da başka şeyler açısından bile olsa iyi bir fikir gibi gelmiyor."

Blackberry'sini elinden bıraktı, masasının üzerinden eğilip doğruca gözlerimin içine baktı ve başını salladı. Acele etmeden, her zamankinden biraz daha yüksek bir sesle konuştu, bir çocukla konuşur gibiydi.

"Tamam, bu anlaşılır bir şey. Belki henüz hazır değilsin. Oraya gitmek senin için zor olabilir. Gayet iyi anlıyorum."

Belki uyduruyorum ama bana kesinlikle sesinde bir meydan okuma var gibi geldi. Ne de olsa psikoloji hocasıydı, işin klinik çalışmalar tarafında yer almıyordu ama mesleğin bazı numaralarını bilecek kadar içindeydi. Bu psikolog takımı hangi düğmenize basacağını bilirdi.

Başım dönmeye başladı. Öteki hayatımın kötü bir sahnesi yeniden canlanmış gibiydi. Daha derin bir kesiğe katlanabilir miydim, daha fazla acıya katlanabilir miydim, Jennifer'ı kurtarabilir miydim? Bir an Jack'in yüzü gözümün önüne geldi. Şu anda, kilometrelerce uzakta bir hapishanede kilit altındayken bile yine o kazanıyordu. Daha fazla acıya, daha

fazla korkuya bir kez daha katlanamazdım. Dönüp Adele'e baktım, bakışlarımız buluştu, kalbim deli gibi çarpıyordu, yine de cesaretimi topladım.

"Üstüme ne giyeyim?"

Gülümsedi, sanki benimle gurur duyar gibiydi. "Güzel. Apaçık belli oluyor çok ilerleme kaydettiğin." Yukarıdan aşağı süzdü beni, üzerimdeki kıyafetin içler acısı olduğunu hemen gördüğüne emindim. "Ben sana bir şeyler getiririm. Giyiminin oraya uyumlu olması önemli. En istemeyeceğimiz şey, o kalabalıkta göze çarpmak. Böyle bir yere gidecek uygun bir kıyafetin olmadığına bahse girerim."

15

O gece geç saatte otelin otoparkında arabamda otururken, gitmeye karar verdiğim için hayatımda hiçbir şeye pişman olmadığım kadar pişmandım. Kendi kendime yüksek sesle konuşuyordum, sinsice üstüme çullanan panik atakla savaşmaya çalışıyordum. Birincisi, yıllardır ilk kez gece araba kullanacaktım. Adele beni götürmeyi teklif etmişti etmesine ama ben asla yanımda bir yabancıyla arabaya binmezdim ki. Her ne pahasına olursa olsun.

Arabaya binmek beni çıldırma noktasına getirmeye yetmezmiş gibi bir de gideceğimiz "özel" yer meselesi vardı. En iyi ihtimalle, karanlık ve kalabalık bir yerdi ve duyduklarıma bakılırsa tam da hayatım boyunca uzak durmaya çalıştığım tipte insanlarla dolu olacaktı.

Direksiyonu iki elimle kavradım ve birkaç kez usulca kafamı vurdum. Tracy'nin bu olayı kaçırmasına inanamıyordum. İşte tam bu nedenle benimle gelmesini isterdim diye düşündüm. Bu kesinlikle ona göre bir yerdi. Eğlenmek için böyle yerlere gittiğini düşünüyordum.

İçimde öfkenin kabardığını hissettim. Kaçışımdan hemen önceki günlerdeki halimi hatırlattı bu bana. Mahzende bu konuyu pek ele almamıştım, çünkü fazlasıyla hedefime odaklıydım. Ama şimdi tek başıma, tenha bir otoparkta, kiralık arabamın içinde otururken kafama bir şey dank etti. Tracy,

o zamanlar orada yaptığım her şeyden kendimi suçlu hissetmemi sağlamıştı. Oysa gerçekten *bütün yükü ben taşımıştım.* Mahzendeyken Tracy, bütün o burada patron benim, liderin iz benim havasına rağmen, bizi oradan çıkarmaya yarayacak hiçbir şey yapmamıştı. Ama ben yaptım. Yaptım. Ve şimdi hissettiğim tek şey suçluluktu.

Burada oturmuş, içimde bir şeylerin aydınlığa kavuştuğunu görüyordum ve Doktor Simmons ortalarda yoktu. Doğruyu söylemek gerekirse, Doktor Simmons yıllardır her seansta incelikle bu konuya dikkatimi çekmeye çalışmış, bense oralı olmamıştım. Ama şimdi burada, kaçışımdan beri belki de en korkunç durumla karşı karşıya kalınca psikolojik bir dönüm noktasına gelmiştim. Belki Adele haklıydı: Terapi açısından bu deneyim bana iyi gelecekti.

Arkama yaslanıp dik oturdum ve cüzdanımdan, Jennifer'ın yanımda getirdiğim fotoğrafını çıkardım. Arabanın torpido gözünü açtım, fotoğrafın ucunu kıvırıp kapağın kenarına sıkıştırdım. İşte Jennifer'ın yüzü bir melek gibi orada, önümde duruyor, yoluma devam etmemi o sağlıyordu. Kontak anahtarını çevirdim. *Ben bundan daha güçlüyüm*, dedim kendi kendime. Kaçarken kendime söylediğim sözler de bunlardı ve bu kez de önümdeki işin üstesinden gelmeme yarayacaklardı.

Önümde duran yüzüne baktıkça Jennifer'ı, onu huzura kavuştursam her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşündüm. Belki o zaman diğer insanlar gibi normal bir hayat bile yaşayabilirdim. Apartmanın dışına çıkardım. Gerçek hayata katılırdım.

Dolambaçlı arka sokaklardan geçerek neredeyse bir saat yol aldım. Durumun yaratabileceği tehlikeler listesini kalem kalem gözden geçirmek için bolca vaktim oldu. Daha gideceğim yere varmadan arabam bozulabilirdi, bu sapa yerde kaza yapabilirdim. En az dört kez telefonumun ekranını kontrol ettim. Çubukların hepsi yerli yerindeydi ama nerde olduğu-

mu soran olsa açıklayabileceğimden emin değildim. Arabayı kenara çekip Jim'e mesaj yazmayı düşündüm ama bir ipucunun peşinde olduğumu –kaldı ki bu da kesin değildi– öğrenmesini henüz istemiyordum.

Sonunda hedefe vardım. Sokağı kesen özel bir araba yolu gördüm. Tıpkı Adele'in tarif ettiği gibi, üzerinde sarı bir reflektör ışığı yanan alçak madeni bir direkten başka hiçbir işaret yoktu. Oraya saptım ve kaba tekerlek izleriyle oyulmuş hafif yokuş yoldan yaklaşık bir buçuk kilometre ilerledim. Yine içimde paniğin ayaklandığını hissediyordum. Yaptığım iş, dikkatli davranış standartlarına hiç uymuyordu. Bu bir tuzak mıydı? Ya gittiğim yer insanın başına her şeyin gelebileceği tenha bir ormansa? Ya bu Adele denilen kişi Jack Derber'la bağlantılı biriyse? Onu çok az tanıdığımı, ortak bir tarihimiz olduğu varsayımından hareket ettiğimi, oysa onun hiç de böyle duygular içinde olmayabileceğini birdenbire fark ettim. Bütün bunlara rağmen onun beni bu yola sürüklemesine izin vermiştim.

Sonunda dönemeci geçtikten sonra, neyse ki bir sürü müşterisi olduğu belli bir tür kulüp çıktı karşıma. Korunun ucunda çakıl taşlarıyla ayrılmış park yerini on beş, yirmi araba doldurmuştu. Bunların hepsinin Jack Derber'la bağlantılı olması ihtimali var mıydı? Pek mümkün değil, diye karar verdim. Genel kurallarımdan birine aykırı olarak, giriş kapısına en uzak köşede arabayı durdurdum. Bu özel mekânla aramdaki mesafeyi birkaç dakika daha uzatmak istedim. Üç araba uzakta Adele, söz verdiği gibi kırmızı spor bir Mazda'nın içinde beni bekliyordu.

Önce beni fark etmedi; böylece hâlâ kaçmaya zamanım var diye düşündüm. Kımıldamadan sürücü koltuğunda oturdum, bedenim buz gibi bir ürpertiyle karıncalanıyordu. Karanlığa baktım, genellikle evimde ağır keten kumaştan beyaz perdeler sayesinde içeri sızdırmadığım bir şeydi bu. Şim-

di arabamın etrafını sarmış, ön camı delip içeri giriyor, beni yavaş yavaş boğmaya geliyor gibiydi. Karanlığın içindeydim, onun parçası olmuştum. Yakamı bırakmıyordu. Başımın içinde yankılanan biteviye tokmak sesini engellemeye çalışırken nefes almak için savaşıyordum. Arka planda duyulan güm güm sesleri kulübün müziği miydi, yoksa kalbimin atışı mıydı, ayırt edemiyordum.

Tam o sırada Adele arabanın içinde oturduğumu fark etti. Arabasının kapısını açtı, arabamın yanına geldi. Şaşkın gözlerle bana baktı ve arabadan çıkmamı işaret etti, ama ben kımıldamadım. Yalnızca arabanın camını birkaç santim indirebildim. Temiz havanın içeri dolmasıyla kafamı biraz toparladım, yeniden nefes alıp vermeye başladım.

"Hadi çık dışarı" dedi, kaygılı gibi görünen gözlerle bakıyordu bana. Korkunç görünüyor olmalıydım. "Üstünü değiştirmen için bir şeyler getirdim sana."

Adele, bütün vücudunu saran tek parça siyah bir kıyafet giymiş, saçlarını sımsıkı bir topuzla ensesinde toplamıştı. *Dominatrix*, diye düşündüm. *Ne kadar da uygun.*

Sesini duymak hiç değilse aklımı başıma getirdi. Üzerime eğilmiş, bir şey beklercesine bana bakıyordu. Son bir derin nefes aldım ve arabadan dışarı çıkarken bir elimle de cep telefonumu kaptım.

Epeyce ağır bir alışveriş torbası verdi bana. Plastiğin üzerinden bile bunların sıradan şeyler olmadığını seziyordum; torbaya şöyle bir bakınca gözüme çarpan siyah parlak deri yığını kuşkularımın yersiz olmadığını doğruladı. Bunu beklemekle birlikte, bir çeşit fetiş barından içeri adım atmak gerçeğiyle yüz yüze gelince kalbim hızla atmaya, dizlerimin bağı çözülmeye başladı.

Adele suratımı inceliyordu.

"Bak, korktuğunu biliyorum, başından geçenlerden sonra bunun senin için zor olacağını da biliyorum. Ama değecek.

Sana polislerin hiç bilmediği bir şey göstereceğim." Derin bir nefes alarak devam etti:

"Yıllarca, bu yerle Jack'in bağlantısı olduğunu kimseye söylemediğim için pişmanlık duydum. O zamanlar bunun bir önemi olmadığına inandırmıştım kendimi. Aslında, başımı belaya sokmak istemiyordum. Annemle babamın üniversitede çalıştığım konuyu öğrenmelerini istemiyordum, çünkü okul parasını onlar ödüyordu. Kafamda, polislere güya bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştım. En azından sordukları her şeye cevap vermiştim. Jack de hapse atılmıştı. Ne kimseye bir zarar vermiş, ne de kötülük yapmıştım. Yani sen bir polis değilsin ve okul parası da artık ödendiğine göre şimdi durum başka... senin nasıl acı çektiğini biliyorum. Arkadaşın için. Ve yapacağım şey Jack'i içeride tutmaya yarayacaksa..." derken sesi tükendi.

Sözlerinde merhamet belirtisi vardı, yine de gözlerinde aynı şeyi göremiyordum. Ama en azından yüzeyde, gerçekten bana yardım etmek ister gibiydi. Şunu da anlıyordum, en az benim kadar o da Jack Derber'ın dışarı çıkmasından korkuyordu. Ne de olsa onun odasını almıştı, onun makamında oturuyordu. Üniversiteye geri dönerse Jack bundan hoşlanmayabilirdi.

"Öyleyse şu kulübü biraz daha anlat bana." Henüz başımı çevirip bakmaya cesaret edememiştim. Nihayet bir göz atınca içim hiç de rahatlamadı. Cüruf briketiyle örülmüş çıplak duvarları olan, paslanmış sacdan düz çatılı, penceresiz, alçak bir binaydı. Yangından korunma yasasına asla uygun bir yapı değildi. Kapının üzerindeki floresan lamba titrek ışığıyla şu sözcüğü aydınlatıyordu: TONOZ. Aman ne hoş.

"Eh, yeni başlayanlar için" diye söze başladı Adele, "açıklamam gerekir ki bu bir KDSM. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"KD..?"

"Kölelik-Disiplin, Sado-Mazoşizm. Kulağa geldiği kadar

kötü değil. Gerçek KDSM'nin kuralları vardır. Çok ama çok katı kurallar. Birincisi ve en başta geleni *rızaya* dayalı olmasıdır. Jack asla o kısmı kavrayamadı. Her zaman kuralları bozardı. O kadar çok yaptı ki bunu, sonunda buraya girmesini yasakladılar. Rızayla yaptığı zaman heyecan duymuyordu. Sanırım bu yüzden seni ve ötekileri... aldı."

"Bu anlattıkların içeri girme konusunda beni hiç mi hiç rahatlatmıyor."

"Rahatlatmalı ama. Şuna işaret etmek istedim, kulübe girdikten sonra, sen rıza göstermedikçe sana hiçbir şey yapılamaz. Hiçbir şey. Açık iznin olmadıkça sana kimse eliyle dokunamaz. Ben alan araştırmam nedeniyle yıllarca geldim buraya, hiç kimse bana el sürmedi."

Gözlerimi onun vücudunu sımsıkı saran kıyafetine dikmekten alamadım. Neden onu rahat bıraktıklarını anlıyordum. Çok korkutucu görünüyordu.

"İyi de, Jack'i buradan kovdularsa ben neden içeri girmeye çalışayım? Bana ne yararı olacak?"

"Jack'i tanıyan insanlarla tanışabileceğin tek yer burası. Gerçekten onu tanıyanları kastediyorum. Polisin asla ulaşamadığı kişileri tanımanın tek yolu bu. Bu kulübün üyeleri yıllardır buraya sürekli geliyor. Yakın çevrede bulunan bu türden tek kulüp bu. Bu çevreden herkes eninde sonunda buraya gelir."

"Sanırım beni korkutan da bu... kim bu insanlar?" dedim hafif bir tiksintiyle, sonra toparlandım, belki Adele de onlardan biriydi. Bu tipleri incelemek için, aralarına karışıp onlar gibi giyinip, işin içine iyice dalarak ama onlara bir şekilde bulaşmadan ne kadar dayanabilirdin? Bir sonraki sorumu sormadan önce doğru sözcükleri bulmaya çalıştım: "Bu... hayat tarzından umdukları nedir?"

Arabaya yaslanıp içini çekti. "Benim doktora tezimin ana konusu şuydu: Cinsel Anomali ve Yol Açtığı Doyumsuzluk.

Bak..." yeniden söze başlarken birdenbire ciddileşti, "herkes ne istiyorsa onlar da onu istiyor: birlikte olmak, bağlantılar kurmak, belki biraz da heyecan. Bazı insanların heyecan duyabilme yeteneği farklı, sıradan şeyler karşısında hissiz kalabilirler. Bazıları yoksun kaldıkları bir şeyi kapatmaya çalışıyor, belki kırık bir şeyi onarmaya. Diğerlerinin de yalnızca kendilerini ifade biçimleri farklı."

Bir an bunları düşündüm ve artık bilmek istediğim asıl şeyi sormaya karar verdim. "Ya senin için anlamı ne, yalnızca incelemek istediğin bir konu mu?.."

Önce yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, ama aynı hızla kayboldu. Dudağını ısırdı, sertçe ısırmış gibi geldi bana, sonra saçından çözülen birkaç teli yerine sıkıştırdı, iki eliyle düzeltip topuzun içine yerleştirdi, parmakları bir sihirbazınki kadar hızlı ve becerikliydi.

"Hadi gidelim" dedi soruma aldırmadan. Bedenini dikleştirdi ve başıyla çantayı işaret etti.

Önce çantaya, sonra ona baktım, harekete geçme zamanının geldiğini anladım. Cesaretimi toplayarak yavaşça paketi açtım. Kıyafetlere baktım ve arabanın açık kapısının önünde çömelerek üstümü değiştirmeye başladım. İnce siyah dantelle süslenmiş siyah deri bir ceket. Bacakların yanlarında şeritleri olan streç pantolon. Siyah spor ayakkabılarımı değiştirmemin gerekmediğine karar verdi. Gülünç görünüyordum ama Adele sadece başıyla çabucak kulübün kapısını işaret etti. Kimse seni fark etmeyecek, dedi. Hoş bir düşünce.

Kapıdaki goril, kafası tıraşlı iriyarı bir adamdı, kollarında bileklerine kadar örümcek ağı gibi dövmeler vardı. Adele'e başıyla selam verdi. Buraya sık geldiği adamın onu tanımasından belliydi. Goril bana bakarken bir kaşını kaldırıp başını iki yana salladı. Biraz eğlenmiş gibi geldi bana, sonra omuz silkip Adele'i takip etmeme izin verdi. Eşikten geçerken içimdeki korkuyu yenmek için gözlerimi yumdum.

Binadan içeri girince bedenim karanlık ve kötü bir sisle sarılmış gibi hissetim. Burası benim için tam bir cehennemdi. Etrafta her şey siyah ya da kırmızıydı, içerisi tıkış tıkış kalabalıktı, zımbalı siyah deri kıyafetlere bürünmüş, şiddetin her çeşidinin ötesine geçmiş, zıvanadan çıkmış bu insanların davranışlarını önceden kestirmek tamamen imkânsızdı. Müzik sesi insanı ezecek kadar yüksekti, barın üzerinde sigara dumanından ağırlaşmış bir hava vardı. Sahiplerin arkasında, başları öne eğik, sinmiş "köleler" duruyordu, bu insanlar gönüllü olarak mı bunu yapıyorlar, yoksa rol yapmak için parayla mı tutulmuşlar diye merak etmekten kendimi alamadım.

En uzaktaki duvarın önünde T şeklinde bir sahne vardı ve tek parça deri kıyafetli, ağzına top bağlanmış bir kız, dans etmekle uzaktan akrabalığı olduğunu düşündüren birtakım hareketler yapıyordu, ama daha çok acı çekme ve haz pozlarına giriyor gibi geldi bana.

Adele'in peşinden yürürken, omuzlarımı kamburlaştırmış olduğumdan onun kölesi gibi göründüğümü fark ettim. Bir an zihnim, *köle olduğum* zamanların gerçeğine sapanla fırlatılmış gibi oldu. Başım dönüyordu; bedenimde gizlendiğini bildiğim panik atağın bir başka belirtisiydi bu.

İçerisi hıncahınç doluydu; benden başka herkes bu yeraltı dünyasının müdavimi gibi görünüyordu. Ağır çekim hareket ediyor gibiydiler, yüzleri öfkeyle kasılmıştı, süklüm püklüm oradan geçerken bazıları beni gözleriyle izledi. Dört bir taraftaki özenle kurgulanmış işkence manzaralarına baktım: makineler, incelikle tasarlanmış urganlar, kasnaklar, zincirler, çiviler, düğümler, ıstırap çektiren işkence sehpaları her yerdeydi.

Kapıdan içeri girdiğimden beri tek bir soluk almadığımı fark ettim.

Ortaçağ işkence aletleri olduğunu düşündüğüm şeylerin

karşısında, barın yanına düşen yerde, masaların yerleştirildiği bir sıra yan yana bölme vardı. Adele, bu karanlık gövdeler denizinde eliyle yol açarak beni boş bir bölmeye yönlendirdi. Kulübün derinliklerine daldıkça duyularıma ortalığın bayat kokusu hâkim oldu: ter kokusu, kayganlaştırıcı yağların kokusu ve insan bedeninden çıkan her türlü koku birbirine karışmış, altta yatan ucuz dezenfektan kokusunu bastırıyordu. Bunların mikroskobik parçacıklarının burnum, ağzım ve tenim yoluyla içime sızdığını düşününce midem kalktı.

Sonunda masaya ulaştığımızda sanki aradan on yıl geçmiş gibiydi; karşısındaki sıraya oturmak üzereyken, Adele bir hareket yaparak yanına oturmamı işaret etti. Bunun sahip ile köle arasındaki ritüelin bir parçası olduğunu düşündüm ve tedirgin edici bir kolaylıkla verilen role bürünerek, hiç düşünmeden yanına geçtim.

Gözlerimi ayırmadan Adele'e baktım. İster rol gereği, ister bilimsel çalışma yapmak için olsun, bir insanın bu özel türdeki sapkınlık dünyasının çekimine girmesinin altında yatan nedenleri hâlâ bana açıklamış değildi. Bu dünyayı incelemek, onun parçası olmak kadar çarpık bir fetişizm değil miydi? Yoksa, diğerlerinden tek farkı sırtını koskoca bir üniversitenin desteğine dayamak olan bir tür röntgencilik miydi? Yoksa, kendisinin öne sürdüğü gibi, gençliğinde tam yakalamak üzereyken kaçırdığı bir şeyi mi anlamaya çalışıyordu yalnızca, bilinmeyen derinliklere sondaj yaparak kişisel yıkıma bu kadar çok yaklaşmış olmasının korkusunu yenmeye mi çalışıyordu?

"Pekâlâ, nasılsın?" dedi, merakla beni inceliyordu.

"İyiyim" diye homurdandım ve gerçek hayatta insanlara gözünü dikip bakmanın ayıp sayıldığını hatırlayarak uzaklara baktım.

Sonra bize doğru gelmekte olan bir çift gördüm. Adam uzun boyluydu, uzun bıyıkları ve sakalı vardı, kafası tama-

men keldi ve terle parlıyordu. Elinde tuttuğu siyah deri bir tasmanın ucuna, başından ayak parmaklarının ucuna kadar simsiyah deri giysiler içinde, sıska bir kadın bağlıydı. Başına sımsıkı oturan kapüşonunun altında yalnızca birer çizgi gibi görünen gözleriyle bize bakıyordu. Ağzı fermuarı kapalı olan cep kapağı gibi bir parçayla örtülmüştü. Öne eğik duruyordu, sakatlanmış gibi düzensiz adımlar atarak ayaklarını sürüyordu. Gerçekten fiziksel bir rahatsızlığı olup olmadığına karar vermek için karanlıkta gözlerimi kısıp baktım.

Adam Adele'e neşeyle el salladı. O da aynı neşeyle karşılık verdi, "Merhaba Fırıldak."

Kucaklaştılar, hatta havadan öpücük gönderdiklerine yemin edebilirdim. Bu karanlık yerin, biraz sıra dışı olduğunu anlasam bile bir tür cemaat lokali olduğunu kabullenmem çok zordu.

Adele bana eğilip fısıldadı: "Mükemmel."

"Otursana" dedi ona.

Adam rahat rahat karşımdaki sıraya geçip oturdu. Kadın sessizce onun vereceği emri bekledi. Adam ona aldırmadan yerleşti, ben hazır ol vaziyetinde duruyordum. Adele gözünü bile kırpmadan bakıyordu.

Adam sakince bize döndü.

"Kimler var aramızda bu gece?" Yalnızca Adele'e bakıyordu, benimle hiç göz teması kurmadı. Konuşmaya değer biri olduğuma karar verene kadar bana bir objeymişim gibi davranacaktı.

"Bu... Mavi, en azından bu gece adı böyle." Adele gülümsedi. "Jack Derber'la ilgili bir araştırma yapıyor."

Adamın yüzünden bir aşağılama ifadesi geçti. "Haa, Derber." Sonra bana döndü, Adele'in kölesi olmadığımı anlayınca, ilk kez gözlerime baktı. "Umarım hareketimizi nasıl yirmi yıl geriye götürdüğünü de anlatıyorsundur. Pislik herif."

"Hareketiniz?"

"KDSM. O hikâye bomba gibi patlayınca herkes onun KDSM'ye bağlı olduğunu sandı. Alakası yok. Yani eskiden vardı ama o kızları kaçırmadan yıllar önce kıçına tekmeyi basmıştık. Umarım onunla ilgili bu gerçeği ortaya çıkarırsınız. Bizler gibi değildi o. Asla kural tanımazdı."

"Ne gibi kurallar?"

"Eh, yeni başlayanlar için, birincisi, emniyet sözcüklerine saygı göstermedi. İplemedi. Bunların hiçbiri..." kolunu havada gururla şöyle bir savurdu, "emniyet sözcükleri olmadan işlemez. Hepsi bu kadar. Bu iş sevgi ve mahremiyetle de ilgilidir, anlarsın. Güven duygusunun önemini hiçbir zaman kavrayamadı. TGA'ya ulaşmanın tek yolu budur."

Adele bana döndü. "Tam Güç Alışverişi" diye açıkladı, ama bu bana yeterli gelmedi. "Bu gece şansın yaver gidiyor" diye devam etti, "Fırıldak ve Kuzgun'la tanıştın. Yıllar önce Kuzgun, Jack'in esiriydi."

Fırıldak yüzünü buruşturdu. "Ona yaptıklarını düşünmeye bile katlanamıyorum. Gerçekten yüreğim parçalanıyor."

O an gerçekten gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm. Hiç kıpırdamadan durmasına rağmen bu sohbetten huzursuzlandığı açıkça belli olan Kuzgun'a döndü.

Sonra bir tür içsel güç kendini dışa vurdu ve Kuzgun'un dudaklarından incecik bir çığlık döküldü. Fırıldak, ansızın sertçe bağırdı: "Sus!"

Emir öylesine aniden ve yüksek sesle söylenmişti ki yerimden sıçradım ama Kuzgun sadece sustu, başını tam bir köle ruhuyla öne eğdi. Midem bulandı.

Konuya devam etmekten nefret etsem de sıradaki soruları sormam gerekiyordu.

"Ne yaptı ona?"

Cevabı duymaktan korkuyordum, çünkü yapabileceği her şeyi çok iyi biliyordum. Şuracıkta yanı başımızda yabancı bir kadın duruyordu ve aramızda korkunç bir bağ vardı.

Ona, onu anladığımı söylemek, benzeri olmayan, korkunç bir şey paylaştığımızı açıklamak istedim. Oysa hiç istifimi bozmadan oturdum, korkudan taş kesilmiş, bir ağırlığın altında ezilmiş vaziyette onun konuşmaya devam etmesini bekliyordum.

Fırıldak, Kuzgun'a döndü. "Kuzgun, oturabilirsin."

Kadın bir anda masanın yanındaki sıraya geçip oturdu. Fırıldak'ın yüzüne dikkatle bakıyor, bir sonraki emrini bekliyordu.

Fırıldak uzanıp kadının ağzının üzerindeki fermuarı açtı. "Konuş."

Kuzgun'un göz çevresindeki halkalardan en az kırk yaşlarında olduğunu anladım. Ağzının kenarlarında da ince çizgiler vardı, ön dişlerinden biri gümüş kaplamaydı. Diğeri kırıktı. Savaş yaraları olmalı, diye düşündüm.

Kuzgun'un gözleri benimle Adele arasında gidip geliyordu; rahatsız görünüyordu, konuşmasına izin verildiğinden mi, yoksa konu yüzünden mi, anlayamadım. Ama konuşmaya başlayınca bu sorunun cevabı belli oldu.

"Onunla burada, bu kulüpte tanıştım. On beş yıl önceydi. O zamanlar birbirimizin gerçek adını bilmiyorduk. Kimse bilmezdi." Durdu, tekrar Fırıldak'a baktı. Adam devam etmesi için başını salladı. O, bu hikâyenin ortaya çıkmasını istiyordu. Jack Derber "harekete" kötülük etmişti.

"Kulüp açılalı yalnızca birkaç yıl olmuştu, üyeler hâlâ polis konusunda tedirgindi. Yaptığımız hiçbir şey tam anlamıyla yasadışı olmasa bile, istedikleri zaman burayı kapatabileceklerini biliyorduk. O yüzden pek fazla etrafa yaymıyorduk."

Yüzünü Adele'e çevirerek açıkladı: "İnternetin işleri kolaylaştırmasından önceydi bu. O zamanlar birkaç *chat* odası, *alt.net* siteleri vardı, bunlar aracılığıyla haberleşirdik ama çok seyrek olurdu bunlar."

Kuzgun duraladı, derin bir soluk aldı ve yine Fırıldak'a baktı. Fırıldak sabırsız bir el hareketiyle devam et işareti verdi.

"Dediğim gibi burada buluştuk. Çok çekiciydi. Adı Karanlık'tı. Arkadaki özel odaları kullanırdık."

Daha önce fark etmediğim, üzerinde yazı olmayan bir kapıyı işaret etti. "Onunla dağdaki evinde buluşmayı teklif etti. Olur dedim. Gençtim, aptaldım ama buraya kadar o da protokole uymuştu, böylece her şey kontrol altında diye düşündüm. Ben eğleniyordum, onun işi ne kadar ciddiye aldığını fark etmemiştim. O yüzden bu mekândan dışarı çıkmaya da tamam dedim. Kimseye aramızda olanları söylemedim. Buluştuğumuzu hemen hemen hiç kimse bilmiyordu."

Sonra sustu, tavana bakıyor, bir parmağıyla yavaşça ve ritmik bir şekilde masaya vuruyordu. Gözlerini tekrar aşağıya çevirince yumruklarını sıktı ve kucağına koydu. O andan sonra sesinin tınısı değişti. Hızlı hızlı, alçak sesle konuşuyor, tekdüze bir sesle sadece olayları anlatıyordu, tıpkı zor seanslarda benim Doktor Simmons'ın önünde yaptığım gibi. Bu anısının ona acı verdiğini düşündüm.

"Bir cumartesi gecesi geç saatlerde evine gittim. O virajlı uzun araba yolundan geçerken, ev lanetli bir yer gibi geldi bana. Bu beni heyecanlandırdı. Ön kapıyı vurdum, elbette tedirgindim. Kapıyı açtı, ilk gördüğüm şey kocaman eldivenli bir elin suratıma inmek üzere olduğuydu. Beni yumruklardı, sonra odaya sürükledi. Tekmeler savuruyor, çığlık atıyordum, ama hâlâ bunun benim alışık olduğumdan sadece biraz daha uç bir sahne olduğunu düşünüyordum. Yine de kafam karışmıştı, çünkü önceden böyle bir anlaşma yapmamıştık. Sonra gözü dönmüş gibi beni dövmeye başladı, tekrar tekrar vurdu. Ben kendi emniyet sözcüğümü söylemeye çalıştım –o zaman 'sarı' idi– ama bunu daha ağzımdan çıkarmayı başaramadan, acıdan bayılmışım."

Kuzgun bir an durdu, gözlerini yumdu. Şaşırmıştım, çünkü KDSM'nin "mazoşist" tarafındakilerin bunu isteyeceğini sanıyordum. Bu dünyayı aklım almıyordu. Fırıldak sevgiyle Kuzgun'un kolunu okşadı, acele etmemesini söyledi.

"Uyandım; domuz bağıyla bağlanmıştım, büyük kütüphanenin ortasındaydım."

Bunu duyunca gözlerimi yumdum. Odanın görüntüleri kafamın içinde fır dönüyordu. Işık. Kokusu birden beni çarptı. Masanın kenarına sımsıkı tutundum ve kendimi odaklanmaya zorladım.

"Üç gün kaldım orada. Yemek yoktu, çok az su vardı. Ve çok çok acı. O... o..."

Devam edemedi.

Fırıldak iyice eğildi ona doğru. "Söyleme tatlım. Göster sadece."

Kuzgun, masanın yanında ayağa kalktı, kalçasını bize göstermek için deri pantolonunun yan tarafını aşağı indirdi. İşte oradaydı, büzülmüş et. Bir damga. Benimkine çok benziyordu ama karanlıkta tam seçemiyordum. Başımı çevirdim, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Tam o sırada sunucu bir sonraki sahneyi duyurdu. O tarafa göz attım; üç kapüşonlu adam büyük bir düzeneği sahneye doğru itiyordu. Yavaş yavaş ve dikkatle düzeneği sahnenin ortasına iterlerken gözlerime inanamadım. Jack'in kütüphanesindekinden farklıydı, ama amaç besbelli aynıydı. İçimde bir bulantının yükseldiğini hissettim. Kuzgun bunu görerek Fırıldak'a döndü, gözleriyle yakarıyordu.

Fırıldak ayağa kalktı. "Hadi çıkalım buradan. Bu şovu sevmiyorum ben."

Sanki boğazımı sıkıyorlardı. Hiç hava alamıyordum. Oda etrafımda fırıl fırıl dönüyordu. Arkaya doğru, üzerinde ÇIKIŞ yazan kapıyı gördüm, Adele'e ya da herhangi birine hiçbir şey demeden ayağa kalkıp oraya doğru koştum; yolda, sa-

hibinin yanında yerde emekleyen binici kıyafeti giymiş bir adamı devirecektim az daha.

ÇIKIŞ kapısını iterek açtım, çöp bidonunun arkasında tenha bir köşeye koştum, binaya sırtımı dayayarak hızlı hızlı soluk almaya başladım. Yukarıda gökyüzü, beni tehdit eder gibi dönen yıldızlarla doluydu. Dünyayı doğru şekline sokmak için birkaç soluk daha aldım, ellerim dizlerimin üzerindeydi, yavaş yavaş sırtımı duvardan aşağı kaydırdım. Bu anın Tracy'nin New Orleans'taki kulüpten kaçış anına ne kadar benzediğini düşündüm ve içimi bir korku dalgası kapladı. Kendimi nasıl böyle bir duruma sokmuştum? Buna hazır olduğumu nasıl düşünebilmiştim?

Binanın kimsenin beni göremeyeceği küçük bir girintisine sokuldum. Kapüşonlu erkeklerin, fermuarlı kadınların, derilere bürünmüş gençlerin olmadığı bir yere. Görünmez olmayı dileyerek sabaha kadar burada saklanmak istedim. Hiç kımıldamadan durabilirdim. Sessiz kalabilirdim. Kimsenin burada olduğumu bilmesi gerekmiyordu.

16

Ilık bir akşamdı, kulübün duvarlarından yayılan güm güm müzik sesini hâlâ duyabiliyordum. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Adele, o gece için bana verdiği Mavi adını kullanmaya dikkat ederek bana seslendi. Cevap vermeyince kapı çarparak kapandı.

O sırada ona neden cevap vermediğimi bilmiyorum. Kafamı toparlamak, az da olsa duyduklarımı yerli yerine oturtmak için süreye ihtiyacım vardı. Birkaç dakika sonra kulübe geri dönmeyi planlamıştım ama işler öyle gitmedi.

Bir arabanın farları binanın arkasındaki ormanı aydınlattı. Güçlü bir motor sesi duyuldu, sonra biraz ileride, yaklaşık üç buçuk metre solumda, binanın arkadaki ikinci kapısına yaklaşırken, motorun homurtusu dindi.

Dışarı iki erkek çıktı, köşeye gidip ne olduğuna baktım ve büyük bir kapalı kamyonet gördüm. Adamlar alçak sesle konuşuyorlardı. Ne söylediklerini tam anlayamıyordum ama homurdanan seslerden biri yabancı gelmedi. Saklandığım yerden yedi sekiz santim öteye emekledim, niyetim gizlice yeniden içeri girmekti; tam o sırada iki adamdan daha uzun boylu olanının kapalı aracın farlarının önünden geçtiğini gördüm.

Gördüklerime inanamadığım için, neredeyse gözlerimi ovuşturacaktım. Noah Philben'e benziyordu. Olamazdı. Ya-

nıldığımı kendime kanıtlamak için bile olsa, daha fazla yaklaşmam gerekiyordu. Korkudan hayal gücümün dizginlerini elden bırakmış olmalıydım.

Birkaç metre ötede bir çalı kümesi vardı. Çalıların arasında hafifçe yükselen bir yol görünüyordu. Oraya kadar gidebilirsem, çalıların karaltısına gizlenip ne olup bittiğini görebilirdim. Nabzım deli gibi atıyordu ama bilmek zorundaydım, o adam Noah Philben miydi, yoksa hayal gücüm bana oyun mu oynuyordu.

Derin bir soluk alarak kendimi zorladım. *Bundan daha güçlüsün*, diye düşündüm, öyle olmayı istiyordum. Yavaşça yüzükoyun yatıp çalılara doğru süründüm.

Adamların sesi yükselmeye başladı. Bir şeye gülüyorlardı. Aracın kapısı açıldı. Küçük bir itiş kakış oldu ve bir çuvalın yere düşmesi gibi tok bir ses duyuldu. Kapı tekrar çarpılarak kapatıldı.

Sık ve dikenli çalıların yanına vardım. Bir adım geri çekilip yaprakların arasından gözetledim. Adamlar şimdi açıkça görüş alanıma girmişti. Birincisi orta boylu, şişman biriydi, saçı kızılımsı sarı gibi görünüyordu, keçi sakalı vardı. İkinci adam uzun boyluydu. Kapalı aracın yanından acele etmeden, rahat rahat öne doğru yürüdü. Sonra farlar kısacık bir süre onu aydınlattı, bu süre yüzünün ortaya çıkmasına yetti. Hiç şüphem kalmamıştı: Bu adam Noah Philben'di.

Buz kesildim. Bir dini önderin gece yarısı ücra bir yerdeki sado-mazo kulübünde ne işi olabilirdi. Üstelik Jack Derber'ın gittiği kulüpte. Noah, sürüsünden ayrılıp kaybolan küçük kuzu Sylvia'yı mı arıyordu? Neyse ne, benim istediğim olmuştu, aradığım ipucu buydu.

Saat sabahın iki buçuğu olmuştu. Yıllardır bu saate kadar uyanık kalmamıştım, ama içimden bir ses bu gecenin burada bitmeyeceğini söylüyordu.

Saklana saklana binanın arkasına, kapalı aracın bulun-

duğu yönün tam tersine geçtim. Park yerinde çömelip arabama doğru ilerledim, onları arabamda bekleyecektim. Olabildiğince sessizce arabanın kapısını açtım, direksiyonun başına geçtim. Ter içindeydim ama tenim buz gibi soğuk, ağzım kupkuruydu. Bu yalnızca gece araba sürme korkusu değildi. Basbayağı dehşete düşmekti.

Kapalı araç nihayet kulübün köşesine doğru, park yerinin çıkış kapısına yakın bir yerde durdu. O anda direksiyonun üzerindeki ellerim kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Kafamın içindeki savaş meydanına geri dönmüştüm. Devam etmek, o aracı takip etmek istiyordum, ama bütün vücudum gerilmişti, bana isyan ediyordu, düşüncelerim de karmakarışıktı. Sanki on altı yaşındaki Jennifer'ın kulağıma fısıldadığını duyuyordum, *Uzak dur, eve dön, kalene dön.* Öte yandan sürekli arayış içinde olan ve bunun tek çare olduğunu bilen parçam, karşı çıkıyordu: Genç Jennifer şu anda kaybedilecek şeyin ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi. Şimdi onu bulmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayamazdı. Olanları geçmişte bırakabilmek için onun anısını ve kendi anılarımı gömmek zorundaydım.

Dişlerimi sıkarak derin bir soluk aldım ve motoru çalıştırdım.

Orada ne yapacağımı bilmez bir şekilde otururken, kulüpten tepeden tırnağa lateks giysilere bürünmüş iki adam çıktı, biri ötekini "sahip" diye çağırıyordu, öteki de itaat ederek boynunda tasmasıyla arkasından geliyordu. Aile tipi arabalarına yerleşmelerini bekledim, sahip direksiyona geçti, itaatkâr olan arkaya yığıldı. Sonra dikkatlice arabamı çıkışa doğru, onların arkasından sürdüm. Kapalı kamyonet ikimizin de önündeydi. Dört araba boyu mesafe bırakarak onları güvenli bir uzaklıktan izledim.

Bebek adımları, diye kendi kendime düşündüm. Şu anda sadece bir devlet yolunda araba kullanıyorum. Kapılar kilit-

li, depomun dörtte üçü dolu. Cep telefonum var ve iyi çekiyor. Çantamda göz yaşartıcı sprey ve biber gazı var. İstediğim an geri dönüp otelime gidebilirim. Kontrol bende.

Yirmi kilometre gittikten sonra öndeki araba saptı. Arkamda bir arazi aracı vardı. Geçmesine izin verdim, böylece benimle kapalı kamyonet arasına girdi. Bir elim direksiyondayken öteki elimle çantamı karıştırdım, defterle kalemi arıyordum. Bulamadığım için birkaç saniye sonra vazgeçtim, onun yerine deri ceketin iç cebinden telefonumu çıkardım ve önümdeki karanlığa gözlerimi dikmişken, New York'taki evimin numarasını son haneye kadar tuşladım. Plakayı okuyamayacak kadar uzakta olduğumu anlayıp telefonu yanımdaki koltuğa hafifçe fırlattım. İsabet ettirememiştim, yere düşme sesini duydum.

"Lanet olsun!" diye homurdandım. Yaklaşık yirmi dakika daha gittikten sonra kapalı araç ağaçların arasında iyice gizlenmiş bir orman yoluna saptı. Elli metre ilerledim, sonra farları söndürdüm, yasak olmasına rağmen U dönüşü yaptım.

Kapalı aracı yokuş yukarı ağır ağır takip ederken yere düşen cep telefonuma ulaştım. Lanet olsun! Yere çarptığında pili dışarı fırlamıştı. Bulmak için karanlıkta yeri elimle yokladım ama boşuna.

Orman yolunu yarılayınca, yine o bildik baş dönmesini hissederek durdum. Kitaplardaki bütün terapi hilelerini hızla kafamdan geçirirken, korkuyu gözümün önüne getirdim, onu benden ayrı ve bağımsız duran bir top gibi hayal ettim.

İşe yaramadı. Aslında şu anda duyduğum endişenin basbayağı gerçek olduğunu biliyordum, tamamen haklı nedenlere dayanıyordu. Soluğumun kesilmesine kıl payı kalmışken nihayet kendimi sakinleştirdim ama bağırsaklarım sıkıştırmaya başladı. Çantamdan biber gazlarını çıkardım, iki kutuyu da yanımdaki koltuğun üzerine dikkatlice koydum. Torpi-

doya yerleştirdiğim Jennifer'ın fotoğrafına bakarak, gücümü toplamaya çalıştım. Devam etmem gerekiyordu.

Arabayı santim santim yürütüp orman içinde bir açıklığa geldim. Kiralık arabamın koyu gri olması benim için büyük şanstı. Görülebileceğimi sanmıyordum ama aşağı yukarı elli metre ileride, bir garaj kapısı ve yanında camsız bir girişi olan küçük bir depo binasını seçecek kadar yaklaşmıştım. Tek bir projektör deponun ön bahçesini baştan başa aydınlattı.

Buradan hızla çıkmamı gerektiren bir durum olursa diye, tedbir olarak arabanın burnunu geliş yönüne çevirdim. Hiç kımıldamadan oturdum, soluk alışım normalden hızlıydı. Motoru kapattım ve koltuğumda dönerek onları görecek bir pozisyon aldım. Ondan sonra da hiç kımıldamadım. Telefonu bulmak için bile.

Deponun arkasına doğru yürüyüp yerden muşambaya benzer büyük bir şey alan Noah Philben'in hatlarını seçebiliyordum. Öteki adam onu takip etti, birlikte kapalı aracın üzerini örttüler, sonra dönüp içeri girdiler. Ansızın Noah durdu, binanın yan tarafına geldi, bir düğmeye bastı ve projektörü söndürdü.

Elimden geldiğince kımıldamadan durdum, sanki büyük bir fark yaratacakmış gibi soluğumu bile tutmuştum. Kontak anahtarını yuvasında tutuyordum, Noah bir adım öne atsa arabayı çalıştıracaktım. Beklerken saniyeler, saatler kadar uzun geldi. *Dön, gir içeri*, diyerek düşünce gücüyle onu etkilemeye çalışıyordum. Nihayet işkence gibi gelen bir iki dakikadan sonra, dönüp ağır adımlarla depo binasına girdi.

O kapalı aracın içinde ne olduğunu bilmek istiyordum. Muşambayla ne yapıyorlardı? O depoda ne yapıyorlardı? Bütün bunlar Noah'nın tarikatıyla bağlantılı olabilir miydi?

Dini tarikatlar hakkında bütün bildiklerim gazete manşetlerinde okuduklarımdı. Belki mistik bir şey yapıyorlardı. Ya da bir toplu intihar planlıyorlardı. Belki çokeşli bir evlilik

için düğün töreni hazırlığı yapıyorlardı, belki de çocuk gelinler evlendiriliyordu. Ya da federallerin baskınına uğrarlarsa kullanacakları silahları burada saklıyorlardı. Her ne ise, şu anda bildiğim tek şey, Sylvia'yla yegâne bağlantımın bu olduğuydu ve doğru yönde ilerleyebilmek için neler olduğunu anlamam gerekiyordu.

En az yarım saat bekledim, kıpırdamadan, neredeyse soluk almadan. Serin gece havasını hissetmek için araba camını birkaç santim indirdim. Muşambanın altında ne olduğunu daha iyi görebilmek için bir an arabadan inmeyi düşündüm, ama yalnızca düşünmek bile midemi bulandırmaya yetti. Şimdilik buraya kısılıp kalmıştım.

Nihayet artık görebileceğim fazla bir şey kalmadığına karar verdim. Belki bütün geceyi burada geçireceklerdi. Sonunda, daha fazla beklemenin anlamsız ve çok tehlikeli olacağını anlayıp arabayı çalıştırdığımda, yüreğim ağırlaşmıştı.

Yavaş yavaş dar yoldan aşağı inerken ellerim o kadar titriyordu ki, direksiyonu tutmakta zorlanıyordum. Depo binasından birkaç kilometre uzaklaşana kadar soluğum normale dönmedi. Ama ilerledikçe arka sokaklar labirente benzemeye başladı, beni tuzağa düşürmek üzere özellikle tasarlanmış bir labirent.

Kulübe geri dönecektim, yolu bulmak için GPS'in birkaç tuşuna bastım ama bana verdiği bilgi "tekrar deniyor"dan öteye geçmedi. Küfrü basıp kapattım.

Anayola çıkana kadar bana saatler geçmiş gibi geldi; artık o saatte doğruca otelime gitmekten başka bir şey yapmam söz konusu olamazdı. Adele'in benden duyacağı açıklama, yarına kalmıştı.

17

Otel odamda, güvende olunca artık Ajan Jim McCordy'yi arama zamanının geldiğine karar verdim. Giriştiğim bu arama süreci benim için fazlasıyla tehlikeli olmaya başlamıştı; sado-mazo kulüplerinin kapısında duran kapalı kamyonetleri takip edecek, ama travma sonrası stres bozukluğu olmayan bir eleman lazımdı polise.

Öyle de olsa kendimle gurur duyuyordum. Bir yıl, hatta bir ay önce bile, beni böylesine korkutan bir şeyi aklımdan geçirmek dahi hemen Doktor Simmons'ı acil durum telefonundan aramama yeterdi. Şimdi her gün evden dışarı çıktıkça biraz daha güçlü, biraz daha kararlı hissediyordum kendimi. Bu iyi bir duyguydu. Ve bu noktada bir ipucu yakaladığımı biliyordum. Noah Philben'in, Jack Derber'ın eskiden müdavimi olduğu yerde dolaşması bir rastlantı olamazdı. "İhtimaller nedir?" derdi, Jennifer olsaydı.

Saat sabahın dördüydü, Doğu Yakası'nda sabahın yedisi. Telefon etmek için erken değildi. Jim'in numarasını çevirdim. Her zamanki gibi hemen cevap verdi.

"Sarah? Nerelerdesin? Doktor Simmons bir randevuyu daha iptal ettiğini söyledi."

"Öyle de denebilir. Jim, bak, yardımına ihtiyacım var. Galiba tuhaf bir bağlantı keşfettim. Bir anlamı olmayabilir ama..."

"Bağlantı mı? Sarah ne yapıyorsun sen? Şu anda senin Doktor Simmons'ın yanında olman ve Jack'in şartlı tahliye duruşmasına hazırlanman gerekiyor. Onu hapiste tutmayı sağlamanın en iyi yolu bu."

"Haklısın. Teorik olarak. Ama bir şey yakaladığımı düşünüyorum."

Derin bir soluk aldım.

"Jim, Ben Oregon'dayım." Ama o daha söze başlayamadan çabucak devam ettim:

"Bunu sonra konuşalım. Daha önemli bir şey var. Noah Philben. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sarah, ben..."

"Biliyorum Jim. Ne diyeceğini biliyorum. Lütfen. Noah Philben?"

Derin bir soluk aldı.

"Rahibi mi soruyorsun?" Bir an durakladı, belki bana boyun eğmekte kararsızdı, ama sonunda teslim oldu. "Jack Derber, Sylvia'yla evlendiği sırada onu araştırdım. Hiçbir kaydı yok. Tamamen temiz. Yirmi yaşlarından beri kilisesini yönetmekle uğraşan dindar bir fanatik. Üstünkörü bir araştırmaydı ama vergi işlerine bakan birimi de devreye soktum. Yine de ortada şüpheli bir hareket yok."

"Gerçekten mi? Bak ben ne diyeceğim Jim. Ben şu sadomazo kulübüne gittim. Orada..."

"Ne yaptım dedin?" Kulaklarına inanamıyordu.

"Sonuna kadar dinle beni. Başka zaman açıklarım. Bir zamanlar Jack'in gittiği şu kulübe gittim ve... birtakım nedenlerle bir ara dışarı çıktım, hava almaya..."

"Tabii, hiç şaşırmadım."

"Bir kapalı araç gördüm ve bir tür... değiş tokuş yapılıyor gibi geldi bana, bunu yapan da Noah Philben'di."

"Sarah, bir sado-mazo kulübüne gitmek yasalara aykırı bir şey değil ve tarihin kanıtladığı bir şey varsa o da kü-

çük fanatik dini grup liderlerinin her zaman bu işlere bulaştığıdır. Tracy olsa, dinin cilvesi, diyebilirdi." Kendi şakasına kendi güldü.

"Tracy mi dedin? Bu konuda seninle konuştu mu?"

"Dün aradı beni. Senin fazla ileri gittiğini düşünüyor. Jennifer'ın cesedini bulacağına inanıyormuşsun, öyle dedi."

"Benim hakkımda konuşma onunla. Lütfen. Benden hep nefret edecek ve benim deli olduğuma seni ikna etmesini istemiyorum. Tamam biraz deli olabilirim ama bu konuda değil. Bir insandan beklenebilecek en metodik şekilde yaklaşıyorum konuya."

"Elbette Sarah, bundan kuşkum yok. Zaten metodik olmak senin tarzın. Ama dedektif olmadığını unutma. Dinle, biliyorum sana ihanet ettiğimizi düşünüyorsun ama Jack Derber'la uzak yakın en ufak bir ilişkisi olabilecek herkesle mülakat yaptık ve..."

"Fırıldak ve Kuzgun'la konuştunuz mu?"

"Kimle?"

"Gerçek adlarını bilmiyorum, ama bu kulübe gidiyorlar. Sen hiç gittin mi oraya?"

"Ne kulübü?"

"Hah işte. Gitmedin. Adı Tonoz. Jack Derber hakkında çok farklı yeni şeyler buldum. Bence bu araştırılmalı. Noah Philben'i bir kez daha araştırır mısın?"

Bir sessizlik oldu ve sonunda konuştu: "Yapabileceğim bir şey varsa yaparım." Sesi samimiydi.

Bir yere vardığımı hissederek biraz daha zorlamak istedim.

"Sylvia da kayıp."

"Tracy bahsetti bundan. Ama dolup taşmış bir posta kutusu, kişinin kayıp olduğu konusunda kanıt sayılmaz. Tatile çıkmış olabilir. Senin gibi."

"Durum böyleyse, en iyisi dönene kadar ben onu burada, Oregon'da bekleyeyim" diye karşılık verdim.

"Dinle Sarah, seninle açık konuşacağım. Giriştiğin bu iş beni en az son mektuba gösterdiğin tepki kadar korkutuyor. Kendini madden ve manen tehlikeye atmanı istemiyorum. Tracy Oregon'a gittiğini söyledi, ama ikimiz de bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştik. Her ne yapıyorsan, bu çok tehlikeli. Lütfen geri dön, güvende kal."

Çok bilgece bir tavsiye gibi geliyordu kulağa. Ancak buna uymak her şeyden vazgeçmek anlamına gelecekti.

18

Jim'le yaptığım konuşmadan sonra telefonu kapattığımda keyfim kaçmıştı. Belki de haklıydı. Sylvia muhtemelen ailesini ziyarete gitmişti. Noah Philben'in muhtemelen iç içe geçmiş vergi kaçırma ve seks skandallarıyla ilgisi vardı, ama bütün bunların Jennifer'ın cesedini bulmama bir faydası yoktu. Belki boşuna zaman kaybediyordum. Jack'in duruşması için, olayın mağdur üzerindeki etkisine dair ifademin üzerinde çalışıyor olmalıydım.

Uçak biletimi kontrol ettim, belki de buradan çekip gitmeli, her şeyi son kez büsbütün arkamda bırakmalıydım. Ama uçağa daha çok vakit vardı, ertesi günün akşamına kadar bekleyecektim. Ben de bunlara kafayı takmayıp hiç değilse uçak kalkana kadar işime devam etmeye karar verdim. Hemen somut bir şey yakalayamazsam, o zaman yenilgiyi kabul edecektim.

Ertesi sabah Adele'i bulmak üzere erkenden kampüse gittim. Kütüphanede olduğunu bildiren bir not bırakmıştı. Onu, kütüphanenin üçüncü katındaki arka bölümde, geniş ahşap bir masada otururken buldum. Tavanlar çok yüksekti, kitapların tozu havada süzülüyordu. Kütüphaneler beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Adele kitap ve kâğıt yığınları arasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında deli gibi bir şeyler yazıyordu. İyice yanına so-

kulana kadar beni görmedi. Adını fısıldadım, hafifçe sıçradı ve bilgisayarını hızla kapattı.

Üzerleri yazılı bazı kâğıtlar yere uçuştu. Yüzüme bakmadan önce hızla yere eğilip onları topladı. Tekrar sıraya koyup düzenli bir biçimde defterinin arasına sıkıştırırken, sakin bir tavırla bana döndü. Sağ elini, bir şeyleri korumak istercesine, üst üste dizdiği birtakım kalın kitapların üzerine koydu.

"Beni korkuttun." Doğal bir sesle konuşmuştu, ama bakışlarında pek memnun olmadığını gösteren bir şeyler vardı.

Özür dilemek adına bir şeyler mırıldanırken çaktırmadan masanın üzerindeki kitaplara göz attım. Çoğunun adı kulağa bilimsel gibi geliyordu, ama Adele üzerini başka bir kitapla kapatamadan önce çok basit bir başlığı olan bir tanesi gözüme çarptı: *Zorla İkna.* Kitapların sırtlarını incelediğimi görünce, yüzüme hiç bakmadan sırtlarını ters yöne çevirdi. Ancak ondan sonra rahatlayabildi ve beni yanına oturttu.

"Sohbet etmek için en uygun yerde değiliz." Sessizce konuştu ama fısıldar gibi değildi, sanki kütüphane kuralları onu bağlamıyordu. "Dün gece ne oldu sana? Merak ettim."

"Temiz havaya ihtiyacım vardı. Orası üstüme üstüme geldi." Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştımsa da başaramadım.

"Panik atağa benziyor. Bir şey alıyor musun?"

Samimi bir endişeyle maskelenen merak ve profesyonel ilgi dolu bakışları tanıdık geldi, oysa çoktandır bana böyle bakıldığını görmemiştim.

Mahzenden çıktıktan sonraki ilk yıl psikologlar cemaati görünüşte bana yardım ederken ben onlara yardımcı olmuştum. Toplantılar, incelemelerle dolu uzun, hayal meyal seanslar. Bu bakışı tanıyordum. Kafasında hakem kurulundan geçecek makalenin parçalarını birleştirmeye çalışan birinin bakışları. Yine aynı noktadaydım, birisinin tezine malzeme oluyordum. Ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

"İyiyim. Meraklanmana gerek yok. Beni oraya götürdüğün için teşekkürler. Zordu ama bana..."

"Atağın gelmekte olduğunu hissedersen, gerçekten araba kullanmamalısın. Ben seni götürebilirdim."

Bir an duraladı, yine tıpkı Doktor Simmons'ınkine benzer o delici bakışlarla beni süzdü. Çalışılmış, denenmiş, karşısındakini kullanmaya hazır. Neyin işareti olduğunu biliyordum. Öldürücü darbeyi vuracaktı.

"Sarah, sahiden ne yapıyorsun sen? Gerçekten cesedi bulacağını düşünmüyorsun değil mi? Geçmişini mi araştırıyorsun? Sana olanları anlamaya mı çalışıyorsun?"

Sesi hükmediciydi; çok iyi bildiğim bir direnme duygusunun içimde kabardığını hissettim. Tuğla üstüne tuğla konuyormuş gibi aramızda yükselen duvarı hissedebiliyordum. Yıllarca bilişsel terapiden geçtiyseniz, olan buydu işte. Şimdi savaşa tutuşmuştuk, yüzyıllar öncesinden kalma iyi ile kötünün kan davasında olduğu gibi kılıçlar çekilmişti. Özne nesneye karşı.

Hafifçe doğrulup masanın üzerine eğildi. Yüzündeki istekli ifadeyi fark etmeyeceğimi sanmış olmalıydı. Konuyu nereye götüreceğini merak ettiğimden, oyuna devam etmeye karar verdim.

"Bak" diye başladı. "Umarım bu sana tuhaf gelmez ama bir şey düşündüm. Madem buradasın, bir çalışmaya katılmanın senin için bir mahzuru olur mu? Çok fazla zamanını almaz. Arayışını bölmez. Birkaç mülakat seansı. Senin vakan tabii ki çok sıra dışı bir şey ve seninki kadar çetin bir sınavdan geçerek sağ kurtulan bir örnek yok. Birkaç yıl önce viktimoloji üzerine çalıştım ve... "

"Viktimoloji mi?"

"Kurban bilim. Yani suç kurbanlarının incelenmesi. Yalnızca iyileşme sürecini değil, tanımlanmış, belirli bir suça maruz kalmış kurbanların tipolojisini geliştirmek amacıyla,

özgün psikolojik özellikleri anlamamıza yardım eder misin?"

"Kurban tipolojisi, öyle mi? Yani, kaçırılmaya uygun bir 'tip' olup olmadığı anlamında mı?"

"Tam öyle değil ama bildiğin gibi, kurbanların davranış kalıplarını, etkinliklerini, bulunduğu yerleri, o tür şeyleri inceleyerek model geliştirmeye çalışıyoruz, 'kurban olmaya yatkın' denilen kişilerin özelliklerini belirlemeye."

Dudaklarının gözlerimin önünde kıpırdadığını açıkça görüyor, sesinin bir uğultu gibi devam ettiğini duyuyordum, ama zihnim artık onun söylediklerini seçemiyordu. "Kurban olmaya yatkın" sözü beynimde yankılanıyordu; yüzümdeki sıcaklığın kızıl bir öfke gibi göründüğünden emindim. Yüzü önümde dalgalanıyordu sanki. Öfkeliydim, buna rağmen, bütün bedenimin ona karşı çıkmasına rağmen, renk vermemeye çalıştım.

Demek o koca üniversitelerde bu işler yapılıyor, diye düşündüm. Oturup karar veriyorlar, acaba siz farkına varmadan içinizde büyük bir felaket veya facianın tohumlarını mı taşıyorsunuz? Elbette *sizi suçlamıyorlar*. Hani anlarsınız ya, acaba siz o kadar dikkatsizlik edince dünyanın en kötü şeyinin gelip sizi bulmasına açık kapı bırakmış olabilir misiniz?

Benim ne yaptığımı anlamıyordu. Ne yaptığımızı anlamıyordu. Jennifer'la benim gündelik hayatta kendimizi korumak için ne kadar aşırı davrandığımızı, kendimizi nasıl tecrit ettiğimizi anlamıyordu. *Yine de* olan olmuştu.

Orada öfke içinde otururken beni bir biçimde kullanmaya çalışıyorsa o zaman benim de onu kullanma hakkım vardır diye geçirdim içimden. Adele'den öğrenecek başka bir şey kalmış mıydı acaba?

Jack Derber'la yan yana iki yıl çalışmıştı. Bana, KDSM geçmişinin büyük bölümünü FBI'dan sakladığını söylemişti, belki bunun nedeni çok daha alçakça işlerde parmağının olmasıydı. Belki de bu işlerde Jack Derber'ın ortağıydı. Belki o

zamanlar hiç çekinmeden işine devam etmesinin nedeni buydu. Bütün olup bitenler belki de onu hiç şaşırtmıyordu, bunu düşününce midem bulandı.

Nihayet, "Düşüneceğim" diyebildim.

"Eh, o zaman bana haber ver." Cebinden bir kartvizit çıkartıp arkasına bir şeyler yazdı. "İşte bütün telefon numaralarımı veriyorum. Mesaj atsan da olur. Haber ver. Zamanın azsa ona göre ayarlarım. Daha ne kadar buradasın?"

"Kesin bilmiyorum. Jack'i tanıyan birkaç kişiyle daha konuşmak istiyorum. Birisi burada, kampüste bir profesör arkadaşı daha olduğunu söylemişti. Profesör Stiller mıydı?

Adele bu adı duyunca sanki bir adım geriler gibi bir hareket yaptı, sonra hemen toparlandı. "Evet, David Stiller. Burada çalışıyor."

"O da mı psikoloji bölümünde?"

"Evet. Aslında ofisi benimkinin hemen yanında." Bu durumdan çok memnun gibi çıkmamıştı sesi.

"Arkadaşın değil mi?"

Güldü. "Daha çok rakibim, diyebilirim. Çok eskiden arkadaştık, ama şimdi araştırmalarımızın konusu birbirine çok yakın, vardığımız sonuçlar ise çok farklı. Üniversite bundan hoşnut görünüyor, çünkü bu rekabet bizi konferansların yıldızı yapıyor. Kavga edelim diye bizi aynı panele koyuyorlar. Her neyse, onunla buluşursan, benimle takıldığını söylememen daha iyi olur."

"Olur. Teşekkürler. Dediğin gibi, kütüphanede herkesi rahatsız etmeyelim. Seni işinle baş başa bırakayım." Kartviziti havaya kaldırdım. "Gerçekten bu konuyu düşüneceğim."

Gülümseyerek elini uzattı, sanki bir çeşit anlaşmaya varmıştık. Birkaç saniye gözlerimi eline diktim; deli gibi, dikkatini başka yere çevirecek bir şey arıyordum.

"Dur sana benim numaralarımı vereyim." Çantama uzandım, bir kâğıt parçası çıkardım. Cep telefonumu yazdıktan

sonra, parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek ona uzattım.

Kütüphaneden çıkarken dönüp ona baktım. Kımıldamadan oturuyor, arkamdan bakıyor, ben giderken gözleriyle beni takip ediyordu, her zamanki gibi yüzündeki ifadeyi çözmek imkânsızdı.

19

Kampüsü geçip Grek Canlandırmacı üsluptaki psikoloji bölümü binasının ağır döner kapısından içeri girerken, mahzenden kaçtıktan sonra bu kez New York Üniversitesi'nde başlayan öğrencilik günlerimi hatırladım.

Geriye bakınca düşünüyorum da orada bulunduğum zamanda sanki başımı hiç yerden kaldırmamışım. Üç yılımı tam bir yalnızlık içinde geçirmiş, fazladan gece dersleri ve yaz kurslarına katılarak diplomamı çok kısa zamanda almıştım.

Ama bu ikinci öğrencilik dönemimde, normal bir öğrenci hayatına eskisine benzer bir özlem duymamıştım. Partilere gitmek istemiyordum. Kütüphanede çalışmıyordum. Aslında kimsenin kim olduğumu bilmesini de istemiyordum. Sınıf arkadaşlarımla hiç konuşmadım, okul kafeteryasında hiç yemek yemedim, hiçbir ders dışı etkinliğe katılmadım. Okul ortadan kaybolmanıza imkân verecek kadar büyüktü ve ben de bundan yararlandım. Hem de ne çok.

Yeni adımı da orada kullanmaya başladım, hiçbir zaman alışamayacağım o adı. Bir şey imzalamam gerektiğinde hep birkaç saniye duraksardım, hep alıştırma yapardım. Profesörler sınıfta adımı söylediklerinde kafamı kaldırmam gerektiğini hiçbir zaman hatırlayamazdım. Mankafa olduğumu düşündüklerinden eminim. Yani sınav kâğıtlarımı görene kadar; o zaman hiç değilse bir yeteneğim olduğunu fark ederlerdi.

Ana ders olarak matematik aldım, yalnızca çözüme odaklanan bir alanın sağladığı güvenle avunuyordum. Sayıların muntazam sıralar halinde dizilişine, köşeli elyazımla bazen altı yedi sayfa tutan, sayı üstüne sayı, sembol üstüne sembol, kosinüs üstüne sinüs gelen bir probleme bayılırdım.

Odamda bütün defterlerimi elimin uzanabileceği bir yerde, başucumdaki rafta saklardım. Gece uyuyamadığım zaman, birini çeker alır ve bu düzenli ihtişama yavaşça göz gezdirir, hiç değilse bu tür problemlerin her zaman aynı çözüme varmasına hayran kalırdım.

Benim açımdan Jennifer'a sadık kalmanın yolu istatistiklere yoğunlaşmaktan geçiyordu. Bir yılda lisansüstü programını bitirdim. Profesörlerim doktora yapmam için bana yalvardılar, ama öğrencilerle birlikte sınıfta oturmak artık canıma yetmişti. O sıralarda, her gün etkileşimde bulunmak zorunda olduğum insan sayısının çokluğu artık beni yıpratmaya başlamıştı. Fobilerim artmaya başladı. En geniş dershaneler bile klostrofobik geliyordu. Odadaki her öksürük, her fısıltı ya da yere düşen her kalemin sesi beynimi deliyordu; o ses kafamda yankılanırken her seferinde yerimden sıçrıyordum.

Dersler sona erince de, birdenbire bir sürü beden hareket haline geçiyordu, büyük bir kalabalık oluyordu ve elbette insanlar palto, ceket giyerken birbirlerine çarpıyordu. Herkes dışarı çıkana kadar ben tek başıma, hiç kımıldamadan oditoryumda oturur, koridorların soluk alabileceğim kadar boşalıp genişlemesini beklerdim. Bedenim zaman ve mekân içinde süzülsün, dokunulmazlığı ihlal edilmesin, dokunulmamış olarak kalsın diye.

Kendimi geçmişten kurtarıp psikoloji bölümünün uzun koridoruna baktım. Koridorun orasında burasında gruplar, çiftler ya da duvar kenarlarında duran, sürüden ayrılmış yalnız gezen bazı öğrenciler vardı. Ne kadar kaygısız, ne kadar özgür görünüyorlardı. Bazıları sohbet ediyordu, bazılarıy-

sa düşüncelere dalmış gibiydi, belki derslerini düşünüyorlardı, belki bir akşam önceki flörtü. Mutluluğun arkasında saklanmış, pusuda beklediğinden emin olduğum travmayı kimse göremezdi. Pusu orada olmalıydı, bunu istatistiklere dayanarak biliyordum, ama yalnızca bakarak bunu fark etmeniz asla mümkün değildi.

Ama orada, binanın renovasyondan geçmiş bölümünde, tavan camlarından süzülen güneş ışığı altında durup şen kahkahalar atan pürüzsüz tenli öğrencilerin başına herhangi bir bela gelmesine imkân yokmuş gibiydi. İşte şimdi ders yılı sona ermek üzereydi ve onlar stajyerliğe, yazlık bir işe girmeye ya da lisansüstü derslere geçmeye hazırlanıyorlardı. Neyin üstesinden gelmeye çalıştıklarını asla bilemeyecektim. Belki hiç kimse, hiçbir zaman bilmeyecekti ve belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de topluma uyum sağlamış olanlar böyle yapardı, yani gerçekten uyum sağlıyorlardı. Genç ve hayata hazır olmanın anlamı buydu; nasıl bir geçmiş olduğu fark etmez, sadece onu arkanızda bırakır ve kendinizi özgür olmaya zorlardınız.

Gözümdeki damlayı sildim ve yanlarından geçerek yürüdüm. Kabul masasındaki güvenlik görevlisi okuduğu gazeteden başını kaldırmadı. Beni durdurmamasına elbette ancak sevinebilirdim, ama gözünden kaçırabileceği bütün tehlikeleri aklımdan geçirmeden edemedim. Bu kez fakültedeki öğretim görevlilerinin odalarının yönünü gösteren, düzgünce yazılmış bir işaret tabelası gördüm ve onu takip ederek daha önce geçtiğim koridora vardım.

Sıra sıra klasik meşe kapıların önünden geçtim, her birinin üst yarısı buzlu camdandı ve üzerinde hocanın adı siyah harflerle yazılıydı. David Stiller'ın odası, Adele'in dediği gibi onunkine bitişikti. Kapısı aralıktı, usulca itince içeride kimsenin olmadığını gördüm.

Büyük bir odaydı, yüksek pencereleri avluya bakıyordu.

Devasa bir meşe masa pencerenin önüne yerleştirilmişti, tam karşısında tıka basa dolu bir kitaplık vardı, hatta bazı kitaplar dışarı taşıyordu. Kitapların üzerinden parmaklarımı geçirdim, çoğu gizemli konularda yazılmış psikoloji kitaplarıydı, bazıları da hemen tanıdığım standart istatistik fasikülleriydi. Sonra gözüm, masanın arkasındaki alçak bir rafa takıldı. Oradaki kitaplar farklıydı, ders kitaplarına benzemiyorlardı. Eğilip yakından baktım, hızla başlıkları okudum. *Sodom'un 100 Günü, Juliette, Gözün Hikâyesi, Nietzsche ve Kısırdöngü.* Burası Tracy'nin alanına giriyordu.

Tam defterimi çıkarıp kitapların adlarını yazacakken, arkamdan kapı açıldı.

Kalın bir ses işitildi: "Özür dilerim, size yardımcı olabilir miyim?"

Yerimden sıçradım, kalemimi düşürdüm ve ağır masanın altına yuvarlandığını gördüm. Yüzümü dönünce karşımda David Stiller'ı gördüm. Uzun boyu, kahverengi saçları, gözbebekleri ayırt edilmeyecek kadar kara gözleriyle, yakışıklı bile denebilecek biriydi. Tedirgin edici bir etkisi vardı.

Beklenti dolu bakışlarla bana baktı, bir açıklama istiyordu, kimdim, orada ne yapıyordum? Apışıp kaldığım için kafamı toparlamakta zorlanıyordum, böylece ellerimle dizlerimin üzerine çöktüm ve acayip bir şekle girerek masanın altındaki kaleme uzandım.

"Ah, merhaba..." dedim, zaman kazanmaya çalışıyordum. "Adım Caroline Morrow. Bir araştırma yapıyorum, benimle konuşmaya zaman ayırabilir misiniz diye soracaktım." Sonunda kalemi yakaladım, ama vakit kazanmak için bir fiskeyle tekrara duvara doğru gönderdim.

"Durun" dedi, hafifçe sinirlenmiş gibi geldi sesi bana. "İzin verin." Masanın arkasına geçti, kalemi zarafetle yerden alarak seri bir hareketle bana verdi.

"Nerede kalmıştık?" diye üsteledi.

"Ha evet. Kusura bakmayın." Yeniden kendine hâkim bir insana benzemeye çabalayarak gömleğimi düzelttim, yüzümü kapatan saçlarımı elimle geri ittim. "Adım Caroline Morrow, diyordum." Elimi uzatmadım, o da uzatmadı. "Sosyoloji bölümündeyim." Sanki bölümün yerini bilemezmiş gibi başımla kampüsün öteki ucunu işaret ettim. "Ödevimi Jack Derber üzerine yapıyorum. O tutuklandığı sırada sizin burada genç bir asistan olarak işe başladığınızı biliyorum."

Jack Derber adı ağzımdan çıkınca, Adele'den farklı olarak yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi ve yerine oturup bana da karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Lütfen. Buyurun oturun. Buralarda hiç kimse artık Jack Derber konusunun konuşulmasını istemiyor. Projeniz ilgimi çekti, sizi dinlemek isterim. Bölümün bu projeye izin vermesine biraz şaşırdım doğrusu, ama sanırım zaman geçince her şey değişiyor. Ne açıdan ele alıyorsunuz konuyu?"

"Açı mı? Açıyı bilemiyorum. Yalnızca bu hikâyede sonuna kadar araştırılmamış öğeler olduğunu düşünüyorum. Böylece salt olgulara dayanan bir perspektiften, özgün kaynakları araştırmak istiyorum. Bu konuyu seçmemin nedeni bu; biliyorsunuz her şey burada olup bitti." Doğaçlamadan gidiyordum, kendimden etkilenmiştim. Beni teşvik edercesine başını sallıyordu.

"Bildiğim kadarıyla sizin arkadaşınızmış." Bu laf üzerine yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Arkadaşım mı? Yok, hayır, hayır. Bunu nereden duyduğunuzu bilmiyorum. Meslektaşız ama onu çok az tanırdım. Çalışma alanlarımız taban tabana zıttı. Bir panelde bile birlikte olmadık. Ama o, işinin hakkını veren bir yıldızdı."

"Yıldız mıydı?"

"Oo, bilmiyor olamazsınız. Akademik dünyada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda şimdiye kadar bir fikir sahibi olmanız gerekirdi. Bir yerlere varmak isterseniz yıldız olmak zorunda-

sınızdır. Bir sürü konuşma yapmalısınız, makale sunmalısınız, sempozyumlara katılmalısınız, bilirsiniz işte konferans sirkinin... pardon çevresinin demek istedim, içinde dolaşmalısınız. Sizden çok şey isteyen bir hayata yazılmaktır bu."

"Ya Adele Hinton?"

Bunu duyunca yüzü karardı "Ha, o. Eh, Jack Derber hakkında konuşulunca..." Başını salladı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sorarak konuya geri dönmesini sağlamaya çalıştım.

"Yani, bütün o iş olduktan sonra, Adele Hinton bir yerde konuşma yaptığı zaman salon hıncahınç dolardı desek, yerinde olur. Bana sorarsanız akademik öngörülerinden çok, şöhretinden dolayı bu kalabalığı topluyordu. Herkes Jack Derber hakkında ağız sulandıran bir şey duymak peşindeydi. Bunları benden duyduğunuzu kimseye söylemeyin ama açıkçası, o, kariyerini bu davaya borçlu."

"Yani epeyce dikkat çekti."

Güldü.

"Ayıptır söylemesi ama öyle. Hatta *Portland Sun* gazetesi onun hayat hikâyesini bile yayımladı. Baştan sona gülünç bir geyik muhabbeti. Tabii, ne de olsa çekici bir kadın, yani muhabirin onunla bol bol zaman geçirmek istemesi anlaşılır bir şey."

Söylediklerinden doğru anlamı çıkarttığımdan emin olmak için eğilerek biraz daha yaklaştı, gözlerini kısıp bana baktı. Sonra sırtını döner koltuğuna yaslayıp, hafifçe bir sağa bir sola çevirerek devam etti:

"Biliyor musunuz, gerçekten özgün bir araştırma yapmak istiyorsanız, düşünmeniz gereken bir başka açı daha var. Jack çok çalışırdı, bir sürü incelemesi vardı. Durmadan seyahat ederdi. Çalışma odası tıka basa makalelerle doluydu. Dosyalar, klasörler. Kimseyi onlara dokundurtmazdı. Yalnızca Adele bunlara erişebiliyordu. FBI onu alıp götürdükten

sonra hızla bütün o evrakı kilit altına aldı. Ama Adele'in bir şeyi sakladığından eminim. Bunu *biliyorum*."

Artık benimle değil de daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Ama bütün bunlar ona yetmedi. En seçkin üniversitelere kabul edilmek istiyor, değil mi? Çok makul bir şey. Yükselmek için daha yapacağı çok şey var."

Dönüp bana baktı.

"Bunu bilmiyorsunuz herhalde, ama babası Seattle'ın en önemli cerrahlarından biridir. Çok başarılıdır." Yüzünü buruşturdu, başını salladı, koltuğunda öne doğru kaydı.

"Ama konu dışına çıktım. Araştırmanıza dönelim. Bunu kanıtlayamam ama, Adele Hinton'ın, Jack Derber'ın fikirlerini ve araştırmalarını kullandığından eminim. Konuşmanız gereken kişi o. Orada üzerindeki örtü kaldırılmamış birkaç gerçek mutlaka var. Elimden gelse bir saniye düşünmeden ödeviniz için size yardım ederdim. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Adele'e duyduğu kıskançlığı, bana sorarsanız nefreti de, gizlemeye bile çalışmıyordu.

Birkaç kez daha konuyu Jack Derber'a getirme çabalarım boşa gittikten sonra gitmek üzere ayağa kalktım; geri geri yürürken, oturduğum koltuğa çarpıp az daha düşüyordum. Girişim kadar çıkışım da zarif olmadı, diye düşündüm.

20

O gün birkaç kez Tracy'yi aradım ama cevap alamadım. Belliydi benden kaçtığı. Elimde olanları, o olmadan birleştirmem mümkün değildi; böylece ona bir baskın yapmaya karar verdim, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

O akşamüstü için olan biletimi değiştirip, New York yerine Boston'a uçtum. Birkaç saat için bile olsa ABD'nin Doğu Yakası'na dönmek fena değildi. Gerçek planlarım ise daha da uzaklara götürebilirdi beni.

Boston'da başka bir araba kiraladım ve Northampton'a manzarayı seyredebileceğim bir yoldan gittim. Bu kadar uzun araba kullandığım için kendimi çok takdir ettim. Artık direksiyon başına geçince canıma okuyan o panikten kurtulmuştum, hafif bir rahatsızlık duyuyordum, o kadar.

Doğruca Tracy'nin apartmanına gittim, o gün Google'dan adresini almıştım. O benim kapıma geldiğine göre, ben de onunkine gidebilirdim.

Sakin bir bölgede, onun takıldığı çevreye göre inanılmayacak kadar burjuva görünüşlü bir sokakta ve epey havalı bir blokta, üzeri ahşap kaplı beyaz bir evde oturuyordu. İki kapı zili vardı, isimler dikkatlice yazılmıştı. Onun dairesi üst kattaydı. Pencerelerde demir olduğu dikkatimi çekti. Belki de Tracy göründüğü kadar güvende hissetmiyordu kendini.

Beyaza boyalı dar verandasında durmuş düşünüyordum,

onun beni New York'ta kapıda beklediği kadar beklemek zorunda kalacak mıydım acaba? Ama bir dakika sonra içerideki merdivenden ayak sesleri duydum. Tracy beni pencerenin arkasından gözetledi, sonra perde indi. Beni gördüğüne özellikle sevinmiş gibi görünmüyordu ama kısa bir duraklamadan sonra anahtarı kilitte döndürdüğünü duydum. En sağlamından bir kilitti. Kapıyı çabucak açtı, ama ardına kadar değil.

Bir elini kalçasına koyup, "Bu sefer ne istiyorsun?" dedi. Yüzünde makyaj yoktu, yorgun görünüyordu. Onu iyi tanımasaydım ağlamış olduğunu düşünürdüm.

"Seninle konuşmam lazım. Oregon'a bir kez daha gittim, yeni bilgiler var."

"Yani, karşımdaki kız handiyse dedektif olmuş!" Omuz silkti, uğraşmaktan bıktığını belli eden bir sesle içeri davet etti. Merdiveni ardından çıktım.

Evin birinci katı iç açıcıydı; duvarlar çok uçuk sarıya boyanmıştı, antrede koyu renk ahşap çerçeveli bir ayna vardı. Ama Tracy'nin dairesine çıkınca renk boğuk, donuk bir griye dönüştü. Sahanlıkta, çerçeve içinde, zincirlerle bağlı bir erkek fotoğrafı gördüm. Bu beni kapının öbür tarafında göreceklerime biraz hazırladı.

Tracy'nin dairesi benimkinin tam zıddıydı. Kocaman bir katedral tavan yaratabilmek için tavan arası iptal edildiğinden, oda çok yüksek tavanlıydı. Duvarlar merdiven gibi griye boyanmıştı. Üzerleri siyah beyaz fotoğraflar ve oymabaskılarla doluydu. Her bir resim biraz uzun bakacak olsam bende kâbus etkisi yaratacak cinstendi. Eve hâkim olan kasvete bakılırsa, Tracy evini bir hapishane hücresine dönüştürmeye çalışmıştı. İşe de yaramıştı. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissettim.

İçeride evlere özgü bir dağınıklık ve pişen kahve kokusu olmasaydı, dönüp kaçabilirdim. Duvarlardan birine tepeye kadar gömme kitap rafları yapılmıştı, büyük boy ciltliler ya-

tay tıkıştırılmış, karton kapaklılar çift sıra dizilmişti. O kadar çok ciltli kitap vardı ki, kimisi yere, masa üstlerine, sandalyelere bırakılmıştı, bazılarının sayfaları açılmış, ters duruyorlardı. Bazılarının arasından, ucu kırık, tepesi çiğnenmiş kalemler dışarı çıkıyordu.

Daire kocaman tek bir odaydı, bir ucunda yatak odası olarak kullandığı bir yükselti vardı. Bulunduğum yerden düzeltilmemiş yatağının kenarını, sarkan siyah yorganın ucunu görebiliyordum. Ben gelmeden önce belli ki çalışıyordu, çünkü öndeki masanın üzerinde dizüstü bilgisayarı cızırdıyordu ve elyazısı taslaklar olduğu anlaşılan kâğıtlar etrafa saçılmıştı.

"Şimdi anladın, senin evini görünce neden o kadar afalladığımı. Hadi otur" dedi.

Masasının yanındaki, sırtına dayanmış kitaplar az sonra devrilecek gibi duran sandalyeyi işaret etti. Yürüyüp sandalyeye yaklaştı, bir kerede kitapları kucaklayıp pelüş kaplı kanepenin üstüne attı. Kadife yastıkların üstüne devrilen kitapların yarısı yere düştü. Tracy tekrar sandalyeyi gösterdi.

Oturup, Oregon'da son yaptıklarımı ona anlatmaya başladım. Gergindim. Jim'in ilgisini çekmekte çok başarılı olamadığım için mümkün olduğu kadar inandırıcı olmaya çalışıyordum. Birdenbire bu arayışta Tracy'yi yanıma çekmek hayatta yapacağım en önemli şey gibi göründü. Eğer bulduklarıma o da önem vermezse, buraya gelirken uçakta yaptığım planlara, bütün bunlara tek başıma devam etmeyi yüreğim kaldırabilecek miydi, bilmiyordum.

Tracy sessizce dinledi, sado-mazo kulübünü anlatırken şaşkınlık içinde kaşları kalktı, gözleri kocaman açıldı ve kapalı aracı depoya kadar takip ettiğimi duyduğu zamansa ağzı bir karış açıldı. Gördüklerime mi, yoksa yaptıklarıma mı şaşırmıştı bilemiyordum. Muhtemelen ikincisine. Ona David Stiller'ın odasında gördüğüm kitaplardan bahsettim. Bunu umursamadı.

"Akademik dünyada herkes o kitapları okur. Zorunlu bu. Foucault akademik hayatı baştan sona değiştirdi. Yazan herkese, kullanabileceği yepyeni bir perspektif sağladı. Bak benim kitaplığımda ona ayrılmış kocaman bir bölüm var. Lisans döneminde okulda harcadığım uzun yılların üzerimde bıraktığı silinmez izlerden biridir bu."

Kitaplığın ortasındaki bir bölümü işaret etti. Gösterdiği bölüme gittim. "Bataille da öyle. Demek istediğim, o da cinsellik ve ölüm üzerine yazıyor. Akademisyenlerin önem verdiği konular bu ikisi. Aslına bakılırsa herkes bununla ilgileniyor."

"Fakat bu doğrudan doğruya Jack'in bize yaptıklarıyla ilişkili değil mi?"

"Eminim yaptıklarını meşrulaştırmak için bunu kullanmıştır, tıpkı kadınlara boyun eğdirmek ve aynı zamanda bütün bunlara entelektüel bir hava vermek isteyen bir sürü başka erkeğin yaptığı gibi. Onun bir 'sınıra dayanma deneyimi' geçirmek, toplumsal kuralların dışında bir hayat yaşamak gibi fikirlerle ne kadar rahat uzlaşacağını görebiliyorum. Foucault, Nietzsche, hepsi. Bahane tüccarları."

Tracy konuşurken, ayağa kalkmış, kitap raflarını inceliyordum, Bataille'ın kitaplarıyla dolu bir rafa rastladım. Onun koleksiyonu David'inkinden daha genişti. Birkaçını çekip çıkardım, ama *Bataille Seçkisi* adlı bir kitaba rastlayınca donakaldım.

İnanamıyordum. Kapakta, beyaz zemin üzerine siyah çerçeve içinde başsız bir adam çizimi vardı. Bir elinde, içinden alevler çıkan yüreğe benzer bir şey tutuyordu, öteki elinde ise bir kama. Kasıklarında bir iskelet resmi vardı, meme uçlarında ise küçük yıldızlar. Ellerim titreyerek kitabı Tracy'nin yanına götürdüm.

"Tracy, bu şeye benzemiyor mu, bu..."

Soru soran gözlerle bana baktı, benim gördüğüm şeyi görmediği belliydi.

Nihayet kelimeler ağzımdan çıktı: "Damga. Bu o *damga* değil mi?"

Blucinimin ve külotumun yan tarafını aşağı indirdim, kalçamdakini rahatça görsün diye. Dönüp resme baktı, sonra da benim yaralı etime. Aslında anlamak kolay değildi, yaralı doku damganın üzerine doğru genişlemişti ama ana hatlar kesinlikle aynıydı.

Tracy bir süre sessizce baktı ve nihayet gözlerini kaldırıp gözlerime dikti.

"Sanırım haklısın. Daha önce hiç dikkat etmemiştim. Belki de o lanet olası şeye bakmamaya çalıştığımdan; çok bayıldığım bir anım değil kesinlikle. Bir de, bendeki damga tam değil. Demir tenime değdiğinde sağ tarafıma kıvrılmıştım, o yüzden işaretin yalnızca bir kısmı çıktı. Bu benimkini çok farklı yapıyor."

Ayağa kalkıp kendi damgasını gösterdi; kalçasında, biraz daha sırtına doğru olmakla birlikte aşağı yukarı aynı yerdeydi. Ne demek istediğini anlıyordum, göğsün bir kısmı ve bacaklardan biri eksikti, ama damganın sağ üst tarafı onda daha belirgindi. Başsız adamın elindeki kamayı açıkça seçebiliyordum.

"Bunun anlamı ne?"

Tracy oturdu, ben de ellerimdeki *Bataille Seçkisi*'ne sımsıkı yapışmıştım.

"Bataille'ın da dahil olduğu bir yayın projesi için yapılmıştı, ama hatırladığım kadarıyla aynı zamanda gizli bir topluluğun da simgesiydi. Savaştan önce, otuzlu yıllarda bir grup entelektüel bu topluluğu kurmuştu. Hepsi, mistik, hazcı bir deneyim veya öyle bir şey arıyordu. Emin değilim, gerçeküstücü akım üzerine yalnızca bir ders aldım ama insanın kurban edilmesiyle ilgili bir şey olduğunu belli belirsiz hatırlıyorum. Sanırım grup çok çabuk dağıldı. Kitaplara bakmamız gerek."

"Otuzlu yılların edebi çevreleri hakkında bilgilerim eskimiş olabilir Tracy ama matematiği iyi bilirim. Ve 'topluluk' sözcüğü birden fazla grup olabileceğini ima ediyor. Jack Derber'ın bu topluluğa dayanarak üniversitede bir tür gizli grup oluşturduğu anlamına gelir mi bu? Belki David Stiller'la birlikte?"

Bataille'ın kitaplarının sayfalarına göz gezdirdim. Bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Hastalıklı bir şeydi.

Tracy'nin yüzüne baktım, "Bu insanların nesi var? 'Dehşet', 'arzu', 'pislik', 'kurban'... İsa aşkına. Yoksa Jennifer *kurban mı edildi*?"

Kitabı yere bıraktım, sandalyenin iki kenarına yapıştım, o sayfalardaki sefahat ve şiddet görüntüleri kafamın içinde dönmeye başladı.

Tracy korkmuş görünüyordu, ama bunun nedeni sanırım keşfettiğimiz şeyden çok, yüzümde renk diye bir şey kalmamasıydı.

"Aman, aman, dereyi görmeden paçaları sıvama. Sapık bir sosyal kulüp bağlamında Jack'in bazı ölmüş filozoflarla bağı vardı. Çoğu psikopatın, en hafif deyişle, garip merakları olur."

"Ama bu üçünde çok acayip bir şey var. David Stiller, Adele'e zehir kusuyor, hem de öyle böyle değil."

"Akademik çevrelere hoş geldin. Tahmin bile edemezsin. Ne biçim bir sirktir."

"Sirk mi dedin?" Beynimde bir ışık çaktı. "David Stiller da bu sözcüğü kullandı, Jack de... bir mektubunda."

"Sık kullanılan bir mecazdır" dedi Tracy, küçümseyici bir tonda.

"Gerçi David Stiller ilk seferinde yanlış kullandı sözcüğü, konferans sirki dedi, sonra düzeltip çevresi dedi."

"Bu aslında tuhaf. Aslında konferans sirki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimileri konferansları akademik hayatın ek geliri gibi görür. Bilirsin işte, yolculuk masraflarını üniversite karşılar. Konferanslar iyi yerlerde yapılır. Paneller, tartışmalar bittikten sonra dışarı çıkarlar, yerler, içerler, tıpkı Roma İmparatorluğu'nun senatörleriymiş gibi. Bir sürü ilişki yaşanır. Akademik entrikalar döner. Birlikler kurulur veya bozulur, o tür şeyler. Turneye çıkmış bir sirk denebilir belki; tepeden bakan, her şeyi bilirim havasındaki entelektüellerin sirki."

Cebimden Jack'in mektuplarını çekip çıkarttım, dikkatlice Tracy'nin masasının üzerine serdim. İçini çekip bana biraz yer açtı. Mektuplara göz gezdirdim ve nihayet gönderdiği üçüncü mektupta istediğimi buldum.

"İşte" dedim, zafer kazanmış bir sesle.

Tracy mektubu aldı, yüksek sesle okudu:

"Ve seninle bir sirk trenindeyken tanıştım. İki küçük şov vardı. Daha çok yolcu."

" 'Seninle tanıştım...' Tracy sence bu adam, Jennifer'la beni kaçırdığında akademik bir konferansa katılmak için mi gelmişti şehre? Ya seni kaçırdığında neredeydi? Jim'de bu bilgilerin ayrıntıları var mıdır? Onu aramalıyım."

Tracy gözlerini ayırmadan bana baktı, düşünüyordu. Sonunda evet anlamında başını salladı, telefonu aldı, hoparlörü açtı ve numarayı çevirdi. Ezbere çevirdiği gözümden kaçmadı. Her zamanki gibi Jim hemen cevap verdi.

"Jim?" Tracy her zamanki gibi işi ele aldı. "Sarah benim yanımda."

Jim bir an sessiz kaldı. Duyduklarına inanamadığından emindim.

"Ha, işte bu... harika" dedi nihayet.

Araya girdim. "Jim, ben... kaçırıldığım sırada Jack akademik bir konferansa mı katılıyordu?"

Jim, bize dava konusunda yeni bir bilgi vereceği zaman

hep yaptığı gibi bir an duraladı. Bizim akıl sağlığımızdan mı, yoksa mesleki sır saklama kurallarını ihlal etmekten mi endişeleniyordu bilmiyordum. Sonunda konuştu: "Evet, aslında öyle."

"Ya ben kaçırıldığımda? O zaman da mı konferanstaydı?" diye sordu Tracy.

"Ondan emin değiliz. Ondan bir hafta önce Tulane'de bir konferans vardı, ama onun alanıyla ilgili değildi. Şehre bunun için gelmiş olsa bile kesin kayıtları yok."

"Konferans ne hakkındaydı?" diye sorarken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Tracy'ye baktım, o da nefesini tutuyordu.

"Bir edebiyat konferansıydı."

"Konuyu hatırlıyor musun?" dedi Tracy. Artık Jack'in ilgi alanının psikolojiyle sınırlı olmadığını biliyorduk.

"Bir dakika bekleyin. Bulacağım." Hattan gelen klavye tıkırtısını dinleyerek bekledik. "Şöyle bir şeye benziyor... konferans konusu, *Mitler, Büyü ve Gerçeküstücü Edebiyat*."

Tracy ve ben aynı anda nefesimizi bıraktık. Jim bilsin bilmesin, burada bir şey vardı. Birbirimize baktık. Tracy başıyla bana konuşmamamı işaret etti.

"Jim, biliyorum elinizde muazzam bir veritabanı ve bu bilgileri tarayıp bulacak genç elemanlarınız var. Bizim için bir şey yapmanı istiyorum. Biliyorum, benim yaptığım her şeyin biraz abartılı olduğunu düşünüyorsun, ama bunu benim için yaparsan şartlı tahliye duruşmasına gelip duruşma heyetinin önünde gözlerim çıkana kadar ağlayacağım."

"Tabii önce ne istediğini söylemelisin."

"Jack Derber'ın bütün kariyeri boyunca katıldığı konferanslar üzerine bir analiz yaptırabilir misin? Ben bilemem nasıl olur ama siz bilirsiniz; örneğin kredi kartı makbuzları, belki masrafları üniversite karşılıyordu falan..."

Tracy ipucunu yakalamıştı. "Üniversite Jack'in harcama kayıtlarını size versin, belki hâlâ onlarda duruyordur."

"Sonra" diye heyecanla devam ettim, "bunları o tarihte o bölgedeki kayıp kişi ihbarlarıyla karşılaştırabilir misin?"

Jim uzun süre sessiz kaldı. Sonunda, "Başkalarının da olduğunu mu düşünüyorsunuz yani? Hanımlar, Jack'in başka tutsakları olduğuna dair hiçbir kanıt yok. O evin her milimetrekaresini, elimizde olan her tür adli tıp araçlarıyla, dinleyicilerle, UV ışınlarıyla, luminolle taradık. Seroloji ve DNA testlerini kapsamlı bir biçimde yaptırdık..."

Jim'e ne düşündüğümü, hatta Tracy'nin düşündüklerini daha fazla anlatmak istemiyordum, çünkü kesinlikle iyice raydan çıktığımızı düşünecekti.

"Jim, Lütfen. Şu raporları hazırlat."

"Hazırlatabilsem bile size veremem. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Siz kendinizi öyle sanıyor olabilirsiniz ama FBI ajanı değilsiniz."

Tracy bir şeyler söylemek için ağzını açtı, elimi havaya kaldırıp dur işareti yaptım, zaferi görünce tanırdım.

"Güzel. O zaman sen yapacak mısın bu işi?"

"Bakacağız, elimden geldiği kadar. Bugünlerde projelere kadro bulmak hiç kolay değil. Bizim bölümün fonları da iyice kısıldı. Şimdi bütün paralar antiterör bölümüne gidiyor."

Kozumu oynadım. "Jim, bunu borçlusun bize. Öyle değil mi? O duruşmadan sonra." Onun yarasına dokunmuştum, bunu yüzüne vurduğum için neredeyse pişman olacaktım.

Bir süre sessiz kaldı, sonra çok yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Yaptıracağım. Siz de bu arada aranızdaki sorunları düzeltme meselesine dönseniz ne iyi olur. Birbirinizle görüştüğünüzü duyduğuma çok memnun oldum. Bir ajanın kalbini ısıtıyor bu." Tatlı tatlı kıkırdadı.

Tracy ve ben birbirimizin yüzüne bakamadık. İkimiz de ayrı ayrı teşekkürlerimizi mırıldanıp telefonu kapattık. Ancak ondan sonra tekrar birbirimize bakabildik. İkimiz de duygularımızı dile getirmeyi kaldıracak halde değildik; o

yüzden konuyu değiştirdim, ziyaretimin asıl sebebine döndüm.

"Sana bir teklifim var."

"Ne?"

"Benim kafam şu konuları almıyor: cinsellik ve ölüm edebiyatı, sado-mazo kulüpleri, üniversite politikaları. Yardımına ihtiyacım var Tracy. Bu farklı şeylerin ne anlama geldiğini biliyorsun sen. Dergi işlerinden birkaç hafta uzaklaşıp benimle gelir misin?"

Tracy kaşlarını çattı. "FBI'ın gözden kaçırdığı bir şeyler mi var?"

"Kulağa delice gibi geliyor, biliyorum ama evet. Güney'e gitmek, Sylvia'nın geçmişi hakkında ne öğrenebilirsem öğrenmek istiyorum. Ailesiyle konuşmaya çalışacağım. Öğrenmemiz gereken daha çok şey var. Noah Philben hakkında, Adele hakkında, David Stiller hakkında. O zamanlar çok şey oldu. FBI yüzeyin altını hiç eşelemedi. Bence bizim sorularımızın cevapları var Tracy. Sadece onları bulmamız lazım."

Konuşmamın sonunda derin bir soluk aldım ve umutla onun yüzüne baktım. Kendimi bile şaşırtmıştım. Oradan kaçtığımdan beri kimseden yardım istememiş, hem fiziksel hem de mecazi anlamda kimsenin bana yaklaşmasına kesinlikle izin vermemiştim. Üstelik Tracy yardım istemeye cesaret edeceğim son kişiydi. Belki derinlerde bir yerde, bu işi birlikte yaparsak, nihayet onun düşündüğü kadar korkunç bir insan olmadığımı göreceğini düşünüyordum. Ya da kendi düşündüğüm kadar.

Neredeyse mükemmel bir zamanlamayla, tam Tracy bana cevap verecekken, telefonum çaldı. Elime alır almaz tabii ki Doktor Simmons'ın adını gördüm. Tuşa basıp kapattım.

"Psikiyatrımız" dedim, mahcup bir gülümsemeyle.

Tracy güldü. "Belki bizim düşündüğümüzden daha iyi bir psikiyatrdır. Belki o da ruh hastasıdır." Şimdi ikimiz de gülümsüyorduk.

"Yapacak mısın Tracy?"

Önce bilgisayarına, sonra odaya, kitaplarına baktı, derin derin iç geçirdi.

"Tamam. Bir koşulum var ama."

"Evet, nedir?"

"Yolu biraz uzatacağız, giderken önce New Orleans'a uğrayacağız. Orada birini ziyaret etmem gerekiyor."

21

Tracy birkaç günden önce yola çıkamayacağı için, yakınlarda bir otelde kaldım. İkimiz de benim onun evinde kalma seçeneğinden hiç söz etmedik. Onca gece mahzende yan yana kaldıktan sonra, bu tür bir yakınlığın bir sürü kötü anıyı canlandıracağını ikimiz de biliyorduk.

O gece uykuya dalmakta zorlandım. Sonunda uyuyakaldığımda, her zaman gördüğüm rüyayı gördüm, rüya denebilirse tabii. Daha ziyade rüyamda beni ziyaret eden bir kötü anı gibiydi.

Jack'in evinde üst kattaydım, beni sınıyordu. Sonunda istediğim ve çoktandır sistematik, metodik bir şekilde yakalamaya çalıştığım fırsatı verdi bana.

Hiç uyarıda bulunmadan ve tam bir sessizlik içinde beni işkence sehpasından kaldırdı, kütüphaneden çıkardı ve evin ön kapısına getirdi. Neredeyse içgüdüsel olarak, geldiğim yere, kütüphanenin kapısına döndüm; son bir kez, neredeyse yaslı bir bakışla işkence sehpasına baktım, acı çekmenin anısının bana ilham vermesini umdum.

Sehpanın ahşabı neredeyse tutuşmuş gibi parlıyordu. Pencereden sızan güneş ışığı ona büyülü bir parlaklık vermişti. Başımı tekrar önüme çevirip, dışarı açılan kapıya baktım. Daha önce o kapıyı hiç açık görmemiştim. Ayaklarım hareket etmiş olmalı, ama rüyamda kayıyor, duramıyor, hare-

ketlerimi kontrol edemiyordum. Bir hayalet, hayali bir yaratık olmuştum, sadece havadan ibarettim.

Jack eliyle işaret edip, "Onu görmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Daha önce bana, artık güven duyacağı noktaya geldiğimden emin olduğu zaman, bir gün Jennifer'ın gömülü olduğu yeri kazıp, onun cesedini bana, sadece bana göstereceğini söylemiş, ben de alay ettiğini düşünmüştüm. Bana güvenirse buna hak kazanabilecektim. İstersem ona dokunabilecek, yanına uzanabilecektim.

Ne kadar korkunç olursa olsun, beni de aynı yoldan öldürmekle mi tehdit ediyordu, anlayamıyordum.

Kapıdan dışarı baktım, bunca zaman sonra açık hava beni korkuttu. Aylardır Jack'in bana güvenmesi için uğraşmıştım, onu "kaderimi" kabul ettiğime, asla kaçmayacağıma inandırmıştım. Bu güveni sağlamak için ağır bedeller ödemiştim ve şimdi her şeyi kaybedecek değildim.

O an gelmiş miydi? Tek bir yanlış hareket yapsam, öldürülecektim. Ya ölü ya özgür olacaktım. Başka seçenek yoktu ve bu ikisinin aynı şey olması ihtimali de vardı. Hangisi olursa olsun bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu, dönüm noktasıydı. Kalbim neredeyse çatlayacak gibiydi.

Bu fırsat beklenmedik bir anda gelmişti. Bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum. Planlarımı yapıyordum ama daha ilerisini henüz düşünmemiştim. Bunun doğru zaman olduğundan emin değildim. İki gündür hiçbir şey yememiştim, beynim muhtemel tehlikeleri hesaplayamıyordu, sanki böyle bir durumda veritabanında, üzerinden hesap yapabileceğim bilgiler olabilirmiş gibi. Çırılçıplak ve ağrılar içinde olmam da işi hiç kolaylaştırmıyordu. Tamamen savunmasız ama bir o kadar da kararlıydım.

Zihnimin güçlü olduğuna inanırdım, ama yüreğimle tereddüt ettiğimi biliyordum. Son aylarda pek çok kez, belki ar-

tık teslim olmalı, hayatımın geri kalanını böyle yaşayacağımı kabul etmeliyim diye düşünmüştüm. Beni öldüreceği gün gelene kadar sadık hizmetçisi olarak burada kalmalıydım. Kafamda bile olsa ona karşı savaşmadıkça, merhametli davranabilirdi, en azından fiziksel cezalarda. Sonra da kazandığım küçücük anları mutlu bir şekilde yaşayabilirdim.

Açık kapının önünde küçük bir veranda ve ucunda kırmızı bir ahır bulunan bir araba yolu olduğunu gördüm. Ahır yüksek, köhne bir yapıydı, boyaları kabuk kabuk dökülüyordu, altındaki eski tahtalar ortaya çıkmıştı. Kapısı hafifçe aralık bırakılmıştı, ama içeride karanlık yüzünden başka bir şey göremedim.

Önce cesedi göremedim. Sonunda gözlerim böyle geniş bir alana alışınca, oraya yöneldi. Açık kapının sol tarafında, mavi bir muşambaya dikkatlice sarılmış bir insan vücudu vardı. Şişmiş ayak bilekleri kirliydi, ayak parmaklarına toprak bulaşmıştı. Kesinlikle onu tabut gibi bir şeye koymadan gömmüştü.

Beni açık kapıdan dışarı itti ve ben ağır ağır cesede doğru yürümeye başladım. Aylardır Jennifer'ı öldürdüğünü bildiğim halde ve yasını tutmuş olmama rağmen, onu görmek acımı ve korkumu azdırdı, neredeyse on kat çoğalttı. Üst üste gelen pişmanlık ve acı dalgalarını bastırdım ve kendime odaklandım. Bu, o an mıydı? Koşmalı mıyım? Ona bakmalı mıyım? Tatlı Jennifer'cığıma.

Rüyanın o anında, her zaman olduğu gibi soğuk soğuk terleyerek uyandım, Jack'in kahkahası kafamda yankılanıyordu. Doğruldum, otelin antiseptikle temizlenmiş küçük banyosuna gittim, bardak bardak soğuk su içtim. Yatağıma döndüm, oturdum, ışıkları açmadım.

Yavaş yavaş gözlerim odanın karanlığına alıştı, mobilyaların şekillerini seçmeye başladım. Karşımda duran aynaya baktım, karanlık bir gölge gibi görünüyordum. Bildik bir

dost, tek dostum. Aynadaki yansımamın Jennifer'ın hayaleti olduğunu farz edebilirdim. Bana hiç cevap vermese de onunla sık sık konuşurdum, tıpkı sandıkta geçirdiği yıllarda olduğu gibi.

Bu gece ona sadece uzun uzun baktım, ayağa kalkıp aynanın yanına gittim ve parmağımın ucunu aynadaki görüntünün etrafında gezdirdim. Dokunmaya cesaret edebileceğim tek insan. Burada hangimiz daha şanslıydık? Merak ediyordum. Jennifer artık yalnız kalmak zorunda değildi, oysa ben burada olduğum sürece, kendi sandığımın içinde kapalı kalacaktım, kimsenin içeri girmesine izin vermeyen yapayalnız bir insan. Gergefe geçirilmiş bir kumaş kadar gergin, fobiler ve paranoya dışında yol göstereni olmayan biri. Kırık. Tamiri olanaksız. Tuzağa düşmüş.

22

Birkaç gün sonra Tracy'yle birlikte Birmingham'a uçtuk. Orada bir araba kiralayıp dört şeritli anayolda saatlerce yol aldıktan sonra darmadağın çiftçi kooperatifleri, yarı metruk yol kenarı alışveriş merkezleri ve uzak diyarlarda savaşmış eski askerlerin destek noktalarıyla küçük Amerikan kasabaları dünyasının göbeğine girdik. Tracy rahatlamış görünüyordu, yeniden Güney'de, kendi çöplüğünde olmaktan memnundu.

Belki de bu kadar mutlu olduğu için benim tuhaflıklarıma tahammül ediyordu. Arabanın bagaj kapısını küt diye kapattığında sıçrayışıma. Bavullarımı tek tek sayışıma, telefonumun, cüzdanımdaki kredi kartlarının yerinde olup olmadığına iki kere bakışıma, emniyet kemerimi takınca yerine oturup oturmadığını kontrol için üç kere çekiştirmeme. Arabayı süren sanki bendim; sanki araba yarışındaydık ve bizi yoldan çıkarmaya çalışıyorlarmış gibi sinirli sinirli diğer sürücüleri süzüyordum.

Bütün bunları eğlenceli bulduğu için minnettardım ona, çünkü benimle seyahat etmenin ne kadar sinir bozucu olduğunun farkındaydım. Ama biliyordum, Doktor Simmons'ın dediği gibi başa çıkma mekanizmalarımı çalıştırmazsam, endişem zirve yapacak, sonra da patlayacağı bir yer arayacaktı. Listelerimin üzerinden geçip kendimi sakinleştirmeliydim. Fırın kapalı, ön kapı kilitli, alarm kurulu...

Alabama'da haziran ayı umduğumdan daha beterdi. Sıcak ve nemliydi tabii. Ama bu aşırı nem öyle bunaltıcıydı ki, kaçmak için toprağı kazıp içine sığınmak istiyordu insan. Arabanın klimasını en soğuk dereceye getirdim; tam o sırada Tracy, herhalde benimle konuşmaktan kurtulmak için radyoyu sonuna kadar açtı.

Planımız, dosdoğru Sylvia'nın anne babasının evine gitmekti. Eyaletin güneydoğu köşesinde, Selma yakınlarında, Cypress Junction denen küçük bir kasabada oturuyorlardı.

Sonunda oraya vardığımızda, kasabanın ölüm döşeğinde olduğunu gördük. Anacaddenin iki yanında, kırmızı tuğladan Büyük Buhran dönemi yapıları sıralanmıştı; pencerelerinde KİRALIK levhalarından başka bir şey yoktu. Kasabanın ortasında bir banka vardı; postanenin, belediye binasının ve tek bir dükkânın yanından geçtik. Park yerlerinde iki arabadan fazlası yoktu. Küçük bir restoranın penceresine "açık" levhası asılmıştı, ama içeride sandalyelerin masaların üzerine çevrildiği görülüyordu. Işıkları sönüktü.

Boş binalara bakarken, "Burada insanlar ekmek paralarını nasıl kazanıyor?" diye sordum.

"Hırslı tipler kristal meth imal eder. Diğerleri kullanır. Ya da belki kasabanın 'yeni' kısmında büfelerde çalışırlar. Öteki Amerika'ya hoş geldin."

Bir köşeyi döndük, bir yan geçide girdik. Yollar boştu, ama Tracy cuma günleri buraların dolu olacağını, zira yolun dosdoğru körfez plajlarına gittiğini söyledi.

GPS'in verdiği istikameti izledik, göz alabildiğine uzanan pamuk tarlaları ile otlakların ortasındaki tuğladan çiftlik evine vardık. Kırmızımsı, kumlu bir toprak patikadan başka bir şey olmayan garaj yoluna girdik. Arabadan indiğimde güneş yine olanca şiddetiyle üzerime çullandı, keşke pamuklu pantolon ve beyaz keten gömlekten daha ince bir şey giyseydim diye içimden geçirdim.

Tam adım atacağım sırada Tracy bağırdı: "Dikkat et!" Yere bakınca ömrüm boyunca rastladıklarımdan tam yedi kat daha büyük bir karınca yuvası gördüm. Neredeyse otuz santim yüksekliğinde bir tepeydi. Eğilip kaynaşan karıncalara baktım; telaş içindeydiler, kimi küçük beyaz parçacıklar taşıyor, kimi durup yoldaşlarına şöyle bir dokunup yola devam ediyordu.

"Sokan karınca" dedi Tracy. Yüzümü buruşturup tepeciğin çevresinden dolaştım.

Geleceğimizi bildirmemiştik, dolayısıyla Sylvia'nın anne ve babasının evde olup olmadığını bilmiyorduk. Ama çiftçi olduklarını biliyorduk ve Tracy'nin dediği gibi, Güney'de çiftçiler sıcak yüzünden işi erken bırakmak zorundaydı.

Saat dört olmuştu, günün en sıcak zamanı.

Kapıyı vurduk, içeriden biri seslendi. Altmış yaşlarının başında bir adam kapıyı açtı, kapının kilitli olmadığını fark ettim. Uykudan henüz uyanmış gibiydi, blucin ve beyaz tişört giymişti, ayakları çıplaktı. Bizi içeri davet etmesini diledim, içerideki klimadan öyle taptaze, serin bir hava geliyordu ki bedenim sanki kendi kendine içeri süzülecekti.

Adam dostça, nazik ama davetkâr olmayan bir sesle, "Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sordu. Bir şeyler sattığımızı sanmıştı herhalde, yine de asla kaba değildi. *Piercing*'leri parlak güneşin altında parlayan Tracy'nin alışılmadık kılık kıyafetinden de bir şikâyeti var gibi görünmüyordu.

Tracy öne çıktı. "Bay Dunham, kızınızla ilgili geldik buraya."

O anda adamın yüzünden bir korku geçti; sersemlemiş gibiydi. Kızının öldüğünü söylemeye geldiğimizi sanmıştı mutlaka. Derhal atıldım.

"Kızınız iyi efendim." Rahatladığı hemen yüzüne yansıdı. "Şey, en azından iyi olduğunu umuyoruz. Aslında onu tanımayız, ama kendisini bulmak istiyoruz. Ona birkaç soru sormamız gerek."

"Başı dertte mi?" diye sordu, içinin acıdığı belliydi. Benim de yüreğim sızlamıştı.

"Yo... hayır efendim, bildiğimiz kadarıyla hayır. Bir şeye... tanık olmuş olabilir."

"O kocası olacak adamın yaptığı bir şeye mi?" Sesi hırçındı, ense kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Ağlayacak sandım.

"Kocasıyla ilgili" dedim, "ama şu an ayrıntılarını sizinle tartışamayız." Yalan da sayılmazdı bu sözlerim.

"Polis misiniz?" diye sordu, Tracy'ye tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Hayır, tam değil" dedi Tracy, "ama polisin bu soruşturmayla ilgili bilgisi var."

Adam bize baktı, ölçüp biçti. Sanki Tracy'nin yarısı kazınmış başını yeni fark ediyordu, çünkü eğilip ona daha yakından baktı. Yine de bizi içeri davet etmeden önce sadece bir an durakladı.

İniş çıkışlı ses tonuyla, "Erline" diye seslendi, "misafirlerimiz var." Herhalde acısına tuz basmıştık, yine de gülümseyişi sıcacıktı.

İçgüdüsel olarak ondan hoşlanmıştım. Böyle bir adamın kızı nasıl olmuştu da Jack Derber'la evlenmişti?

Karısı eşiğe gelip bizi selamladı, bu arada ellerini önlüğüne siliyordu. Kendimizi tanıttık, ama gerçek adlarımızı söylemedik.

"Ne, Dan sizi bu sıcakta kapıda mı bekletiyor? Girin içeri kızlar! Oturun."

Aydınlık oturma odalarına girdik, çiçekli geniş kanepelerine çöktük. Duvardan duvara halıyla kaplı olması odaya ana rahmi gibi bir hava vermiş, mükemmel ayarlanmış klima içeride küçük bir biyosfer yaratmıştı. Her yer tertemizdi, pudra kokusu püskürtülmüş gibi biraz sahte bir tazelik vardı havada.

Şaşırmıştım. Sylvia'nın ana babasının boşanmış olduğunu

ya da onun çocuklarını döven bir aileden geldiğini varsaymıştım. Daha çocukken kendine olan saygısını yitirdiği, Jack gibi birinin etkisinde kalmasına yol açan bir evden. Amerika'nın ıssız bir köşesindeki bu küçücük, sıcacık evden değil.

Dan Dunham ona beklentiyle bakan karısına döndü.

Birden, keşke gelip bu tatlı çifti rahatsız etmemiş olsaydık diye geçirdim içimden; besbelli ki, onlara kalırsa yıllarca önce kaybettikleri kızlarının yasını tutuyorlardı, yıllarca önce annemle babamın benim için tuttuğu gibi. Tracy'ye baktım. Onun da bir şeyler hissettiğini görebiliyordum. Bu iki insan da Jack Derber'ın kurbanlarıydı. Farklı biçimde, yine de kurban.

Dan konuşmaya başladı. "Erline, bu kızlar Sylvia'yla ilgileniyorlar. Kızımızın bir şeyi yokmuş" dedi çabucak. "Birkaç soru sormak için onu bulmak istiyorlar. Bir olayın tanığı olabilirmiş."

Erline, "Şey" dedi, sırtını dikleştirdi, uzaklara baktı, "o konuda pek yardımımız dokunmaz. Bugünlerde bizimle pek ilgilenmiyor."

Dan lafı karısından aldı. "Aslında o dini grupla birlikte buralardan ayrılalı yedi yıldan fazla oldu. Niye onca uzağa gitti bilmiyorum. Burada da bir sürü grup var. Malum, buralara İncil Kuşağı derler."

"Sylvia nasıl... nasıl oldu da o kadar uzaktaki bir gruba katıldı?"

Dan içini çekti. "Şu bilgisayarlarla. Bizim evde bilgisayar yok, ama kasabadaki kütüphanede saatler geçirirdi."

Şaşırmıştım, "İnternette mi buldu o grubu?"

Başını salladı. "Bir şeyi kafasına koydu mu kimse Sylvia'yı durduramazdı. Gittiğinde yirmi yaşındaydı, yani ona ne yapacağını ne yapmayacağını söylemek bize düşmezdi." Başını salladı. "En azından iki yıllık yüksekokulu bitirir de gider diye ummuştum."

Tracy, "Ne okuyordu?" diye sordu.

Erline iç geçirdi. "Din. O sıralarda başka bir şey düşünmüyordu. Dinin bütün dünyasını kapladığını görüyordum, o yaştaki bir kız için sağlıklı değildi bu. Ama bilirsiniz, herkes kendi yolunu çizer. Onların yaşamını siz yaşayamazsınız."

"Ama aşırıya varmıştı iş" diye devam etti Dan. "Durmadan dua etmek, dini canlandırma toplantılarına gitmek, kendini kiliseye kapatmak, bu gibi şeyler. Önceleri Sweetwater'daki genç vaize âşık olduğunu düşünmüştüm. Mesleğine rağmen iyi bir adamdı." Gülmeye çabaladı. "Ama adam gitti Andalusia'lı Sue Teneval'le evlendi."

Dan ile Erline başka başka yönlere boş boş baktılar. Herhalde kızlarını düşünüyorlardı. Halk kütüphanesindeki bilgisayarlarda neler bulduğunu merak ettim.

Sonra Erline kendini topladı ve "Ay, ne kadar kabayım" dedi, "uygarlıktan çok uzaklara, buralara gelmişsiniz kızlar. Akşam yemeğine davet edebilir miyim sizi?"

Tracy bana belli belirsiz bir baş işareti yaptı, ben de Erline'e konukseverliği için teşekkür ettim.

Erline yemek hazırlarken Dan bizi çiftlikte gezdirdi. Sylvia'nın büyüdüğü toprakları keşfetmek üzere hâlâ boğucu olan sıcağa çıktık. Gençliğini geçirdiği, geleceğe dair hayaller kurduğu bu tarlaları görünce, Sylvia'yla bir tür yakınlık kuracağımı umuyordum hâlâ.

Biz göz alabildiğine uzanan tepelere bakarken Dan küçük bir cep çakısı çıkardı, bir de çubuk buldu. Başını eğip çubuğu küçük küçük yontmaya başladı; ufuktaki muhteşem günbatımına bakmıyordu bile. Sonunda konuştu:

"Sylvia'mız çok zeki bir kızdı. Okulun bize dediğine göre şu standart testlerde kızımız kadar yüksek puan tutturan olmamış. Üstelik insanı mutlu ederdi, sıcacıktı, yardımseverdi, sevgi doluydu. Ama ergenliğe erişince her şey değişti. Değişeceğini söylüyordu herkes. Onlara inanmadık. En iyi okullar-

dan birine gideceğini, New York'ta, hatta Avrupa'da bir yerde yaşayacağını sandık. Onu fazla göremeyeceğimiz anlamına gelse de, buna dayanabilirdik. Beklentimiz buydu. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç beklemiyorduk."

"Her şey nasıl başladı Bay Dunham?" diye sordum.

Bir an sustu, çubuğu yüzüne yaklaştırdı, el hünerini inceledi.

"Bu din işi lisenin son sınıfında başladı. Önceleri bizimle konuşuyordu; derin felsefi sohbetler edelim isterdi. Ben bunları bilmem, dedim ona. Ama eğer onunla bu konuları konuşmazsam, kendini tamamen kapatacağını fark ettim. Kütüphaneye gittim, bir sürü kitap ödünç aldım. Geceleri okumaya çalışırken uyuyup kalıyordum.

Ancak interneti keşfettiğinde endişelenmeye başladım. Çok geçmeden bir baktık bize 'dini önder'inden söz ediyor. Bu işin altında ne var bilmiyordum. Bir tür dolandırıcılık mıydı? Para sızdırmaya mı çalışıyorlardı? Ama kızımızın parası yoktu, bizim de yoktu."

Ucunu iyice incelttiği çubuğu attı, bir başkasına başladı.

"Bizden gitgide uzaklaşıyordu. Yemek masasında neredeyse hiç konuşmazdı, oysa akşam yemekleri aile hayatımızın odak noktasıydı.

Bizimle otursa da, artık tamamen uzaklaşmıştı. Sonunda da bavulunu toplayıp gitti. Kasabadaki deponun önünde önderiyle buluşacağını söyledi; endişelenmememizi söyledi, bizimle bağlantıda olacaktı. Onunla birlikte gidelim dedik, ama kesinlikle istemedi. Böyle bir şey teklif ettiğimiz için paniğe kapılmış gibiydi. Biz de bıraktık gitsin.

Bize sadece e-posta adresini bıraktı. O gün kütüphanecinin yardımıyla ben de bir e-posta hesabı açtım. Bize birkaç kere e-posta gönderdi, ama gittikçe azaldı mesajları, sonra da hiç gelmez oldu."

Çekingen bir sesle, "Ev... evlendiğinde size haber ver-

di mi?" diye sordum; kanayan yaraya parmak bastığımdan emindim ama belki bir şeyler biliyordur diye umuyordum.

Başını salladı.

"İki yıl haber alamadık, sonra aldık, ama ondan değil. Gazetede yazıyordu. Hapisteki bu adama mektuplar yazıyormuş, şimdi de evleniyorlarmış habere göre. Araştırınca adamın kim olduğunu öğrendik, Erline kollarıma yığıldı. Ağladı, itiraf etmeye utanmıyorum, ben de ağladım. Ağladım." Bu sözleri söyledikten sonra başını kaldırdı, çakısını cebine koydu ve tepelere doğru baktı.

"Anlatması zor. Burada, dedelerinin, daha önce de onların dedelerinin çift sürdüğü bu topraklarda büyüttüğün küçük kızının kendini hasta, sapık bir adamın kollarında bulması. Başka kızlara zarar veren bir adamın. Kızının ona sunduğun hayat yerine öyle bir hayatı seçtiğini düşünmektense..."

Dan'in gözlerinin dolduğunu gördüm, dönüp birkaç adım uzaklaştım. Bu kadar duygusallığa hazır değildim; gecelerimi o zindanda geçirirken annemle babamın çektiği ıstırabı yeniden görmeye dayanamazdım. Onlara iyi olduğumu söyleyebilmeyi dilediğim bütün o geceler. Eh, çok da iyi değildim, ama en azından yaşıyordum ve onları düşünüyordum.

Tracy gözlerini yere dikmişti. Bu adam, kendi ana babasından görmediği bir sevgiyi dile getiriyordu. Bütün bu sevginin evinden çekip giden, bile isteye kendini iblisin kollarına atan bir kız için harcanıp gittiğini düşünmek ona çok acı gelmişti herhalde.

Dan kalktı, gözlerini sildi. "Eh, artık yapabileceğim bir şey yok galiba. Sylvia bir yetişkin, kendi kararlarını kendisi verebilir."

Döndüm, Dan'e doğru yürüdüm.

"Bay Dunham, zor bir soru olacak, biliyorum, ama yıllar önce size gönderdiği e-postaları saklıyor musunuz?"

Dan kendini toparlayıp gerçek dünyaya döndü. "Şey, o za-

man hepsinden çıkış almıştık. Bir yerlerdedir, buluruz, ama size bir ipucu vereceklerini sanmıyorum."

Fırında domuz budu ve kızarmış sebzeleri yedikten sonra sofrayı topladık, Dan eski evrak kutusunu getirdi. Arkalara doğru bir yerde kalın bir dosya vardı; üzerine *Sylvia* yazılmıştı. Dosyayı çıkardı ve Sylvia'nın yirmi yaşına kadarki hayatı gözlerimizin önüne serildi: Doğum belgesi, aşı kâğıtları, okul karneleri, sınıf fotoğrafları, hepsi küçük pembe bir zarfa tıkıştırılmıştı.

Fotoğraflardan birini çekip aldım.

Güzel kızdı; sapsarı saçlı, mavi gözlü, candan tebessümlü bir kız. Kendinden emin, çekici. Dan, bunun lise ikide çekilmiş olduğunu söyledi.

Bir sonrakinde saç modeli aynıydı, bir iki yaş daha büyüktü belki, ama tebessümü gergindi, gözleri uzaklarda bir yerlere bakıyordu. Dan tek söz söylemedi, bir süre fotoğrafa baktı, sonra içini çekerek yeniden zarfa yerleştirdi.

Biz bu eski anılar arasında gezinirken Erline mutfaktan çıkmadı. Gözümün önünde canlandırabiliyordum: Biz kızının resmi belgelerdeki hayatını gözden geçirirken o mutfakta yalnız başına, yüzünde acı dolu bir ifadeyle, elleri sıcak bulaşık suyundan kıpkırmızı olmuş, haşlanmış vaziyette, karanlık pencerenin önünde durmuş, deli gibi tencereleri ovuyordu.

Dan nihayet dosyanın en sonundaki sayfaları, çıkış alınmış e-postaları karıştırdı. Tracy'yle birlikte hepsini gözden geçirdik, ama anlamlı bir şey bulamadık. Bana Jack'in mektuplarını hatırlattılar; şiirsel ama saçma sapan. Yine de iyimserdi hepsi, yeni önderiyle geçirdiği hayatı idealize ediyorlardı.

Son e-posta hiç de sonuncusu gibi durmuyordu. Sanki on dört yaşında coşkulu bir ergen, kamptan, en sonunda gölün öte yakasına yüzebildiğini anne babasına haber veriyordu.

"Bu mistik ve ilahi deneyimle sarmalanmak", "gerçek, yaşayan bir mucize sayesinde düşlerinin dile gelmesi" ona heyecan vermişti.

Keşke kamptan yazılmış bir mektup olsaydı. Oradan nereye gittiğini bize söyleyebilecek, üstünde damga olan bir mektup.

Dan ve Erline'in gece yatısına kalma önerisini reddettik, yola koyulduk, bir saat sonra yolun kenarında ışıklar içinde bir motele geldik. Tracy bana şöyle bir baktı, başımı iki yana sallayarak hayır dedim. Yapamazdım. Yola devam edip, daha büyük, daha güvenli bir yer aramaya koyulduk. Sonunda iki saatlik Birmingham yolunu kat ettik ve kentin merkezinde tarihi bir otelin sağlam kalın binasıyla karşılaştık. Valeli otoparkı bile vardı.

Kale benzeri otele sığınmak beni rahatlattı, bavullarımı yumuşak, krem rengi halıya bıraktım. Oda gerçekten bir sığınak gibiydi. Yatak çarşafları gergin, yepyeni, yorgan kalındı. Oda kartının kâğıt mahfazasında otelin *wi-fi* kodu yazılıydı. Cennetteydim.

Kumandayı elime alıp televizyonu açtım, dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım. Arama motoruna Sylvia Dunham yazdım, iki saniye sonra bunun çok yaygın bir isim olduğunu keşfettim. Yine de ilk karşıma çıkanlar bizim Sylvia Dunham'dan söz ediyordu: Küçük yerel Oregon gazetelerinde çıkmış haberler, daha büyük haber kanallarının *web* siteleri, hepsi Sylvia'nın Jack Derber'la evliliğinden bahsediyordu. Yazıların çoğu, bu şeytani canavarın mektuplaşma yoluyla nasıl aşkı bulduğu üzerineydi. Eğer gerçekten bir insana dair olsalardı, olayın insani yönü ele alınmış diyebilirdik.

Hatta biri olaya mizahi açıdan bakmıştı. Kaba, aptalca espriler yapılmış, başlıkta Derber "Baş Belası Profesör" diye anılmıştı; sanki Jack karikatürlerdeki kötü adamdan öte bir şey değildi. Okuduktan sonra bilgisayarımın kapağını öy-

le hızlı çarptım ki, tekrar açıp ekrana bir şey olmuş mu diye bakmak zorunda kaldım. Uzaktan kumandayı kapıp televizyonu kapadım. Sessizlikte öylece oturdum, televizyon ekranındaki yansımama bakakaldım.

O haberlerde ne aradığımı bilmiyordum. Sanırım Sylvia'nın daha yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını görmek istemiştim; bana acaba hangi yüzüyle bakacaktı, lise ikideki haliyle mi? Yoksa lise sondaki kız olarak mı? Ama elbette sadece Jack'in resimleri vardı, hikâyenin yıldızının, o tüyler ürpertici yarım gülümseyişiyle bakan adamın.

Acaba Sylvia gerçekten daha lise ikideyken Jack gibi bir adama bağlanarak mutlu olmuş olabilir miydi?

İnsana nasıl çekici görünebileceğini anlayabiliyordum; okul resminden fışkıran o tebessüm, o coşku. Jack'i tanıdığım kadarıyla böyle gencecik, kırılgan, hayat dolu biriyle karşılaşmak kışkırtıcı olmalıydı. Kızın coşkusu, saf idealleri karşısında nasıl hazine bulmuş gibi olduğunu hayal edebiliyordum. En çok da kızın o özel pırıltısını ne büyük bir zevkle yok ettiğini; hem de sadece bir iki kişinin benim kadar iyi bildiği bir vahşetle.

23

Ertesi gün Tracy'yle birlikte yön değiştirip New Orleans'a doğru yola çıktık. Her zamankinden daha endişeliydim, çünkü Oregon'a dönüp araştırmaya devam etmek için sabırsızlanıyordum. Hikâyenin bütün parçaları yerine oturuyordu, bunu hissediyordum, ama nasıl, işte onu henüz göremiyordum. Bu yolculuk Tracy'nin öne sürdüğü tek koşuldu, dolayısıyla gitmemiz gerektiğini biliyordum. Beni nereye götürdüğünü merak ediyordum, yine de hiç soru sormadım, özel hayatına burnumu sokmaktan korkmuştum.

Öğleden sonra geç vakit New Orleans'a vardık. Tuhaf ama şehri görünce heyecanlandım, yıllar boyu o mahzende Tracy'nin bize anlattığı bütün hikâyeleri çok iyi hatırlıyordum. Öyle büyülü hikâyelerdi ki.

Fransız Mahallesi gerçekten de güzel, hem debdebeli hem de perişandı. Tracy beni sokak sokak dolaştırarak çocukluğunun hiç de romantik olmayan simgelerini gösterdi: köşe başındaki dilenciler, harap bir şarküteri, ürpertici arka sokaklar...

Tracy köhne bir lokantanın önünde ikinci sıraya park ederken, "Turist broşürlerindeki haline benzemiyor değil mi?" diyerek gülümsedi.

Bir lokma bir şey yiyip tekrar arabaya binince ne kadar ciddileştiğini fark ettim.

"Tamam, hadi gidelim."

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tamam anlamında başımı salladım. Tracy'yi hep başımla onaylardım eskiden, hayatımı neredeyse Jack Derber kadar yönettiği zamanlarda. Benden tek beklediğinin her emrine boyun eğmek olduğunu görebiliyordum. Ne düşündüğümü sormamıştı, o zaman da sormazdı. Derinlerde bir yerde küçük bir isyan duygusunun kabardığını hissettim, ama bastırdım o duyguyu. Tracy'ye bu kadarını borçluydum, ne de olsa benimle bu çılgın yolculuğa çıkmıştı.

Tracy arabanın burnunu çevirip New Orleans merkezinin ters yönüne doğru sürdü. Dikiz aynasına bakıp şehrin uzakta kaldığını gördüm.

"Tracy" dedim çekinerek, "yanlış yöne gitmiyor muyuz?"

"Pek değil" dedi, "şehrin çok dışına çıkmayacağız."

Anayoldan ayrılıp, sanki yıllardır kimsenin geçmediği toprak bir yola saptığımızda bile tek kelime etmedim. Yol çamurluydu, tekerlekler biraz fazla gömülüyordu çamura; bu durumun pek de sağlıklı olmadığını düşündüm. Tracy arabayı zorluyor, ikinci viteste motora çığlıklar attırıyordu. Birden olan biten karşısında tedirgin hissettim kendimi. Tracy'nin yüzündeki kararlı ifade beni biraz korkutmuştu.

Bu kez neredeyse fısıldayarak, "Tracy" dedim, "nereye gidiyoruz?" Üst üste yutkundum. Cevabı öğrenmek istediğimden emin değildim. Birden her şey gözümün önüne geldi; belki de benden hâlâ nefret ediyordu. İşte şimdi benden öç alacaktı. Belki de bu yolculuğa bu yüzden çıkmıştı. Şimdi onun insafına kalmıştım. Bu unutulmuş yolları avucunun içi gibi biliyordu, ortalık ıssızdı. Bana her şeyi yapabilirdi. Her şeyi.

Midemden bir panik duygusunun yükseldiğini, kaburgalarımı geçip beynime doğru yükseldiğini hissettim. Başım dönmeye başlamıştı; bildik işaretlerdi bunlar. Bütün tedbirleri aldıktan sonra göz göre göre böyle bir tongaya nasıl düşmüştüm?

Yıllar önce, mahzende bana bir keresinde, eğer oradan çıkabilirsek, nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, günün birinde beni öldüreceğini söylemişti. O zaman kulak asmamıştım ona, dikkatimi tek bir yere yoğunlaştırmak zorundaydım, ama şimdi odak noktam Tracy'ydi. Dikkat kesildim.

Çaresizce, gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştım. Toprak yolda külüstür kiralık arabanın kaldıramayacağı kadar hızla ilerliyordu. Özellikle vitesli araba istemişti; yani onu bir biçimde saf dışı bıraksam da, vites değiştirmeyi hiç öğrenmediğim için yolda kalacaktım.

Gözünü yoldan ayırmıyordu. Beni yanıtlamadı. Birlikte yolculuk ettiğim kişiden, benimle arasında beni çok rahatlatan bir mesafe bırakan bir kadından başka bir şeye dönüşmüştü. İçindeki derin öfkenin sönümlendiğini, yerini belli belirsiz, hiç eksilmeyen bir küçümsemenin aldığını düşünmüştüm. Demek ki yanılmıştım.

Araba yolda öyle bir sıçradı ki, başımın arabanın tavanına çarpacağını sandım.

"Tracy" diye kekeledim, "Tracy, özür dilerim, gerçekten. Ben..."

"Kes sesini" dedi ters ters; bir çukura düşmemek için direksiyonu sağa kırdı. "Konuşmanın sırası değil."

Sesimi kestim. Kapı koluna yapıştım, acaba arabadan atlasam mı diye aklımdan geçirdim. Hızlı koşup koşamayacağımı, nereye kaçacağımı düşündüm. Pek de uzağa gidemezdim, ama en azından çantam kucağımdaydı, içinde de kimliğim ve kredi kartlarım vardı. Çantamı kavrayıp kayışını birkaç kez bileğime doladım, eğer atlama cesaretini gösterirsem, çantam yanımda olabilecekti. Yol kenarında çalılıklar vardı, ama kollarımı kaldırırsam yüzümün yaralanmasını önleyebilir, sonra da otlara doğru yuvarlanırdım.

Atlamaya korkuyordum, ama Tracy'nin yüzündeki ifadeden daha da çok korkuyordum.

Sonunda, kendimi zorlayarak, madeni kapı kolunu yavaşça, kapıyı aralayacak kadar çektim. Gözlerimi kapadım, saymaya başladım. Bir, iki, üç...

Birinci seferinde cesaretimi toplayamadım.

Hız göstergesine baktım. Yüz yirmiyle gidiyorduk sanki, oysa ancak yetmişti hızımız.

Yola baktım. İleride yumuşak gibi görünen otlar vardı. Fırsat bu fırsattı. Kapıyı açacak, atlayacak, koşacaktım.

Üç, iki, biiir... derin bir soluk alıp kapıyı açıverdim, becerebildiğim kadar dışa doğru eğildim. Rüzgâr sanki beni geri itiyordu, oysa sadece ilerleyen arabanın yarattığı bir histi bu.

Tracy'nin frene asılırken, "N'apıyorsun!" diye bağırdığını duydum.

Frenlerin acı çığlıkları duyuldu, araba bir iki metre daha gitti, sonra ağır ağır durdu. Tracy arabadan atladı; bana doğru koştuğunu duydum.

Ayağa kalkmak beklediğimden daha uzun sürdü. Bir yerim ağrımıyordu, ama düşüşüm beni serseme çevirmişti. Yavaş yavaş kalktım ve toprak yolda olabildiğince hızla koşmaya başladım. Ama Tracy daha hızlıydı. Benden çok daha hızlı. Dört beş adımda tam arkamdaydı.

Haykırdığımı işitebiliyordum, ama sanki bedenimle bağlantılı değildi bu çığlık. Sanki bambaşka birinden geliyordu. Çantamı hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Bunca korkmuşken bile, şehre vardığımda çantama ihtiyacım olacağını bilecek kadar aklım başımdaydı. Tracy bağırarak bana bir şeyler söylüyordu, ama kendi çığlıklarımın gürültüsü yüzünden ne dediğini anlayamadım. İkimiz de, neredeyse senkronize biçimde nefes nefese kalmıştık. Birkaç dakika sonra daha fazla koşamayacağımı anladım, ama neyse ki o benden daha önce kesildi. Becerebildiğim kadar hızla yürüdüm, soluk almaya ve şimdi ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum.

"Ne halt ediyorsun? Ne HALT etmeye çalışıyorsun?"

Tracy'nin aynı sözleri durmadan tekrarladığını fark ettim.

"Lütfen canımı acıtma. Lütfen canımı acıtma" dedim. Delirmiş gibiydim. Tracy üstüme üstüme geliyordu. Gözlerim tam ona odaklandığında parmakları kollarımı kavramak üzereydi. Yine bir çığlık attım; bu kez daha çok bir korku ulumasıydı. Tracy titredi, bir adım geri attı. Önümde hiç kıpırtısız durdu, ne ileri ne geri gidiyordu.

Sakin sakin konuştu: "Sarah. Sarah, dur artık. Sana zarar vermeyeceğim. Aklından ne geçiyor bilmiyorum, ama her neyse, yanılıyorsun."

Hüngür hüngür ağlıyordum. Burnumdan sümükler akıyordu. Öyle hıçkırıyordum ki soluk alamıyordum.

Tracy bana hâlâ yaklaşmıyordu; güven verici bir sesle, "Sana zarar vermeyeceğim. Asla böyle bir şey yapmam Sarah. Sakin ol" dedi.

Tracy'nin yüzündeki korkuyu görebiliyordum. Neden korktuğundan emin değildim. Herhalde beni hiç böyle görmemişti; en azından mahzenden beri. Belki anıları canlanıyordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sonra söyleyeceklerine hazırlanmak için gözlerini kapattı. Derin bir soluk aldı.

"Dinle. Yıllar önce delice laflar söylediğimi biliyorum. Kabul edelim, o zaman hepimiz deliydik." Durdu. Doğru kelimeleri bulmak ister gibiydi. "Biliyorum, şu anda bile, senin hakkındaki duygularım yüzde yüz mantıklı değil. Bu belki hiç değişmeyecek, ama bilmeni isterim, orada olduğumdan çok farklı biriyim şimdi. Şu yaptığının nedenini, en azından bir açıdan anlıyorum. Çoğunu. Öyle iyi dost falan olacağız demiyorum. Ama..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yine durdu, beni daha iyi görmek için elini güneşe siper yaptı; veremeyeceğim bir yanıt bekliyordu benden.

Artık normal nefes alıyordum; burnumu yenime sildim.

Yolun kenarına çöktüm, gözlerimi ovuşturuyor, dediklerini düşünüyordum. Tracy oyalandı, hâlâ beni gözlüyor, mesafesini koruyordu.

Ona bir şeyler söylemek istedim, ama kelimeleri bulamadım. Özür dilemek, ben de farklı biriyim demek isterdim. Ama acaba doğru muydu bu, emin değildim. Sadece ağır ağır başımı salladım. Emin olduğum tek şey, onun beni öldürmeyeceğiydi. Kendi korkularım yüzünden şirazeden çıkmıştım, yine çevremdeki işaretleri yanlış yorumluyordum. Acaba bir gün normal olacak mıydım?

Tek kelime etmeden hâlâ çalışmakta olan arabaya doğru yürümeye başladık. Binince Tracy arabayı geri vitese taktı ve gaza bastı. O zamana dek hiç görmediğim kadar hüzünlüydü, düşüncelere dalmıştı. Ben dosdoğru önüme bakıyor, hâlâ burnumu çekiyordum.

Tracy arabayı dikkatle sürerek başka bir toprak yola girdi; aslında yol denemezdi, arabanın ancak geçebileceği bir patikaydı. İlerlerken ağaç dalları arabanın üstünü ve yanlarını süpürüyordu. Sonunda yol bir çimenlikte bitti, Tracy arabayı yolun kenarına çekti.

"Buradan sonra yürüyeceğiz." Motoru kapattı, indi. Arkasından yürüdüm; çantama sıkı sıkı yapışmıştım, kayışı hâlâ bileğime sarılıydı. Otlarda adım atınca sendeledim, sonra elli metre kadar yürüdüm.

Uzakta bir suyun parıldadığını görebiliyordum; anlaşılan terk edilmiş bir tür kamp sahasındaydık. Eski ateş yakma çukurunu ot bürümüştü, açık alanlar çöple doluydu. Cep telefonuma baktım, saatin geç olduğunu fark ettim. Çok geçmeden güneş batacaktı.

Çevreme baktım. Çöplere aldırmazsanız çok güzeldi. Ağaçlar ancak Güney'in derinliklerinde ya da tropiklerde bu kadar davetkâr, bu kadar yeşil olabilirdi. Hava şehirdeki kadar bunaltıcı değildi. Gölden esen yel nemi dağıtmıştı.

Birkaç dakika sessizce durduk, gölün ardında batan güneşe baktık; sonunda sormak zorunda kaldım:

"Tracy?"

"Evet?"

"Burada ne arıyoruz?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra cevap verdi:

"Hayatım burada değişti."

Sabırla devam etmesini bekledim. Tracy'nin hikâyelerini kendi ritminde anlattığını bilirdim. Sonunda ardından gelmemi işaret etti, birlikte suyun kenarına yürüdük. Gökyüzü, turuncu ve pembelerle çizgi çizgiydi; renkler göle yansıyor, suya vurup bize doğru ışıldıyordu.

"İşte tam şurada." İşaret etti.

Yine durdum, bekledim.

"Orada yaptı. Felaket orada oldu. Ben'in öldüğü yer orası."

Elbette. Elimi ağzıma götürdüm. Onu teselli etmek istiyordum, ama yalnız yaşamımda geliştirdiğim bir hüner değildi bu. Geçmişimden kurtulabilme aczim yüzünden dünyam o kadar küçülmüştü ki yalnızca benim sığacağım kadardı. Kafayı yemenin bir tür narsisizme dönüşebileceğini şimdi, ilk kez, gerçekten anlıyordum. Başkalarının da bana ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Biliyordum, bir işe yaramayacaktı, ama ona doğru bir adım attım. Bir el hareketiyle yaklaşmamamı işaret etti.

"Buralardan bir yerden göle doğru yürüdü." Beş altı metre ötedeki küçük, kumsal benzeri bir yeri işaret etti. "Bu yönde birkaç ayak izi buldular; çadırı şu ağaçların arasındaydı. Birkaç evsiz arkadaşımızla birlikte burada yaşıyordu. Onlarla birlikte kalır, bira içerdi. İçlerinden birinin gitarı vardı. Ben de arada sırada gelir, bir iki gece kalırdım. Ne eğlenceydi.

Derken bir gece, geç vakit, ötekiler uykuya dalınca ya da olasılıkla sızınca, kalkmış ve göle girmiş. Öylece girmiş ve

ilerlemiş. Arkadaşlarından biri suya çarpma sesi duyup koşmuş, kurtarmaya çalışmış onu.

Ama kurtarmasının imkânı yokmuş. Ben suya gömülmüş ve bir daha çıkmamış. Ertesi gün gölü tarayıp cesedini buldular. Bulduğu bir demir zinciri ağırlık olarak kullanmış. Kuşku yok. Ölmeyi istemiş.

Birkaç yılda bir gelirim buraya. Onunla konuşmaya çalışırım. Bunu niye yaptığını sormaya çalışırım. Çok zor bir şey, ama burada kendimi ona yakın hissediyorum." Suya girdi, birkaç santim ilerledi, sonra daha derine yürüdü; yavaşça, adım adım yürüyordu, bir adım, sonra bir adım daha. Bir an düşündüm, acaba Tracy de yürümeye devam mı edecekti? O an yenik düşmüş gibiydi, omuzları çökmüş, gözleri yerde, çenesi sarkmış...

"Onu yalnız bırakmamalıydım. Asla bırakmamalıydım. O sırada kulüplere dadanmıştım, bir kaçış yolu arıyordum. Ama bir yararı olmamıştı. Ortalarda yoktum ve Ben'i yitirdim. Sevdiğim tek kişiyi."

Hiçbir şey söylemedim. Tecrübelerimle, insan kederliyken söylenecek hiçbir şeyin yardımı olmadığını biliyordum. Bırakırdınız acı dalga dalga gelsin; sonra dalgalar yavaş yavaş geri çekilirdi. Orada sessizce durdum, Pontchartrain Gölü'ne baktım; günbatımı gözümüzü kamaştırıyordu.

Tracy anlatmamıştı, ama yine biliyordum, olaylar zinciri burada başlamış, Jack'in mahzeninde sona ermişti. Tracy kederi yüzünden eroine başlamasa, Jack'in kurbanı olur muydu? Şimdi ona bakarken hangisinin daha kötü olduğunu düşündüm: Jack'in ona yaptıkları mı, yoksa bu mu?

Orada uzun süre durduk, iyice geç olunca huzursuzlandım. Alacakaranlıkta etrafı görmek zorlaşıyordu.

Sonra yakında bir şey kımıldadı. Sanki bir dal çıtırdamıştı ama aniden bütün sinir uçlarım dikildi. Tracy'ye baktım, yere oturmuş, kollarıyla dizlerini sarmış, hâlâ düşünüyordu.

Yine o ses. Bu kez Tracy'nin de işittiğini fark ettim. Beden dilinin bu kadar tanıdık oluşu beni şaşırttı. Sanki hâlâ mahzendeydik. İkimiz de kulak kabarttık, birbirimize bir işaret yapmadık, ama ikimizin de fark ettiğini biliyordum. Tıpkı mahzende, Jack'in otomobilinin yolun aşağısından yaklaştığını işittiğimizde bedenlerimizin gerildiği gibi. Jack eve girdiğinde gözle görülmez biçimde ense kaslarımızın gerilmesi, neredeyse çene kemiklerimizin kilitlenmesi gibi. İkimiz de bekledik, tetikteydik, dinliyorduk.

"Tracy" diye fısıldadım. "Gidelim mi?" Cep telefonuma baktım, her zamanki gibi çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Tracy başını salladı, çabucak kalktı. Arabaya girer girmez kapıları kilitleyen düğmeye bastı. Kilitle dememiştim bile. Farları yaktı, önce ağır ağır, sonra hızlanarak kamp alanından çıktık.

Orada, yolun üzerinde, önümüzde, bir erkek gölgesi gördük. Tracy frene bastı, ikimiz de bir çığlık attık. Düğmeleri iliklenmemiş kareli bir gömlek giymişti, altında beyaz tişört vardı. Saçı uzundu, keçi sakallıydı. Kollarını iki yana açtı, bu bir teslim işareti miydi, yoksa saldırı mı, anlayamadım, sonra arabaya doğru yürümeye başladı.

Kapıların kilitli olup olmadığını iki kere kontrol ettim, başka biri var mı diye çabucak etrafa göz gezdirdim. Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm, gölgelerden bir başkasının koşarak çıkışını dehşetle seyrettim. Dosdoğru arabanın benim tarafımdaki kapısına koştu ve kola asıldı.

Tracy ile aynı anda haykırdık, gaz pedalını kökledi. Kareli gömlekli adam arabadan kaçınmak için yandaki çalılara daldı. Tracy hızlandı, dikiz aynasında adamları gözden kaybettikten sonra bile hızla sürmeyi sürdürdü. Tekerlekler engebeli yoldaki her tümseğe çarpıyor, araba zıp zıp zıplıyordu. Gözlerimi kapadım, derin, ölçülü soluklar aldım, kendi kendime sessizce sayı sayıyordum.

Şehir sınırları içine girene kadar yavaşlamadı Tracy. Benzin almak için bir Chevron istasyonunun göz kamaştıran ışıklarında durduk, sonra bir *waffle*'cı görene kadar yola devam etti. Köşede bir masa bulduk, kahve ısmarladık, kalplerimizin gümbürdemesi durana ve sersemliğimiz geçene kadar orada sessizce oturduk.

24

İki gün sonra Tracy'yle birlikte Portland'da uçaktan indik. Kendimi görmüş geçirmiş bir seyyah gibi hissetmeye başlıyordum. Panik atak yaşamadım. Başa çıkmayı öğrenmiştim. Satın aldığım küçük tekerlekli bavulu uçuş kapısında aramalarına izin veriyordum. Küçük bir çantayı omzuma çaprazlama asıyordum. Değerli şeylerimi çantanın fermuarlı iç gözünde saklıyor, her yarım saatte bir yerinde olup olmadıklarını kontrol ediyordum. En azından eşyam yanımda, güvendeydi.

Tracy'yle New Orleans'tan beri hemen hemen hiç konuşmamıştık, ama nedenini anlayamıyordum. Acaba bana anlattıklarından utanıyor mu, acılarla dolu geçmişini geride bıraktığımız şu sıralarda, söylediklerinden pişman mı diye düşünüyordum. Belki de daha fazla tepki beklemişti benden; anlayış ya da teselli beklemişti, nasıl göstereceğimi bilmediğim şeylerdi bunlar. Belki de, ne derse desin, benim gibi o da bugünü geçmişin yumağından çekip almayı hâlâ beceremiyordu.

Neyse ne, diyordum kendi kendime, Tracy'yle ilişkimizi canlandırmaya hevesli değildim. Ama düşündüğüm anda bile aslında buna hiç de inanmadığımı anladım. Artık küçük fanusumun dünyasında kalamazdım ve tuhaf ama, kalmak da istemiyordum.

Yine de dünyanın ortasında, bizi koruyacak duvarlar olmadan onunla birlikte olmak gerçeküstü bir şeydi. Oysa işte o buradaydı, ben buradaydım, ikimiz Oregon'daydık. Herhangi bir nedenle dünyanın bu kısmına geri döneceğimiz asla aklımıza gelmezdi.

Düşüncelerimi dağıtmak için cep telefonumu çıkarıp mesajlara baktım. Doktor Simmons yine aramıştı, en iyisinin onu kalabalık bir yerden aramak olduğunu düşündüm.

Hemen cevap verdi. "Sarah. Neredesin?"

"Tatile çıktım Doktor Simmons."

"Sarah, Jim'le konuştum. Neredesin? Her şey yolunda mı?"

"İyiyim. Dinleyin, bana muazzam yardımınız dokundu. Gerçekten. Ama bazı şeyleri kendim halletmeliyim. Sonra hepsini sizinle tartışırız. Uzun uzun. İnce ince."

"Anlıyorum. Sadece her şeyin senin elinde olmadığını söylemek istedim. Bütün yük senin omuzlarında değil. Bunu aklından çıkarma."

Durdum. Bavulumun tekerlekleri havaalanının pürüzsüz döşemesinde yavaşça durdu. Doktor Simmons insanın canını sıkmayı her zaman becerirdi.

"Ne demek şimdi bu?" diye sordum.

"Sadece o demek. Kendine çok yükleniyorsun demek. Jack Derber'ı hapiste tutabilmek için başka birçok insan da çabalıyor. Bütün yük senin omuzlarında değil."

Belki de gereğinden daha çabuk cevap verdim: "Tabii ki biliyorum bunu."

"O zaman pekâlâ. Sadece bunları söylemek istemiştim. İyi yolculuklar. Döndüğünde beni ara. İhtiyacın olursa daha önce de ara."

Telefonu kapadım, gözlerimi bir mangal yerinin ışıklı levhasına diktim. Doktor Simmons haklıydı. Bütün yükü omuzlarımda taşımak zorunda değildim, ama mesele bu kadar ba-

sit değildi. Herkesin acısının sorumluluğu bana ait değilse de, hâlâ Jennifer'a karşı bir görevim vardı. Ona başka bir şey de borçluydum.

Düşüncelerim kaçırıldığımız yerin tanıdık görüntülerine kaydı. Keşke o gece Jennifer'ı benimle partiye gitmeye ikna etmeseydim. Sınavına çalışacaktı, ama onu itip kakarak dışarı çıkarmıştım. Tereddütlü yüz ifadesi, sonra razı oluşu hâlâ gözümün önündeydi. Keşke ısrar etmeseydim. İkimiz şu anda nerelerde olurduk?

İşte yine yapıyorum, dedim kendi kendime, düşüncelerimi dağıtmak için başımı salladım.

Tracy çıkışa doğru yürüyordu, gözucuyla bana baktı. "Doktor Simmons mı?"

"Evet."

"Neden hâlâ ona gittiğini anlamıyorum. Esas olarak eyaletin memuru o."

"Yani, Jim'le bir sürü iş yaptığı için mi?"

"Yani, ücretini hâlâ Oregon eyaleti ödemiyor mu? En başta üçümüzü de o görmedi mi? Hadi Sarah. Bizi izliyorlar. Tazminat talep etmek için mahkemeye gitmeyeceğimizden emin olmak için. Ben hemen özel bir psikiyatra gittim. Doktor Simmons'ı sırf Jim'den kurtulmak için yılda bir kere görüyorum. Sadece bir kontrol, diyor buna Jim. Eminim ki bu kesinlikle doğru. Kontrol ettiğine eminim. Sınavı geçme durumu gibi bir şey, eminim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi Sarah. Doktor Simmons'ın Her şeyi FBI'a bildirdiğinden eminim. Onlar da bizi o muazzam veritabanlarından birine yerleştirdiler. Emin ol bir gün seni çağırıp gizli suikastçı olmanı isteyecekler. Beyinlerimize de muhtemelen mikroçip gibi bir şey koymuşlardır. Jack Derber'ın başaramadığını, onlar başarırlar herhalde."

Bu Tracy'nin bir kara mizah girişimi miydi, yoksa gerçek-

ten dünya hiç aklıma gelmemiş korkunçluklarla mı doluydu, bilemedim. Bunu sonra düşünmem lazım diye karar verip beynimin derinliklerindeki bir rafa kaldırdım.

İlk durağımız Sylvia'nın kasabası Keeler'dı. Evine gelip gelmediğini, en azından posta kutusuna gelenleri görmek istiyordum.

Sokakta adım adım ilerleyerek Sylvia'nın evinin önünden geçtik. Posta kutusu tıka basa doluydu. Postacı kutunun kapağını kapamaya çalışmıştı, ama hâlâ yarı açıktı. Arabayı kutunun yanına yanaştırdık, arabadan fırlayıp kimsenin beni görmediğinden emin olmak için etrafa baktım.

En üstten bir kâğıt parçası çektim. Sylvia'nın mektuplarının postanede bekletildiğine dair bir ihbar kâğıdı. Biraz daha karıştırdım, ama reklam postasından başka bir şey yoktu. Jack'ten hiç mektup gelmemişti, öyleyse Sylvia'nın nerede olduğunu biliyor olabilirdi.

Arabaya tekrar binince Tracy'ye neredeyse bağırarak, "Tamam, gidelim!" dedim.

"Peşimizde yine biri mi var?" dedi. Benimle dalga mı geçiyordu, ciddi miydi bilemedim.

"Hayır, ama buradan gitmek istiyorum. Tüylerimi ürpertiyor burası."

Tracy beni kırmayıp hızla oradan uzaklaştı, kasabanın öte ucunda oturan Val ve Ray'i ziyaret etmek üzere yola koyulduk. Onlarla akşam yemeği yiyecektik, öyle ayarlamıştım. Derli toplu bungalovlarının garaj yoluna girdiğimizde, Tracy'ye burada adının Lily olacağını söyledim.

Ray, ön verandadaki sallanan sandalyesinde bizi bekliyordu. Bize elini salladı. Evleri neşeli, aydınlıktı, insanı rahatlatan yumuşacık renklerle döşenmişti. Evde bir yerde yahni pişiyor olmalıydı, ağız sulandırıcı bir koku bize uçaktaki o zavallı hazır öğle yemeğinden beri bir lokma bile yemediğimizi hatırlattı.

Tracy'yi Lily olarak tanıttım, itiraz etmeyişi beni ferahlatmıştı. Ray *piercing*'leri yüzünden canının ne kadar yanmış olduğu hakkında küçük bir espri yaptı, Tracy de hoşgörüyle gülümsedi. Val yanımıza geldiğinde, en azından uslu duruyor diye düşündüm.

"Senden haber almak çok hoşumuza gitti Caroline" diye söze başladı Val. Bedenimin hâlâ reddettiği o ismi duyunca irkildim. Val Tracy'nin elini sıktı. "Ne zamandır Caroline'ın araştırma asistanısınız?"

Kimsenin bakmadığı bir anda Tracy bana gözlerini devirdi ve fısıldarcasına, "Fazla olmadı" dedi.

"Yemeğe kalmanız da beni müthiş memnun etti" diye hemen söze devam etti Val. "Sonra Ray size bir şeyler göstermek istiyor."

Tatlıdan sonra Ray izin istedi, birkaç dakika sonra elinde büyük bir fotoğraf albümüyle döndü. Muzaffer bir edayla albümü önümüze koydu.

Val kıkırdadı. "Ah, bunu birilerine göstermeyi öyle istiyordu ki. Ben katiyen ilgilenmiyorum. Genellikle bunu birileriyle paylaşmasına izin vermiyorum, kesin sapık falan derler sonra. Ama sizin ilgileneceğinizi düşündük."

Tracy albüme uzanıp ilk sayfasını açtı. Albümde fotoğraflar değil, dikkatle korunmuş gazete kesikleri vardı. Her birinin yanında sola eğik çok güzel bir elyazısıyla bir şeyler yazılmış bir kart duruyordu.

Neyin dikkatimizi çektiğini gören Ray, "Notlarım" dedi. "Televizyondaki haberlerden duyduklarımı not aldım, sonra bunlara kendi düşüncelerimi ekledim. Hikâyenin başka unsurları olduğuna daima inanmıştım. Basın bunları ancak bir yere kadar ortaya çıkarmıştı."

Tracy'ye baktım. Donakalmıştı. O zamanlar basının bizi izlediğini biliyordum, ama haberleri okumamıştım; bana gazeteleri okuma, televizyon izleme izni verilmiyordu. Annemle

babam beni evde pamuklara sarmışlardı, basının çılgınlığından korumaya çalışıyorlardı. O günlerden tek hatırladığım, annemin birbiri ardına yaptığı yemekleri ya da komşuların getirdiği dumanı tüten güveçleri midem bulanıncaya kadar yediğimdi.

Geri dönüp bakınca, annemle babamın evinde neredeyse hapis hayatı yaşadığımı hatırlıyorum; kanepede sabırla kıpırdamadan yatıyordum, onlar da bana saatlerce inanamayan gözlerle bakıyor, ne istersem getireceklerini söylüyorlardı. Yeni terlikler, bir fincan zencefilli limonlu çay, çocukluğumda en sevdiğim tatlılardan biri ya da hepsi...

Ama en sevdiğim şeyler artık en sevdiğim şeyler değildi. Başıma gelenler yüzünden damak zevkim değişmişti. Hatta merak etmeye başlamıştım, acaba annem benim gerçekten kendi kızı olup olmadığımdan kuşku duyuyor mu acaba diye, öyle değişmiştim ki. Başımıza gelenleri tek tek bilmek istiyordu, ama ona sadece dikkatle sansür edilmiş bölük pörçük bir şeyler anlattım. Onları da küçük dozlarda veriyor, gerçeği olanca ağırlığıyla hissetmeyeceğini umut ediyordum. Ne kadarını kaldırabileceğini ancak benim ölçebileceğime inanıyordum; bazı gerçeklerle yaşayamazdı, bunu biliyordum ve onu bu gerçeklerden korumam lazımdı.

Döndüğümde bütün dünya sisli, parlak ve gerçekdışıydı. O kadar uzun süredir kendi kafamın içinde yaşamış, her şeyi öyle dışlamıştım ki, bu dünyada olmak bana çok güç geliyordu. Bu nedenle, annemin bütün çabalarına rağmen, aslında hâlâ ayrıydık.

Üzerine köprü kurmayı asla beceremeyeceğim bir uçurumdu bu. Annemi derinden üzen ise, onun beni kollarına almasına artık dayanamıyor olmamdı, oysa onun bütün istediği beni kucaklamaktı. Ama benim bütün devrelerim atmıştı. Oregon'da bir yerdeki ölü bir kız dışında bütün bağlantılarımı yitirmiştim.

Annem elbette Jennifer'a üzülmüştü; ama beni sağ ve yanında bulmanın verdiği mutluluk, öteki yitik kız için duyduğu kederi cüceleştirmişti. Jennifer'ın daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordum; bunu *biliyordum*. Sadece, sadece kendine ait bir kederi hak ediyordu; o zaman bile, bu kederi sadece benim hissedebileceğimi anlamıştım.

Jennifer en sonunda babasıyla konuşmamaya karar verdiğinde lisedeydik; adam kızıyla bağlantı kurmaya bir daha hiç teşebbüs etmemişti. Uğradığı o derin, ebedi kaybı basına açıklarken, tabii ki hikâyenin bu kısmını atlamıştı. Beni ziyarete geldiğinde onu sakınarak izledim; gözlerinden, bütün istediğinin dikkatlerin kendi üzerinde toplanması olduğunu okudum. Döktüğü gözyaşlarının hiçbir önemi yoktu.

Eh, işte buradaydım, Keeler'daki bu rahat mutfakta, havada yemek sonrası kahvesinin kokusu, başka bir ömrün gazete kesiklerine bakıyordum. Tek tek baktım hepsine, oradan buradan birkaç paragraf okudum, hikâye günbegün gelişirken atmosferin de değiştiğini fark ettim. Kelimelerde tanıdık mesleki heyecan havasını keşfettim; gazeteciler her gün biraz daha aydınlığa kavuşan hikâyedeki heyecan unsurunu fark etmişlerdi.

Sonra, yazıların çoğunu kaleme alanın aynı kişi olduğunu fark ettim: Scott Weber. David Stiller'ın söz ettiği gazeteci, Adele'in ardından hâlâ hayaller kuran adam olmalıydı bu. Tracy'ye acaba onunla görüşmeli miyiz diye sordum, yazılardan gözlerini kaldırmadan, "Kesinlikle" diye cevap verdi. Gözleri nemliydi. Bu, onun için bile zordu. Onun için bile.

Tracy sayfalardan gözünü ayırmadan, "Ray" dedi, "bu vakayla niçin bu kadar ilgilendin?"

Ray'in yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. "Yok, sadece bu vakayla ilgilenmiyorum, yine de en dramatik hikâyelerden biriydi. Sylvia buraya taşınınca da bende bir tür saplantı haline geldi."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Eh peki kızlar, gelin benimle." Evin arka tarafındaki bir kapıya giden koridorda onu izledik. Ben geride kaldım, birden kendimi kapana kısılmış, başkalarının bedenlerine fazla yakınlaşmış hissettim. Dar koridorlardan, buradaki gibi neşeli evlerin koridorlarından bile hoşlanmıyordum.

Ray'in küçük çalışma odasına girdiğimizde birkaç adım gerideydim, köşeyi döndüğümüzde soluğumu tuttum. Duvarlar gazete sayfalarıyla kaplıydı, manşetlerle, en vahşi cinayetlerin fotoğraflarıyla... Ünlü cinayetlerle ilgili tarihsel belgelerin çerçeveli kopyaları masanın üstünde duvara yaslıydı. Bu ayrıntılı ve acayip dehşet galerisini yaratmak için çok uğraştığı, insanların başka insanlara acı verme yollarının bir arşivini oluşturmak üzere geçmişi iyice eşelediği açıktı.

Duvarlardan biri boyunca uzanan raf, bize gösterdiğinin neredeyse aynısı olan fotoğraf albümleriyle doluydu; her birinin üzerindeki etikette başka bir isim vardı. Kurbanların isimleri miydi bunlar, yoksa katillerin mi bilmiyor olsam da, herkesin hatırladığı genellikle katillerin isimleridir diye acı acı düşündüm.

Ray'e tekrar baktım, gururla gülümsediğini gördüm. Saplantısından hiç utanmıyordu. Niye utansındı ki? Ray için bunlar sadece birer hikâyeydi. Kurbanların gerçek insanlar olduğunu hiç düşünmüş müydü? Bu albümlerin içerdiği trajediyi, dehşeti anlıyor muydu? İnsanların yaşamları yerle bir olmuştu ve bu da onun hobisiydi. Pul biriktirmek gibi bir şey.

Yüzüne bakmasam da Tracy'nin de tiksindiğini hissettim. İkimiz de konuşamaz duruma gelmiştik. Kafamdan atmaya gayret ettiğim şeyleri birinin nasıl olup da çekici bulduğunu kavramaktan uzaktım. Ray şaşkın yüzlerimize baktı ve açıklamaya çalıştı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Aklınızdan bunun, şey, biraz garip olduğu geçiyor. Lütfen beni yanlış anlamayın.

Uzun süre bende bir tuhaflık olup olmadığını düşündüm. Ama ben... ben... ben sadece anlamaya çabalıyorum. İnsanların niye böyle şeyler yaptığını, bunların nasıl olduğunu anlamak istiyorum.

İnsanlar çoğu zaman tutkularına kapılıyorlar, asla yapamayacaklarını düşündükleri şeyleri yapıyorlar ve bütün yaşamları bir anda değişiyor. Bazıları deli –akıl hastası–, suç onların değil. Ama arada bir, gerçekten arada sırada, işe şeytan karışıyor. Hakiki şeytan. Jack Derber gibi."

"Onun akıl hastası olduğuna inanmıyor musun Ray?" Tracy canlanmıştı. Aniden ilgisi uyanmış gibiydi. İlk kez onun da hâlâ cevap aradığı aklıma geldi. Her şeyi doğru düzgün düşünüp taşındığını, hepsini geride bıraktığını sanmıştım. Her şeyi biliyordu sanki; oysa belki de hâlâ sorular vardı kafasında, kuşkular vardı. Tıpkı benim gibi.

"Hayır, hasta olduğunu düşünmüyorum. O... o öyle hesaplıydı ki. Yaptığı her şey dikkatli bir planlama, kontrollü davranışlar gerektiriyordu. Sylvia'ya sordum onu."

Duraladı. Sözünü sürdürmeyecekti belli ki. Uzaklara baktı.

"Lütfen devam et" dedim. "Bizim... anlamamıza yardım edecek."

"Şey, Sylvia onun hakkında bir kere konuştu, ben sorunca. Sonra bana yalvardı –yalvardı diyorum bakın–, onun hakkında konuştuğunu kimseye söylemeyeyim diye. O zavallı kıza ihanet edemem. Sözlerinin bir kitapta yer aldığını görmemeli." Burnunun direğini tuttu, gözlerini kısıp kapattı, muhtemelen gözyaşlarını tutuyordu.

"Söz veriyorum... söz. Kitaba yazmam. Ama onu bulmamıza yardımı dokunur."

Tracy söze karıştı hemen: "Evet Ray. Belki de, sen farkında olmasan da, onun hakkında bir faydası olacak bir şey biliyorsundur."

"Gerçekten mi? Ta ne zaman söylediği bir şey yararlı olur mu sizce? Nerede olduğunu da merak ediyorum doğrusu."

"Lütfen Ray. Biz de Sylvia'ya yardım etmek istiyoruz."

Ray düşünceli düşünceli pencereden dışarı baktı ve köşedeki yumuşak koltuğa oturdu. Biz de başka bir kayıp kız hakkındaki yakın tarihli gazete kesiği yığınını bir kenara iterek, karşı duvara yaslanmış küçük kanepeye oturduk.

"Sylvia bana Jack'in bir dâhi olduğunu söyledi. Bu nedenle evlenmiş onunla. Çünkü, Sylvia'nın sözleriyle, Jack'in dünyanın nasıl özel, ender rastlanır bir şey olabileceğine dair bir vizyonu varmış. Pek az kişinin, sadece gerçek deneyim olasılıklarına kendilerini açanların anlayabileceği bir şey. Ama beni etkileyen, söyledikleri değildi... Bu konuda hem coşkulu, hem de korku dolu olmasıydı. Daha önce kimsede böyle bir yüz ifadesi görmemiştim. Yüzü sanki... aydınlanmıştı."

Tracy'ye baktım, kafasındakileri okumaya çalıştım. Yoğun düşünceler içindeydi, görebiliyordum. Acaba o da benim gibi, bu sözlerin hiç de tamamen ıslah olmuş birine ait olamayacağını mı düşünüyordu. Sadece hapisten çıkmak, sessiz, sıradan bir sokakta, sessiz, sıradan bir ömür sürmek isteyen birine. Bu adamın misyonu varmış gibiydi. Korkunç bir misyon.

O akşam Tracy arabamızı otele doğru sürerken radyoyu, duygularının o sığınağını kapadı ve bir an sessizce oturduk.

Sonunda sordu: "Eh, ne diyorsun Bayan Mantıklı?"

"Hangisi hakkında? Hazmetmemiz gereken öyle çok şey var ki."

"Sanırım o büyük soruyu soruyorum. Jack akıl hastası mı? Yoksa şeytan mı?"

"Akıl hastalığı ne olabilir?"

"Eh, Akıl Hastalıkları Tanımsal ve İstatiksel Elkitabı'na göre adam en basitinden 'narsistik kişilik bozukluğundan mustarip bir sosyopat.' Ama ahlaki sorumluluk açısından bu

ne demek, işte onu bilmiyorum. Hasta mı? Korkulacak değil de acınacak biri mi? Bak bu önemli. Arada hayati bir fark var. Dedikleri gibi, biliyorsun, 'hayata kaldığın yerden devam etmek' açısından."

"Hayata kaldığın yerden devam etmek mi?" Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tracy'ye bütün bu yolculuğun ana amacının işte bunu öğrenmek olduğunu açıklamaya da hazır değildim.

"Evet, hayata kaldığın yerden devam etmek. O duyguları bir daha hissetmemek. Bize orada yaptıkları her neyse onlarla kelepçelenmiş olmamak. Normal bir hayat sürmek. Bu tür bir hayata devam etmek."

Durdu, gözlerini tekrar yola çevirmeden önce bana şöyle bir baktı. Birkaç dakika sessizce oturduk.

Sonra yeniden, bu kez duraksayarak söze başladı: "Hissetmiyor musun? Sanki... bunu anlamak... bizim görevimiz. Bunu etraflıca ele almalıyız. Almazsak, o orada olur, biliyorsun. Hâlâ içimizde. Hâlâ bizi kontrol ediyor olur."

Konuşmamız hayatıma çomak sokuyordu Doktor Simmons'la beraberken olduğu gibi, içime kapandığımı hissettim. Bunu deşmek istemiyordum.

"Sanırım bu konuda fazla bir beklentim yok. Ayrıca Jack hakkında düşündüklerimin bu denklemde ne önemi olduğunu anlamıyorum."

Tracy başını salladı. "Henüz kapıdan bile çıkmamışsın."

Gaz pedalını kökledi, araba ıssız yolda hızlanırken radyoyu tekrar açtı ve sert, hızlı, gürültülü bir şey bulana kadar istasyonları karıştırdı. Yolun geri kalan kısmını böyle geçirdik; aramızdaki sessizlik, hoparlörlerden haykıran *punk rock* müzikten çok daha sağır ediciydi.

25

Ertesi gün Scott Weber'i aramak üzere *Portland Sun* gazetesinin ofislerinde boy göstermeye karar verdim. Tracy'yi Adele ile görüştürmüştüm, o gün geç saatlerde buluşacaklardı. Aynı dili konuşacaklarını ya da en azından birbirlerinin akademik jargonunu anlayabileceklerini ve Tracy'nin benim öğrenemediklerimi öğreneceğini umut ediyordum.

Gazeteye vardığımda, yirmili yaşlarının başında neşeli bir delikanlı beni güvenlik noktasında durdurdu.

Gözleri parlayarak, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ama sesinde öyle bir şey vardı ki biri izin vermezse o kapıdan giremeyeceğimi belli ediyordu.

"Scott Weber'le görüşmek istiyordum."

"Randevunuz var mı?"

"Pek sayılmaz. Ama ona ilginç gelebilecek bir bilgi var elimde" dedim; birden ilham gelmişti.

"Sahi mi! Hımmmm... şey, ne yazık ki burada değil kendisi." Sonra gözünü kırptı. "Ama şöyle diyeyim, binadan üç saniye önce çıktı." Galiba yeterli derecede masum görünmüştüm gözüne.

Binadan dışarı fırladım ve işte kum sarısı saçlı, yanaklarından kan damlayan bir adam otoparkı boydan boya geçiyordu. Yaşı tutuyordu ve üstünün başının biraz perişan oluşu, bütün gece sabaha kadar haber yetiştirdiğini gösteriyordu.

Arkasından gittim. "Affedersiniz. Bay Weber?"

Adını duyunca döndü. Otoparkın ortasında buluştuk. "Evet, benim. Nasıl yardım edebilirim?"

"Merhaba, adım Caroline Morrow." İşte yine o ad. Ama bu sefer suratımı buruşturmadan söyleyebilmiştim. Bu işi becermeye başlıyordum. Adam bana beklentiyle baktı. "Oregon Üniversitesi sosyoloji bölümündenim. Jack Derber hakkında tez yazıyorum. Sizin iyi bir kaynak olabileceğinizi..."

Scott yürüyüp gitmeye başladı, elini benden uzak dur dermişçesine kaldırmıştı. "Özür dilerim. Bu konuda size yardım edemeyeceğim."

Kozumu ortaya sürdüm. Dikkatini bana vermesini sağlayabilecek küçük beyaz bir yalan.

"Danışmanlarımdan biri, Adele Hinton gönderdi beni. Sizi tanıdığını söyledi." Scott birden durdu, ama dönmedi. Adele'in adının ne kadar işime yarayacağını bilmiyordum, şu anda dolap çevirmenin bir hata olup olmadığını da. Bana dönmesini bekledim, içimden sayıyordum, bir, iki, üç...

Yedide döndü.

"Adele Hinton mı?" Şaşırmış gibiydi. "Sizi Adele Hinton mı gönderdi?"

"Evet, onu hatırlıyor musunuz? Derber'ın asistanıydı. Gazetede onun hayat hikâyesini yazmıştınız."

Kıpırdamadan duruyordu, kafası karışmıştı sanki. "Evet, evet, elbette hatırlıyorum onu. Adele." Saatine baktı. "Biraz yürüyelim mi?"

Yolun tam karşısındaki bir parkı işaret etti ve cep telefonunu çıkardı. Parmağını yukarı kaldırarak beklememi işaret ederken birkaç adım öteye gitti ve bir yeri aradı. Başka bir toplantının saatini değiştirdiğini fark ettim. Adele beklediğimden daha çekici gelmişti ona. Kötü vurulmuştu anlaşılan.

Bakımlı bir patika boyunca yürüyerek altı yedi piknik masası kurulmuş bir alana geldik. Scott masalardan birine, tam karşıma oturdu. Sinirli gibiydi.

"Evet, Adele. İyi mi? Uzun zamandır haber alamadım ondan."

"A, çok iyi. Çok çok iyi. Artık kadrolu olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, bunu duydum." Bildiğini itiraf edince yanakları kızardı. Demek kadını izliyordu. "Sanırım fikrini değiştirdi, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Jack Derber konusunda yani. Önceleri vaka nedeniyle dikkatlerin üzerinde toplanmasından hoşlanıyordu. Ama sonra konu gitgide yasak alan haline geldi. Ama bu uzun zaman önceydi. Köprülerin altından çok su aktı sanırım."

İş ilginçleşiyordu.

"Önceleri mi? Yani o zamanlar bir ilişkiniz vardı."

Yeniden kızardı, huzursuzlanmış gibiydi. "Anlatmadı mı size?"

"Hayır, anlatmadı." Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Evet, biz, hımmm, bir ara çıktık. Yazdığım o yazıdan sonra. Topu topu birkaç ay, ama, şey, olağanüstü bir kadındır Adele."

Evet, olağanüstüdür, diye düşündüm. Adele'in bu ilişkide bir art niyeti olup olmadığını merak ediyordum. Her dakika daha büyüleyici oluyordu bu kadın.

"Hem tuhaf hem de heyecanlı olmalı. Siz haberi yazıyorsunuz, o da hikâyenin çok önemli bir parçası."

Başını salladı. "Ne diyebilirim ki! Gazetede benim alanımdı o hikâye. Ama Derber mahkûm olunca, geçmişine dair yazılar yazmaktan öte bir şey yapamadık. Bilirsiniz, haberi canlı tutmak için yan malzeme bulmak. Lise öğretmenleriyle görüşmek, evini yapan mimarın hikâyesini yazmak, konferans notlarına bakmak, bunun gibi şeyler. Canlı tutmak için. Suçlunun portresi türünden hikâyeler."

"Notlarına mı?"

"Evet, yaptığı akademik araştırmalar üzerinde çalışmıştım son olarak." Durdu, rahatsız görünüyordu.

"Bunu hatırlamıyorum. Hiç basıldı mı?" Israrlıydım, bir şeyler gizlediğini hissetmiştim.

"H... hayır. Çok da önemli bir yazı olmamıştı. Birinci sayfaya çıkacak bir şey falan değildi."

"Ama Adele'i rahatsız etti, öyle mi?"

Omuz silkti.

"Anlıyorum." Demek Adele, Jack'in araştırmalarının bir bağlantısı olduğunu düşünmüştü. İnsanları o araştırmalardan uzak tutmak isteyeceği kadar bağlantılıydı bir şeylerle.

Devam etti: "Her neyse, ilişkimizin yürümemesi kötü oldu. Çok meşguldü Adele, özellikle de şu katıldığı grupla." Konuyu değiştirmeye çalıştığı belliydi.

"Ne grubu?" İyice ilgimi çekmişti bu iş. Grup mu, diye düşündüm kendi kendime, yoksa gizli bir topluluk mu?

"Gerçekten bilmiyorum. Okulda şu Kurukafa ve Kemikler türünden bir şey. Esrarengiz, ama zaten Adele de öyleydi. Belki de grubun çekiciliği buradan geliyordu. Bir tür meydan okuma." Kendini açığa vurduğu bu anın içinde kaybolmuş gibiydi; gözleri arkamda bir yerlere, uzaklara dikilmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sesimi yükselterek sordum, dikkatini yeniden bana vermesini sağlamalıydım.

Derhal döndü, bana baktı. Devam edip etmeme konusunda karar vermeye çalışıyordu, belki de içini bana dökmenin Adele'in kalbine giden en hızlı yol olmadığını anlamıştı.

Sonunda omuz silkip devam etti: "Yani, Adele'e ailesi, geçmişi hakkında sorular sorardım, hatta nerede doğup büyüdüğü, nerede okula gittiği gibi basit sorular, ama o daima yan çizerdi."

Oturduğu yerde kıpırdadı, yüzü ancak al yanaklılarda görülen türde bir kırmızıya döndü. Adele Hinton hakkında tam olarak neler hatırladığını merak ediyordum, çünkü hatırla-

nacak çok şey olduğundan emindim.

"O grupta başka kimler olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Bilmiyorum. Bütün bildiğim, garip saatlerde toplandıklarıydı... gece hangi saatte olursa olsun, bazen de alelacele. Çok ciddiye alıyordu grubu. Kulüpte toplantı varsa, ne yapsam gitmesini önleyemiyordum. Öncelik hep o toplantılardaydı."

Adama teşekkür edip, ayrılmak üzere kalktım. Yine kafası karışmış gibiydi.

"Ama durun, sadece Adele hakkında konuştuk. Jack Derber hakkında da konuşmak istemiyor musunuz? Yazacağınız makale için?"

Ondan alacağımı almıştım artık.

"Haberleşelim. Şimdi dersime geç kaldım, ama gerçekten teşekkür ederim" dedim acemice, sonra elimi sallayarak bir iki adım geri gittim.

"Eh, pekâlâ. Şey, Adele'e benden selam söyleyin. Ve, eğer üçümüzün bir araya gelmesini isterse... şu araştırmanızı falan konuşurduk. Eski birtakım notlarımı arayıp bulabilirim herhalde..."

Otomobilime doğru aceleyle yürürken, "Evet, mutlaka söylerim" diye seslendim.

Artık bir şeyden emindim. Adele bulmacanın önemli bir parçasıydı. Tam göbeğindeydi. Dile getirdiklerinden çok daha fazlasını biliyordu.

26

Jennifer son kez üst kata çıktığında neredeyse bin gündür mahzendeydim.

Jennifer'ın mahzende kaldığı her gün, o sandığa gözlerimi dikerek, arkadaşımın ne halde olduğunu hayal etmeye çalışarak saatler geçirirdim. Sonuna kadar mutlak bir sessizlik içinde kaldı, ağzı her zaman bantlı olmadığı, hatta Jack'in ortalarda olmadığı zamanlarda bile. Jack'in mutlak, tam kontrolü altındaydı, tam bir dehşet içindeydi.

Önceleri sesini duyabilir miyim diye dinlerdim; o ilk günlerdeki gibi benimle gizli gizli konuşmaya çalışır mı diye. Bir şekilde o kontrolden kurtulacak, hiç olmazsa akıl sağlığı açısından mutlaka yeniden çaba gösterecek diye düşünürdüm.

O sandığın tahtalarını tuzağa düşmüş bir hayvan gibi tırmaladığını duyduğumda, bir kalıp var mı, uzaktan da olsa şifreye benzer bir şey yakalayabilir miyim diye dinlerdim. Sandıktan arada sırada işitilen rasgele seslerden niye bir anlam çıkaramıyorum diye deliye dönerdim.

Uzun süre dinledim durdum. Eğer herkes sessizse, bazen Jennifer'ın yemeğini yemesini, Jack o gün ona ne yemek artığı bırakmışsa hepsini yavaş yavaş, tadını çıkararak çiğnemesini işitirdim. Geceleri uyurken aniden öbür yanına döndüğünde uyanırdım. Bir keresinde iç çektiğini duyduğumu sandım, bir saat taş gibi sessiz durdum, tekrar iç çekmesini bekledim.

Ama bir daha çekmedi içini.

Bir bakıma, böylesi bir yalnızlığa hepimizden daha hazırlıklıydı. Her zaman dalgın, anlaşılması zor, içine kapanıktı. Her zaman düşüncelere, hayallere dalar, bir şeye odaklanamazdı. Lisede derse hiç dikkatini veremezdi, gözleri pencereden görünen bulutlara kayar, aklı oralarda, o bulutlarla gezinir, Tanrı bilir neler düşünürdü. Ama birlikte her şeyi hallettiğimiz gibi derslerden geçmeyi de başarmıştık. Her günün sonunda benim tuttuğum notları o inanılmaz düzgün elyazısıyla defterine geçirirdi, çalışmak için o defteri kullanırdık.

O günleri özlüyordum; o günlerde aramıza soğuk bir mahzende üç metrelik mesafe, tahta bir sandık ve Jack'in onu kontrol etmek için kullandığı akıl sır ermez güç neyse o girmemişti. Düşünüyordum, Jennifer'ın zihninde onu yaşatacak kadar iyi anılar var mıydı, ya da benim gibi, onun da zihni yaşamakta olduğumuz dehşetle mi doluydu, yalnızca karabasanlar mı üretiyordu. Acaba yıllarca önce o araba kazasında annesiyle birlikte ölmüş olmayı mı diliyordu? Ben sık sık ölmüş olmayı düşündüğümü biliyorum.

Aynı gün olmalı, en azından belleğimde öyle kalmış. Tracy üst katta Jack'le tam bir gece geçirdikten sonra sabahın ilk saatlerinde aşağı indirilmişti. Jack onun neredeyse cansız vücudunu yarı taşır, yarı sürüklerken bilinçsiz gibiydi. Kızı duvarın dibine fırlatıp attı. Tracy yüzünü buruşturdu, gözlerini bir an, benim onları devirdiğini görebilmeme yetecek kadar kısa bir an, açtı.

En azından ölmemişti.

Jack eğilip onu zincirledi, kilidi iki kez kontrol etti, sonra bana ve Christine'e döndü.

Christine'in de benim yaptığımı yaptığını biliyorum. Gözlerimizi ondan kaçırmamaya, bedenlerimiz istese de korkudan büzülmemeye çalıştık. Bundan nefret ederdi Jack. Ama aynı anda ikimiz de sıska bedenlerimizi mümkün olduğunca

küçültmeyi başardık; sıra bize gelmemiş olsun diye dua ediyorduk. Tepemizde durdu, hafifçe güldü; bizi, ona özel hayvanat bahçesini süzdü.

Mahzene tam bir sessizlik çöktü. Yüreklerimiz korkuyla küt küt çarparak onu izledik. Bütün gücümle benden uzaklaşmasını diliyordum. *Ben olmayayım, ben olmayayım, ben olmayayım. Lütfen.*

Sonunda ağır ağır döndü, ayaklarını vurarak merdivenleri çıktı, üst basamağa vardığında ıslık çalıyordu.

Bu kez sadece oyun oynuyordu bizimle.

O merdivenden çıkarken ben de zihnimden basamakları saydım; tahtanın gıcırtıları renksiz mahzende yankılanıyordu. Christine ferahlayarak inledi. Tuttuğum soluğumu usulca bıraktım. Yukarıda, mutfakta rahat rahat dolaştığını duyuyorduk, anlaşılan her zamanki işlerini yapıyordu. Sanki şiddetli bir yağmurdan sonra su basmış mı diye bodrumu kontrol etmeye gelmişti.

Tracy o günün çoğunu uyuyarak geçirdi. Dertop olmuştu, ceset gibi görünüyordu. Göğsünün inip kalktığını görmek için dikkatle gözledim onu.

Akşamüstü –penceredeki çizgi gibi aralıktan sızan o değerli ışığın azalmasından anlardık akşam olduğunu– sıçrayarak uyandı. Bana hiç bakmadan sürünerek banyoya girdi; zinciri ancak yetişiyordu banyoya. Öğüre öğüre tuvalete kustuğunu duydum.

Uzun zaman orada kaldı. Dikkatle dinlemeye çalıştım, sanırım hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Kendi kendime, bilmiş bilmiş başımı salladım. Tracy ağladığını görmemize asla izin vermezdi. Orada gözyaşlarının dinmesini beklemişti herhalde.

Gelmesini bekledim, zamanın bunca ağır geçmesi bana işkence gibi geliyordu. Ne yapacağını görmek için bekledim.

Geri dönüp baktığımda, o zaman Tracy'ye karşı hiçbir şey

hissetmemiş olmaktan utanıyorum. Acımamıştım ona. Onun için kaygılanmamıştım. Bu duygular sökülüp alınmıştı benden. O noktada beynime kaydolan iki şey vardı: bana fiziki acı veren şeyler ve günbegün yaşamanın ruhumu ezen sıkıcılığını dağıtan şeyler. O sırada bunlardan başka duygular taşımıyordum.

Tracy nihayet sürünerek şiltesine ulaştı, üzerine uzandı ve yüzünü duvara döndü. Bana herhangi bir şey söyleyeceğini düşünmemiştim; birkaç adım ötedeki varlığımın farkında bile olmayabilirdi.

Christine yine uyumuştu.

"Bana bakmaktan vazgeç" dedi Tracy; ne kadar halsiz olduğu düşünülürse sesi beklediğimden çok daha güçlü çıkmıştı.

Başımı çevirdim. Sonunda bana doğru döndü. Kendi şiltemde, duvara yaslanmış, gözlerimi öteki yöne çevirmiş oturuyordum. Ondan korkuyor olsam da, birkaç dakika sonra ne yaptığını görmek için bir göz atmaktan kendimi alamadım. Merak ediyordum.

Baktığımı gördü tabii ve kuduz köpek gibi vahşice dişlerini gösterdi. İçgüdüsel olarak geri çekildim, zincirim şangırdadı.

Christine kımıldadı, tek gözünü bir saniye açtı, sonra yine uyudu.

Christine'in her şeye rağmen böyle uyuyabilme yeteneğine hayrandım. Bir bakıma, insanoğlunun uyum gücünün mükemmel bir örneğiydi. Olan biteni zihninden uzaklaştırabiliyordu, biz yapamıyorduk bunu. Belki de onu kurtaran buydu. Belki her şeyin anahtarı buydu. Uyku.

Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, her gün en fazla on saat uyuyabiliyordum. O da gün iyi geçmişse. Bedenimin neredeyse tam bir hareketsizlik içinde oluşu uykusuzluk nöbetlerine yol açıyordu. Saatler geçip gitsin diye ya tam anlamıy-

la hayallere gömülüyordum ya da diğer kızları konuşturmaya çalışıyordum. Her ikisi de acılıydı.

Ama konuşmanın kesinlikle iyi geldiği zamanlar da oluyordu. Bir başka deyişle iyi geçindiğimiz zamanlar. Christine'in bile kendine özgü o karanlık yerden çıktığı, normal insanlar gibi konuştuğumuz zamanlar. Diğerlerinin de benim gibi sıkıntıdan öldüğünü, kendi cehennemlerimizle mücadele etmekten yorgun düştüğümüzü varsaydığım zamanlar, zihnimizi bir parçacık olsun işler durumda tutmak için kendi sorunlarımızı bir kenara koyabildiğimiz zamanlar.

Birbirimize hikâyeler anlatırdık, eski günlerimize dair hem gerçek hem de allanıp pullanmış hikâyeler; zamanın ilerlemesini sağlamak için herhangi bir şey. Ama zaman neye doğru ilerliyordu, işte onu bilmiyorduk.

İşte tehlike oradaydı. Bekliyorduk. Daima bekliyorduk. Sanki bir şeyler olmasını istiyorduk. Çoğu zaman bir şeyler olmasını diliyorduk, çünkü sıkıntı insanı deli ediyordu. Ama yeni bir şey olduğunda, acıtıyordu, o zaman da bütün dileklerimizden vazgeçiyorduk.

Ama o gün Tracy'nin konuşmak istemediği açıktı. Solgundu ve mahzenin soğuğuna rağmen terliyordu. Gözlerini yine kapattı. Genellikle öyle fazla uyumazdı. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Soluk alışı düzenli hale gelene kadar bekledim, sonra iyice daldığına ikna olunca sürünerek ona doğru ilerledim. Zincirlerim kimseyi uyandırmadan oraya gitmek tam on beş dakikamı almış olmalı. Demir zincirin mümkün olduğunca büyük bölümünü kucağımda taşıdım; birkaç halkayı her seferinde önüme, soğuk betona koyuyordum ki sürüklediğim zaman beni ele verecek sürtme sesi çıkmasın. Nihayet Tracy'nin uyuduğu yere vardığımda, bir hayat emaresi görebileyim diye vücudunda baştan aşağı göz gezdirdim.

Sonra gördüm onları.

Orada, kolunda, belli belirsiz ama benzersiz izleri gördüm. Solgun derisinde dümdüz bir çizgi oluşturan yedi küçük nokta. İğnenin girdiği yeri görebiliyordum, hatta o günkü taze izi etrafındaki hafif kızarıklık sayesinde fark edebilmiştim.

Ona eroin veriyordu. Merhamet gösterdiğinden değil. Acılarından kurtulsun diye değil. Hayır, cezalandırıyordu Tracy'yi. Onu bağımlı hale getiriyordu ki kontrolü altında daha iyi tutabilsin.

Bu özel işkence biçimini tesadüfen seçmiş olamazdı. Deliliğinin her zaman bir yöntemi vardı. Bir biçimde, eroinin onun için ne anlama geldiğini keşfetmiş olmalıydı, hayatındaki önemini. Bu özel zehrin verdiği zevk ve rahatlama duygusunun Tracy'ye her şeyden daha acı geldiğini biliyor olmalıydı.

Ama nasıl? Tracy onu anılarından ve zihninden uzak tutmaya kesinlikle kararlıydı. Jack onu çok zorlamış olmalıydı. Bir zayıflık anında ona annesinden, kulüpteki o geceden söz etmiş olabilir miydi?

İğne izlerini gördükten sonra, gürültü etmeden olabildiğince çabucak yerime döndüm ve Tracy'nin uyanmasını bekledim.

Saatler sonra kalkıp, yine ağır ağır banyoya gitti. Biraz daha kustuğunu işittim, sonra ağır aksak şiltesine sürüklenişini seyrettim. Kendini biraz daha iyi hissediyor gibiydi. En azından bana kızgın kızgın bakıp onu rahat bırakmamı söyleyerek, küfredecek kadar iyi. Tek kelime etmedim, bekleyip ne yapacağını görmenin daha tehlikesiz olduğunu biliyordum.

Oturup sandığa dik dik baktı; kendi ıstırabıyla sarmalanmıştı. Acaba kendi kendine daha kötüsünün de başına gelebileceğini mi söylüyor diye merak ettim.

Tam on dakika ona bakmamayı başardım, ama sonra dayanamadım. Koluna tekrar bir göz atmalıydım. İşte o an bak-

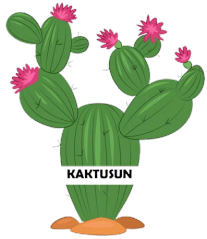
tığımı gördü ve gözlerimiz karşılaştı. Hemen kolunu öte yana çekti, elleriyle izleri kapattı.

Aylardan beri ilk kez gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedip şaşırdım. O an, bu mahzene girdiğimden beri her an olduğu gibi, durumumuzun dayanılmazlığına yenik düşmüş olsam da, gözyaşlarımı silerken bir yüreğimde bir rahatlama hissettim.

Çünkü Tracy'ye ağlıyordum.

Bu gözyaşları, duygularımın burada ördüğüm kalın ve sert kabuğu hâlâ delebildiğinin kanıtıydı. Duygularımı sonsuza kadar yitirdiğimi düşünmüştüm. Ama bir hayvana dönüşmemiştim galiba. Orada, derinlerde bir yerde hâlâ insandım.

27

Scott Weber'le konuştuğumun ertesi günü, sabah Tracy ile otel restoranında buluştuk. Harika bir haziran günüydü; omlet yiyip, öğrendiklerimizi birbirimize anlatırken niçin burada olduğumuzu unutmak neredeyse mümkün gibiydi.

"Evvet. Adele Hinton meselesi hakkında" diye başladı Tracy, "analizimi takdime hazırım. Dinlemek istiyor musun?"

Başımı salladım.

"Klasik hırslı akademisyen. Lisede sınıfının en iyisi, entelektüel dünyaya fırtına gibi dalacağını zannediyor. Dâhilerin dâhisi olduğunu düşünüyor. Ama gel gör ki Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki boktan bir devlet okuluna saplanmış kalmış."

"Çok da kötü bir okul değil galiba."

Tracy başını salladı. "Onun kelimelerini kullanıyorum. Her neyse, bir yıl sonraki bir konferans için çok büyük bir proje hazırladığını ağzından kaçırdı. Çok ketum davranıyor, ama akademik âlemde bu normal. Her neyse o projenin, çok daha iyi bir mevkiye gelmenin bileti olduğunu düşünüyor açıkça. Biliyor musun, kendine çok güveniyormuş gibi görünüyor, ama sanırım alttan alta burada kaldığı sürece kendini başarısız hissediyor."

Ağzımdaki yumurtayı yutarken, "Mmmmm... işte bu mantıklı" diye mırıldandım. "Peki şu sado-mazo olayına ne diyorsun?"

"Kim bilir? Belki, sana da söylediği gibi gerçekten Jack'i

anlamak istiyor. Ama her nedense kadının sapkınlık tarzı, akademik çevrede dikkat çekebilmek için aşırılıklara yönelmekmiş gibi geliyor bana." Tracy tam sözüne devam edecekken telefonum çaldı. Parmağımla bekle işareti yaptım ve cevap verdim.

"Alo?" Jim'in numarasıydı, ama ben telefonu açınca hemen konuşmaya başlamadı.

"Jim, orada mısın?" Tracy bana baktı, meraklanmıştı, ama ekmeğine tereyağı sürmeye devam etti.

"Buradayım. Dinle, sana bir haberim var."

"Araştırma ödevini bitirdin mi?" Elimde olmadan hafifçe gülümsedim.

"Sarah. Aslında söylemesi güç, ama sanki... sanki gerçekten de bir bağlantı var. Üniversitenin dosyalarına ve Jack'in kişisel mali durumuna, harcamalarına falan baktık. Hem siz tutsakken, hem de daha öncesinde, uzun bir zaman diliminde Jack'in nerede olduğuna dair oldukça güvenilir bilgilerimiz olduğunu sanıyorum. Bir çakışma durumu var gerçekten. Bilimsel konferans için gittiği her şehirde bir genç kadın kaybolmuş. Elimde listesi var."

"Kaç isim var?"

Ses çıkmadı. Sesimi yumuşatarak bir daha denedim.

"Kaç isim olduğunu bilmek istiyorum."

Tracy, bıçağı havada, bana bakıyordu. Gerilimi gözlerine yansımıştı.

"Jim, bilmeyi hak ediyoruz biz. Bilmemiz gerekiyor."

İçini çekti. "Elli sekiz. Dördünüz dahil."

Tracy yüzümdeki ifadeyi gördü ve ekmeğine hiddetle tereyağı sürdü. Yağlar akmaya başlayınca ekmeğini önüne bıraktı, yutkundu, sonra gözlerini uzaklara dikti.

Derin bir soluk aldım. "O listeyi istiyorum Jim."

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda Jim'in elini yüzünde gezdirdiğini görür gibi oldum.

"Sarah, veremeyeceğimi biliyorsun."

"Nedenmiş?"

"Teknik olarak bu gizli bilgi. Ama daha önemlisi, o listeyi görmeniz muhtemelen iyi bir fikir değil. Bırak biraz daha araştırayım. Nasıl bir bağlantı kurabileceğimizi görmek istiyorum."

"O listedekilerden herhangi biri bulunmuş mu? Kimliği tespit edilen bir ceset var mı?"

Bir an sustu.

"Üçünüz sadece."

"Vaka dosyaları hâlâ açık mı? Hâlâ soruşturuluyor mu?"

"Sarah, unutma, Birleşik Devletler'de her yıl sekiz yüz bini aşkın insan kayboluyor. Bu tür vakaların çoğu çözülmemiş dosyalar rafına kaldırılıyor. Üstelik bazıları on beş yıllık."

"Tamam. Demek ki bu kızların kimileri sağsa, yaşça benden biraz daha büyük olmalılar. Ben olsam yine de bulunmak isterdim Jim."

"Bulunma şansları..."

"İstatistikleri gayet iyi anlıyorum."

Jim'den ses çıkmadı.

"Sarah, neredesiniz? Oradan başlayalım. Oraya gelirim."

"Bu demektir ki birçok aile hâlâ kızlarını bekliyor Jim. O isimleri görmek istiyorum."

"Neredesiniz?" diye yine sordu.

Tereddüt ettim. "Hâlâ Portland'dayım. Tracy'yle birlikte. Listeyi getir."

Telefonu kapayıp Tracy'ye baktım.

Kahvaltısı önünde, hâlâ uzaklara bakıyordu. "Kaç kız?"

"Elli sekiz. Biz dahil."

Tracy'nin ağzı açık kaldı. "Christine'e söylemem lazım" dedi. Çatalını bıraktı, öne eğildi. "Bu işin çapını anlaması lazım. Bu, Jennifer'ı bulmanın ötesine geçti."

"Jack'in de ötesine geçmiş olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Elli sekiz kız. Jack bunları kendi başına yapmış olabilir mi? Eğer bir tür gizli topluluk varsa, Bataille grubu gibi insan kurban etmeyle ilgili bir topluluk, Tanrı aşkına... bununla ilgili olabilir mi?"

Tracy hâlâ uzaklara bakıyordu. "Depo. Gidip o depoya bakmalıyız. Nasıl bir amaçla kullanıldığını öğrenmeliyiz."

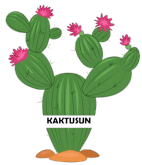
Mideme kramp girdi. Bir umut, sordum: "Jim gelene kadar bekleyelim mi? Belki de insan kurban edilen bir yer orası. O karanlık köhne depoyu bırakalım o araştırsın."

"Sarah, Jim istese bile FBI o eski dosyaları tekrar açmak istemiyor. Üzerlerinde baskı yok. Gazetelerde, televizyonlarda sözü edilmiyor. Bu işe çomak sokmamız gerek; ancak böyle olur. Güven bana, ben öyle yapardım. Onlara devam edecek bir ipucu vermeliyiz, onları işin derinine inmeye, hem de *şimdi* inmeye zorlayacak bir şey."

Yalvaran bir sesle, "Ama Jim biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor" dedim.

"Dosyalar yıllardır ellerinde. Haklı olduğuna inanmaya başladım; eğer haklıysan hemen harekete geçmeliyiz. Bir devlet dairesinin hazırlıklarını tamamlamasını bekleyemeyiz. Noah Philben ile Jack arasında mutlaka bir bağlantı var. Sylvia'nın Philben'in kilisesine girmesi, sonra Jack'le evlenmesi, sonra Noah Philben'in o sado-mazo kulübüne gitmesi... Bütün bunlar bir tuhaf. O depo Noah'nın. İçinde ne var, öğrenmeliyiz."

28

“Yapamam” dedim. Bir saat sonraydı. Tracy oteldeki odasının kapısını bana açmıştı. İçeri girmemi işaret etti. Oda bir felaketti; kopkoyu renk giysileri, korkutucu takıları, sanki acayip, zalim bir fırtınanın ardından etrafa saçılmıştı. Pencerenin yanındaki iskemleden birkaç eşyayı kaldırıp oturdum; sırtım dik, çenem havada, Tracy bu çılgın fikri ortaya atalı beri kendi odamda provasını yaptığım nutku atmaya kararlıydım.

Tracy yatağın kenarına oturdu, bağdaş kurdu; dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini önünde kavuşturmuştu. Sabırsızlıkla bekliyordu, sanki bunun olacağını biliyordu.

“Düşündüm taşındım, yapabileceğimi sanmıyorum” diye söze başladım.

“Yani Jennifer’ı bulmayacak mısın?”

“Yani, gece yarısı bir depoya giremeyeceğim. Polis olmadan.”

“Polis mi? Özür dilerim ama, depoya girmek için geçerli bir neden var mı sanıyorsun? Polis ortada bir suç olduğunu bile düşünmüyor. Buna başkasının mülküne izinsiz girmek derler, bu kadar basit. Ve belki, eğer gerçekten cesaretimizi toplayabilirsek, haneye tecavüz.”

Karşı saldırıya geçtim: “İşte oraya gitmememiz için bir neden daha.”

"İpucu bulmaya yarayacak başka bir fikrin var mı?"

Cevap vermedim.

"Ya, yok tabii. Peki ne yapalım? Vazgeçmek mi istersin? Daha kötüsü ne olabilir? Bir deponun penceresinden içeri bakmak mı, yoksa Jack Derber'ın özgür bir insan olarak kapında arzı endam etmesi mi?"

Tüylerim ürperdi. "Bunu istemediğim açık."

"Bak, benim de ruhum böyle bir şeye hazır değil. Ama şu öteki kızları düşünüyorum durmadan. Öteki elli dört kızı. Bir tanesini bile bulma şansımız varsa..."

"Gündüz gitsek olmaz mı?"

"Yani herkesin bizi ortalıkta görebileceği bir vakitte mi? Hadi ama. Bunun çok daha tehlikeli olduğunu sana söylememe gerek yok. Karanlığın koruyuculuğuna ihtiyacımız var."

Omuzlarımın titremeye başladığını hissedebiliyordum, ama gözyaşlarımı bastırdım. Yine ağladığımı Tracy'nin görmesini istemiyordum. Ama oraya gitme fikriyle de yüzleşemiyordum.

Biraz havaya ihtiyacım vardı. Otel pencereleri açılmıyordu, bu yüzden laminant kaplı oda servisi mönüsünü alıp yelpazelenmeye başladım. Tracy beni gözlüyordu; ama onun duygularını okumaya çalışmaktan vazgeçtiğim için, yüzündeki ifadeyi çözmeye uğraşmadım.

"Hadi Sarah" diye kışkırttı beni. "Oraya gitmek zorundasın. Neleri başardığına bir bak. Bir ay önce çamaşırhaneye bile gidemiyordun. Bunların kolay olmadığını biliyorum. Benim için de kolay değil. Ama unutma, bu kez oraya tek başına gitmiyorsun."

Tracy banyoya gidip, tuvalet kâğıdı rulosuyla geri döndü.

Biraz kabaca, "Al" dedi. "Hadi ağla. Ferahlarsın. Sonra yüzünü falan sil de şu Google Earth'e bir bakalım." Devam etmeden önce duraladı. "Eğer gerçekten yapamayacaksan, ziyanı yok. Ben kendi başıma giderim."

Soluğumu tuttum. "Gidemezsin!"

"Giderim ve gideceğim. Teorimi biliyorsun. Dal içine. Korkuyla bodoslama yüzleş. Ofansif oyna."

Hah, tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündüm. Vicdanımı dürten bir ceset daha. Buralara gelmemizi isteyen bendim, anıların karabasanına onu ben sürüklemiştim. Onu oraya tek başına gönderemezdim. Eğer başına bir şey gelirse o yükün altında ezilirdim. Kendimi toplayıp gitmeliydim. Orada durup Tracy'den nefret ettim; daha çok da, bütün bu dertleri başımıza açtığım için kendimden nefret ettim. Eğer bu işi kurcalamasaydım, şimdi on birinci kattaki sakin beyaz sığınağımda oturup Tayland yemekleri ısmarlıyor ve tek başıma yüz kere seyrettiğim klasik filmleri bir daha seyrediyor olacaktım.

Lanet olsun, bunu yapmak zorundaydım.

O gece saat onda simsiyah giysiler içinde, en rahat ayakkabılarımız ayağımızda, otelin otoparkından yola çıktık. Yüreğimin bir köşesinde deponun yerini bulamamayı umut ediyordum. Toprağın bir biçimde o depoyu ve içinde her ne sapkın ritüeller yapılıyorsa onları bir lokmada yutmasını.

Tracy yolda arabayı sürerken, o sabah Jim'i arayıp her nasılsa onu Christine'in telefon numarasını vermeye ikna ettiğini, sonra da Christine'i aradığını anlattı.

"Peki Christine nasıl tepki verdi?" diye sordum.

"Tabii, telefonu derhal suratıma kapamaması mucizeydi, üstelik beni dinledi. Ama pek bir şey söylemedi. Hatta uzun süre hiç sesini çıkarmayınca bağlantının koptuğunu düşündüm. Ama sonra 'son gelişmelerden haberdar ettiğim için', tam böyle dedi, bana ay aman ne kadar sakiiiin bir sesle teşekkür etti, bilemezsin. *Son gelişmeler*. İşte hepsi bu. Uçağa yetişmesi gerektiğini söyleyip telefonu kapattı."

Christine'in umursamazlığının Tracy'yi sinirlendirdiğini anlamıştım, ama Tracy bunu anlamamı istemiyordu. Kendi

payıma, Christine'den pek bir şey çıkacağını beklememiştim. Dolayısıyla yolcu koltuğunun karanlığında omuz silktim, siyah eldivenlerimi ve başlığımı düzelttim.

Birkaç kere yanlış yola saptıktan sonra Tonoz'a giden yolu bulduk. Giriş kapısının dibine kadar ulaşınca gerçekten bulduğumuzu anladık. Otoparka girip farları söndürdük. Ağırdan almak zorundaydık zaten. Tracy karanlıkta tek başına duran bir adama dikkatle baktı; adam arabasının yanında duruyordu, kaslı omuzlarına püsküllü siyah deri bir ceket attı.

"Tam senin sevdiğin cinsten bir yer ha Tracy?" dedim sonunda.

Sessizce güldü.

"Sana.... sana hatırlatmıyor değil mi..." Lafımı tamamlayamadım.

Tracy gözlerini kulübün kapısına dikmişti. "Evet. Evet hatırlatıyor. Ama kendime hâkimim."

Birkaç dakika daha karanlık arabada sessizce oturduk, sonra dönüp yine yola çıktık. Tracy bütün dikkatini virajlı yola vermişti; bense ağaçlara bakıyor, nereden sapacağımızı bulmak için solumuzdaki her toprak çıkışı inceliyordum. O ilk gelişimde öyle korkmuştum ki, yirmi dakika mı yol almıştım, yoksa kırk beş dakika mı, hatırlayamıyordum.

Sonunda gördüm. Doğru sapak olduğundan emindim; görür görmez tüylerimin ürpermesi bile yetmişti emin olmama. Sapağı iki yüz metre kadar geçip, arabayı gizleyecek bir yer aradık. Ot bürümüş dar bir yol bulunca Tracy mümkün olduğu kadar içeriye yanaştı. Gerekirse çabucak yoldan çıkabilmemiz için yavaşça geri geri park etti. Çamura saplanmadığımızdan, otların çıkışımızı engelleyecek kadar yüksek olmadığından emin olmak için Tracy'ye her yeri iki kere kontrol ettirdim. Buradan alelacele ayrılmaya hazır olmak istiyordum.

Bu kez her şeyim hazırdı. Hem cep telefonum hem de ye-

dek kullan at telefonum belime asılıydı. Biri sağ yanımda, diğeri sol. Tracy başını salladı, ama onun da korktuğunu, dolayısıyla telefonlarım hazır olduğu için gizli gizli sevindiğini anlayabiliyordum. İkimizde de birer el feneri vardı, ben ayrıca küçük bir fotoğraf makinesi ve göz yaşartıcı sprey almıştım yanıma. Cesaret versin diye Jennifer'ın resmini cebimde taşıyordum.

Yüz yüze durduk, birbirimize baktık, derin derin nefes alıp omuzlarımızı dikleştirdik. Sonra, tek kelime etmeden yürümeye başladık. Yola çıkar çıkmaz, hızlanan bir araba motorunun sesini duyduk, kendimizi bir hendeğe atıp geçip gidene kadar bekledik.

"Şu içinde olduğumuz resimde kendimi neden suçlu hissediyorum acaba?" diye sordu Tracy.

Depoya giden yola ulaşana kadar ağır ağır yürüdük, sonra ağaçların arasında adım adım ilerledik. Tepede, depoya kadar bütün araziyi açıkça görebiliyorduk. Tamamen terk edilmiş gibiydi. Ne kapalı kamyonet gibi bir şey, ne otomobil, ne de bir insan vardı. Hiçbir şey yoktu.

Depoya yaklaştığımızda rahatlayarak hafifçe soluğumu bıraktım. Belki sahiden terk edilmişti. Amatör dedektifliğimiz belki de bir işe yaramamıştı. Pek rahatlatıcı bir düşünceydi bu, sıkı sıkı yapıştım.

Deponun yan tarafında, küçük bir kafesteki tek lamba kapının önünü büyük bir yarım daire biçiminde aydınlatıyordu. Tracy vücudunun hafif bir hareketiyle onu izlememi işaret etti; görünmemek için gölgelere sığınarak binanın çevresini dolaşırken ardından hiç ayrılmadım.

Ağaçlıkta, yaz rüzgârının usul usul hışırdattığı yaprakların dışında bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Hava birazcık serinlemişti. Evimde olsam böyle bir gecede pencereyi azıcık aralayabilirdim bile.

Binayı çepeçevre dolandıktan ve öteki tarafta da park

edilmiş bir araç bulunmadığından emin olduktan sonra, garaj kapısının pencerelerine yaklaştık ve içeriye baktık. Hiçbir şey göremedik. Tracy depo kapısını işaret etti ve ben onu durduramadan kapı tokmağını çevirdi. Kilitliydi.

Başka bir yöntem denemeye niyetlenen Tracy garajın iner kalkar kapısına gitti, eğildi ve kulpunu şiddetle sarstı. Dur, diye fısıldadım. Neyse ki kapı kımıldamadı bile, ama Tracy iyice zorlarsak açılabileceğini fısıldadı. Bana kapının öteki taraftaki kulpunu işaret etti. Başımı şiddetle salladım.

"Kesinlikle hayır" diye fısıldadım.

Tracy kıpırdamadan durdu, karanlıkta gözümün içine baktı. "Jennifer için" dedi.

Etrafımızdaki boş alana göz gezdirdim. Derin bir soluk aldım, razı oldum. Kapının öteki ucuna gittim, kulpu yakaladım. Tracy yumruğunu kaldırdı, parmaklarıyla saydı, bir, iki, üç ve bütün gücümüzle asıldık. Kapının biraz kımıldadığını hissettim, tekrar eğildik, daha sıkı asıldık. Takılmıştı kapı, ama yerden yarım metre kadar yukarı kaldırabildik. Tracy yüzükoyun uzandı ve kapının altından sürünmeye başladı.

"N'apıyorsun sen?" dedim, neredeyse yüksek sesle.

"Burada neler döndüğünü başka nasıl anlayacağımızı sanıyorsun?"

Nefesim sıklaşmıştı, nabzım deli gibi atıyordu.

"Seni burada bekleyeceğim" dedim; acaba bu daha az mı tehlikeli diye de düşünüyordum.

"Keyfin bilir."

Kapının altından kayıp gözden kayboluşunu seyrettim, sonra etrafta dolanmaya başladım; ağaçlara kadar kaç adım var diye saydım, Tracy'nin ne kadar hızla dışarı çıkabileceğini, ne kadar zamanda sık ağaçların arasına karışabileceğimizi hesapladım. Sonra şiddetli bir tangırtı duyup deponun yanına döndüm. Garaj kapısı kapanıvermişti. Eğer içeride birileri varsa, artık varlığımızı fark etmiş olmalıydılar.

Korku içinde yine pencerelere gittim ve yarı şok içinde içeri baktım. Işık yandı. Bir surat bana dik dik bakıyordu, camın arkasında benim yüzümden birkaç santim ötedeydi. Çığlık atarak geri sıçradım, hemen sonra Tracy olduğunu anladım. Gülümsedi, deponun kapısını işaret etti. Kapıya gelip beni içeri aldı.

"İşte, bir şey olmadı. Kimse yokmuş içeride."

Depo içeriden çok daha büyük, mağara gibi görünüyordu. Buna rağmen duvarlar sanki üstüme üstüme gelmekteydi. Aralık bıraktığımızdan emin olmak için tedirgince kapıya baktım.

Duvarlar boyunca sıralanan paslanmaz çelik bölmelerin dışında bina boştu; bölmelerin her birinin genişliği bir, bir buçuk metre kadardı. Sığır bağlamak için olabilir diye düşündüm. Her bölmenin dibinde yere çakılmış madeni bir sehpa, her sehpada sayfaları boş bir not defteri ve küçük bir zincirden sarkan bir kalem vardı.

Her bölmede, tavandan ucu süzgeçli bir lastik hortum sarkıyordu; arka duvarda dört ayrı yere küçük çengeller takılmıştı. Kordonlardan sarkan sıra sıra loş ışıklı ampuller içerisini zar zor aydınlatıyor, başlarımızın üstünde sallanırken birbirine çarpan gölgeler oluşturuyordu.

Tracy bölmelerden birinde eğilmiş, döşemenin ortasındaki tahliye deliğine bakıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, çok küçük bir şeye gözlerini dikti. Ben de yanına çömeldim. Eldivenli eliyle uzanıp o küçük nesneyi parmaklarının arasına aldı, soluk ışıkta görebilmek için ışığa doğru tuttu. İğrenerek geri çekildim: bir insan tırnağı, tamamı, ucunda pörsümüş, kurumuş bir parça etle birlikte. Tracy ciddiyetle tırnağa baktı, sonra dikkatle bulduğu yere bıraktı. İkimiz de dehşet içindeydik, çömelmiş, bu insan parçasının ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışıyorduk.

Sırtım kapıya dönüktü, bu yüzden ışıkları ilk gören Tracy

oldu. Ben ne olduğunu henüz anlayamadan gözlerindeki paniği gördüm. Çok geç. Dışarıda bir araç motorunun pırpırını duydum, sonra bir kapı çarpıldı, motor çalışıyordu hâlâ. Artık yalnız değildik.

Işıkları söndürmeye zaman kalmamıştı. Ön kapı gürültünün geldiği yöndeydi; Tracy ile birlikte garaj kapısına koştuk, kulplarını yakalayıp yukarı kaldırmaya çalıştık. Ne yazık ki düştüğünde kilitlenmişti. Bu kez kıpırdamadı bile.

Bütün vücudumu acı bir soğuğun kapladığını hissettim. Ön kapıdan başka bir çıkış yolu yoktu. Yaklaşan adımlar duyduk ve panik içinde en uzaktaki bölmeye koştuk. Sırtlarımızı duvara yapıştırdık, ayaklarımızı Tanrı'nın lütfuyla köşede duran büyük plastik bir kovanın arkasına sakladık.

Işıklar yüzünden kendi kendime küfrediyordum. Benim suçumdu. Tracy ben korkmayayım diye açmıştı ışıkları. Getirdiğimiz el fenerlerini kullansaydık, bir şansımız olabilirdi.

Bölmeye saklandığımız anda, üç ya da dört adamın yaklaşan ayak seslerini duyduk. Loş odada bir ses gümbürdedi: "Korkmayın, korkmayın, barış için geldik." Diğer ikisi kaba kaba güldü.

Tracy ile köşeye büzüştük, ama saklanmanın çözüm olmadığını biliyorduk. Bizi bulmaları an meselesiydi. Cep telefonumu dikkatle kemerimden çıkarıp yan tarafımda tuttum. En küçük bir hareketimin bile gölgelere yansıdığını fark ediyordum; elimi bile oynatsam, dikkatlerini çekecektim. Tracy de durumu fark etti, bana işaretle dur diyemediği, konuşamadığı için, yalvaran bir ifadeyle yüzüme baktı. Mahzenden beri yüzünde bu ifadeyi görmemiştim.

Korkunç bir çözümsüzlük içindeydim. Nerede olduğumuz fark ettirmeden telefonu kulağıma götüremiyordum, ama eğer telefon edemezsem, bu deponun duvarlarının ötesine bir biçimde ulaşamazsam, başımıza her şey gelebilirdi. Kıpırdamadan mümkün olduğunca aşağıya, telefona doğru baktım,

Jim'in adını bulup seçtim ve tek elimle mesaj göndermeye başladım. Ama ne diyecektim ona? Oregon'da bir depodayım, ama tam nerede pek de emin değilim mi? Faydasız. Ama sesini tanımıştım, kıpırdamamak zorunda olduğumdan yavaş yazıyordum. İki kelime: Noah Philben. Tek ipucu bu isimdi.

Son harfi yazıp "yolla"ya bastığım anda, herhalde birbirleriyle işaretleşmiş olan adamlar tam gizlendiğimiz köşeye doğru koşmaya başladılar. Tracy küçük bir çığlık attı. Bense, o an hiç ses çıkaramadım, korkudan felç olmuştum.

Ne olduğunu kavrayamadan, adamlardan biri beni yakaladı, bir eliyle kollarımı arkama kıvırıp sıkıca tuttu, diğer eliyle hızla kemerimi çıkarıp attı. Bütün aletlerim yere saçıldı. Öteki adam da Tracy'yi sıkıca yakalamıştı. Ve Noah Philben sakin sakin bana yaklaşırken eğilip cep telefonlarımı topladı.

"Kutsal emanetler deposuna hoş geldin Sarah... ah, affedersin, ismin ne demiştin? Gerçekten hatırlayamıyorum. Ama *Sarah*'yı hatırlıyorum."

Elini uzatıp çenemi tuttu, tek parmağını yavaşça altında gezdirdi. Vücudum neredeyse istem dışı bir hareketle geri çekildi. Herhangi birinin dokunuşundan iğrenirdim, ama bu yapış yapış, manidar dokunuş dayanabileceğimin ötesindeydi. Her yanımdan soğuk terler aktığını hissediyordum. Geri çekilince, beni tutan adam kollarımı sımsıkı tutup beni Noah Philben'e iyice yaklaştırdı.

"Adını bilmeme şaşırdın mı Sarah?" Yine güldü, sonra durup bir sigara çıkardı. "Bir sigara tüttürsem kızar mısın? Kızmayacağını biliyorum." Sigarayı yaktı, derin bir nefes çekti, sonra dumanı elbette tam yüzüme üfledi. Öksürdüm, ama duygularımı göstermemeyi başardım.

"Daha en başta kim olduğunu anlamıştım tatlım. Ofisime geldiğin gün. Tam kapıma kadar geldin! Ne kadar talihli olduğuma inanamadım. Peşine adam taktım tabii. Her adımı-

nı izliyorduk. Şu göle yaptığınız Küçük İzci Kızlar gezisinde gördükleriniz kimdi sanıyorsunuz?"

Tracy'ye baktım. Korkuyordu. Burada bize yardımı dokunacak bir şey söyleyebilir miyiz, bilmiyordum. Yaşamak uğruna yalvarmak işe yarasa, yalvarırdım. Ama bunun bana bir kahkahadan başka bir şey kazandırmayacağını adamın gözlerinden okuyabiliyordum. Ayaklarına kapanmam çok hoşuna gidecekti, ama hiçbir şey planlarını değiştiremezdi.

"Bu güzel depoda ne yaptığımızı mı merak ediyorsun? Eh, dini ayinlerimizi burada yaparız biz. Haftada birkaç gün vaaz var, öyle değil mi çocuklar, ha?"

Diğer iki adam kaba kahkahalar attı, bu arada beni tutanın pençesi azıcık gevşedi. Geldikleri kapıya baktım. Açıktı. Dışarıda park ettikleri kapalı beyaz kamyonet karanlık gökyüzüyle tezat oluşturuyordu. Dışarıda başka kimse yoktu, ama motorun mırıltıyı andıran sesini işitebiliyordum. İçimde zayıf bir umut ışığı belirdi.

Bu fırsatı onun da görüp görmediğini anlamak için Tracy'ye baktım, ama korkudan gözü bir şey görmüyordu, bana ya bakmak istemedi ya da bakamadı. Kaçma kararını yine ona bırakmak zorundaydım. Bir an tereddüt ettim; vahim bir tereddüttü bu, zira ben daha kıpırdayamadan Noah başıyla kapıyı işaret etti, adamlar pençelerini etimize daha da geçirip bizi kapıya doğru sürüklediler.

Mücadele ettim, tekmeler attım, avaz avaz bağırdım. İsyanım en sonunda Tracy'yi sersemliğinden kurtarmışa benziyordu; o da bağırmaya başladı. Çocukluğumda bana yapılan uyarılardan ve o korkunç sonuncusu da dahil tecrübelerimden, beni o arabaya bindirmelerine izin veremeyeceğimi biliyordum. O noktada her şeyi yitirirdim. *Arabaya asla binme.* Zor yoldan öğrenmiştim bunu.

Gücümü son damlasına kadar toplamama rağmen beni tutan adam kollarımı öyle sıkıyordu ki, neredeyse etimden

et koparacaktı. Canım yanıyordu. O ıstırabı bilirdim. Acı daha şiddetle tepki gösterebilmemi sağladı. Çırpınıyor, bir an kendimi bırakıyor, sonra yine çırpınıyor, bütün gücümle mücadele ediyordum. Ama Noah bu herifleri şakalaşsınlar diye tutmamıştı. Boğa kadar güçlüydüler. Ellerindeydik.

29

Daha ne olup bittiğini bile anlamadan kapalı kamyonetin arka kapıları açıldı. Yedi ya da sekiz kız gördüm, hepsi bizden gençti, bir örnek ince beyaz cüppeler giymişlerdi, hüzünlü gözleri ve süzülmüş yüzleriyle hiçbir duygu belirtisi ya da şaşkınlık göstermeden bize bakıyorlardı. Apar topar kamyonetin arkasına doğru fırlatıldık, bazı kızların neredeyse üstüne düşecektik. Gözlerini bile kırpmadılar. Hatta varlığımızı fark etmemiş gibiydiler. Anlaşılan birilerinin daha gelmesi olağandı.

Başımı kaldırdığım anda kamyonetin kapıları güm diye kapandı. Ön kapıların açıldığını, küt diye kapandığını ve motorun çalıştırıldığını duydum. Sürücüler ile aramızda sağlam madeni bir bariyer vardı; ne biz onları görebiliyorduk, ne de onlar bizi. Kargo bölümünün iki yanında dar dikdörtgen camlar uzanıyordu. Karanlıkta pek anlayamıyordum ama muhtemelen kopkoyu siyah camlardı bunlar. Kilisenin aracı.

Çaresizce kapıları yumrukladım, sonra Tracy beni geri çekip ön taraftaki boş, açılır kapanır koltuğa oturttu. Koltuk kemerleri vardı, ama kızların hiçbiri kemer bağlamamıştı. Tracy'yle yan yana oturduk, ben kemerimi çektim ve titreyen parmaklarla yerine oturttum. Bu umutsuz durumumuzda bile Tracy kaşlarını kaldırdı, ama sonra o da kemerini bağladı. Araba kazasında ölmesek daha iyi olurdu, ama belki de öteki

kızlar bunun başlarına gelenden daha iyi bir kader olacağını düşünüyorlardı.

Kamyonetin arkası karanlıktı; başımızın üstündeki küçük bir ışık açık bırakıldığı için yine de yanımızdaki kızların yüzlerini oldukça net görebiliyordum. Bu kadar yakından daha da küçük görünüyorlardı. Bazıları güzeldi ya da yaşam yüreklerinden çekilip alınmadan önce güzeldiler. Bazıları güzel değildi. Hepsi açlıktan yarı ölü gibiydi, tıpkı yıllar önce bizim olduğumuz gibi.

Yüzlerindeki korunma içgüdüsünü tanıdım; hepsinin yüzü içe, zihinlerinde kalabilmiş küçük, güvenli bir sığınağa dönüktü. Ta derinlerde, kimsenin dokunamayacağı, bedenin acılarının bile giremeyeceği bir yer. Bilirdim o yeri. Orada yaşayalı beri neredeyse on üç yıl geçmişti.

Tam karşımızdaki kızın saçı bir zamanlar modaya uygun kısa kesilmişti herhalde, ama şimdi darmadağınıktı. Bize çevirdiği bakışları diğerlerininki kadar hayvansı değil, daha insaniydi.

Karanlıkta ona fısıldadım: "Bu herifler kim? Bizi nereye götürüyorlar?" Sesimin titrediğini fark edince şaşırdım neredeyse. Geçirdiğimiz şok, duyduğum dehşetin en azından geçici olarak üstesinden gelmişti. Şu an bütün dikkatimi toplamış durumdaydım.

Yüzünde yarım yamalak bir gülücük belirdi, sonra kayboldu. Cevap vereceğini sanmıyordum. Sonunda yanıtladığında birkaç dişinin eksik olduğunu fark ettim.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?" dedi.

Tracy karanlıkta öne eğilerek, "Evet" dedi. "Evet, gerçekten öğrenmek istiyoruz. Buradan kaçmanın yolunu bulmalıyız." Saklamaya çalışsa da, Tracy'nin titrek sesindeki korkuyu hissedebiliyordum.

Kız burnunu çekti. "Ya, ya, iyi şanslar dilerim." Sonra aceleyle ekledi: "Bulursanız bana da haber verin. Ben varım.

Her şeye varım. Ama bulabileceğinizi sanmam. Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz."

"O zaman anlat bize" dedim.

"Biz de epeyce berbat şeyler gördük. Bilsen şaşırırsın" diye ekledi Tracy.

Kız dosdoğru gözümüzün içine baktı. "Hayır, hiç de şaşırmazdım."

Bakışları uzaklaştı, ölü gözlerini karanlık camlara dikti.

"Peki, bunun ne olduğunu düşünüyorsunuz?" dedi sonunda alçak sesle. Gözlerini camdan çevirmemişti.

Düşünmek istemiyordum.

Sonra doğrudan bana baktı. "Her ne düşünüyorsanız, daha kötüsünü düşünün."

Hayal gücümün nice karanlık yerlere gidebileceğini bilmiyorsun, dedim içimden, sonra daha üretken bir şeye odaklanmaya çalıştım. Örneğin kaçmaya.

"Bütün gece yolda mı olacağız?"

"Gerekirse."

Tracy sinirlendiğini saklamaya çalışmadan homurdandı. "Ne gerekirse?" Tahmin oyunları oynamayı sevmezdi.

"Sipariş gerektirirse."

"Sipariş mi?" Artık ben de kızın işi uzatmamasını istiyordum. Önümü görmek istiyordum.

"Bilirsiniz..." Parmaklarıyla klavyede yazarmış gibi yaptı. "Müşterinin internette ne sipariş ettiğine bağlı. Benim size tavsiyem mi? Ne derlerse yapın, böylece sonuçta daha az acı duyarsınız."

Arka camlardan dışarı baktım; anayol arkamızda kayıp gidiyordu; kızın anlatmaya çalıştığı şeyler gözümün önünde canlanmasın diye çabaladım.

Tracy eğilip yanında oturan kızın bileğini kaldırdı; kız farkına bile varmamış gibiydi. "Hiç olmazsa bağlı değilsiniz."

"Kamyonette bağlamazlar" dedi kız. "Polisler durdurursa

anlatacakları bir masal olmalı. Biz de ne söyleyeceğimizi biliriz. Biz bir dini tarikatın üyeleriyiz." Göstermek için beyaz cüppesinin geniş kollarını kaldırdı. Sonra arabanın arka kapılarını işaret etti. "Sıradan bir kilise aracı gibi görünüyor, ama bu yandaki kapı kolunu sabitleştirdiler, yemin ederim. O kol çalışmıyor."

Anlaşılmıştı. Noah Philben'in din örgütü bir kılıftı. Sylvia da bu kızlardan biri miydi? Kurtulabilmek için mi Jack Derber'la evlenmeyi kabul etmişti?

Başımı salladım, bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Faydası yoktu. Bu durumdan sağ çıkamazsak hiçbir şeyin önemi yoktu. O anda zihnim berraklaştı. Korksam da bedenim enerjiyle dolmuştu. Kaçtığım sıradaki gibi.

Sanki yalnızca sonunda en kötüsü başıma geldiğinde sakinleşebiliyordum. Artık dikkatimi toplayabilirdim. Buna hazırlıklıydım. Artık düşünmem gerekiyordu. Bizi sadece düşünmek kurtarabilirdi.

"Yeni bir yere geldiğinizde ne oluyor? Hiçbir şey atlamadan anlat" dedim.

Kız acı acı gülümsedi, eliyle ağzını örtüyordu.

"Belli olmaz. Bazen özel talimat alırız. Bazen, yani, hepimiz... önce bir yerde süsleniriz." Aracın köşesindeki büyük tahta sandığı işaret etti; sandık iki ağır madeni asma kilitle emniyete alınmıştı.

"Eğer iş çıkmamışsa, bizi binalarından birine götürür, bütün gece üzerimize kilit vururlar. Bir sürü... tesisleri var, söyleyeyim."

"Yanınızda kimse olmaz mı?" Tracy'nin soru soran sesi umutsuzdu.

"Yalnızca beyninizin büsbütün boyun eğecek kadar yıkandığına ikna olduklarında. Korkudan parmağınızı bile kaldırmayacağınızı bildiklerinde. Size anlatılan masallara inandığınızda."

"Ne masalı?" Sorduğum anda alacağım yanıttan ürktüm.

"Beyaz köle şebekesi masalı. Kaçmaya çalışırsan seni ele geçirip öldürecek büyük bir örgüt varmış. Aileni de öldürürlermiş. Tabii aile diye bir şeyin kalmışsa."

Kapalı aracın motor devri yükseldi, sert bir sağ dönüş yaptık.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Tracy, "Nasıl oldu da buraya düştün?" diye sordu. Bu arada kızın söylediklerini sindirmeye, imkânsızı hesaplamaya çalışıyorduk.

"Budalaca davrandım. Kendimi bu belanın içine sürükledim. On dört yaşındayken sevgilimle evden kaçtım, otostop yaparak Portland'a geldik. İkimiz de evlerimizdeki bazı abuk sorunlardan kaçmak istiyorduk."

Elinin tersiyle burnunu sildi.

"Keşke şu kadarcık aklımız olsaydı" diye devam etti, "ama gençseniz, her zorluğun üstesinden geleceğinizi sanırsınız. Neyse ne, o zaman çocuktuk."

Dilimi tuttum, hâlâ çocuktu aslında.

Tracy öne eğildi. "Tahmin edeyim. Uyuşturucular. Hangisiydi? Eroin? Ecstasy? Spesiyal K?"

Kız önce boş boş baktı, sonra başıyla evet dedi. "Eroin. Sammy kullanıyordu. Yani... gerisini bilirsiniz... uyuşturucu için para lazımdı, dolayısıyla uyuşturucu sattı. Öyle işletme mastırı falan yoktu elbette, eh işte, paralar suyunu çekti. Hele bir de satacağın bokun yarısını kendin kullanıyorsan."

Başını sallayıp duruyordu, açık ki asıl sinirlendiği Sammy'nin ticari zekâsıydı, eroin satması ya da kullanması değil. "İşte o da şu anda sürücülüğümüzü yapmakta olan beyefendilere bulaştı. Bir şekilde borçlarını ödemesi gerekiyordu." Omuz silkti.

"Seni mi ortaya sürdü?" İğrenmiştim.

"Yani... Eh, bir şeyler döndüğünü anlamalıydım. Bir yerden para alacakmış, beraber gidelim diye yalvardı bana. Diz-

lerinin üzerine çöktü, ağladı, bensiz o işi kıvıramayacağını söyledi. Gayet ikna ediciydi. Sanırım hayatı tehlikeye girince herkes şahane bir aktör olabiliyor."

Durdu, gözlerini tavana dikti. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum.

"Bak, beni sevdiğini biliyordum. Bu yüzden neredeyse ölecek gibi oldu, ama, yani ya o yapacaktı bu işi ya da ben. O noktada yalnızca birimiz sağ kalacaktı. O, kendisini tercih etti." Dudaklarını büzdü. "Eh, makul.

Boktan, ıssız bir yerlerdeki bu depoya getirdi beni. Bu sahneyi kafamda milyarlarca kere canlandırdım. *Belliydi* kötü bir fikir olduğu. *Belliydi* sonunun berbat olacağı. Kim bilir! O binaya o gün girmek belki de bir tür intihardı. Her neyse, girdik. Boka batmış bir hayatın ortasındaki iki velet. Şu üç herif..." Parmağıyla sürücülerimizi işaret etti. "Şu üç herif odanın ortasındaki küçücük bir katlanır masada oturuyordu. Komikti aslında. Öyle iriyarıydılar ki." Ellerini iki yana alabildiğine açtı. "Masa ise..." güldü, "o küçücük masa önlerinde." Boyutları anlayalım diye ellerini bu kez iyice birbirine yaklaştırdı.

Devam edemedi, kahkahalara boğuluyordu. Sessizce bekledik, açıkçası espriyi anlamıyorduk.

Sonunda devam etti: "O an kuşkulanmadımsa da, yüzlerindeki ifade beni ürpertti. Ağızları kulaklarındaydı. Geri dönüp bakınca, sanırım beni görür görmez iyi para kazandıracağımı anlamışlardı. O zamanlar bana tecavüz edeceklerinden korkmuştum. Hah." Uzaklara baktı, yutkundu. Ama ağlamadı.

"Çok safmışım. Dünyada en kötü şeyin toplu tecavüz olduğunu sanıyordum." Güldü, ama bu kez acı bir gülüştü bu. Gözlerine giren bir tutam kestane rengi saçı kulağının arkasına itti.

Üçümüz de huzursuzca kıpırdandık, gözlerimizi dizlerimize çevirdik. Sanki birbirimize bile bakamıyorduk, birbirimi-

zin gözlerindeki ortak utancımıza bakamazdık. Yanımızdaki sıra sıra kızlara baktım. Dinliyorlarsa bile, hiç belli etmiyorlardı. Hepsi kendi düşüncesine dalmıştı ya da hiç düşünmüyorlardı. Kız yine konuşmaya başladı:

"Her neyse, adamlar beni yakalayıp sürükleye sürükleye götürdüler. Sammy ağlıyor, beni ne kadar sevdiğini haykırıyordu. Ama gözlerinde o kaypak ifadeyi gördüm, o da işin içindeydi, anlamıştım. Ağlıyordu, evet, ama kendisi için. Zavallı Sammy, sevgilisini böyle kaybetmek... ona defolmasını söylediklerinde, dönüp topukları kıçına vura vura kaçtı. Akıllıydı herhalde. Bana tuzak kur, sonra defolup git. Ama onun için öldürücü bir darbeydi, biliyorum. Belki de ayılmasına yetmiştir. Dilerim öyledir." İçini çekti.

Kızın bunca bağışlayıcı oluşuna hayret etmiştim.

"Ondan nefret etmiyor musun?"

"Niye edeyim?" Yine içini, bu kez derinden çekti, başımızın üzerindeki soluk ışığa baktı. "Kaderi böyleymiş. Bütün nefretimi ona kusmanın yararı yok. Olan olmuş. Bana da bu el geldi. Acı çekerken bir de pişmanlık duymanın ne yararı var. Şimdi her sabah bugünü çıkaracak mıyım ve nasıl çıkaracağım diye düşünüyorum. Öyle psikolojik olarak falan değil, düz anlamda. Sağ. Kalacak mıyım? Bugün. Bazı kızlar geri gelmiyor."

"Belki kaçıyorlardır" dedim umutla.

"Mümkün değil. Dediğim gibi. Bak şu kızlara." Araçtaki kızlara doğru, ama onlara bakmadan koluyla geniş bir kavis çizdi. "Kaçış planları yapıyor gibi mi görünüyorlar? Hepsi köle şebekesine inanıyor, değil mi kızlar?" Gözlerini bizden ayırmamıştı. "Biliyor musunuz, belki de haklılar. Sonuç olarak hepimiz damgalıyız."

Tracy birden dikeldi. "Nasıl damgalı?"

"Bizi damgalıyorlar." Kız öne eğilmişti; kelimeleri tükürür gibi söyledi. Sonra tepkimizi görmek üzere arkasına yaslandı.

Gözümüzü bile kırpmadık. Tracy duygusuz bir sesle, "Açıkla. Ayrıntı ver" dedi.

Kız kalçasını işaret etti. "Damga. Tam şurada. Diyorlar ki 'şebekedeki' herkes –herhalde yeraltı dünyası demek gerek– kendi damgasını bilirmiş. Sığır üreticileri gibi. Eğer kaçarsan, seni yakalayan her kimse esas sahibine iade edermiş."

"Neye benziyor damga?" Dehşet içinde sordum, çünkü yanıtını bildiğimi sanıyordum.

"Söylemesi zor. Pek bakmıyorum o şeye. Doğru dürüst kapanmıyor yara, o yüzden bazı kızlarınki burulmuş bir yumruya benziyor. Sanırım şebekedekiler yara dokusunu okumakta özel beceriye sahip. Boğa kafasına benziyor denebilir, ama boynuzlar önce yana doğru çıkmış sonra yukarı dönmüş gibi." Ellerini başının üzerine kaldırdı, işaretparmaklarıyla nasıl bir şey olduğunu gösterdi.

"Acaba... Kolları iki yana açılmış başsız bir adam olabilir mi? Hani, Leonardo da Vinci'nin çizimindeki gibi gövdesi olan?"

Omuz silkti; başsız adam fikrine mi, yoksa Da Vinci'ye yaptığım göndermeye mi, anlayamadım. "Bilmem. Belki."

Ayağa kalkmaya çalıştım, başımı neredeyse aracın tavanına çarpıyordum. Biraz yana kaydım, pantolonumun düğmelerini çözdüm, kalçamın aşağısına kadar sıyırdım. Kendi damgama, kendi küçük burulmuş et yumruma işaret ettim.

"Buna mı benziyor?" Neredeyse bağırıyordum, kelimeler boğuyordu beni.

Kız parmaklarını dudaklarına götürerek bana öfkeyle fısıldadı: "Kapa çeneni! Aracı durdurup ne oluyor diye bakmalarını mı istiyorsun?"

Eğildi, ışıkta daha iyi görebilmek için kalçamı öne itti. Dikkatle inceledi, sonra yine omuz silkti.

"Evet, olabilir. Dediğim gibi, söylemesi zor." Yutkundu, korkmuş görünüyordu. "Bir dakika. Gençken siz de onların

elindeydiniz ve kaçtınız, sonra geri mi getirildiniz demek bu? Yani laf olsun diye anlatmıyorlar mı bunları? Bu yüzden mi, yani yaşlı görünüyorsunuz?"

Tracy'nin yanımda ürperdiğini hissettim. Kız haklı mıydı? İkimiz de aynı şeyi düşünmüştük. Yine "ağa" mı takılmıştık, bunca zaman sonra *asıl sahiplerimize* iade mi ediliyorduk? Aradaki on yıl bir rüya mıydı, artık gerçeklere dönmüş müydük?

"Demek ki" dedi kız, arkasına yaslandı, bize baktı. "Demek ki neye tosladığınızı size söylememe gerek yok."

Tracy kıza doğru eğildi. Yarı karanlıkta, tepedeki tek lambanın solgun ışığında, yüzleri neredeyse birbirine değecekti.

"Dinle. Biz çok daha kötüsünü yaşadık. Lanet psikopatın teki beni tam beş yıl bir mahzende, duvara zincirli tuttu, sadece işkence yapmak için yukarı çıkarıyordu." Arkasına yaslandı, kızın yüzünde bir dehşet ifadesi belirmesini bekledi. Ama kız omuz silkti.

"Çok daha kolaymış gibi geliyor kulağa. Anlaşılan tek herif varmış. Tek herif yüzlerce heriften daha iyidir. Tek herif olunca, ne kadar psikopat olursa olsun, insan adamın neler yapabileceğini biraz kestirir. Ne biçim bir şey olduğunu anlar. Planlar. İdare eder. Fazla değil. Ama daha az acı duymana yetecek kadar. Durmadan karşında yeni herifler belirince, kim ne yapabilir."

Tracy, "Ağzından çıkanı kulağın duymuyor" dedi, "en azından dışarıdasın."

"Dışarıda mı?" Kız dudağını büktü. "Dışarıda olduğumuzu mu düşünüyorsun? Ama tabii bodrumları, ses geçirmez odaları, amaca uygun yapılmış hücreleri..."

Birden sustu, altdudağını ısırdı ve başını çevirdi.

Yeniden bize döndüğünde, gözlerine sanki perde inmişti. Çetin ceviz halleri bir anda yok oldu, yüzünde yalnızca korku ve acı gördüm.

"Neden dikkatimizi burada olan bitene vermiyoruz? Şimdiye kadar kimin daha çok acı çektiği önemli değil. Şimdi *ileride* de acı çekmemek için ne yapacağımıza odaklanalım." Kapalı kamyonetteki tekdüze yüzlere döndüm. "Kızlar, sayımız onlardan çok."

Kısa saçlı kız yine bana döndü, bu kez gözlerinde bir öfke pırıltısı vardı. Dudakları titriyordu, kızgınlıkla fısıldadı:

"Kes *sesini*! İsyan çıkarmaya çalışıyorsan altı saniyede seni gammazlarlar. Muhbirlik yapmak için *ölüyorlar*. Çünkü o zaman bütün bir gün boş kalıyorlar. Kimsenin onlara dokunmadığı *koca* bir gün. Dolayısıyla, kes o lanet olası sesini."

İnanamayarak baktım kıza, sonra da Tracy'ye. Kulak verdiğini umuyordum. Muhbirlik gibi korkunç bir şey yapmamıştım hiç. Tracy'nin anlamasını istiyordum. İşte acı çekmek insana neler yaptırıyor, gör. Ama Tracy'nin yüzü heykel kadar ifadesizdi.

Kız birden konuşmayı kesti.

Sessizlikte, araç gece karanlığında ilerlerken, kızın bize anlattıklarını düşündüm ve sakinliğim buhar olup uçmaya başladı. Kalbim küt küt atıyordu, sanki göğsümden fırlayıp çıkacaktı.

Birkaç saat sonra, şafak sökerken, kamyonet keskin bir dönüş yaptı, toprak olması gereken bir yolda sarsıla sarsıla ilerledi. Bir o yana bir bu yana sallanıyor, her yeri zangırdıyordu. Sonra yavaşlayıp durdu. Tracy'yle birlikte dikkat kesildik. Tracy uyansın diye kızın bacağını dürttü. Kız uyku mahmurluğundan çıkabilmek için başını ağır ağır salladı. Önce sersemlemiş gibiydi, sonra bizi tanıdı, başını salladı.

Tracy ona eğilip fısıldadı: "Bu arada, adın ne senin?"

"Ha?" Kız şaşırmış gibiydi. Acaba bütün bunlar süresince adını mı unuttu diye düşündüm.

Tracy yeniden sordu: "Adın ne?"

"Ha, o." Gülümseyince dişlerindeki boşluklar göründü.

“Uzun süredir soran yoktu adımı. Adım Jenny.”

Jenny. Bu adı duyar duymaz cesaret doldu içime. Tracy’ye bakınca kararlılığımın onun da yüzüne yansıdığını gördüm. Kendimizi kapının açılacağı ana hazırladık.

30

Aracın motoru boşta çalışırken uzun bir süre oturduk, oturduğumuz yerler hafifçe titreşiyordu. Sonra motor durdu. Ön kapılar açıldı, vurularak kapandı. Ardından ortalık sessizleşti. Fazla sessizleşti. Beş dakika geçti. On dakika.

Gergin kollarımızla altımızdaki soğuk muşambaya yapışmış bekliyorduk. Biri aracın kargo kapısını kurcaladı, ama bir şey olmadı. Sonra sürücü tarafındaki kapı gıcırdayarak santim santim, insanı delirtecek kadar yavaş açıldı. Sanki bizimle alay ediyorlardı. Hiç kıpırdamadan, kulak kabartarak durduk, sonra duyduk. Kilidin ani şıkırtısı. Bizi almaya geliyorlardı.

Jenny fısıldadı: "Bu kim, bilmiyorum. Hepsinin tiklerini, seslerini tanırım. Bu yeni biri olmalı."

Tracy iyimser bir tavırla, "Bu iyi işte" dedi, ama sesi korkusunu açığa vuruyordu. "Rutin işleri bilmez. Onu gafil avlayabiliriz."

Jenny yarı yarıya doğruldu, kapıya doğru gitti. Biz de ardından, uyumaya çalışan kızların dizlerini ve ayaklarını ite ite yürüdük.

Sonra kapılar ardına kadar açıldı. Önüme çıkan her neyse onu itip kaçmak üzere öne atılmak yerine donakaldım, sanki olduğum yere mıhlanıp kalmıştım, gözlerime inanamıyordum. Bir an sonra arkamda Tracy'nin titrek sesini duydum. "Christine?!?!"

Bunun nasıl mümkün olduğunu o anda kavrayamadım, ama işte oradaydı. Christine, bütün o Park Caddesi haşmetiyle, New York şehrine yakışan siyahlarına bürünmüş, saçı kuaförden yeni çıkmış gibi, ayaklarında yaprakların döküldüğü bu mevsimde hoş bir yürüyüşe uygun ayakkabılarıyla, karşımdaydı. Kapıları açık tutuyor, araca sığır yükler gibi doldurulmuş insanlara dehşet dolu gözlerle bakıyordu. Sonra kendini toparlayıp harekete geçti.

"Herkes dışarı! Gidelim" diye bize güven verircesine fısıldadı; ortaokul voleybol takımını maça taşıyan bir anneydi sanki. Hepimiz düşe kalka dışarı fırladık, arkamızdaki kızlar uykularından sıçrayıp dışarı çıktılar. Tracy sona kalanları kollarından tuttuğu gibi şafağın ilk ışıklarına çıkardı. Bazıları sersemlemişti, neler olduğunu kavrayamıyorlardı. Olanları ben de kavrayamıyordum. Christine'in ne işi vardı burada?

Ama soru sormaya vakit yoktu.

Herkes dışarı çıkınca Tracy de aşağı atladı ve afallamış halde öylece duran kızlara baktı. "Aptallaşmayın kızlar. KOŞUN!!!"

Çevreme çabucak bir göz attım. Kapalı kamyonet ot bürümüş çavdar tarlasındaki yarı yıkık bir ahırın arkasına park edilmişti; ahırın karşısındaki yine yıkık dökük çiftlik evi, ışık sızan tek penceresi dışında karanlıktı. Christine'in peşinden gitmekle vakit harcamayıp tepeden aşağı, evden uzağa, ağaçlara doğru koşmaya başladım. Arkama bakmadan kaçıyordum.

Bir bakıma çok güzel, başka bir dünyaya ait bir manzara olmalıydı. Cennet gibi kırlık arazinin ağaçları arasında tepeden aşağı son hızla koşan çıplak ayaklı, ak giysileri dalgalanan kızlar. Su perileri gibi. Melekler gibi.

Zaman ağır çekim akıp gidiyordu; sanki su gibi, capcanlı bir rüya. Kızların yüzleri uğradıkları şoku, duydukları dehşeti, yitip gitmiş yön duygularını yansıtıyordu. Dalların ara-

sında ak giysilerin bir görünüp bir kayboluşunu izleyebiliyordum. Grup yelpaze gibi açılırken Tracy, Christine ve ben birbirimizi kolayca görebiliyorduk; tepeden aşağı çağlayarak akan saf beyazlığın içinde üç kara nokta.

Birden bir coşku doldu içime. Bir kahkaha attım. Şafağın ağaçların yeşili arasından göz kırpan ışıklarına kahkahalarla güldüm. Tracy ile Christine'e baktım. Beni işittiler; bir şekilde neşem, özgür olduğum, kıl payı kurtulduğum için duyduğum neşe, moralimi tavana vurdurmuştu, kahkahalarıma engel olamıyordum. Onlar da bana katıldı, çok geçmeden koşuyor, tökezliyor, koşuyorduk; ayaklarımız birbirine dolanıyordu, ağaçların arasından geçerken histeri nöbetine tutulmuş gibi, manyaklar gibi, çaresizce gülüyorduk.

Derken bir açıklığa geldik. Christine yavaşladı, telefonunu kontrol etti, sonra durup deli gibi mesaj yazmaya başladı. Kızlardan birkaçı bitkin düşüp koşmayı bırakmış, kasılmalara engel olmak için ellerini bellerine dayamışlardı. Açıklıkta toplandık, soluklanmaya çabaladık, kovalayan birileri var mı diye kulak kabarttık. Koruda çıt çıkmıyordu. Ne bir köpek vardı, ne bir adam, ne de silah sesi. Sessizlik insanı ürpertiyordu.

Christine gözyaşları içinde gülümsemekteydi. Tam ona ne yapacağımızı sormak üzereyken, helikopterlerin sesini duydum. Dört ya da beş helikopter üzerimizde dolanıyordu; hızla dönen pervaneleri kulaklarımda birleşip tek bir kükreyişe dönüştü. Christine kollarını açarak bize doğru koştu, çömelmemizi işaret etti. Beyazlı kızlar açıklığa doğru alçalan bir helikopteri huşuyla seyrediyorlardı.

İlk helikopter inince, siyah kurşun geçirmez yelekli, uzun boylu bir adam yere atladı ve omzuna takılı mikrofona bir şeyler söylerken bize doğru yürüdü.

"Jim!" dedim. Neredeyse ona doğru koşacaktım, ama Tracy ile Christine'in yanıma geldiğini görünce yavaşladım.

Jim bize bakıp başını salladı. Sonra gülümsedi.

"Sarah, hatırladın mı, senden bütün istediğim duruşmada tanıklık etmendi. Bak başına neler geldi." Neredeyse sarılacaktı bana ama son dakikada hatırlayıp kendini geri çekti. Ama kollarına Tracy atıldı, sonra da Christine. Çılgına dönmüşler, geldiği için ona tekrar tekrar teşekkür ediyorlardı.

Onları kollarıyla saran Jim bana baktı. Sadece hafifçe gülümseyebildim ona. O da gözlerini gözlerime dikip bana gülümsedi; merhamet ve şefkat dolu gözleri beni şaşırttı. Etkilenmiştim, başımı çevirirken o da insanmış diye düşündüm. FBI ajanı olsa bile.

Hepimizi tek tek helikopterlere bindirdiler; bir saat kadar sonra yerel polis merkezinin otoparkına indik. Burasının Portland'ın hemen dışında küçük bir kasaba olduğunu biraz sonra anlayacaktım. Alçak tuğla bina ellilerde yapılmıştı; o gün bu gündür kimse çivi çakmamışa benziyordu. İçeride, plastik yer karolarının köşeleri kıvrılmış, duvar boyaları dökülmüş ve solmuş, yıllarca insan teninin sürtünmesiyle kaçınılmaz olarak ortaya çıkan mat kara lekelerle kaplanmıştı.

Sanki bölgedeki her bir polis memuru burada toplanmış, eyaletteki her gazeteci ve kamera ekibi de dışarıda kamp kurmuştu. Sirenleri açık üç cankurtaran aracı gelişimizi bekliyordu; acil yardım ekipleri bize doğru koştular.

Birkaç dakika sonra battaniyeye sarınmış, bir polis memurunun masasına oturmuştum; memur ise bir iki metre ötede durmuş, ağzı açık bizi seyrediyordu. Biri bana bir fincan kahve verdi, bir yudum aldım. Christine ile Tracy iki yanımdaki küçük tekerlekli büro koltuklarına oturmuşlardı; Christine kendi koltuğunu sinirli sinirli bir ileri bir geri hareket ettiriyordu.

Görüntü beni on yıl önceki benzer bir sahneye götürdü. Ama bu kez etrafım yerlere kadar inen cüppeler giymiş kızlarla sarılıydı; kimi polis memurlarına ifade veriyor, kimi

kahve içiyor, gözlerini karşıya dikip bu yeni gelişmeye bir anlam vermeye çalışıyordu. Kafalarının ne kadar karışık olduğunu biliyordum. Ama benim için bu bir tür eve dönüştü.

"Bir gün biri neler olduğunu bana açıklamalı. Ama şu anda bu tuhaf polis karakolunda, bu masaya oturmuş, bu zift gibi kahveyi içerken hayatımdan çok memnunum" dedim; o an adeta gerçekten memnundum. Sarsılmamıştım, kendimi diri hissediyordum. Bu durum sanki dünyanın normal haliydi. Bununla başa çıkabilirdim. Ne olacak diye beklemekten daha kolaydı bu.

"Aslında çok basit" dedi Christine. "Dün sabah Tracy telefon edip bana listeden söz edince..."

"Ne listesi?" diye sordum, şok kafamdakileri silip süpürmüştü.

"Biliyorsun ya işte. Jim'in hani şu Jack Derber'ın konferansları sırasında kaybolan kızlar hakkındaki listesi." Onaylar gibi başımı salladım, Christine sözlerini sürdürdü: "Tracy o listeyi anlatınca, içimde bir şey koptu. Bir biçimde o canavarın dışarı çıkmamasına yardım etmeliydim, anlamıştım bunu. Ne de olsa, dediğin gibi benim de kızlarım var.

Ama daha da ötesi vardı. Sizi gördüğümden beri araştırmanızı düşünüp durdum. Yıllardır geçmişimizi unutmaya çalışıyorum. O uçurumun kenarına gidersem eğer, düşerim diye korkuyordum. Ama o kızlar oralarda bir yerdeyse... kenara yürümek zorundaydım."

Derin bir soluk aldı.

"Ben de kocama kuzenimin hasta olduğunu, o gün uçağa binmem gerektiğini söyledim. Kızları Connecticut'ta oturan dedelerine götürdü, çünkü önümüzdeki hafta onun 'çılgın' haftası." Hepimiz gülümsedik. "Her neyse, ilk uçağa bilet alıp havaalanından Jim'e telefon ettim. Nerede kaldığınızı o söyledi bana."

Tracy, "Hemen yakalaman gereken uçak oydu demek" dedi.

"Peki Jim nasıl..?" diye söze başladım, ama ben lafımı bitiremeden Christine omuz silkti. Anlaşılan Jim belli ettiğinden çok daha yakından izliyordu bizi.

Christine sözüne devam etti: "Dün gece kiraladığım arabayı otelin otoparkına çektim, sonra bana bir saat kadar uzun gelen bir süre boyunca oturup bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı kendime sorup durdum.

Sonunda arabanın kapısını açmaya kendimi ikna ettiğimde, ikinizin arkamdan hızla çıkıp gittiğinizi gördüm. Peşinize takıldım, dikkatinizi çekebilmek için size yetişmeye çalıştım. Hiçbir şeyin farkında değildiniz, eh, nereye gittiğinizi şimdi bildiğime göre, anlıyorum bunu.

Bir süre sizi kaybettim, geri geri gidip yolun kenarına park ettiğiniz arabayı buldum. Tracy bana depodan söz etmişti; dolayısıyla iki kere iki dört eder deyip arabanıza yakın bir yere yöneldim. Arabadan çıkıp yürümeye hiç niyetim yoktu. Tepeye geldiğimde ileride farların ışığını gördüm.

Korkmuştum, bu yüzden farlarımı söndürüp motoru durdurdum, şimdi ne yapayım diye düşündüm. Bir dakika sonra o adamların sizi kapalı kamyonetin arkasına attığını gördüm. Paniğe kapıldım, hemen Jim'i aradım. Bana otele gitmemi, gerisini kendisinin halledeceğini söyledi. Ama Tanrı'nın unuttuğu bir yerin ortasında, arka yollardaki bir aracı nasıl bulacaktı? Ayrıca dehşete kapılmıştım, sizi bir yerlere götürüp öldüreceklerini düşündüm.

Jim homurdandı, ama ben aracı uzaktan takip ederken hatta kaldı. Beni cep telefonum sayesinde izleyebileceğini söyledi, ama telefon şirketiyle işi ayarlaması biraz vakit alacaktı. Oysa vakit yoktu.

Sonra iPhone'umdaki izleme uygulamasını hatırladım. Çocuk bakıcısı için kullanıyorum onu."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gördü.

"Bu uygulamayla" diye açıkladı, "GPS konumunu başka-

larıyla eşzamanlı olarak paylaşabiliyorsun. Ben sizi götürdükleri aracı izlerken, Jim de beni izleyebildi."

Başımı hayranlıkla salladım. Tabii ki Christine en son, en ileri teknolojiyi kullanacaktı.

Tracy, "Peki bizi araçtan kurtaran niye sen oldun?" diye sordu.

"Çiftliğe varınca adamlar eve girdi. Aracı ahırın arkasına park etmişlerdi, dolayısıyla görünmeden yanına gidebileceğimi hesapladım. Jim hâlâ birkaç dakika uzaktaydı, istediğim en son şey ise adamların Jim yetişmeden hemen önce geri gelip sizi vurmalarıydı. Dolayısıyla işe giriştim.

Kargo kapıları açılmayınca, ön tarafa girdim. Önce kilitleri nasıl açacağımı anlayamadım. Eh, o aracın bir Lexus olduğu söylenemez."

Tracy gözlerini devirdi, ama Christine yalnızca gülümsedi ona.

"Ama sonra kumanda kolunu buldum" diye devam etti, "kapı kilitlerinin tık diye açıldığını duydum."

"Aman Tanrım, Christine" dedim hayranlıkla, "bunu yaptığına inanamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yüzünde güller açtı. Mahzen günlerimizden hatırladığım kadarıyla ondan hiç beklemeyeceğim bir hareketti. Belki de doğruydu, Jim'e söyledikleri, tamamen iyileştiği. Hatta, o korkunç geçmişimiz onu daha da güçlü hale getirmiş olabilir miydi? Kıskandım onu.

Odanın karşı köşesinde oturan Jim'le gözlerimiz karşılaştı. Elimle işaret edip onu çağırdım. Önce Christine'le konuştu.

"Yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasın değil mi? Başına neler gelebilirdi biliyor musun?" Gerçekten altüst olmuş gibiydi.

Christine o gevrek Yukarı Doğu Yakası aksanıyla sakin sakin cevap verdi: "Evet, aslında ne korkunç şeyler olabileceğini kesinlikle biliyorum Jim. İşte bu yüzden en kötüsünün

olmasını beklememem gerektiğini anladım."

Jim onun ne demek istediğini anladı, başını salladı, sonra bana döndü. Cep telefonumu uzattı; telefonu depoda bulmuş olmalıydılar.

"Bunu bırakmışsın." Hafifçe gülümsedi. "Nasılsın Sarah?"

"Yaşayacağım. Yine." Ben de ona gülümsedim. "Onu yakaladınız mı?"

Jim bir an utanmış gibi göründü, sonra toparlandı, en profesyonel tavrını takındı. "Hayır, yakalayamadık, ama şu anda Keeler'daki binalarını gözetlemeye aldık."

Biraz daha yakına geldi; ciddi bir ifadeyle baktı bana. "Sarah, bulduklarını ciddiye almıyor gibi göründüğüm için özür dilerim. Ama aslında ödevimi yapıyordum. Seninle konuştuktan sonra, biraz araştırma yaptım. Tonoz'u inceledik. Mülkiyet kayıtları epeyce karmaşık; bir sürü paravan şirket bir sürü başka paravan şirketin sahibi görünüyor. Ama mali suç uzmanlarımız kulüp sahiplerinin Noah Philben'in şirketlerinden biriyle ortak olduğunu saptadı. Kulübü dağıtım için kullandıklarını, mali operasyonlarını oradan yönettiklerini sanıyoruz."

"Peki ya damga, başsız adam damgası? Bu kızlar damgalanmış. Noah Philben benim kim olduğumu biliyordu. Asıl adımı. Jack Derber'la bir bağlantıları olmalı. Jack Derber'ın bu insan kaçakçılığı şebekesinde yer aldığını kanıtlayabilirsek, sonsuza kadar hapishanede kalır. Öyle değil mi?"

Jim duraksadı. "Doğrusunu söylemek gerekirse Sarah, benim teorime göre Jack bütün bu suç şebekesini yönetiyor olmalı. Sylvia'yı da kurye olarak kullanıyor. Henüz kesin kanıtım yok ama yaklaşıyorum."

Ona bakakaldım. Jack Derber kilit altında olmasına rağmen hâlâ bunca insanın hayatını kontrol altında tutuyor olabilir miydi? Düşüncesi bile midemi bulandırdı. Ama ben daha cevap veremeden, Jim'in adamlarından biri onu kenara

çekti, birkaç masa ötedeki bir bilgisayar ekranına götürdü.

Kafamı çevirince, Jenny'nin odadaki masa ve sandalyelerin etrafından ağır ağır dolandığını gördüm. Yanımıza geldi.

"Sadece... size teşekkür etmek istedim. Şimdi gidiyorum buradan, yani... şey, teşekkürler."

"Gidiyor musun? İfadeni almaları gerekmiyor mu? Bütün kanıtları topladıklarından emin olmak için?"

Jenny odada göz gezdirdi, öteki kızlara baktı; kimi masalara oturmuştu, kimi ise köşelerde ayakta duruyordu. Hepsi sersemlemiş gibiydi.

"Ellerinde yeterli hikâye olacak zaten. Buradan çıkıp gitmem lazım. Bu oda yüzünden kendimi suç işlemiş gibi hissediyorum. Kim bilir, bir dakika sonra işler değişir, bizi fuhuştan tutuklarlar. Böyledir bu işler. Her ne halse, artık asla hapse tıkılmayacağımı biliyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Geceyi kadın sığınağında geçiririm belki. Bir şeyler yaparım. Önemli değil. Artık özgürüm ve özgür kalmayı planlıyorum." Bu sözlerden sonra kapıdan çıkıp gitti, dönüp bize bakmadı bile.

O sırada başka bir memur Jim'i çağırmış, ikisi cüppeli kızlardan biriyle konuşmaya başlamışlardı. Uzun kirli saçları yüzünü örtüyordu kızın, ama titreyen omuzlarından hikâyesini anlatırken hüngür hüngür ağladığını anladım.

Onu dinleyen iki adamın da yüzü bembeyaz oldu. Bitirdiğinde, sandalyesine oturdu ve kâğıtlara, dosyalara, zımbaya aldırmadan başını masaya dayadı. Jim bir saniye bile kaybetmedi, öteki memura döndü, cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşlarken bile emirler yağdırdı. Genç olan memur not aldı; hızla yazıyor, birkaç saniyede bir Jim'e bakıp başını sallıyordu.

Jim iki adımda yanımıza geldi, bu arada telefondaki kişiye yüksek sesle talimat veriyordu. Yanımıza vardığında telefonu kapadı.

"Dinleyin, bu kadınlar bize feci hikâyeler anlatıyor. FBI'da yirmi üç yıldır çalışıyorum, böyle bir şey duymadım. Bu öyle sıradan bir fuhuş şebekesi değil." Durdu; belki de en kötüsünü işitmeye hazırlıklı olmadığımızı düşünüyordu. "Bu kızları işkence yapılmak üzere satıyorlar. Köle olarak. Şimdi Noah'nın yerine gidiyorum. İçeri giriyoruz."

Midem bulandı. Jack'in uzmanlık alanıydı bu.

Jim telefonuna cevap vermek üzere sırtını bize döndü; gürültüyü kesmek için iki parmağını öteki kulağına bastırmıştı. Sonra, polisler yanımızdan hızla geçer ve dışarıda sirenler haykırırken bize döndü.

"Sizin için başka bir otelde yer ayarladım; birini gönderir eşyalarınızı aldırırız. Size bir de koruma verdim. Yeni bir kiralık araba da vereceğiz; diğerini kanıt olarak garaja çektik. Şuradaki Memur Grunnell size polis eskortu sağlayacak. Benden haber alana kadar odalarınızda kalın."

Etrafımızdaki çılgınca koşuşturma bizi sersemletmişti; uysalca başımızı salladık, Jim'in kapıdan çıkıp gidişini seyrettik.

Her şeye rağmen içimden bir ses burada yapabileceklerimizin bitmediğini söylüyordu. Tracy ile Christine'e döndüm.

"Peki, ne diyorsunuz? Uslu küçük kurbanlar gibi otele gidip bekleyecek miyiz?"

Tracy burnunu çekti. "Hiç de bile. O rolde yeteri kadar zaman harcadık." Bana döndü. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Bir dakika kadar düşündüm; Tracy'nin de aynı fikirde olmasından mutluydum. "Bizim de Keeler'a gitme vaktimiz geldi. Noah'nın eski karısıyla tanışmanız gerekiyor bence."

31

Neyse ki Memur Grunnell çok yorgundu, otele kendi başımıza gidebileceğimizi söyleyince fazla itiraz etmedi. Kartının arkasına otelin adresini yazdı ve bir saat kadar sonra yanımıza geleceğini söyledi. Ciddi suratlarla peki tamam dedik ve yeni kiralık arabamıza binerken ona el salladık. Öylece çekip gitmemize izin verdiği için başının Jim'le belaya girmeyeceğini umdum.

Bütün gece uyumamış olmanın sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştı; sırf adrenalinle götürüyorduk işi. Yorgunluktan ölecek gibiydik hepimiz. Yine de Noah'nın eski karısı Helen Watson'la konuşmaya kararlıydım; haberi başka birinden almamalıydı. Duyduğu şok bize bir şeyler, başkalarına söylemek istemeyeceği bir şeyler anlatmasını sağlayabilirdi.

Belki de tükenmek üzere olduğunu göstermemek için Tracy her zamankinden daha hızlı, hatta bence gerekenden çok daha hızlı sürüyordu arabayı. Her virajda ayağımı yere bastırıyor, arabanın yolcu tarafındaki hayali frene basıyordum. Tracy sırıttı, daha da hızlanırken bana rahat olmamı söyledi.

Araba kazası istatistiklerini tek tek sıralama isteğimi kafamdan atmak için Christine'e şimdiye kadar öğrendiğimiz her şeyi anlattım. Hepsini kafasında evirip çevirdiğini görebiliyordum; şimdi bizim kadar o da olayların etkisindeydi.

Artık bizimleydi. Kocasına telefon edip kuzeninin düşündüğünden daha hasta olduğunu, birkaç gün kalıp yardım edeceğini söyledi.

O telefonu kapatırken benimki cebimde çaldı. Numarayı tanımıyordum, ama bu bölgeye aitti. Adele. Sesi eskisinden çok daha huzursuzdu. Neredeyse sarsılmış gibiydi.

"Haberleri izlediniz mi?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Hayır" dedim, "ama tahmin edebiliyorum."

"Tahmin mi? Sen de orada mıydın? Sylvia'yı arama işinizin bir parçası mı yoksa?"

"Öyle de diyebilirsin. Ne vardı haberde?"

"FBI Noah Philben'i, Sylvia'nın kilisesindeki şu vaizi arıyormuş. Nedenini tam söylemiyorlar, ama tam şu sırada binalarını çevirmişler. Kanal On'da canlı yayın var. Siz de orada mısınız?"

"Şey, hayır. Biz... biz her şeyin bitmesini beklemek üzere otele gidiyoruz."

"Buluşabilir miyiz? Hangi otel?"

"Bir süre otelde olmayacağız. Otel Hermitage, adresi..."

"Biliyorum. Bu gece dokuzda diyelim mi? Lobideki barda."

Telefonumu kapatırken kilisenin otoparkına girdik ve birbirimize umutsuzlukla baktık. Otopark hemen hemen doluydu. Zaman kavramımızı yitirmiştik; pazar sabahı olduğunu şimdi fark ediyorduk. Ziyaret için hiç de ideal bir zaman değildi. Yine de hemen bu işi halletmemiz gerektiğini biliyorduk. Son kalan park yerine girdik ve arabadan inerken bir gece önceden kalma kirli siyah giysilerimize göz attık.

Tracy siyah Converse'lerindeki çamurlara bakarken, "Bizi kiliseye sokarlar mı?" diye sordu.

"Tabii" dedim, oysa Helen Watson'ın pek de samimi davranmadığını hatırlıyordum. "İnsanı kilisedeki ayinden kovmazlar herhalde. Kural böyledir. Arkada otururuz."

Kilisenin devasa ahşap kapılarını iterek açtık. Sahanlık-

tan ana şapele yavaşça girdiğimizde orgun görkemli sesi bize ulaştı. Sıra sıra temiz pak, normal görünüşlü aileler ayini dikkatle dinliyordu.

Son ilahi bittiğinde, cemaat yerlerine oturdu, rahip bereket duasını okudu. İnsanlar dışarı çıkmaya başladılar. Dostlarını, komşularını –hatta bizi– selamlarken gülümsüyor, baş sallıyorlardı. Kalabalıktaki mutluluk duygusu, gerçek bir cemaat duygusu beni şaşırttı.

Kilisenin yüksek pencerelerine, camlardan sızan ilahi ışığa hayran hayran baktım ve ilk ziyaretimi hatırladım. Helen Watson'ın bizi pek de sıcak karşılamayacağını düşünerek kendimi duruma hazırladım.

Sonunda kilise, sunaktaki dua kitabını kaldıran rahip hariç boşaldı. Biraz da utanarak adama yaklaştık, en iyi pazar kıyafetlerimizi giymemiş olduğumuzun farkındaydık. Rahip durdu, gözlerini ağır ağır bize çevirerek dikkatle inceledi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu; pek de hevesli olmadığını düşündüm.

"Helen Watson'ı arıyoruz. Buralarda mı?"

"A, evet" dedi rahip, bizden çabucak kurtulacağını anlayıp rahatladığı açıktı. "Toplantı odasında kahve ve kurabiye ikram ediyor. Şu kapıdan geçin."

Gösterdiği kapıdan içeri girince kendimizi kalabalık bir odanın eşiğinde bulduk; Helen Watson giren her aileye hoş geldiniz diyordu. Son cemaat üyesi de içeri geçince, ona doğru yürümeye başladık. Ama beni gördüğü anda Helen Watson'ın kaşları çatıldı, toplantı odasının kapısını yavaşça ama çabucak kapatıp ardından gelmemizi işaret etti.

Bizi sessizce dua edip düşünmek üzere tasarlanmış küçük bir yan şapele götürdü. Arkamızdan kapıyı kapattı, kollarını kavuşturdu, oturmamızı bekledi.

Tek tek düşünülmüş kelimelerle başladı söze. "Aslında kim olduğunuzu ya da neden yine kiliseme geldiğinizi bil-

miyorum; söyledim size, Sylvia Dunham'ı bulmanıza yardım edemem. Onu tanımıyorum. Onunla hiç karşılaşmadım. Söyleyecek bir şeyim yok. Ama illa da benimle konuşmanız gerekiyorsa, randevu almanızı rica edeceğim. Başka bir zaman." Duvardaki çarmıha bir göz atarak ekledi: "Ve başka bir mekânda."

"Özür dilerim Bayan Watson. Burada sizi rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın, ama acil bir durum var ve sizi başka nerede bulacağımızı bilemedik" dedim.

Bir şey söylemedi, devam etmemi bekliyordu.

Balıklama dalmaya karar verdim. "Bayan Watson, kısa bir süre sonra gazetelerde Noah Philben'in FBI tarafından arandığını okuyacaksınız."

Buz gibi suratında bir an bir şok ifadesi belirdi galiba. Ama duyguları ne olursa olsun sıkı sıkı saklıyordu.

"Bunun benimle ne alakası var?"

"Yok. Ama polis Noah'yla geçmişinizi öğrenince adınız bir biçimde, bir ara ortaya çıkacak. Çok da uzun sürmez." Kaşlarını kaldırdı, hâlâ duygularını belli etmiyordu. "Şu anda binalarını karış karış arıyorlar."

Bu sözler üzerine Helen Watson'ın omuzlarının belli belirsiz düştüğünü fark ettim. Bir an soluğunu tuttu. Saklamaya çalışıyordu ama haberin onu etkilediği belliydi. Tracy de gördü bunu.

"Memnun oldunuz mu?" dedi.

Helen Watson duraladı, sonra istemeye istemeye cevap verdi: "Evet, aslında memnun oldum. Hiç de... hiç de iyi şeyler düşünmüyordum o... o örgüt hakkında."

Christine öne eğilerek, "Neden?" diye sordu.

"Basitçe söylersem, bir tarikat olduğunu düşünüyordum. Bunu düşünen tek kişi ben değilim. Ama, bu konuda bir şey bilmiyorum." Sonra aceleyle ekledi: "Bütün bunlara bulaşmak da istemiyorum."

"Bayan Watson, gençliğinizde Noah'yla gittiğinizi biliyorum. Birkaç yıl yoktunuz burada. Neler olmuştu?"

Sırtını dikleştirdi; ona bu olaylardan söz etmemize hem şaşırmış hem de gocunmuştu. Herhalde insanların kilisenin otoparkında fısıldaştığı ama doğrudan ona söylemediği şeylerdi bunlar. Dikkatle bizi süzdü, sonra bir sandalyeye oturdu. Artık bizi ciddiye alıyordu.

"Doğru. Peki bu bilgiyi sızdırdığı için kime teşekkür etmeliyim? Hayatımın zor bir dönemiydi, tekrar yaşamak istemem."

"Neler olmuştu Helen?" Şimdi de ben öne eğilmiştim. "Lütfen anlatın bize. Bakın, ben size kendi sırrımızı anlatırsam, neden bunları bilmek istediğimizi anlamanıza yardımcı olur belki." Tracy ile Christine'e izin veriyorlar mı diye baktım, ikisi de başıyla onayladı.

"Size daha önce adımın Caroline Morrow olduğunu söylemiştim. Bu doğru değil. Aslında adım Sarah Farber. Bu Tracy Elwes ve bu da Christine McMasters. İsimlerimizi hatırladınız mı Bayan Watson?"

İnanmayan gözlerle bize baktı. Bu kadar ünlü olmak hiç de hoş değildi. "Siz... siz Jack Derber'ın yıllarca bodrumunda tuttuğu kızlar mısınız?"

"Aslında mahzen demek lazım, ama evet. Biziz."

Bayan Watson'ın gözleri yaşardı. "Başınıza o korkunç şeyler geldiği için çok üzüldüm. Ama bunun Noah'yla ne ilgisi var? Yani, kuşkusuz onun da sorunları vardı." Kelimelerini dikkatle seçiyordu; Noah Philben'den korktuğu açıktı. "Ama Jack Derber'la ilişkisi yoktu."

"İşte biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz Bayan Watson. Jack Derber'la ilişkisi var mıydı? Biz bir bağlantı olduğunu düşünüyoruz" dedim.

Bunun üzerine aniden korkuya kapıldı. "Ne... ne yaptı o?"

"İnsan kaçakçılığı Bayan Watson. Kız satıyordu. Dini ör-

gütü ya da siz nasıl adlandırıyorsanız, sadece bir paravandı. Biz de Jack Derber'ın bu işin tam merkezinde olduğunu düşünüyoruz."

Bu sözler üzerine Bayan Watson'ın katı duruşunun çözüldüğünü görünce şaşırdık. Kadın usul usul ağlamaya başladı. Gözlerini kurulamak için mendilini çıkardı, ama gözyaşlarını tutmaya çalıştıkça hıçkırıkları daha da artıyordu. Tracy ile bakıştık. Bu kadın bir şeyler biliyordu. Bunca yoğun duyguların ardında bir tür suçluluk olmalıydı. Sözlerimize devam etmeden önce ona zaman tanıdık; ne yapacağımızı bilemiyorduk.

"Bayan Watson" diye başladım söze, "biliyorum, çok zor. Bir zamanlar... sevdiğiniz birinin... çocukluğunuzdan beri tanıdığınız birinin..."

Bayan Watson başını salladı ve ağzını eliyle örterek sırtını dikleştirdi. Düşünceli düşünceli pencereden dışarı baktı ve derin bir iç çekti.

"Çocukluğumdan beri değil. Yeniyetmeyken taşınmıştım buraya. Ben on altı yaşındayken çıkmaya başladık. Ama biz... Özür dilerim." İki eliyle yüzünü kapadı, sonra ellerini çekti. Yüzünde daha sakin bir ifade vardı artık.

"Biz... öyle yakındık ki... düşündüm de... yani... o dini örgüt... beni endişelendirmişti... düşündüm... dedim ki burada konu para. Bilirsiniz, tarikatlar insanların elinden paralarını alır falan. Yine de Noah için dua ettim. Her gün ettim. O rahatsız edici duygularından bir kurtuluş yolu bulmasını diledim."

Christine yumuşacık bir dille, "Hangi rahatsız edici duygular?" diye sordu.

Bayan Watson sırtını dikleştirdi, kendini toparlamaya çalışıyordu. Yine gözlerini kurulayıp içini çekti.

"O... herkesin kabullenmesi gereken bir sorunu vardır. Direnmesi gereken günahlar. Noah'nın içi öfke doluydu. Baba-

sı harika bir insandı, benim kilisemin vaizi. Noah'yla orada tanışmıştım. Ama onu tanıdıkça babasından nefret ettiğini gördüm. Anlayamadım bunu. Belki de babasının cemaat üzerinde onca nüfuzu olmasına rağmen bundan yararlanmaması nedeniyle... mali kazanç ya da kişisel ayrıcalıklar ya da Noah'nın değer verdiği her neyse onlardan. Doğrusu, Noah'nın bütün bunlardan nasıl bir çıkar sağlamak istediğini bile bilmiyorum.

Noah'nın içindeki bu duyguları çok erken fark etmiştim, ama aldırış etmedim o sırada. Ben gençtim. O gençti. Sevdiğim delikanlının böyle duygular taşıdığına inanmak istemedim. Zaten önceleri şeker gibiydi Noah. Ağzından bal damlardı. Uçuyordum. Böylece kaçtık, Tollen'e gittik. Kimseyi tanımadığım yeni bir kasabadaydık. Beni kimseyle görüştürmedi. Zordu." Eski günleri düşünürken gözleri yine yaşla doldu. O gün bu gündür bu olayları kimseye anlatmadığı belliydi. Hikâyesi içinde kalmıştı; ama bir kere başlayınca içini olduğu gibi boşaltmak ihtiyacındaydı artık. İstese de istemese de.

Tracy nazikçe sordu: "Bayan Watson, size zarar mı verdi? Niye terk ettiniz onu?"

"Ben..." Bayan Watson elleriyle yüzünü kapadı ve tam bir dakika hiç kıpırdamadan oturdu. Bekledik. Nihayet ellerini çektiğinde, yüzüne yine o daha önce gördüğüm tutucu rahip karısı ifadesini yerleştirmeyi başarmıştı. "Bu konuyu konuşmak istemiyorum." Kaçak bir gözyaşı damlasını sildi.

Ayağa kalkıp pencereye yürüdüm, kasabanın tablo gibi meydanına baktım.

"Bayan Watson" diye başladım; gözlerimi pencereden çekmemiştim. "Kasabada kilisenin aracıyla dolaşan o beyaz cüppeli kızlar... isteyerek yapmıyorlardı bunu. Köleydi onlar. Kimi kaçırılmıştı, kimi sevgilileri ya da aileleri tarafından satılmıştı, kimiyse tuzağa düşürülmüştü. Ama hepsi köley-

di. Zorla, ağıza alınmayacak şeyler yaptırılan kızlar. Bayan Watson, ne kadar korkunç olsa da, sıradan bir fuhuş şebekesi değildi bu. İşkenceden geçirilmek üzere sipariş ediliyordu bu kızlar. Bundan daha korkunç bir alın yazısı olabilir mi? Neler olduğunu anlamamıza yardım edemez misiniz?" Ona döndüm, bu kez gözlerim yaşlarla doluydu.

Her birimize tek tek baktı; sözlerimin onu duygulandırdığı açıktı, ama bir adım daha atıp bize açılmak istediğinden emin değildi.

Tracy'nin sorusunu bu kez daha kesin bir dille tekrarladım: "Neden terk ettiniz onu?"

Bayan Watson suskundu, yüzünden bin bir çeşit duygu geçiyordu. Artık ağlamıyordu ama soluğunun değiştiğini gördüm; daha hızlı, daha umutsuzca soluk alıyordu. Bu durumu iyi bilirdim. Çözülmek üzereydi.

"Terk ettim, çünkü..." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Çünkü bana o işi yapmamı söyledi."

"Ne yapmanızı?" Christine de fısıltıyla sormuştu soruyu.

"Kendimi..." Gözlerini kapattı. "Kendimi satmamı istedi."

Gözlerini yeniden açtı, tepkimizi ölçmek için her birimize baktı. Biz hiç şaşırmayıp anlayışla karşılayınca devam etti; artık kelimeler sel gibi akıyordu.

"Paramız bitmişti. Kilise kurmaya çalışmıştı, ama biriktirdiği son parayla kiraladığı küçük, perişan salona sadece bir iki kişi geldi. Bu yüzden benden... onun için, bizim için bir şey yapmamı istedi. Hayır, dedim. Ama hayır deyince... o... beni dövdü ve yatak odamıza kilitledi.

O gece dışarı çıktı. Ben de takı kutumda bir saç iğnesi buldum. Kilidi açtım. Tanrım, saatler sürdü. Ama becerdim." Gözünün önünde o anı canlandırdığını görebiliyordum; kilit nihayet açıldığında duyduğu ferahlığı. "Dışarı çıkınca yalnızca koştum. O zamanlar herkes otostop yapardı, ama ben korkuyordum, bırakın bir yabancıyı, herhangi bir erkekle yalnız

kalmayı göze alamazdım. Koştum. Ormanda uyudum. Evime, ailemin yanına dönmek tam dört günümü aldı. Annem harika davrandı. Sadece ağladı. Ne olduğunu sormadı. Beni mahkemeye götürdü, evliliğimi iptal ettirdi, sonra ben..."

Kafası karışmış gibiydi, artık bizi bile görmüyordu. Gözleri cam gibiydi, panik içinde, amaçsız, bir oraya bir buraya bakıyordu. Başını salladı, pencereye, kasabanın ufkundaki göğe baktı. Sonunda yine hıçkırıklara boğuldu, duygularını zapt edemez olmuştu. Sesi öyle çatlıyordu ki ağzından çıkan kelimeleri anlamak zor oluyordu.

"Sonra, gebe olduğumu anlayınca, beni bir yerlere götürüp bunu da halletti. Elbette artık çocuk sahibi olmayı hak etmiyordum. Hak etmiyordum. Yapamadım... o hayvanın çocuğunu doğuramadım." Artık hüngür hüngür ağlıyordu.

Tracy eğilip kadının omzunu yavaşça okşadı.

"Yıllarca günahımı içimde sakladım. Bu acımasız günahı. Telafi etmek için elimden geleni yaptım. Bu kilise ve bu cemaat için gecemi gündüzüme kattım. Ne zaman o kapalı araçların önümden geçtiğini görsem..." Artık konuşamıyordu.

İşte o zaman anladım. Biliyordu. Belki her şeyi değil, ama korkacak kadarını. Noah Philben'den korkacak kadarını. Noah kasabaya geri gelmiş, kadının burnunun dibinde bu işe başlamıştı. Belki kadına nispet olsun diye. Cezalandırmak için. Kadın da susmuştu. Susmuştu.

Hepimiz sessizce oturduk, Bayan Watson'ın hafif hıçkırıklarını dinledik. Sonra ipe sapa gelmez şeyler söylemeye başladı.

"Noah nasıl böyle oldu bilmiyorum. Bu hayvanı kim yarattı bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Ailesi öyle sevecendi ki. Öyle şefkatli. Neler yaparlardı... yoksullara yemek dağıtırlardı, yaşlılara yemek götürürlerdi, yetimleri eve alırlardı, Tanrı aşkına."

Dikkat kesildim. "Yetimler mi?"

"Evet. Koruyucu aile olarak bütün eyaletten çocuklar gelirdi evlerine."

"Noah bu çocuklardan söz etti mi hiç?"

Bir an düşündükten sonra düşünceli düşünceli başını salladı.

"Şey, sanırım yakın olduğu biri vardı. Yıllar sonra bile ondan kardeşim diye söz etmişti, ama tabii kan bağı yoktu aralarında. Biri o çocuğu evlat edindikten sonra bile ilişkilerini kesmemişler. Yıllarca mektuplaştıklarını biliyorum. Noah o mektuplardan birini alınca tek başına ormana gider, kendi deyişiyle düşüncelere dalardı. Geri geldiğinde daima artık misyonundan emin olduğunu, doğru yolda olduğunu ve artık duramayacağını söylerdi. Onun için muazzam bir şeydi bu. Bizden daha önemliydi."

Tracy'nin bakışlarını yakalamaya çalıştım, ama bana değil dosdoğru önüne bakıyordu.

Helen devam etti: "Sanırım, yani eminim, o günlerden kalma bir şey var bende. Eşyalarımı toplarken kendi fotoğraflarımı, mektuplarımı da aldım. Çantama tıkmıştım. Ama aralarına bana ait olmayan bir şeyler karışmış; bir fotoğraf ve üzerinde adres yazılı bir zarf parçası. Yine de sakladım onları. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Belki de bir gün bir şeyleri kanıtlamam gerekeceğini düşündüm."

"Nerede onlar?"

"Burada. Ofiste. Kilit altında olsunlar istedim, tek kasam burada."

"Görebilir miyiz?"

Ağır ağır yerinden kalktı ve gözlerini sildi. Bizi binanın köşesindeki derli toplu küçük bir ofise götürdü ve bir dolaba gitti. Bir kilidin tık diye açıldığını işittik, sonra elinde bir zarf ve bir fotoğrafla yanımıza geldi.

"Herhalde bir anlamları yoktur, ama elimdekilerin hepsi bu."

Zarf ile fotoğrafı masaya koydu. Üçümüz birden fotoğrafa eğildik, az kalsın başlarımız birbirine çarpıyordu. Sağda, aşağı yukarı on dört yaşındaki Noah Philben vardı. Fotoğraftaki öteki delikanlının göğe bakarak söylediği bir şeye gülüyordu. Öteki çocuk fotoğraf çekildiği anda kafasını çevirmişti, dolayısıyla yüzü flu çıkmıştı.

Tracy ile Christine'e döndüm, "Ne diyorsunuz?" dedim.

"Olabilir" dedi Christine, "ama kesin değil."

"Evet, yani saçı çok daha açık renk ama bu yaşı yüzünden olabilir." Tracy iyice eğildi. "Burnundan anlaşılmıyor."

Zarfa baktık. River Bend'deki bir posta kutusuna, Tom Philben adında birine gönderilmişti. Pekâlâ bir takma ad da olabilirdi. O posta kutusunun kime ait olduğunu öğrenmeliydik. Bu da Jim'in alanına giriyordu.

"Bunlar bizde kalabilir mi? Bir süre için. İade ederiz. Çok önemli Bayan Watson."

Duraksadı, ama sonunda başıyla tamam dedi. Ona hoşça kalın dedik, tekrar tekrar teşekkür ettik ve dışarı çıkıp arabamıza yürüdük. Bu yıkılmış kadına son bir kez baktım; sonunda sırrından kurtulmuş, o ufacık odada oturuyor, ahşap duvarın önünde, çarmıhın altında küçücük, çaresiz görünüyordu.

Arabaya bindik, birkaç dakika otoparkta kımıldamadan oturduk. Kimse konuşmadı.

Sonunda Tracy, "Yalan söylüyor" dedi.

"Ne yalanı?" dedi Christine. "Ne hakkında?"

"Tracy haklı" dedim, "kadın yalan söylüyor. Kesinlikle dolap çeviriyor. O bebeğin kimden olduğunu bilmiyordu."

"Niye böyle söylüyorsun? Bize anlattıkları yeterince berbat değil mi?" Christine gerçekten sarsılmışa benziyordu.

"Öyle, ama bunca yıldır Noah Philben hakkında ağzını açmamasının bir nedeni olmalı. O kapalı kamyonetteki kızların ormanda dua etmediklerini anlamış olduğu aşikâr olduğu

halde. Yoksa o zarfla fotoğrafı niye kasada tutsun? Biliyordu. Ve hiçbir şey yapmadı. Suçluluk duygusuyla yaşadı. Tek bir nedenle... Noah kadının fahişe olduğunu ve Tanrı bilir kimin bebeğini kürtajla aldırdığını biliyordu. Elinde öyle bir kanıt olmalı ki bunca yıl Helen'ı tehdit edebilsin."

Tracy başıyla onayladı. "Tastamam doğru. Ama buradan gidelim artık. Bunların hiçbiri önemli değil şimdi."

"Bence önemli" dedim yavaşça. "Yıllarca önce birine bir şey fısıldamış olsa, başımıza bunların gelmesini engelleyebilirdi. Ya o sözler Jack ile Noah arasındaki suç ilişkisini on beş yıl önce ortaya çıkarmış olsaydı? Böylece Jack bizi kaçırma fırsatı bulamadan ikisi de hapse girselerdi? Ne olurdu o zaman?"

"Hadi Sarah, haksızlık ediyorsun. Suçu bu kadına atman haksızlık. Bütün o şeyleri bize *Jack* yaptı. Sorumlusu o. Suçlu olan o. Helen değil." Christine arkasına yaslandı, gözünü arabanın tavanına dikti; düşünüyordu. "Yani, suçu zincir misali ta gerilere kadar izleyebilirsin. Jack'in annesine ne demeli? Onu evlat edinen kadın? Oğlunun biraz tuhaf olduğuna dair bir belirti görmüştü herhalde. Küçük hayvanları yakan şu çocuklardandı muhtemelen. Ama annesi de başımıza gelenlerin sorumlusu değil."

"O farklı. Helen Watson en azından birinin Noah'nın elinde acı çektiğini biliyordu. Belki bizi bilmiyordu, ama o kızları kasabadan geçerken sürekli görüyordu. Gözünün önündeydi. Neler döndüğünü bilen tek kişi oydu muhtemelen. Suçluların ve müşterilerin dışında tabii. Ve Helen hiçbir şey yapmadı. Sırf kendi karanlık sırrını gizleyebilsin diye."

Tracy arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı. "Hadi gidip biraz uyuyalım. Sonra o posta kutusunun kime ait olduğunu öğrenelim."

32

O sabahın geri kalan kısmını yeni otel odalarımızda uyuyarak geçirdik. Noah Philben hikâyesinin gazete ve televizyonlarda yarattığı çalkantıdan haberimiz bile olmadı.

Öğleden sonra uyandığımda bir huzursuzluk vardı içimde. Odaya göz gezdirdim, sıra dışı bir şey yoktu; klima sessiz bir mırıltıyla çalışıyordu, katlayıp şifoniyerin üzerine yerleştirdiğim giysilerim düzgünce duruyordu.

Banyoya giderken kapımın altından atılmış bir zarf gördüm. Otel resepsiyonundan bir nottur diye düşündüm, ama yatağımın yanındaki masada duran, üzerine otelin logosu basılmış krem rengi kâğıtları kullanmamış olmaları da tuhafıma gitti. Eğilip aldım, o anda elyazısını fark ettim. O tanıdık yazıyı görür görmez içim boşaldı sanki. Zarfı açmadım. Tek başıma bakamayacaktım, hemen Tracy'nin koridorun sonundaki odasına koştum. Kapıya ancak birkaç kere vurunca uyandırabildim. Sonunda kapıyı açtı.

"Sana da geldi mi?"

"Ne?" Uyku sersemiydi hâlâ.

"Mektup. Jack'ten. Buraya, otele geldi." Sesim çatlıyordu. Çılgına dönmüş gibiydim. O eski panik duygusu içimde kabarıyordu. "Burada olduğumuzu biliyor. Nasıl bilebilir? Noah Philben'in adamları bizi izlemiş olmalı. Şimdi de Jack'in kuryeliğini yapıyorlar."

Tracy'nin odasının eşiğini gösterdim. Oradaydı. Tracy'ye gelen mektup. Tracy taş gibi olmuş, zarfa bakıyordu; yüzü her zamankinden daha solgundu.

"Çıkıp gidelim buradan. Git bavulunu kap. Ben Christine'e gideyim."

Odama koşup eşyalarımı telaşla bavuluma tıktım. Korumamıza New York'a dönmeye karar verdiğimizi, uçağa yetişmek zorunda olduğumuzu söyledim. Kafası karışmış gibiydi, bir yerlere telefon etti. Hattın öteki ucundaki her kimse adamının başka görevler için serbest kalmasını istediği açıktı, çünkü gitmemize onay çıktı.

Lobide Tracy ve Christine ile buluştum. Sarsılmıştık ama yine de otelden ayrılmayı becerdik, arabamıza koştuk, Tracy direksiyona geçti. Otoparktan çıkarken arabanın lastikleri ötüyordu.

Arka koltukta oturan Christine paniğin ilk işaretlerini veriyordu. "Bizi hâlâ takip ediyorlar mı dersiniz? Nereye gideceğiz? Başka otele mi? Tanrım, nasıl bulaştım bu işe?" Ellerini arabanın kapısında gezdirip duruyordu. Araba hızlanırken sanki kapıyı açacak, dışarı fırlayacak ve bir taksi çevirip Park Caddesi'ne dönecekti.

"Christine." Tracy sakin bir sesle söze başladı. "Yaratıcı bir şey söylemeyeceksen sus. Şu anda panikle uğraşamayacağım. Mektupları okuyun bana." Tracy düşünüyordu ve korkmuştu.

Önce ben açtım mektubumu; fazla ellememek için kenarlarından tutuyordum. Okudum. "Aile sonunda bir araya geldi. Çok mutluyum. Eve gelin, cevapları bulacaksınız."

Mektubu arka koltuğa attım ve Christine'inkini açtım.

"Kızlar, hadi bir aile resmi çektirelim. Canlı bir resim. Size göstereceğim o kadar çok şey var ki."

"Tamam, şimdi benimki." Tracy arabayı manyak gibi sürüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Adele'i görmeye."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Sizce..?" Düşünmeyi sürdüremedim bile. Polis ve FBI'dan başka hangi otelde kaldığımızı bilen tek kişinin Adele olduğu kafama dank etmişti.

"Jack'in mektuplarını o mu getirdi?" Tracy cümlemi tamamlamıştı. "Bilmiyorum. Ama bana öyle geliyor ki, Helen gibi Adele de sandığımızdan fazla şey biliyor ve daha ileri gitmeden onu konuşturma vakti geldi."

Başımla onayladım ve yavaşça Tracy'nin mektubunu açtım. Dışarı fırlatıp atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Yıllardır çok çalışıyorsun Tracy. Ne çok kitap okudun. Sadece senin için bir kitap yazdım. Özel odamızda."

Son mektubu da Christine'e verdim. Mektupları ellemeyi umursamamasına şaşırmıştım; hepsini düzenli bir şekilde üst üste koydu.

"Bu mektupları hapishaneden dışarı, Jim'in haberi bile olmadan nasıl çıkardı?" dedi. "Hapishanenin buna dikkat ettiğini, içeri giren ya da dışarı çıkan her şeyi denetlediklerini düşünürdüm. Öteki mektupların hepsi Jim aracılığıyla gelmişti. Onu aramalıyız."

Aynı fikirdeydim, telefonumu çıkarıp tuşladım.

Jim cevap verdi ama sanki uyandırmıştım onu.

"Buldunuz mu onu? Noah'yı tutukladınız mı?" diye sordum önce.

"Hayır. Mekân boştu; kimsecikler yoktu. Anlaşılan hazırda bir kıyamet günü senaryoları vardı; kaçış planları hazırdı yani. Ama birtakım bilgisayarlar bırakmışlar. Teknisyenler kodları kırmaya çalışıyor şimdi. Örgütte hakiki profesyoneller var herhalde, çünkü güvenlik sistemleri son derece sofistike."

"Başka kız buldunuz mu?"

"Hayır. Ama birinin orada, gerçekten kötü koşullarda ya-

şadığı anlaşılıyordu. Dinle Sarah, bu iş çok tehlikeli. O binalarda bazı... bazı korkunç şeyler bulduk. Ne kadar üstüne basa basa söylesem yetmez: Bu iş yoluna girene kadar üçünüz otelde kalmalısınız."

"Ne... Neler buldunuz?"

Jim duraladı. Bu kez rahat durmamızı sağlayacak kadar korkutmak istiyordu bizi.

"Üst kat kilise gibi düzenlenmişti: kilise mobilyaları, duyuru panoları, kayıt cetvelleri. Ama altında... Sarah, bütün o binalar bir yeraltı odaları labirentinin üzerine oturuyor. Asıl iş orada görülüyormuş. Bir cehennem deliği. Duvarlarda zincirler, işkence aletleri, yere sıçramış kanlar, köşelere itilmiş sidik kovaları. Her yerde de video kameralar. Her şeyi filme çekmişler."

"Filme mi? Aman Tanrım" dedim, iğrenmiştim.

"Evet" diye sözünü sürdürdü Jim. "Bıraktıkları bazı videoları görüntü eşleme programında çalıştırdık; anlaşılan bir bölümü birkaç gün önce, sadece 'gerçek tutsaklar'ın olduğu bir internet pornografi sitesine yüklenmiş. Aynı içerikteki birkaç dosyayı paylaşmazsan siteye giremiyorsun, yani kullanıcıların hepsi ağır pornocu. Noah müşterilerini buradan buluyor olmalı."

Gözlerimi kapadım. Sanki böylece Jim'in sözleri beynime işlemeyecekti.

"Jim. Dinle." Sesim titriyordu. "Jack her birimize bir mektup yollamış. Bugün otelde kapılarımızın altından atıldı."

"Ne? Mümkün değil."

"Ama mümkün. Mektuplar burada. Christine şu anda hepsini elinde tutuyor."

"Ne yazıyor mektuplarda?"

"Her zamanki laflar. Bir anlam ifade etmiyor, ama önemli olan bu değil. Önemli olan Jack'in bizim nerede olduğumuzu bilmesi. Demek ki Noah'nın emriyle bizi izleyen kişi, aynı

zamanda Jack Derber'a da rapor veriyor, öyle değil mi? Jim, bu ikisi arasında kesinlikle bir bağlantı var. Bak dinle, ekibinden biri, River Bend'de yüz seksen iki numaralı posta kutusunu kimin kullandığını öğrenebilir mi? Noah Philben yıllar önce bu adrese birkaç mektup yollamış."

"Yüz seksen iki mi?" Hattın ucunda kaleminin çıtırdadığını duyuyordum. "Yazdım, ama bırakın ben halledeyim bunu. Bu benim işim. Sizin çektikleriniz yeter." Durdu, belki de kelimelerinin yetersiz kaldığını anlamıştı.

O sırada, Tracy öteki şeritten bizi sollayan bir arabaya çarpmamak için manevra yaparken araba fena halde yalpaladı. Tracy bir yandan küfrederken bir yandan da kornaya basıyordu.

"Sarah, neredesiniz siz?" Jim'in sesi huzursuzdu. "Otelde değil misiniz?"

Siktir kelimesini sessizce söylerken telefonu elimle örttüm. Nereye gittiğimizi ona söylemek istemiyordum. Aradığımız cevapları kendimiz bulmalıydık. Buraya kadar gelmiştik, tam bu aşamada pasif kurbanlara indirgenmek, arkamıza yaslanıp acemi bir ajanın yapbozun parçalarını bulmak için atanmasını beklemek istemiyorduk. Ama otelde kalmayı reddedersek Jim bizi tam korumaya alabilirdi.

Konuyu değiştirdim.

"Jim, Jack'in çocukluğu hakkında ne biliyorsun?"

"Sarah..."

"Jim, sadece... benim bilgim olsun diye."

"Sarah, daha sonra konuşalım bunu. Ama doğrusunu istersen pek bir şey bilmiyoruz."

"Lütfen Jim. Bir şeyler anlat."

Jim pes etmek üzereyken hep yaptığı gibi içini çekti.

"Koruyucu aile sisteminde bir süre oradan oraya sürüklenmiş, sonra, on dört yaşlarındayken Derber'lar evlat edinmiş bunu. Ondan öncesine gelince, eh, çocuk esirgeme kuru-

munda o zamanlar ne yazık ki kayıtlar pek iyi tutulmuyormuş. Dosyası kaybolmuş. Onunla ilgilenen sosyal çalışma uzmanı on beş yıl kadar önce bir araba kazasında ölmüş. Dolayısıyla Jack'in geçmişi hakkında kimse bir şey bilmiyor."

"Şey, bir bölümünü biz bir araya getiriyor olabiliriz. Yarın konuşalım."

"Sarah, otele dönün. *Şimdi.* Güvenliği artırırız. Mektupları da Memur Grunnell'e bırakın. Neler döndüğünü anlarız. Biri Noah konusunda bir ipucu vermiş, yani ben bütün gece ortada olmayacağım, ama sabah size bakmaya gelirim."

Telefonumun kapatma düğmesine basıp, kızlara Jim'in Noah'nın örgüt merkezinde bulduklarını aktardım. Hepimiz gözlerimizi ileriye, yola dikmiş, parçaları birleştirmeye, her şeye bir anlam vermeye çalışıyorduk.

Sonunda ötekilere bakmaya cesaret edebildim. Christine'in elleri artık kıpır kıpır değildi, ama gözleri bir sağa bir sola gidip geliyordu, yüzü kızarmıştı. Birkaç saat önce aklı başında, derli toplu bir Yukarı Doğu Yakası annesi ve kurtarıcımız olarak önümüzde belirivermişti. Oysa şimdi yıllar önceki Christine'i hatırlatıyordu bana.

Bunca zamandır gözlerinin ardında bu Christine mi saklanıyordu? Asıl Christine bu muydu ve diğer her şey de üzerine sürülmüş, bütün gücüyle bir arada tuttuğu bir sıva mı?

Belli etmeden Christine'e bakması için Tracy'ye işaret etmeye çalıştım, ama o kendini otomobili sürmeye vermişti; bir gözü GPS'te, üniversite kampüsüne doğru deli gibi gidiyordu. Direksiyonu öyle sıkı tutmuştu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Üçümüz de itiraf etmek istemiyorduk, ama biliyorduk. Jack o mektuplarda bize bir şey söylüyordu. Elbette, kontrolün hâlâ onda olduğunu, her nerede olursak olalım, bize ulaşabildiğini göstermekteydi bize. Ama orada bize bir ipucu bıraktığını söylüyordu. O evde. O marazi oyununa dair, önem-

li olabilecek bir ipucu. Ama ne pahasına? Hepimiz bunu anlıyorduk, ama kimse yüksek sesle dile getiremiyordu.

Önce her ne olursa olsun başka bir şey denemeliydik.

Kampüse vardık; Tracy yolda bütün hız limitlerini saatte sekiz dokuz kilometre aşmıştı. Psikoloji bölümü binasının yanındaki boş park yerine lastikleri öttürerek girdik. Otopark alanını aydınlatan, yeni yeni yanmaya başlamış sokak lambaları göğe tuhaf bir parıltı saçıyordu. Tracy arabadan inerken öte yanındaki kampüs güvenliği acil çağrı kutusuna bir göz attım. Keşke o çağrı kutusu bize şu an yardım edebilse diye düşündüm.

Binaya doğru yürürken Adele'in ofisindeki ışığı görebiliyordum.

Koridorda aynı güvenlik elemanını gördük; yine gözucuyla bile bakmadı bize. Adele'in ofisinin önünde bir an durduk; kapıyı vurmalı mıydık, yoksa pat diye içeri mi girmeliydik? Bir adım atıp kapıya hafifçe vurdum. Cevap veren olmadı. Tracy gözlerini devirip yana çekilmemi işaret etti. Dediğini yaptım.

Tokmağı çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Profesör David Stiller gözleri bağlı, tam bir boyun eğiş pozisyonunda, Adele'in önünde yere diz çökmüştü. Adele bizi görür görmez dikeldi, sol elini arkasına sakladı.

Bizi tanıyınca yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Bir dakika sonra sizinle görüşeceğim." Sanki telefonda konuşurken yakalamıştık kadını.

Kapıyı kapatmamızı işaret etti. Koridora geri döndük, şaşkınlıktan ne yapacağımızı şaşırmıştık. Kendimize geldiğimizde yarı aydınlık koridorda fısıldaşmaya başladık.

Tracy alaycı bir sesle, "Alan araştırması devam ediyor" dedi. "Herhalde ödenek falan aldı."

Kahkahamı bastırdım, kapıdan biraz daha uzaklaştık.

"David Stiller'ın Adele'den nefret ettiğini sanıyordum,

ama bu belki onların ön sevişme anlayışıdır" diye fısıldadım.

O anda Adele koridora çıktı. Profesyonel soğukkanlılığın timsaliydi sanki. Ardından gelen David Stiller bizimle göz temasından kaçınarak koridorun ucuna, kendi ofisine kaçtı. Adele ona bakmadı bile.

Sakin, serinkanlıydı; yüzü her zamanki gibi bir maskeydi. Kibarca bize oturacak yer gösterdi. Ben masasının önündeki sandalyeye oturdum. Tracy ile Christine köşedeki küçük aşk koltuğuna sığıştılar.

Adele ellerini masanın üstünde kavuşturdu ve öne doğru eğildi.

"Daha sonra görüşeceğimizi sanıyordum. Her şey yolunda mı?"

"Adele" diye başladım söze, "Christine'le tanışmanı istedim."

Adele ona huşu içinde baktı.

"Evet, *o* Christine" dedim. "İşte buradayız. Tam takım."

Numara yapıp yapmadığına karar verebilmek için yüzünü dikkatle inceledim. Eğer mektupları kapımızın altından atan Adele ise Christine'in kim olduğunu ve son iki gündür nerede olduğunu pekâlâ biliyor olmalıydı.

"Eh" dedi, başını şaşkınlıkla salladı, "hepinizi burada birlikte görmekten mutluyum. Sağ ve salim. Bütün o başınıza gelenlerden sonra." Durdu. "Peki bugün orada neler oldu? Basına fazla bilgi vermiyorlar."

"Biz de senden fazla bir şey bilmiyoruz."

Bana dik dik baktı. Bunun bütünüyle doğru olmadığını biliyor olmalıydı. Taktik değiştirdi.

"Anlıyorum. Eh, her durumda belki üçünüz bizim suç kurbanları araştırmamıza katılmayı düşünürsünüz. Özellikle de artık birlikte olduğunuza göre."

Sözlerini daha fazla sürdürmemesi için bu konudan uzaklaşmak gerektiğini biliyordum. Suç kurbanları kelimelerinin

Tracy'ye uygun gelmeyeceğine dair bir duygu vardı içimde.

"Anlaşılan David Stiller'la bizim düşündüğümüzden çok... farklı bir ilişkiniz var."

"Ha, şu" dedi ruhsuz bir sesle. "Konferans sunumu için bir sahne oluşturuyorduk."

Bir an bile inanmadım bu sözlere ama asıl konuya geçmeye karar verdim.

"Adele, Jack Derber'ın Noah Philben'le bir bağlantısı var mı, biliyor musun?"

İfadesinde bir an hiçbir değişiklik olmadı. "Şey, sadece haberlerde söylenenleri. Karısı Noah'nın kilisesine mensup."

"Demek istediğim, daha... eskiye ait bir şey. Yıllar önceye. Jack'i tanıyacak kadar uzun bir süre onunla çalıştın. Hapishaneye girmeden önce Noah Philben'i tanıyor muydu?"

Adele dümdüz ileriye baktı ve iki kere hafifçe gözünü kırptı; sanki sadece gözleri bize bir şey söyleyebilecekti, o da şifreli. Bolca rimel sürülmüş kirpikleri kırpıştı. Uzaklara baktı, masadaki birtakım kâğıtları düzeltti. Bir an soğukkanlılığını yitirecek sandım, ama kendini topladı sanki, sonra her zamanki gibi ulaşılmaz edasıyla bize baktı.

"Nasıl bilebilirim ki? Jack ile *dost* değildik. Bazı araştırma projelerinde birlikte çalıştık. Üniversitenin dışında kimlerle görüştüğünü bilemem; daha sonra Tonoz'da tanıştığım kişiler dışında."

Bu sözlerden sonra arkasına yaslandı, ellerini dikkatle kucağında kavuşturdu. Başka yöne bakmasını, belki rahatsızca kıpırdanmasını bekledim. Ama öyle olmadı. Sakin sakin oturuyordu.

O mektupları getirmiş olsa bile, anlaşılan bunu itiraf ettiremeyecektik. Adele, Helen Watson gibi çökmeyecekti. Nedeni belki de daha çok şey biliyor olmasıydı.

Aklından neler geçtiğini hayal etmeye çalıştım. Bu kadın tam bir disiplin örneğiydi. Ama dağılmasını sağlayacak bir

şey vardı mutlaka. Sadece güç, kontrol ve hırstan ibaret olduğuna inanmıyordum. Bir şey yapmalıydım. Önemli bir şey.

Onu sıkıştırmanın tek yolu vardı. Onun bile soğukkanlılığını sürdüremeyeceğini bildiğim bir yol. Kendini rahat hissetmeyeceği bir yere yöneltmeliydim onu. Bir tarafa itiverdiği geçmişiyle yüzleştirmeliydim.

Ama biz de sıkışacaktık o zaman. Oraya dönecektik. Bir biçimde, hepimiz kaçınılmaz olarak oraya gitmek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Bizi çağıran, öğrenmek zorunda olduğumuzu bize söyleyecek o yere. Hiçbir şey beni o yer kadar dehşete düşüremezdi. Hiçbir şey. Ama artık daha güçlü olmam gerektiğini hatırlattım kendime. Tracy'nin öğüdünü tutuyordum. Balıklama dalmak zorundaydık. Adele'le beraber ya da onsuz, oraya dönmeliydik. Kendimizi sınamalıydık. Jack Derber'ı sınamalıydık.

"Pekâlâ, gidiyoruz." Ayağa kalktım. Tracy ile Christine soru sorarcasına baktılar bana, ama aynı anda ayağa kalktılar, sözü nereye vardıracağımı görmeye hazırdılar.

"Jack'in evine gidiyoruz" dedim kararlı bir sesle. Hissettiğimden çok daha kararlı. Tracy ile Christine'in dilleri tutulmuştu.

Adele'in bile yüzü bembeyaz oldu. "Niye gidesiniz ki? Giremezsiniz içeri. Polis oraya kilit vurmadı mı?" Gerçekten şaşırmışa benziyordu. Bu işe bulaşıp bulaşmadığından kuşkulanmaya başladım.

"O zaman kilidi kırarız. Hepimize mektup yazdı Adele. Bugün otelde kapımızın altından atıldı." Yüzünü inceledim, bir suçluluk duygusu işareti arıyordum. Herhangi bir şey biliyorduysa da, iyi saklıyordu. "O mektuplarda yazılı her şey o evde gizli bir bilgi olduğunu ima ediyor. Evrak. Fotoğraflar. Belki de birtakım *araştırma malzemeleri*."

Bu söz üzerine Adele aniden ayağa kalktı ve çantasını kaptı. Bizimle geliyordu.

Koridorda ilerlerken Christine yanıma gelip öfkeyle fısıldadı: "Ne haltlar karıştırıyorsun? Jim olmadan asla oraya gitmem."

"Jim oraya gitmemize asla izin vermez. Başka seçeneğimiz yok." Bunun böyle olmasına herkesten daha çok üzülüyordum. Ama bizim sıramız gelmişti. Bunu hissediyordum. "Jack orada bir şey olduğunu söylüyor bize. Ona inanıyorum, o marazi oyununun bir parçası olsa da. Son kez olarak, söylediklerine kulak vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

33

Sessizce kiralık arabamıza döndük. Tracy direksiyonun arkasındaki alışıldık yerini aldı. Bu kez beni rahatsız etmedi bu, çünkü bize yön verenin ben olduğuma dair yeni ve acayip bir duygu vardı içimde.

Şehirden ayrılırken yolcu koltuğunda camdan dışarı bakıyor, eve gitmekte ısrar etmeme neyin yol açtığını merak ediyordum. Zihnimi hazırlamaya vakit olmamıştı; kendi kendime, bıraktım o korkunç yeri, bu eyalete bile dönmemeye yemin ettiğimi hatırlattım. Tracy'ye baktım. Vitesi değiştirirken başını tamam anlamında salladı.

"Haklısın Sarah. Bunu yapmalıyız."

Google'da bulduğum adresi GPS'e girdik. Bulmak ne kadar kolaydı şimdi, oysa öyle çok kişi öyle uzun zaman aramıştı ki bu adresi. İşte oradaydı, Google Haritalar'da, sokak görünümü ve uydu görünümü. Arka koltuğa doğru döndüm. Christine yine titreyen ellerini kalçalarına sürtüp duruyordu.

Nefesimin sıklaştığını hissettim; kafamdaki düşünceleri karmakarışık eden baş dönmesini artık tanıyor ve sinirleniyordum. Yapmayacağım tek şey, Adele'in beni çatlak bir kadın gibi görmesine izin vermekti. Bu kez o sofistike gerilim azaltma teknikleriyle hiç uğraşmadım. *Lanet olasıca*, dedim kendi kendime, *şu anda kesinlikle panik atak geçirmeyeceksin. Geçiremezsin.*

Nefesimi tuttum, gözlerimi sımsıkı kapadım, yirmiye ka-

dar saydım. Jennifer için yapıyordum bunu. Yanıma yine fotoğrafını almıştım; çıkardım, yüzüne uzun uzun baktım. Sonra bu yerin uğursuzluğuna karşı tılsım niyetine tekrar cebime koydum.

Zihnimin açıldığını, nefesimin normale döndüğünü hissettim. Sonra yine o garip yükselme duygusu belirdi içimde. Belki de bir şeyler bulacaktık. Kanıt. Açıklama. Yanıt. Jack'i hapishanede tutabilmemize yarayacak bir şey, bizi Jennifer'ın cesedine götürecek bir şey ya da belki belki, bütün bunların neden başımıza geldiğini açıklayacak bir şey. O anda benim için hangisinin daha önemli olduğunu kavrayamıyordum.

Sonunda kaçabildiğimde, bir daha asla mutsuz olmayacağımı düşünmüştüm. Özgür olduğum sürece mutsuzluğa yer olmayacaktı. Peki o zaman neden gerçekten mutlu olamıyordum?

Yoksa hiç kimse hiçbir şeyin üstesinden gelemez mi? Şu anda, şu dakikada, milyonlarca yürekte, varoluşun yükünü taşıyan bedenlerde, gerçekten de onca acı, onca keder mi var hâlâ? Bir yerlerde, geçip giden anlarda, başlarına gelenleri belki de birkaç saat için unutacakları anlarda, gözyaşları içinde gülümsemeye çalışıyorlar mı? Belki de yaşamak budur.

Ama şu anda bunu düşünemezdim. Aklımı başıma toplamalıydım. FBI'ın göremediği bir şeyi bulacağımız kuşkuluysa da, kendi kendime, onların bambaşka bir şey aradığını söyledim. Onlar, o sırada Jack Derber'ın bütün yaşamını araştırmıyorlardı. Acayip yerlere kapatılmış kızlar arıyorlardı. Somut kanıt olarak cesetler.

Zaten o zamanlar FBI'ın öncelikler listesinde fuhuş şebekeleri altlarda bir yerdeydi herhalde. İnternet, dünyadaki sapıkları daha eşgüdümlü dehşetler yaratsınlar diye birbirlerine bağlamamıştı henüz. O zamanlar seri katiller mevsimiydi. Şan şöhret oradaydı. Jack'in olmasını istedikleri de buydu: deli ve yalnız bir saldırgan.

Kırk beş dakikalık yolculukta kimse konuşmadı. Sadece GPS'i dinledik; bilgisayar çıkışlı ses artık birbirine bağlayamadığımız boşlukları dolduruyordu. *Yeniden hesaplıyorum* sözleriydi durmadan tekrarlanan nakarat; bizim de aynen bunu yaptığımız yüzlerimizden belliydi. Bu yeni gerçekliğe uyum sağlamaya çalışıyorduk. Öleceğimizi düşündüğümüz yere yaklaşıyorduk. Birbirimizi öldürmek istediğimiz yere. O yerin bize nasıl bir duygu vereceğini bilmiyorduk, ama güzel bir duygu olmayacaktı kuşkusuz.

Eve giden yolu bulduk. Gazetelerdeki fotoğraflardan tanıdım yolu. Tracy arabayı durdurdu, sağa dönüş sinyali yanıp sönüyordu. Hafif bir yağmur otomobilin ön camına vurmaya başladı; Tracy tek kelime etmeden silecekleri çalıştırdı. Orada, sessizlikte, kıpırtısız oturduk. GPS, hedefimizin sağda olduğunu hatırlattı.

"Hazır mıyız?" dedi Tracy.

"Yok, hazır değiliz." Christine'in sesi arkadan gelmişti. "Yine de yapalım şunu. Yapalım gitsin."

Dönüp ona baktım. Christine'in elleri artık huzursuzca kıpırdamıyordu, yüzünde de kararlı bir ifade vardı. Tracy'ye başımı salladım, o da otomobili evin yoluna çevirdi. Yol, alçak bir tepenin yamacındaki sık ağaçlıklı bir ormanın içinden kıvrılarak yukarı çıkıyordu. Ağaçlara baktım, kaçtıktan sonra o ormanda nereye gideceğimi bilmeden, susamış ve çıplak dolaştığım zamanı hatırladım. Ormanda bir hayvan, yönünü yitirmiş, tek başına. Hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız. Hava yine böyleydi, ağzımı göğe doğru açarak yağmur suyunu tattığımı hatırladım.

Yaklaştıkça, orada burada, sarı polis şeridinin yerlere saçılmış ya da ağaçlardan sarkan, bilmezseniz zor fark edeceğiniz parçalarını gördüm. Nihayet son köşeyi döndük ve ev göründü. A biçiminde büyük, ormanla uyumlu koyu yeşil bir kır evi ve sağında koyu kırmızı bir ahır. O ahır, diye düşün-

düm. *O ahır*. Önünde durduğumuzda bütün bedenimi bir titreme aldı.

Tracy bana baktı, ama yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Beni mi kontrol ediyordu, yoksa kendi acı anılarına mı dalıp gitmişti? Anlayamadım.

Adele'e baktım; yüzünde bir merak ifadesi vardı. Buraya daha önce gelmiş miydi, bu ev onun da gizli dehşet uğrağı mıydı, bilmiyordum, ama en azından bu evde olan bitenler konusunda doğru duygular içindeymiş gibiydi.

Christine'e baktım.

Sakin ve ciddiydi. Elleri kıpırdamıyordu.

Hemen hemen aynı anda arabadan indik, yavaşça kapattığımız kapılar aynı anda tık sesi çıkardı. Hepimiz yolda durduk, o eve sessiz bir korkuyla baktık. Boğuluyorduk sanki. Bu bina sanki canlıydı, tehditkâr ve yabancı. Sanki bizi gözlüyordu, Jack'in arkada bıraktıklarının bir parçası.

Nihayet derin bir soluk aldım ve eve doğru yürümeye başladım; ahıra bakmamaya gayret ediyordum. Yıllarca bu evin dışına çıkmaya çalıştıktan sonra bu kez *içine* girmeye çalışmanın ne kadar ironik olduğunu fark edince neredeyse bir kahkaha atacaktım. Ama işte buradaydık. Ve hepimiz dehşet içindeydik.

İyice yaklaşıp kapının yanındaki pencereden içeri baktım. İçerisi derli toplu ve tertemizdi. Bir an, polisler evi didik didik ettikten sonra evi kimin eski haline getirme görevini üstlendiğini merak ettim.

Kapıya ilk giden Tracy oldu; tam kapı tokmağına uzanıyordu ki onu durdurdum.

"Parmak izi bırakmasak mı acaba?"

"Eh, eldiven falan hazır etmediğimiz belli, öyle değil mi?" Yine de kapı tokmağını tişörtünün çekip uzattığı ucuyla tuttu. Kilitli değildi kapı, ardına kadar açtı.

"İşte buradayız. Başkasının mülküne izinsiz giren suçlu-

lar olarak ilk tecrübemiz... ve büyük başarımız."

Adele'in sesi arkamdan geldi. "Acayip" dedi, "hatta ürpertici."

Kapı önümüzde açık duruyordu. Yine birbirimize baktık. İlk adımı kim atacaktı?

Cevabı biliyordum. Hepimizi buraya sürükleyen bendim, o eşiği ilk benim aşmam da hakça olurdu.

Derin bir nefes aldım, hafifçe titriyordum, sonra eve girdim. Diğerlerine döndüm.

"Gördünüz mü, hiç acımıyor."

Kimse gülümsemedi.

Bir adım daha attım, Tracy beni izledi.

"Eh, işte buradayız, hortlaklar ülkesinde" diye fısıldadı ve temiz pak mutfağa göz gezdirdi. Her şey çok sıradandı. Jack'in parmaklarının mutlaka bırakmış olması gereken o şeytani izleri hiç kimse fark edemezdi.

Adele, gözleri fal taşı gibi, ihtiyatla arkamızdan geldi.

Christine eşikte durdu, korkudan taş kesilmişti. Sol elinin titremeye başladığını gördüm. Sonra sol kolunu sağ eliyle destekleyerek eşiği ağır ağır, derin derin nefes alarak, dikkatle geçti.

Sadece, "Peki o zaman" dedi.

Girişteki küçük bir masayı, kapanmasın diye açık kapıya dayadım, burada tam anlamıyla kapalı kalmaya henüz hazır değildim. Sonra önlerine düşüp koridorda ilerledim; bu arada soluklarımın sıklaşmaması için kendimle mücadele ediyordum. Nabzım deli gibi atıyordu, o tanıdık baş dönmesi de yaklaşmaktaydı. Ama herkesin yararı için panik atağımı kontrol altında tutmam gerektiğini biliyordum.

Koridor boyunca yürüyüp kütüphanenin çifte kapısı önünde bir an tek başıma durdum. Eğer bu evde önemli bir şey saklıysa, bu odada olması gerektiğini biliyordum, ama o şeyle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Elimi cebime sokup Jennifer'ın resmini yokladım. Sıkı sıkı tuttum. Avucumun içinde buruştuğunu hissedebiliyordum. Belki de zarar veriyordum resme, ama ondan güç almaya ihtiyacım vardı, resmin mürekkebinin parmak uçlarıma sinmesine, Jennifer'ı bana yaklaştırmasına ihtiyacım vardı. Kapıyı yavaşça yana kaydırdım, odayı önce parça parça görmeyi, içeri yavaşça girmeyi umut ediyordum.

İlk gördüğüm hâlâ köşede duran işkence sehpası oldu.

Tracy'nin sesi tam kulağımın arkasından geldi. "Iyyy, şu iğrenç şeyi neden buradan çıkarıp atmamışlar?"

Christine yavaşça, "Oda çok daha küçük göründü gözüme" dedi.

Adele, "Elbette" diye söze başladı, "bu oda eskisi kadar baskı..."

"Kapa çeneni Adele." Tracy ile Christine aynı anda söylemişlerdi bu sözleri.

Adele çenesini kapadı. Hepimiz odaya girdik ve normalden iki kat yüksek tavana kadar yükselen kitap raflarına gözlerimizi diktik. Kitaplar hâlâ yerlerindeydi. Binlercesi.

Ağır meşe yazı masasına doğru yürüdüm, koyu yeşil sümenine, sümenin rulo gibi katlanan kapağına baktım. Pahalı bir şey olduğu aşikârdı. Jack'i evlat edinen ailenin parası boldu, Jack'in de.

Sümenin tam ortasında üzerine herhangi bir şey yazılmamış bir zarf vardı. Elime aldım. Mühürlüydü. Kızlar ne bulduğuma bakmak üzere yanıma geldiler; Tracy ile Christine yürürken işkence sehpasına dokunmamaya dikkat etmişlerdi.

"Açayım mı?" Onlara baktım.

"Neden açmayasın?" dedi Adele. "Zaten içeri izinsiz girdik."

"Ama kilit falan kırmadık" diye hatırlattı Christine. "Hem Jack bizim buradan gitmemizi hiç istememişti. Bu yüzden konuk ayrıcalıklarına sahipmişiz gibi geliyor bana."

Zarfın mührünü kırdım ve içindeki kâğıdı çıkarıp yavaşça katlarını açtım. Jack'in elyazısıyla, düzgün kalın harflerle, *Eve hoş geldiniz* kelimeleri yazılıydı.

Kâğıt alev almış gibi fırlatıp attım elimden.

O anda holde bir kapının sertçe kapandığını duyduk. İçeri girdiğimiz kapı. Açık dursun diye önüne masa koyduğum kapı.

Yerimizden fırlayıp sessizce kütüphane duvarına yaslandık. Kapıya en yakın Tracy duruyordu. Kulak kabarttık, ama ben sadece kendi nefes alışlarımızı duyuyordum.

Tracy köşeden uzanıp dışarı baktı. Kütüphane kapısının önünden geçmeden kimse evin diğer bölümlerine gidemezdi. Yavaşça odadan çıkarken ardından gelmemizi işaret etti.

Kimse yoktu holde. Eğer biri vardıysa, kapıyı çarparak kapatıp dışarı çıkmış olmalıydı. Ama niye?

Tracy kapıya gidip kapı tokmağını kavradı, bu kez parmak izi bırakmaya aldırmamıştı. O anda anladık. Kapı dışarıdan kilitlenmişti.

Tracy bağırdı: "Siktir, bu nasıl..?" Kapıyı yumrukladı, ama bir faydası olmadı.

"Olamaz. Bu evde kilitli kalamayız. O.LA.MAZ." Christine tir tir titriyordu.

"Sakin olalım" dedim. "Bir milyon pencere var burada, benim de cep telefonum." Telefonu cebimden çıkardım, yukarı kaldırdım. Ne var ki ekranın sağ üst köşesinde hiç çubuk yoktu. Delirmiş gibi olduğumdan, telefon çekiyor mu diye bakmamıştım. "Sinyal yok."

Adele, "Dağ başındayız" dedi. "Sinyal olmaması normal. Sıçtık."

Koşarak odadan odaya dolaştım, pencerelerden dışarı baktım. Ortalarda kimse görünmüyordu. Ama ev sık ağaçlarla çevriliydi. Eğer bizi gözetliyorlarsa, ya da daha kötü bir şey planlıyorlarsa, saklanabilecekleri çok yer vardı.

Adele mutfağa gidip pencereleri açmayı denedi. Hepsine kilit vurulmuştu. Dolapları, çekmeceleri açtı, sonunda bir dolapta sert tahta saplı bir süpürge buldu. Birden çılgın gibi mutfaktaki camlara vurmaya başladı. Kırılan camlar odanın dört bir yanına saçılıyordu. Gözlerimizi ellerimizle koruduk ve Adele tekrar tekrar camlara vururken geri çekildik. Şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Delirmiş gibi görünen Adele'e bakan Tracy, elleriyle yüzünü koruyarak üzerime eğildi, kulağıma fısıldadı: "Belki de Adele hakkında yanılmışım."

Uçuşan cam kırıklarından kaçmak için hole çıkarken omuz silktim. "Ya da belki bu evin ne kadar tehlikeli olduğunu bizden iyi biliyor."

Adele sonunda durdu, nefes nefeseydi, yüzü kızarmış, saçları karmakarışık olmuştu. Biz zararı gözden geçirmek üzere tekrar mutfağa girdiğimizde, hâlâ süpürgesine sarılmış duruyordu, saldırmaya hazırdı. Tezgâhlar, lavabo, yerler cam kırıklarıyla kaplıydı. Pencerelerden birinin tirizine yaklaştım; Adele'in darbeleriyle paramparça olmuştu. İki ince tahta arasında bir şey vardı. Dokundum. Soğuk metal. İşte o an, her pencerenin demir parmaklıkları olduğunu anladım. Demiri maskelemek için etraflarına boyalı tahta geçirilmişti.

Bütün ev bir kafes haline getirilmişti.

O anda, tek kelime etmeden ayrıldık, her birimiz bir başka kapıya koştuk, tek tek sarstık, yumrukladık. Beyhude. Hepsi sımsıkı kapalıydı, tokmakları bozuktu. Evin her köşesinden hırslı çığlıklar duyuyordum, her çıkış noktası çabalarımıza direnmekteydi.

Önce Christine pes etti. Kütüphanenin bir köşesine oturdu, büzüldü, ağlamaya başladı; inleyerek kızlarından özür diliyordu.

Bense durmak bilmiyordum. Erişebildiğim her yüzeyi yumrukladım, yumrukladım. Sonunda, moralim dibe vur-

muştu, mutfak tezgâhının önünde durdum, eviyenin arkasındaki kırık pencereden ahıra doğru baktım.

Gitgide azalan gücümün son zerresiyle, "Düşünürsek bu işten kurtuluruz" diye fısıldadım kendi kendime.

Mutfaktan çıkmak üzere döndüğümde Adele'in aşağıya, eski hapishanemize açılan kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Herhangi birimizin oraya inmesi düşüncesiyle bile yüzleşemezdim.

"Boş ver" dedim. "O kapı mahzene açılır ve sana kesinlikle söyleyebilirim ki oranın çıkışı yoktur."

İrkildi, ağır madeni kapıdan dehşetle geri çekildi. Tekrar söylemem gerekmedi. Birkaç dakika sonra sanırım olanca ağırlığıyla kendini arka kapıya doğru fırlattığını, masif tahtaya çarptığında inlediğini işittim.

Her birimiz ayrı ayrı pes ettik, sonra birer birer kütüphanede toplandık. Odanın ortasındaki, büyük şömineye bakan kanepeye çöktüm. Tracy kendini yanıma attı, başını ellerinin arasına aldı.

"Yaptı bunu. Bizi geri getirdi" dedi kısık bir sesle.

İnanamayarak başımı salladım.

"Buraya yalnız geleceğimizi nasıl bilmiş olabilir?"

"Şansını denedi herhalde. Ne kaybederdi ki. Ayrıca, bizim budala ve küstah olduğumuzu hesaplamışsa, doğru düşünmüş."

"Jim'in ortalarda olmadığımızı fark etmesi fazla sürmez ama" dedim.

"Jack bunu da biliyor" diye yanıtladı Tracy, "bizi yakından takip ettirdiği çok açık. Bu da, bizim için planladığı her neyse pek yakında ortaya çıkacağı anlamına geliyor."

Odaya göz gezdirdim, saldırının nereden geleceğini düşündüm. Çaresiz hissediyordum kendimi, panik içindeydim.

Tracy, "Bir tür... silaha ihtiyacımız var" dedi, benim kadar yorgun görünüyordu. Başımı salladım. Evin içine dağıl-

dık, kendimizi savunabileceğimiz bir şeyler aramaya koyulduk. Christine döndüğünde elinde Adele'in pencerelere vurmak için kullandığı süpürge sopası vardı. Daha pratik düşündüğümüz aşikâr olan Tracy ile ben elimize birer mutfak bıçağı geçirdik, Adele ise ağır bir tava buldu.

Kütüphanede yine toplandığımızda, odanın ağır ahşap kapılarını arkamızdan kapattım. Hiç konuşmadan etrafa yayıldık, sanki odanın dört bir köşesinde karakol kuruyorduk. Tracy bir köşeye gitti, ben diğerinde nöbete geçtim. Adele bir pencerenin önüne çömeldi, pervazın üzerinden ormanı gözlüyordu.

Christine zar zor ayağa kalkıp pencere önündeki sekiye, işkence sehpasından mümkün olduğunca uzağa yerleşti. Dizlerinin üzerine çökmüş, perdelere sarılmış, ağlıyordu. Süpürge sopasını dikkatle yanına yerleştirmişti, ama bu kez kriz anında pek işe yarayacağına güvenmiyordum. Eski Christine geri gelmişti.

Adele aniden dikkat kesildi, "O gürültü de ne?" dedi.

"Ne?" dedi Tracy, işitmek için başını yana eğdi.

"Şu gürültü. Bir şey duydum, galiba mahzenden geldi."

"Oraya asla inmem" dedim kararlı bir sesle.

Tracy başını iki yana salladı. "Ben bir şey duymadım" diye mırıldandı.

Duymamış gibi davranıyor olmamız mümkündü.

"N'olacak şimdi?" dedi Adele. "Burada oturup birilerinin bizi bulmasını mı bekleyeceğiz? Önce iyi adamların gelmesini mi umacağız?"

Tracy acı bir sesle, "Eh, aşağı yukarı öyle" dedi.

Adele, "Ama ben" dedi, "ben buraya niye geldikse onu yapmaya niyetliyim. Etrafı kolaçan edeceğim."

Tracy öfkeyle baktı ona. "Kolaçan edeceksin de ne olacak? Karşımızda kimlerin olduğunu anlamadığın açık."

Köşemde oturmuş herkesi inceliyordum. Birbirimize sırt

çevirmeye başlamıştık bile. Yüzeydeki aşikâr korkuyu görüyordum, ama her birimizin içindeki öteki kişiyi de görebiliyordum, her ne pahasına olursa olsun yaşamaya yeminli o kişiyi. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım; kendi kendime, yeniden içimdeki o hayvana dönüşmekten duyduğum bunaltıcı korkuyu onlara da bulaştırdığımı söyledim.

Bu yerde olmaktı beni perişan eden. O eve geri dönmüş olmak. Kafese kapatılmış hayvan gibi hissediyordum kendimi ve yine kaçmak için her şeyi yapacağımı hissediyordum. Her şeyi. Eskisi gibi. Beynimde bir ışık çakmış gibi oldu, o hissi tanıdım; bütün kişiliğimin, bütün akılcı varlığımın, iş o noktaya varırsa yerle bir olacağını bilme hissi. Herkes de böyle miydi? Yoksa derinlerde bir yerde aşağılık bir insan mıydım ben? Tracy'nin düşündüğü gibi başkalarıyla empati kuramayan biri mi? Acaba hep haklı mı olmuştu Tracy? Peki bu kez buradan çıkmak için kimi kurban edecektim?

34

Karanlık düşüncelerimden sıyrılınca Adele'in Jack'in masasını karıştırdığını gördüm.

Gözlerini, karıştırdığı üst çekmecenin içindekilere dikmiş, "Hâlâ" diyordu, "burada bize yardımcı olacak bir şeyler bulacağımızı düşünüyorum. Belki bir anahtar falan."

Artık korkmuşa benziyordu; artık eskisi gibi kendine tam hâkim olamıyor gibiydi. Hareketleri daha telaşlıydı, çekmecenin arkalarını görebilmek için kalemleri ve *post-it*'leri bir kenara itti.

"Aslında ne arıyorsun Adele?" Tracy'nin sesi yükselmişti. O da paniklemeye mi başlamıştı? "Araştırma notları mı? Orada mesleğinde yükselmeni sağlayacak bir şey mi var sanıyorsun? Biliyor musun Adele, farkında mısın bilmem, dağ başındaki bir evde ölmüşsen, pek de meslek sahibi olamazsın. Bir dakika, belki de yanılıyorum. Sanırım hemen şimdi bir şeyler yazıp ölümünden sonra yayımlatabilirsin." Bir an düşündü. "Hatta bence şan şöhret ve servet sahibi olmaya giden en kısa yol budur. Manyağın tekinin evinde tutsakken yazılmış bir kitap."

Bana döndü. "Sarah, neden sen de bir tane yazmıyorsun? Bir zamanlar tesadüfen bizi nasıl kurtardığın ama sonra allem edip kallem edip bizi nasıl en başa döndürdüğün konusunda."

Adele çekmeceyi karıştırmayı bırakıp bize baktı.

"Bir dakika Tracy. Anladığım kadarıyla Sarah olmasaydı siz hâlâ Jack'in esiri olacaktınız. Ve burada, masada oturan ben değil Jack olacaktı." Bu sözlerin üzerine kalkıp aceleyle masadan uzaklaştı.

Ona baktım, gözlerinde bir duygusallık pırıltısı gördüğümü sandım. Bana arka çıkmaya mı çalışıyordu?

"Aslında Adele" diye yanıtladı Tracy, "farkında değilsin belki, ben hâlâ buradayım, yine onun sayesinde. Buraya döndüm. Belki de aradaki on yıl o kadar da önemli değil. Sonuç olarak hâlâ bu evde ölme şansım var gibi geliyor bana."

Yüzümün renginin uçtuğunu hissedebiliyordum. Tracy'nin beni bağışlamak üzere olduğunu düşünmüştüm. Birlikte yaptığımız bu araştırma eski yaraları kapatıyordu. Yanıldığım açıktı. Şimdi, durumumuzun yarattığı gerginlik gerçek duygularını yine yüzeye çıkarıyordu.

Tracy'nin kaçtığımda onlara yardım göndermediğimi düşündüğünü biliyordum. O zaman basına yaptığı açıklamada polis sıkıştırmasa onları sonsuza kadar orada bırakacağımdan emin olduğunu söylemişti. Onun bildiği kadarıyla, kurtulmalarından önce tam altı gün mahzende yoktum, oysa aslında o sırada üst kattaydım. O altı günde Jack izlerini silmek için pekâlâ onları öldürebilirdi.

Yanılıyordu. Yardım *çağırmıştım*.

Basitçe, neler olduğunu anlatabilirdim. Ama nasıl kaçabildiğim konusunda konuşmayı hiç beceremediğim, suçlamalarına karşı kendimi savunmaya bile kalkışmamıştım. Şimdiye kadar hiç kimseyle, annemle, Jim'le, Doktor Simmons'la bile konuşmamıştım bunu. Ne olduğunu bilmiyorlardı; beni bu konuda konuşturmaya çalıştıklarında, neredeyse katatoniye giriyordum.

Paniğe kapılmak üzere olduğumu hissedebiliyordum, ama belli edersem Tracy'nin gözünde beş paralık olacaktım. *Trav-*

ma sonrası stres bozukluğu içindeki kurban. Hâlâ. Tracy ise geçmişle cesurca başa çıkmış, başından geçenleri iyice gözden geçirmiş, hatta belirli bir amaç için kullanmıştı o günleri; geçirdiği deneyimin acısına kapılarını kapatmış, deneyimi kendine bir gündem yaratmak için kullanmıştı. Tam da modern dünyanın talep ettiği biçimde. Bütün bunların içinde bir amaç bulamayanlara zaman harcayamaz, merhamet de duymazdı.

Eğer olanları anlatacaksam, ya şimdi dile getirecektim ya da hiçbir zaman. Belki zaman bile bulamayacaktım. Belki Noah ile Jack'in adamları şu anda dışarıda duruyorlardı. Ama Tracy'nin anlamasını istediğim bir şey varsa eğer, o da buydu.

Jack'in yazı masasına gittim. Orada, işkence sehpasında, acıdan bitkin düşmüşken onu bu masada otururken öyle çok görmüştüm ki. Defterlerine bir şeyler çiziktirirdi. Sapıkça bir şey belki, ama bu masa benim için huzur simgesiydi. Jack yazmaya başladığında sonunda birkaç dakika için soluk alabileceğimi, o gün artık işkence görmeyeceğimi anlardım.

Aşırı büyüklükteki meşe döner sandalyeyi çekip oturdum. Büyüklerin sandalyesine oturmuş bir çocuk gibi hissettim kendimi. Beni yutuverdi sandalye, ama garip bir biçimde, orada oturmak bana konuşma gücü verir belki diye düşündüm.

Tracy'ye baktım, hâlâ bana bakmıyordu; Adele'e baktım, beni dikkatle süzüyor, bakışlarının ardında neler gizlediğine dair bir ipucu vermiyordu; Christine'e baktım, ağlamaktan vazgeçmiş, pencere sekisine kurulmuş, boş boş önüne bakıyordu. Bir yerlerden bir kâğıt mendil bulmuş, gözlerini silmekteydi.

Sonunda masadaki bir dolmakalemi elime aldım, bir Waterman'di. Ritmik hareketlerle kapağını açıp kapamaya başladım. Bekledim, Tracy'nin sonunda çözüleceğini umdum. Bana bakacaktı. Bakmalıydı.

Baktı. Yavaşça bana döndü, siyaha boyalı kâküllerinin altından beni gözetledi. İşte ondan sonra o gün neler olduğunu kesik kesik de olsa anlatmaya başladım. Boğazım kurumuştu, ama zorladım kendimi.

Mahzendeki o aylarda onun gibi düşünmeye başladığıma Jack'in inanması için çok çaba harcamıştım. Onu ustalıkla yönetmeye çalışıyordum, o da beni. Bir gün beni sınayacağını biliyordum, ama nasıl, işte onu bilmiyordum. Haftalardır bana farklı davranıyor, düzenli işkence yapmıyordu; sadece işkence tehdidi uçuşuyordu havada. Bana değer verirmiş gibi yapıyordu. Neredeyse... neredeyse beni seviyormuş gibi.

Onun büyüsü altında olduğuma inanırsa, tasmamın zincirini biraz daha uzun tutacağını biliyordum. Belki onun için dışarıda ufak tefek işler yapmamı isterdi, belki beni evden dışarı çıkarırdı.

Nihayet, o gün, kapıyı açtı. Şimdi bizi hapseden kapıyı.

Kapıyı açtı. Açık bir kapının önünde duruyordum. Evet, çıplaktım, her yerim ağrıyordu, günlerdir bir lokma yememiştim, güçsüzdüm, ama orada, orada, orada, önümde... açık bir kapı vardı.

İleriye baktım. Jack tam arkamdaydı, nefesi ensemdeydi. Ahırı gördüm, ön bahçeyi, Jack'in arabasını. Ağır ağır yürüdüm, oyalanmadan kapıdan çıktım; beni bir çırpıda geri çekemeyeceği kadar, bir kol boyundan daha uzağa gitmeyi umuyordum. Rüyada gibiydim.

Jennifer'ı göreceğimi söylemişti bana ve sözünü tutmuştu. Orada, yerde, ahır kapısının kenarında, kirli mavi bir muşambaya gelişigüzel sarılmış uzun, cansız bir beden vardı. Ucunda şişmiş, kara mor bir et parçası görülüyordu. Bir insan ayağı.

Aylardır Jennifer'ın cesedini göreyim diye yalvarıyordum. Elveda demeye ihtiyacım vardı, Jack'in bunu benim için yapacağını düşünüyordum. Ve işte oradaydı. Onu orada görün-

ce, muşambanın altından çıkan o eti görünce, ben göreyim diye topraktan çıkardığı cesedi görünce, birden artık onu görmek istemedim. Birden, onun ölü bedeninin gerçekliğinin benim için ne anlama geleceğini kavradım. Kesin son. Yeteri kadar görmüştüm.

Aynı zamanda, Jack'i sadakatime ikna etmek için daha fazla vakte ihtiyacım olup olmadığını açık seçik düşünemiyordum. Belki o kadar aç olmasaydım, o kadar acı duymuş olmasaydım, ahırın önünde gördüğüm cesetten o kadar korkmasaydım, belki bedenimin, özgürlüğü ve temiz havanın tenimde yarattığı heyecan verici duyguyu aniden tatmaya vereceği tepki böylesine bilinçsiz olmayacaktı. O an içimde bir şey, ta derinlerdeki, sadece kaçmak isteyen bir şey, ateşlendi. Bacaklarım güce kavuştu, yüreğim de onlara cesaret verecek bir ırmak buldu. Birden koşmaya başladım. Bu kadar cesurca bir hareketi bu kadar çabuk yapamayacak kadar korku içinde olduğumu düşünmüş olmalı; çünkü ardımdan koşmaya başlamadan önce saniyenin binde biri kadar duraladı.

Beni yakalarsa dört aydır sürdürdüğüm çabaların beyhude olacağını biliyordum. Artık bana asla güvenmezdi. Artık başka bir şans yakalayamazdım. An o andı.

Becerebildiğim kadar hızla koştum, hemen soluk soluğa kalmıştım. Üç yıldır kaslarım normal herhangi bir fiziki hareketten bile yoksun kalmıştı, güçsüzdüm. Bacaklarım bırakın ondan kaçmayı, beni bile taşıyamıyorlardı. Ama korkum devam etmemi sağladı, tüm gücümle kaçtım ondan. Ama böyle bir girişime hazırlıklıydı. Hızla eyleme geçti, ardımdan koşmaya başladı. Büyük bir hızla.

O noktada, dünya ağır çekime geçti. Nefesim kulaklarımda çınlarken sanki pekmezde yüzer gibi koştum. Arkamda ayak seslerini duyuyordum, her çalıyı eziyor, toprakta oyuklar açıyordu. Güçlüydü, bunu hissedebiliyordum.

Ciğerlerim vazgeçmemi istedi. Artık soluk alamıyordum.

Kollarım ve ellerim hissizleşmişti. Bacaklarımı da hissetmiyordum, ama herhalde hareket ediyorlardı, çünkü henüz beni yakalayamamıştı. Yoldaki virajı döndüm, yokuş aşağı koşuyordum. Yolun sonunu göremiyordum, ama uzakta da olsa orada olduğunu hissediyordum. Bir bakıma tuzağa düşmüş gibiydim, gösterinin çok geçmeden biteceğini düşündüm, ama yaşama iradesi benden yanaydı. Onun yanında ise sadece kötülük vardı.

Yüz metreye yakın bir mesafe daha koştum; şimdi düşündüğümde, bir tür mucizeydi bu. Neredeyse uçmuştum. Ama bu hızı koruyacak gücüm yoktu ve o da korkunç bir öfkeyle koşuyor, vücudu öfkeyle güçleniyordu.

Yalnızca birkaç saniye sonra güçlü ellerini sağ kolumda hissettim. O anı hiç unutmayacağım. Üç yıldır ne acılara, ne işkencelere katlandığımı biliyordum. Cezamın çok daha feci olacağını da biliyordum.

Bedenimden çıkan seste duydum bunu, bir insandan değil bir hayvandan çıkıyor gibiydi. Her şey bitmişti, bundan sonra sonsuza kadar acı çekecektim. O anda nasıl bir fırsatı heba ettiğimi düşünecek donanıma sahip değildim. Yaşam boyu sürecek bir pişmanlık yüreğimi doldurmamıştı daha, ama daha sonra, hemen sonraki saatlerde, ne kadar yaklaştığımı ve artık geri döndürülemeyecek içgüdüsel bir hareketle her şeyi mahvettiğimi bilerek ruhumu dağlayan bir acı hissedecektim.

Beni yakaladı ve kaldırıp omzuna attı. Yenilmiştim, kendimi bırakıverdim. Zihnimde hayatım sona ermişti. Sona ermişti, o kadar. Bütün istediğim bu dünyadan tamamen çekilecek akıl gücünü bulabilmekti. Bana tattıracağı acıyı duymamak istiyordum.

Yıllar geçtikçe bu yeteneği geliştirmiştim. Zihnimi uzaklara taşımayı, acıyı ya da acının azalmasını beklememeyi, uzun mu uzun bir süreçte her şeyi hissetmeyi, hiçbir şe-

yi hissetmemeyi öğrenmiştim. Hiçbir an ötekinden farklı değil, duygular zaman içinde eşitlenmiş. *Fişi çek*, dedim kendi kendime.

Beni ahıra taşıdı ve bir an için bu yeni mekânı hiç tanımıyor oluşum paniklememe yol açtı. Sonra irademe her şeyi kapatmasını söyledim. Hiçbir duygu olmasın. Hiçbir bağ olmasın. İçimdeki o yere girdim; zihnim burada istediği gibi dolaşabilirdi. Bedenim cansız bir nesneydi; uzaklarda, kendi uzamında yüzüyordu.

Umursamamaya çalıştım. Kendimi ölüme, daha da kötüsü, mahzende geçirdiğim bütün o yıllar boyunca başıma gelen her şeyden daha korkunç işkencelere alıştırmaya çalıştım. Jack kızgınlıktan kudurmuş halde beni kolumdan ve saçımdan yakalayıp ahırın dibindeki uzun ahşap bir sandığa doğru sürükledi. Mahzendeki sandıktan daha küçüktü bu, yataydı, tabuta benziyordu. Güçsüz vücudumu sandığa fırlattı, sonra geri çekildi.

İçgüdüyle sandığın kenarlarına yapıştım ve kendimi dışarı çekmeye çabaladım. Ayağa kalkabildiğimde yüzüme inen sert bir yumruk beni yine sandığın içine devirdi. Darbelerden korunmak üzere yüzümü ellerimle kapadım. Birkaç saniye sonra kokuşmuş bir şey attı sandığa. Jennifer'ın cansız vücudu, ağır ve soğuk, bir battaniye gibi çöktü üzerime. Sonra tahta sandığın kapağını küt diye kapattı. Kapağa çiviler çaktığını, anlayamadığım bir şeyler haykırdığını işitebiliyordum.

Bir an için rahatladım. Kapağın çivilenmesiyle aramıza en azından bir iki metre mesafe girmişti. Elleri tenime dokunamayacaktı. Benden önce ölmüş ama öleli çok da fazla olmamış Jennifer'ın cesediyle aynı tabuta kapatıldığımı kavramam birkaç dakikamı aldı. Son çivi çakıldı, dışarıda biri ayaklarını sürüyerek yürüdü, sonra ortalığa bir sessizlik çöktü. Jack eve dönmüş olmalıydı.

Bir süre sonra gecenin çöktüğünü anladım. Bedenimi sandığın bir köşesine sürükledim, mümkün olduğunca az yer kaplamaya gayret ettim; Jennifer'ın cesedinden uzak durmak istiyordum. Bir şeyler görüp işitmeye başladım. Cesedin kıpırdadığını sandım. Parmaklarının beni okşamak üzere uzandığını sandım. Sesini duyduğumu sandım, onu terk etmememi istiyordu. Açık seçik işittim. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum, ama biraz sonra kendi ellerim yüzümde dolaşıyor, gözyaşlarımı, sümüklerimi, tükürüklerimi siliyordu. Çaresizce düşündüm, nasıl ölecektim, susuzluktan mı, havasızlıktan mı? Ama havasızlık diye bir şeyin söz konusu olmadığını fark ettim. Gayet iyi nefes alabiliyordum. Sandığın bir köşesinde bir delik vardı herhalde.

Bir köşeye sindim, Jennifer'ın cesedinden düşen kuru, ölü saç tellerinin benimkilerle karışmamasına dikkat ettim. O sırada, sandığın ahırın duvarına bitişik yapılmış olduğunu anladım. Daha yakından bakınca, tahtanın yapısında bir şeyler olduğunu gördüm. Benden yıllarca önce başlayarak, bir biçimde benim geleceğimi öngörerek, yüzlerce mini mini yaratık hiç farkında olmadan hayatımı kurtarmak üzere çalışmışlardı.

Duvarın kenarı, ahırın en dış köşesiyle birleşen kenarı rutubetli ve kemirilmişti. Akkarıncalar, marangoz karıncalar, tahtakurtları, her neyse o böcekler tahtayı inceltmişti. Parmağımla yokladım. Oynuyordu. Kırıp çıkarabilirdim, ama bu kez, diye düşündüm, bu kez aceleci olmayacağım. Pişmanlıkla yaşayacak yerde sabaha kadar bekleyecektim. Ertesi gün ders günüydü, evden çıkıp gitmesi gerekirdi. Orada, karanlıkta yatıyordum, çürümüş ceset kokusunu, toprağın nemini soluyor, o böceklere, o mucize böceklere neredeyse dua ediyor, var oldukları için, tahta tadını sevdikleri için teşekkür ediyordum. O çılgın halimde hepsini öpebilirdim. Ama bekledim.

Ertesi gün evin kapısının açıldığını, ayak seslerinin ahıra yaklaştığını duydum. Beni kontrol etmeye geliyordu. Önce kıpırdamadan durdum, korkudan öldüğümü düşünmesini umut ettim. Beni kıpırdatmak için sandığın kapağına sert sert vurdu. Daha fazla uğraşmasını istemediğime karar verdim, bu yüzden hafifçe kımıldayarak orada olduğumu gösterdim. Sandığa yeniden vurdu, yürüyüp gitti. Otomobilini çalıştırdığını, yola koyulduğunu işittim. Düzeni hiç değişmezdi. Dört gün dönmeyeceğini, ama onca zaman susuz yaşayamayacağımı biliyordum. Boğazım zaten kupkuruydu. Altımdaki toprağın hafif nemi bana büyüleyici geliyordu.

Saatlerce parmaklarımı tahtanın çatlaklarına geçirip kalan son gücümle kırmaya çalıştım. Bana birkaç saat gibi gelen bir süre sonra tahtanın bir ucunu kırmayı becerdim. Ahırın arkasındaki açık araziyi görebiliyordum; ardında da orman vardı. Gördüğüm en güzel şeydi o manzara ve beni özgürlüğe çağırıyordu.

Tahtaya yumruklarımla, başımla, daha sert, daha sert vurdum ve öyle şiddetli vurdum ki gözümün hemen üstü yarıldı. Çaresizlik içinde kanımı emdim, susuzluğumu gidermesini diledim.

Yumrukladım, yumrukladım, ama tahtalar iyice birbirine geçmişti. Vazgeçeyim dedim, Jennifer'ın yanında yere kıvrılıp, birlikte hayal edebileceğimiz bir mahzen sonrası öte dünyasında onunla buluşurdum. Ama sonra düşündüm ki eğer böyle yaparsam annemle babam neler olduğunu asla bilemeyecekti, Jennifer'ın çektiklerini kimseye anlatamayacaktım ve Jack Derber'ı asla adalete teslim edemeyecektim. İşte bu son düşünce beni canlandırdı.

Zamanla, tahtanın omuzlarımın sığacağı kadar bir bölümünü yerinden oynatıp kaldırdığımı düşündüm, ama hâlâ yeterli genişlikte değildi. Bir biçimde sandıkta dönmeliydim, böylece ayaklarım tahtanın üst kısmına yetişecek, ben de ba-

caklarımın bütün gücüyle tekmeleyip açabilecektim. Sandık ancak ikimizin sığacağı genişlikteydi, dolayısıyla Jennifer'ın cesedini neredeyse kucaklayarak sandığın öteki ucuna ittim.

Koku feciydi, ama dayanıyordum. Nefret ettiğim, cesedin katılığı ve derisinin soğukluğuydu. Ağlıyordum, ama gözyaşlarım akmıyordu. Vücudumun hiçbir gözeneğinde bir damla su kalmamıştı.

Sonunda yüzüm öte yana dönmüştü. Bacaklarımı kıvırdım, zavallı gövdemde kalan bütün gücü topladım ve ayaklarımı tekrar tekrar tahtaya vurdum. Dizlerim cesedi yana itiyor, garip bir ölüm dansında birlikte hareket ediyorduk.

Sanki sonsuza dek sürdü ve sonunda tamamen çıktı. Çıkmıştı artık. Soluğum sıklaşmıştı. Yumruklarımı sıktım, gözlerimi kapadım, kendimi kasıp vücudumu oynatarak açılan delikten dışarı çıkmaya çalıştım. Enli bir tahtaydı, ama altından ancak geçebiliyordum. Beni bir deri bir kemik bıraktığı için yüksek sesle Jack'e teşekkür ettim ve tahtadan dışarı, açık havaya süzüldüm.

Döndüm, tahtayı eski yerine elimden geldiğince dikkatle yerleştirdim. Kaçabileceğim süreyi mümkün olduğu kadar uzatmak istiyordum. Bildiğim kadarıyla ormana gözetleme kameraları yerleştirilmişti. Belki de bütün bu olan biten Jack'in eğlence olsun diye düzenlediği son oyundu. Henüz özgür olmadığımı biliyordum.

Ormana doğru kaçtım. Yoldan aşağı koşmak daha kısa olurdu ama beklenmedik bir şekilde eve dönerse Jack'in arabasıyla karşılaşma riskini göze alamazdım.

Evin önünde bir an durdum. Diğerlerini kurtarmayı düşündüm, ama çok riskliydi. Ev tuzaklarla doluydu, üstelik kapılardaki kilitler şifreli olduğundan açamayacağımdan emindim. Uygarlığa döndüğümde hemen birilerini gönderirdim buraya. Bu dört günün o dönüp kaçtığımı anlayana kadar yeteceğini umdum.

Koştum. Takılıp tökezleyerek yürüdüm desem daha doğru olur. Çıplaktım, tabanlarım, var olan koruyucu deriyi kaybetmişti. Her taşı, her çalı çırpıyı hissediyordum. Ayaklarım kanamaya başladı. Hiç umursamadan tepeden aşağı koşuyordum. Coşku doluydum.

Tepenin altında bir dere vardı. Hayatımda içmediğim kadar su içtim dereden. İşte o zaman sağ kalacağımı anladım. Derken, üç yıldır hissetmediğim bir sevinçle doldu içim. Sonra sanki bin kadının gücü girdi bedenime ve çayırdaki taylar gibi koştum tepeden aşağı. Hâlâ korkuyordum, ama tepenin altında geniş bir tarla vardı, onun ötesinde de kırık dökük bir çiftlik evi görüyordum. Orada mutlaka bana yardım edecek biri vardı.

Eve vardığımda metruk ve kilitli olduğunu anladım, ama yanındaki ahırda eski püskü bir ceket ve sağlam iş çizmeleri buldum. İkisi de bana komik derecede büyüktü, yine de giydim ve yoldan aşağı yürümeye başladım. Açık arazide nerede olduğumu anlayamıyordum, buna rağmen Jack'in evi ile aramdaki mesafeyi açmaya kararlıydım.

Sonunda bir otomobil durdu; genç bir çiftti, arkada iki çocukları vardı. Karakola nasıl gidileceğini sordum. Azıcık korkuyla baktılar bana, hokkabaz gibi giyinmiş, dili dolaşan, pis ve sıska bir kadın. Ama gerçekten kaygılanmışlardı. Kadın tereddüt etti, soru sorar gibi kocasına baktı, sonunda arabaya binmemi, beni karakola götüreceklerini söyledi. Ağlamaya başladım, bunu yapamam dedim, çok korkuyordum. Yabancıların otomobiline binemem dedim. Başıma ne geldiğini sordular, hıçkırıklarımın arasında tekrar tekrar bütün söyleyebildiğim, uzun, çok uzun bir zamandır bir mahzende kaldığımdı.

Bunun üzerine dehşete kapıldılar, orada kalmamı, polis göndereceklerini söylediler. Onları korkuttum, kaçtılar diye düşündüm; yolumu kendim bulmalıydım. Ama artık ha-

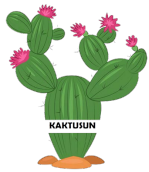
reket edemiyordum. Onlara başımı salladım, üzerimdeki çok bol gelen ceketin kaba kumaşına yapışmıştım. Onlar giderken ben de yolun kenarına oturdum.

Bayılmış olmalıyım, çünkü kendime geldiğimde iki polis memuru beni polis arabasının arkasına yerleştiriyordu.

Yolda benimle arkada oturan nazik kadın polis gözlerinde bir acıma ifadesiyle beni dinledi. Hikâyemizi bölük pörçük, karman çorman kelimeler ve cümlelerle fısıldayarak anlattım. Anlaşılır bir dille konuşmadığımın farkındaydım, ama kadın sabırlıydı ve sözlerimi birbirine eklemeyi becerdi. Sonra ona Tracy ile Christine'den söz ettim, hemen merkeze bildirdiler. Saatler sonra, hastanede, onları getirdiklerini gördüm. Ama polisler ev ve arazide herhangi bir ceset bulamadıklarında ısrar ettiler.

Doktorlar her tarafıma tüpler sokuşturmuşlar, bedenimi sıvılarla dolduruyorlardı. Neredeyse kıpırdayamıyordum, yine bayılmış olmalıyım, ama hemen öncesinde en azından esaretimizin nihayet sona erdiğini anlamıştım. Sona ermişti.

35

Tracy hikâyemi anlatırken yaptığı gibi, dizlerine bakmayı sürdürdü. Christine ağlamaktan vazgeçmişti; hatta dik oturuyor, dikkatle dinliyordu. Bu arada Adele durmadan not almıştı; bitirdiğimde hâlâ yazmaktaydı.

Yoğun bir sessizlik vardı çevremde. Bekledim. Tracy'nin neden hemen onların yanına gitmediğimi anlamasına yardım edecek miydi? İlk imkân bulduğumda yardım gönderdiğime inanacak mıydı? Tam bir dakika sessizce bekledim. Adele'in kaleminin kâğıtta çıkardığı ses duyuluyordu yalnızca.

Sonra Tracy gözümün içine baktı ve adeta fısıldayarak, "Adele, şu lanet kalemi bırak" dedi.

Adele yazmayı bırakıp başını kaldırdı. Soluğumu bıraktım.

Fazla bir şey dememişti Tracy, ama buna da razıydım.

"Özür dilerim" dedi Adele ve kalemini bıraktı.

"Ne fark eder ki?" dedim usulcacık. "Burada öleceğiz işte. Şu ya da bu biçimde."

"Hayır" dedi Tracy, gözlerinde bir alev parlamıştı, "buradan çıkacağız. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, o kadar. Adele artık dürüst olmalı."

Ayağa kalktı, dönüp Adele'e baktı.

"Adele, daha önce de burada bulunmuştun, değil mi? Bizden ne gizliyorsan, şimdi söylemelisin. Buradan bizi çıkara-

cak anahtarın sende olduğunu bilmiyor olabilirsin. Belki de biliyorsundur. Başka kimin bu işe karıştığını bilmemiz gerek. O mektupları kim bıraktı? Bize kim tuzak kurdu? Kim bu evi bizim için hazırladı? Hoş geldiniz notunu kim koydu? Jack birilerinden yardım almış olmalı. Adam hapiste."

Tam o sırada altımızdan gelen sesi duyduk, bu kez yanılmamız mümkün değildi. Güm diye bir ses. Hepimiz dikeldik, tetikteydik, öne eğilmiş dinliyorduk. Yine duyuldu o ses. Güm. Mahzende. Artık göz ardı edemezdik.

İlk konuşan Christine oldu. "Neydi o?"

Hep birlikte ayağa kalkıp, evin altına inen merdivenlere açılan kapıya doğru yürüdük. Adele birkaç adım arkamızdan geliyordu; yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.

Koridorda, mahzen kapısının önünde durduk. Şifreli kilitler duruyordu, ama kapı aralıktı. Sanki biri aşağı inmemizi istiyordu. Aşağıya, o mahzene. Sanki bütün ev bizi aşağı inmeye zorluyordu. Aşağıya, o mahzene. Sesi yine duyduk.

Derin bir soluk alan Tracy kapıyı açtı ve bir basamak aşağı indi. Ayağı basamağa değdiğinde, Christine itiraz etti:

"Ben oraya inemem. Gerçekten, gerçekten inemem." Kütüphanenin kapısına geri döndü.

Tracy hırsla fısıldadı: "*Oraya* girersin ama oraya inemezsin ha? Ne kadar anlamsız."

"Bırak kızı" dedim, "aynı duygular içindeyim, ama o sesin ne olduğunu keşfetmemiz gerek. Yukarıda nöbet tutabilir belki." Tracy'ye inmesini işaret ettim. Önce başını salladı, sonra inmeye başladı.

Dikkatle indik merdivenleri. Kâbuslarıma işlemiş o bildik gıcırtı sesleri sinirlerimi bozuyordu. Basamakları saydım, yüksek sesle saydığımı fark etmemiştim. Tracy dönüp kızgın kızgın baktı bana. Saymaktan vazgeçtim.

Ama o an gözlerimiz buluştu ve birlikte geçirdiğimiz o yıllar anıların kurşuni sisiyle belirsizleşerek aklıma düştü.

Her acı, her hüzün, her pişmanlık, geçmiş hayatımızın güçlü duyu belleğiyle karıştı, aniden bedenimde dörtnala koşuya kalktı. Ve Tracy karşımdaydı, rakibim, düşmanım, işkencecim; ama bu anı benimle gerçekten paylaşabilecek tek kişi. Bir an için aynı yitik dava uğruna birlikte savaşan yorgun askerlerdik.

İkimiz de aramızda çakan kıvılcımın farkındaydık. Yalnızca ikimizin anlayabilmesi mümkün olan mideye inmiş bir yumruk, boğazımızdan yükselen dehşet duygusu, kötülüğün yüreklerimizi dağlayan gölgesi. Bu enerji, bu akım, bu yer. Dayanamadık, aynı anda gözlerimizi başka yöne çevirdik.

Mahzende göğsümün sıkıştığını hissettim. Küf kokusu aynıydı. Zincirler yoktu, ama duvarlardaki halkalar duruyordu ve her zamanki gibi tehditkârdı. Sandık hâlâ köşedeydi, sımsıkı kapalıydı. Etrafta kimse yoktu.

Sandığı görür görmez midem yine sıkıştı. Evet, olanlar gerçekti. Evet, Jennifer'ı gerçekten yitirmiştim. İşte oradaydı. Tahta ve çiviler ve azap. Hayal bile edilemeyen. Ama inkâr da edilemeyen.

Sonra, Adele son basamağa vardığında o ses yine duyuldu. Ama bu kez sandığın içinden geldiğini anladık. Beynim otomatik olarak belirli bir ritmi olup olmadığını saptamaya çabaladı. Tıpkı yıllar önce Jennifer'ın sesini dinlediğim gibi.

Sesi duyan Adele geri döndü ve merdivenden yukarı fırladı. Ama daha yolu yarılamadan Tracy kolunu yakaladı ve sıkı sıkı tuttu.

"Yo, hayır, Adele. Artık bu işte bizimlesin" dedi.

O anda merdivenin üstünde bir şey kıpırdadı. Christine orada, süpürgesine can havliyle sarılmış halde duruyordu. Yüzü gergindi, gözleri başımın üstünden köşedeki sandığa bakıyordu.

Yalnızca, "Ben de geliyorum" diyebildi. Basamaklardan dikkatle inerken soluğunu tutuyor gibiydi. Sandığı işaret et-

tim, hepimiz başımızla onayladık, küçük, tereddütlü adımlarla ona doğru ilerledik. Karanlık mahzende, bir daha asla görmek istemediğimiz o tek şeye doğru adım adım yürüyorduk.

Sandığın kapağı, ince bir iple bağlanmış, ipe karmaşık bir düğüm atılmıştı. Sandığın önüne gelecek kadar cesur davranan tek kişi Tracy oldu. Kalanımız birkaç adım ötede durduk. Eğreti silahlarımızı kaldırmış, arkasında konuşlanmıştık. Bir an donmuş gibi kıpırtısız, sandıktan ses gelmesini bekledik. Kimse sandığa dokunmak istemiyordu. Geçmişimizin cehenneminde canlı bir hayvan gibiydi, tehlikeli ve tek başına.

Tracy sandığın yanına vardığında adeta içindeki son cesaret kırıntılarını topladı ve birden düğümü kavradı; kaşlarını çatmış, dişlerini sıkmış, çılgınca çözmeye başladı. Düğüm üzerine düğüm atılmıştı, ama sonunda çözüldü ve Tracy tek ve hızlı bir hareketle kapağı açtı.

Orada, sandığın içinde, sandık kapağının bağlandığı iple bağlanmış bir adam vardı. Soluğumuzu tuttuk. Yakından bakmak üzere eğildim. Yüzü acıyla buruşmuş, korkudan kızarmıştı, yine de kim olduğunu anladım.

"Ray? RAY?" dedim. Şoktaydım.

Başını salladı ama konuşamadı. Ağzına dertop edilmiş bir paçavra tıkılmıştı. Yüzünde korkunç bir dehşet ifadesi vardı, ama gözleri ışığı alışınca ve bizi tanıyınca korku rahatlamaya dönüştü. Tracy onu çözmek üzere harekete geçti, ama Adele elini kaldırdı.

"Ya tuzaksa bu? Ya Jack'le birlikte çalıyorsa, onu çözdüğümüzde aleyhimize dönecekse?" Adele'in bile sesi korkudan tizleşmişti.

Tracy paçavrayı adamın ağzından çekerek, "Bırakalım da açıklasın" dedi.

Ray hırıltılı bir sesle, "Su" dedi.

Başımla onayladım, Christine yukarı, mutfağa çıkıp bir bardak suyla döndü. Bardağı Ray'in dudaklarına tuttu, adam kavrulmuş gibi içti suyu ve bir bardak daha istedi. İki bardak daha içtikten sonra konuşabildi.

"Sağ olun" dedi, "beni çözer misiniz?"

"Önce biraz konuşalım" dedi Adele. "Kim yaptı bunu?"

Sanki yine ağlayacaktı adam, sanki neler olduğunu bize anlatma düşüncesi ona acı veriyordu.

Ama sonunda neredeyse fısıldayarak dile geldi: "Sylvia. Bunu Sylvia yaptı."

"*Ne?*" Hepimiz aynı anda konuşmuştuk.

"Doğru.

"Kasabadaydım, işten eve dönüyordum. Postaneden çıktığını gördüm. Belki öyle birini, özellikle de genç bir kadını izlemek yanlıştı, ama sadece... iyi olup olmadığını görmek istemiştim."

"Utanıyorum söylemeye, ama gördüğünüz gibi, onu buraya kadar takip ettim. Val'e telefon edip geç kalacağımı belirten bir mesaj bıraktım. Ne yaptığımı ona söylemeliydim, ama benim ihtiyar bir budala olduğumu düşünecekti ve sanırım... sanırım öyleydim."

Durdu ve bir bardak su daha istedi, sonra devam etti:

"Nereye gittiğini anlayınca korktum. Burasının Jack Derber'ın evi olduğunu biliyordum, yine de Sylvia'ya yardım edip edemeyeceğimi görmek istedim... ve sanırım dürüst olmam gerekirse, neler döndüğünü öğrenmek istedim. Kapı açıktı, içeri girdim ve onu kütüphanede buldum. Onu takip ettiğimi itiraf ettim. Onu görmekten mutlu olduğumu, onun için kaygılandığımı söyledim.

Yüzündeki ifadeye inanamadım. Bomboştu. Bana başını salladı ve bunu yapmamam gerektiğini, çok üzüldüğünü söyledi. Sonra yanıma geldi ve bir tabanca çıkardı. Yine üzüldüğünü söyledi, sonra beni zorla mahzene indirip bağladı, son-

ra...” Tam bu noktada durdu ve hıçkırmaya başladı. “İnanamıyorum. Beni burada bıraktı. Beni ölüme terk etti. Daracık bir sandıkta. Sylvia.”

36

Kütüphaneye dönüp sessizce oturduk. Gerçek olanca ağırlığıyla üzerimize çökerken birbirimizin gözüne bakamıyorduk. Sylvia düşündüğümüz gibi kurban değildi. Bizi tutsak eden kişiydi. Buraya gelmişti –tek başına– ve korkunç kaderimizin sahnesini düzenlemişti.

En kötü durumda olan belki de Ray'di; bizim aslında kim olduğumuzu, neden burada olduğumuzu yeni öğrenmişti, bu bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu. Ona hikâyemizi anlatırken, Jack'in planlarının gelişmesini beklemekten başka çaremiz olmadığını hepimiz açık seçik anladık.

Christine'in pencere sekisinde hafifçe inleyişi nihayet sessizliği bozdu; inilti çabucak, biteviye sürüp giden anlaşılmaz bir gevelemeye dönüştü. Bu sesleri biliyordum. Mahzendeki günlerini hatırlıyordu; kulak asmamayı öğrendiğim o bildik abuk sabuk konuşmalara, homurdanmalara geri dönmüştü. Ev kendi yöntemleriyle her birimizi taciz ediyor, bedenlerimize sızıyor, bizi o zamanlardaki benliklerimize döndürüyordu.

Bunun anlamı beni korkutuyordu.

Sonra, hiçbir işaret vermeden Christine ağlamayı bıraktı ve ayağa kalktı. Biz tedirginlikle bakarken odanın ortasına yürüdü.

Bir sıkıntısı var gibiydi, ellerini karnının üzerinde sımsıkı kavuşturmuştu. Ama söze başladığında sesi beklenmedik kadar sakindi.

"Burada içi kötü olan yalnızca Sylvia değil. Ben de onun kadar suçluyum." Durdu, kendini topladı. Soluğumu tutarak bekledim, sırada ne olduğunu merak ediyordum.

"Mahzendeyken size söylemekten korkmuştum. Çok utanıyordum. O zaman anlamayacağınızı düşünmüştüm, ama şimdi... şimdi bunu içimden söküp atmalıyım. Çok geç olmadan."

"Bu" –odayı göstermek üzere kollarıyla kavis çizdi, ama biz çok daha büyük bir şeyi anlatmak istediğini anlamıştık–, "bu benim suçum. Burada olan biten her şey benim yüzümden oldu."

Bir an sustu, sonra güç kazanıp yeniden başladı. Sözleri belli ki ona acı veriyordu.

"Ben öğrenciyken –onun öğrencisiyken– sadece araştırma asistanı değildim. Ben... Jack'le bir ilişkim vardı. Ona âşık olduğumu sanıyordum. Onun da bana âşık olduğunu." Gözlerimizi ona dikmiştik, şaşkındık. Bile isteye Jack'le yakınlaşmayı hayal edemiyordum.

Gözyaşlarını zor tutuyordu, ama konuşmaya kararlıydı.

"Beni ayartıp buraya getirdi. Aptalmışım. Her şeyi başlatan bendim" diye devam etti, "ben onun, her ne boksa, test vakasıydım. Direnmediğim için ya da onu kurnazlıkla alt edemediğim için ya da çıkıp gidemediğim için, sizi buraya getirmeye cesaret etti."

Tracy ile benim çok iyi bildiğimiz o noktaya yürüdü Christine. İşkence sehpasının yanındaki, Jack'in bize yukarıdan baktığı yere. Orada hiç kımıldamadan durdu, ağlamamaya çalışırken yere bakıyordu.

Tracy'ye baktı, sonra bana ve devam etti: "Daha kötüsü de var. Bunu şimdiye kadar kimseye söyleyememiştim, polise bile. Siz gelmeden önce burada iki kız daha vardı. Ben" –konuşmakta zorlanıyordu–, "ben onları kaçırmasına yardım ettim."

Tracy yüzüne tokat yemiş gibi, "Ne... ne diyorsun sen?" dedi. Ben kıpırdayamıyordum. Öylece oturup, Christine'e baktım.

"Beni yanında getirdi. Kaçabilmek için bir şans yakaladığımı düşündüm, bu yüzden uslu olacağımı söyledim ona. Niyetim ona yardım etmek değildi. Derken Jack'in arabasında buldum kendimi; aşağı yukarı ben yaşlarda bir kıza gideceği yere götürmeyi teklif ettik. Kız hâlâ gözümün önünde. Saçını atkuyruğu yapmıştı. Lacivert sırt çantası vardı, ikide birde saatine bakıyordu. Otobüsü gecikmişti anlaşılan. Öyle masum görünüyordu ki. Asla unutmayacağım. Gözleri benimkileri buldu, soruyordu sanki. Güvenli olup olmadığını soruyordu. Olmadığını haykırmak istedim. Hiç güvenli olmadığını. Ama dilimi tuttum, çünkü korkuyordum."

Kimse kımıldamadı. Kimse soluk almadı.

"Sonra bir kere daha yaptık. İkinci kez kızın gözlerine hiç bakamadım, baktığımda da artık çok geçti." Christine gücünü toplamak için yine durdu.

"İkisi de aşağıda fazla uzun kalmadı. İkisi de hemen sandığa girdi, birkaç gün sonra ikisi de yukarı çıkarıldı ve asla geri dönmediler. Ne olduğunu sormaya cesaret edemedim.

Şimdi her gece rüyalarımda o iki kızın yüzünü görüyorum. Lanet olsun, gözlerimi her kapadığımda görüyorum. Bana kızımın gözlerinden baktıkları duygusuna kapılıyorum. Telefon ettiğinizde bu yüzden hemen geldim. Başka kızlar da olabileceğini bana söylediğinizde, düşündüm ki... o iki kızı bulabiliriz belki diye düşündüm." Suçlarcasına bana baktı. "Ama bulamayacağız. Çünkü burada *öleceğiz*."

Christine dizlerinin üzerine çöktü ve önce yavaş yavaş ağlamaya başladı, sonra hıçkırıklara boğuldu. Tracy yanında duruyor, çaresizce etrafa bakınıyordu.

Kendimi en kötüsüne hazırlamışken Christine birden sırtını dikleştirdi, sonra yere iyice eğildi. Bir şeye bakıyordu.

"Durun bir dakika. Ne... ne bu?" dedi, yüzünü sıvazladı, sonra parmaklarını yerde bir noktaya bastırdı. Aynı noktaya. Jack'in durduğu noktaya. "Nedir bu lanet şey?"

Christine parmaklarını tahtanın kenarlarında gezdirdi ve bir tür manivela buldu. Manivelayı bastırdı, ama hiçbir şey olmadı. Hepimiz başına toplandık.

Elbette, dedim kendi kendime. Jack'in marazi oyunlarından biri. Biz bulalım diye özellikle yerleştirilmiş bir şey. Bizi öldürtmeden hemen önce yanıtları bulalım diye.

Tracy, "Dur bir de ben deneyeyim" dedi. Manivelaya iyice bastırdı, ama mekanizma sıkışmıştı.

"Durun, durun... işte oldu." Yavaşça açtı kilidi.

Menteşesi başka bir tahtaya tutturulmuş olan döşeme tahtası yukarı kalktı. Yerde yaklaşık otuza altmış santimlik bir oyuk vardı. Tracy elini içeri sokup küçük tahta bir kutu çıkardı, kapağını kaldırdı. İçinde, spiralli defterler yığınının üstünde, küçük bir mukavva kutu duruyordu. Kutuyu açarken biz de omzunun üzerinden görmeye çalıştık.

"Fotoğraflar" dedi Adele, ne olduklarını görene kadar heyecan içindeydi. Hiçbirimizin umduğu şeyler değildi bunlar. Adele'in bile.

Tracy fotoğrafları ağır ağır karıştırdı; geri kalanımız omzunun üzerinden onu seyrediyorduk. Fotoğraflar hızla gözümün önünden geçerken, birbiri ardınca genç kadın bedenleri gördüm; her biçim ve boyda, doğal ya da doğal olmayan pozlarda, çıplak ya da giyinik. Ama beni asıl rahatsız eden, çoğu flu olsa da, yüzleriydi. Kimisi gülümsüyordu, kimisi korkmuştu, kimisiyse açıkça ıstırap içindeydi. Bazılarıysa çeşitli çürüme aşamalarındaki cesetlerin yüzleriydi.

Adele ağzını elleriyle kapattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kusacak gibiydi.

Tracy fotoğrafları dikkatle üst üste yerleştirdi, yine kutuya koydu ve kapağını kapadı.

Hiç de doğal olmayan bir sükûnetle, "Bunlara hemen şimdi bakmasak da olur" dedi.

Christine'e döndü. "Bu sana biraz huzur vermeli. Bazıları yirmi yıllık falan. Bu işi başlatan sen değilmişsin yani." Ama Christine hepimiz gibi dehşet içindeydi.

Ne anlama geliyordu bütün bunlar? Elim yine Jennifer'ın cebimdeki resmine gitti. O kutuda onun da bir fotoğrafı var mıydı?

"Defterlere bakalım" dedim, içimden haykırmak geliyorsa da sesimi kontrol altında tutuyordum.

Tracy defterleri çıkardı, hepimize birer tane verdi. Benimkinin sayfalarını yavaş yavaş çevirdim, sadece parmaklarımın ucuyla dokunmaya gayret ediyordum, sanki o boş sayfalara çiziktirdiği kelimelere zehir içirilmişti.

"Nedir bu?" dedim sonunda. Defter Jack Derber'ın düzgün harflerle yazdığı notlarla doluydu. Yüksek sesle okudum: "Süje H-20, 6'lık acıya dayanıyor."

Hep birden Adele'e döndük. Bunun ne anlama geldiğini ancak o söyleyebilirdi. Resmen şoktaydı. Defteri elimden aldı, ama benim yaptığımın tersine, sayfaları uzun zaman önce yitirdiği aşkıymış gibi okşuyordu.

"Bunlar onun... notları" diye fısıldadı büyülenmiş gibi. "Hep aradığım defterler. On yıldır aradığım."

"Konuyu biraz açma zahmetinde bulunur musun?" dedi Tracy. Sesinde kararlı bir şeyler vardı.

Adele'in kafası karışmış gibiydi; bunun bizim için ne anlama geldiğini, herhangi bir insan için ne anlama geldiğini anlayınca gösteriş merakı uçup gitmişti. Açıklamaya çalıştı.

"Düşündüğünüz gibi değil. Jack... Jack çok gizli devlet belgelerine ulaştığını söylemişti. CIA'in 1950'lerden beri askerler ve siviller üzerinde sürdürdüğü araştırmalar... bazı zorlama teknikleri konusunda. Bilirsiniz, 'beyin yıkama', 'zihin kontrolü'."

"Ama neden hepsi onun elyazısıyla yazılmış?" Tracy ikna olmuşa benzemiyordu.

"İlişki kurduğu kişi hiçbir şeyin fotokopisini çekmesine izin vermemiş, Jack de hepsini elyazısıyla kopyalamış. Bir inceleme yayımlamak istiyordu, zihin kontrolü hakkındaki nihai gerçek. Ben de onunla birlikte bu konuda çalışıyordum, ama esas notlarına bakmama izin vermemişti."

"Adele, bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ama çalışmasının gizli CIA kayıtlarına dayandığını sanmıyorum" dedi Tracy. Yanındaki fotoğraf kutusunu okşadı. "Bence bu özgün bir araştırma. Yayımlamayı planladığını da sanmıyorum, çünkü hepsi onun cinayetlerinin kanıtı."

Adele başını hayır anlamında salladı. Kafası karışmış, paniklemiş gibiydi. "Nereye varmak istediğinizi bilmiyorum..."

Christine onun sözünü kesti. "Beyin yıkama ha? Adele, unutma ben de psikoloji okuyordum. CIA'in Çin ve Kore ikna tekniklerini kullanarak yaptığı deneyleri bilirim. Hepsi gözden düştü. CIA vazgeçti. İnsan beyni yıkanamaz."

"Jack aynı fikirde değildi" diye yanıtladı Adele. "Ona göre CIA bu araştırmaları sürdürmedi, çünkü yakalandılar. Yöntemleri ahlakdışıydı, araştırma sona erdirildi. Ama Jack dedi ki bulduğu belgeler CIA'in başarılı olduğunu ortaya koyuyormuş. Ve bu keşfi bu alanda devrim yaratacakmış."

Tracy onun sözünü kesti. "Anladım. Sen de düşündün ki makaleyi onunla birlikte yazarsan, mutlaka Harvard'da öğretim üyeliğine davet edilirsin."

Adele'in yüzü soldu, ama sesini çıkarmadı.

Adele'in kütüphanede okuduğu kitapları hatırladım, her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Ama sonra aklıma, bu kez daha da feci bir düşünce takıldı.

"Adele, bu araştırma ile o küçük gizli derneğiniz arasında nasıl bir bağ var? O derneğin var olduğunu biliyorum. Jack'le birlikte sen de üyeydin, değil mi? Bu kızlara yapılan işken-

ceyle bir bağı var mı? Bize gerçeği söyle Adele. Bu kızlar o projenin bir parçası mıydılar?"

Adele başını iki yana salladı, yüzü elinde açık duran defterin sayfaları kadar beyazdı.

"Yo, yo, bunu hiç bilmiyordum." Fotoğrafları işaret etti. "Bu başka bir şey. Bu Jack'in çılgınlığı. Ama onun başka bir yanı da vardı. Ciddi bir bilimadamıydı."

"Peki o zaman gizli derneğin işlevi neydi Adele? Senin de o dernekte olduğunu biliyoruz. Scott Weber anlattı bize." Pek de doğru değildi bu sözler, ama şansımı denemeyi düşünmüştüm.

"Scott'la mı konuştunuz?" Ses tonu o anda değişti, gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu. Tuzağa düşmüş hayvan gibiydi. Kontrolü elinde tutmaya, sırlarını saklamaya alışmıştı. Ama işte köşeye sıkışmıştı şimdi.

"Anlat bize Adele" dedi Christine; gözleri ağlamaktan kıpkırmızı, ama sesi çelik gibiydi.

Adele, "Bunların hiçbirinin sizin deyiminizle 'gizli dernek'le ilgisi yok" diye başladı söze, Christine'in insanı huzursuz eden yüzüne bakmıyordu. "Bu sadece... sadece bir okul projesiydi."

"Açıkla."

Kelime Adele'in kafasında aciyla yankılanmıştı herhalde. Biliyorduk, onun düşüncesine göre, soru soran kişi *o* olmalıydı. Hepimize teker teker baktı. İçinde bulunduğu durumu tartmaya, gücün kimde olduğunu anlamaya çalıştı. Tam bir dakika suskun kaldık, Adele ne diyeceğini hesaplamaya çalışırken bekledik. Sonunda fazla seçeneği kalmadığına karar vermiş olmalı ki, söze başladı:

"O ilk sömestr David'le çıkıyorduk. Beni KDSM, yani Kölelik-Disiplin, Sado-Mazoşizm hareketiyle tanıştırdı. Önceleri entelektüel açıdan ilgimi çekmişti, yani, bilirsiniz, bir araştırma konusu olarak, ama sonra... sonra hoşuma gitti diyelim. Denemeye başladık, derken aldı başını gitti."

Durdu, derin bir nefes aldı. Hikâyesini anlatmaya yavaş yavaş razı oluyor gibiydi.

"Sonra bir gün sosyal bilimler kütüphanesinin arka raflarında... yaratıcı bir oyun oynarken, Jack üstümüze geldi. Söylemek bile gerekmez, merakı uyanmıştı. Önce profesörümüz bizi bastı diye çok korktuk. Sonra bu kadar ilgisini çekince gururumuz okşandı. Jack çok etkileyiciydi; tam o sırada onun araştırma asistanı olmuştum. Ona önereceğimiz bir şey olduğu için gerçekten heyecanlanmıştık.

Çok geçmeden birlikte Tonoz'a gitmeye başladık. Sonra, herhalde Jack bize yeteri kadar güvendiğinde, bizi... galiba şu daha uygun bir terim, özel çalışma grubuna davet etti. Küçük, kapalı bir kadro kurmuştu; devlet fonlarıyla çalışan üniversitenin pek de onaylamayacağı bu alt kültürü analiz etmekti amacı. Bir başka deyişle, pratik bir çalışma olacaktı."

"Şu Bataille grubuyla ilgili, değil mi?" diye sordum.

Adele şaşırmışa benziyordu.

"Evet, *Acephale*, ama sen nasıl..."

"Damga. O grubun simgesi" dedi Tracy.

"Anlıyorum" dedi Adele, şaşkındı. Kendini toplayarak devam etti. "Şey, evet, Jack kuralların çiğnenmesine saplantılı bir ilgi duyuyordu. Bataille, De Sade, Mirbeau. Ona göre, bu, sapık davranışların, fetişlerin, sadistçe güdülerin... hepsinin psikolojik kökenlerini anlamamıza yardım edecekti." Kelimeler ağzından çağıl çağıl akıyordu, sanki bizi kendi inancına çekmeye çalışan bir vaizdi. "Ama kuraldışı davranışların sadece gözlemleyerek incelenemeyeceğine inanırdı. Depresyon, şizofreni ya da uyku bozuklukları gibi değildi bunlar. Kendimiz deneyimlemek zorundaydık.

Biz de öyle yaptık. Bu çalışmanın çekirdeği olabilmek için bütün yaşamımızı değiştirdik. Kendi ritüellerimizi yarattık; davranışların ruhuna inebilmek için, toplum kuralların-

dan kurtulmamıza ve gerçek benliklerimizi açığa çıkarmamıza yardım etsin diye bu metinleri kendimizle bütünleştirdik. Böylece ulaşacağımız anlayış noktası öte..." Yüzlerimizdeki ifadeyi görünce birden sustu. Sözlerinin arasında kaybolmuştuk.

Adele boğazını temizledi.

"Ve evet" dedi, "bütün bunların bir parçası olarak insan kurban etme, kol bacak kesme, köleleştirme ve daha bir sürü alçaltıcı eylemler hakkında konuştuk. Ama bu bir oyundu. Gerçek değildi. Kulüpte yaptıklarımız gibiydi." Durdu ve fotoğraf kutusuna baktı. Gözlerine yaşlar doldu.

"En azından ben öyle olduğunu düşünmüştüm" diye sürdürdü sözlerini. "Bilmiyorum. Belki Jack bizi daha fazlası için yetiştiriyordu, ama daha oralara varmadan tutuklandı. Yemin ederim."

Hepimiz ona dik dik bakıyorduk. Hikâyesini anlatmaktan vazgeçer diye kıpırdamaya bile cesaret edememiştik.

O durunca, ben de çabucak odada göz gezdirdim, kapıları, pencereleri kontrol ettim, etrafa kulak kabarttım. Her yer sessiz, her yer sakindi. Jack bizi bekletiyordu. Kucağımdaki bıçağın sapını sıkı sıkı tutuyor, avucumun içinde bir sıkıp bir bırakıyordum.

Adele derin bir nefes aldı ve devam etti:

"Jack eski bir arkadaşını da getirmişti yanında. O günlerde ona Joe Myers diyordu. Bambaşka biriydi bu adam. Hepimizin en inanmışı, zalim, şiddet dolu biri. Onun yüzünden, zaman zaman, acaba neye bulaştığımı biliyor muyum diye düşündüğüm oldu. Ama zaten iyice girmiştim işin içine. Jack her şeyin mutlak hâkimiydi. O sıralarda her şeyin güvenli bir şekilde olup bitmesini sağlayacağı konusunda ona inanmıştım."

Durdu, bize baktı, sonra anlamlı bir sesle, "Anlaşılan Joe Myers'ın asıl adını bilmiyormuşum" dedi, "polis tarafından en çok arananlar listesinde görünce öğrendim." Ne demek istediğini anlayınca gözlerimizde beliren dehşeti gördü. "Evet.

Noah Philben." Söylediğinin kafamıza kazınması için bekledi, sonra devam etti:

"Jack'i götürdükleri gün haber kampüste bir anda dört bir yana yayıldı. FBI önce Jack'in evine yoğunlaştı. Kampüsteki ofisine onlar gelmeden gizlice ben girdim. Tek şansım olduğunu biliyordum. Projeyi sürdürebilmek için taşıyabildiğim ne varsa aldım, ama hayati malzemeyi evde sakladığını biliyordum. Oysa oraya girebilmeme imkân yoktu.

Noah Philben –o sırada Joe Myers olduğunu sanıyordum– Jack'in eşyasına erişmek istiyordu, ama nedenini bilmiyordum. Zaten bir şeyler aldığından da korkuyordum. Onunla yüzleşmek istedim, ama ortadan kayboldu. Jack'in tutuklanmasından sonra da bulamadım onu, çünkü asıl adını bilmiyordum. Yemin ederim, daha dün öğrendim adını, haberlerde resmini yayınladıklarında."

Bana döndü. "Onun yüzünü görünce, Sylvia'nın da kilisesine üye olduğunu duyunca, sizin araştırmalarınızın bir biçimde Noah'ya çıkacağından kuşkulandım. Haklıymışım."

Tracy onun sözünü kesti. "Bizim ne öğrendiğimizi anlamak istedin, öyle değil mi Adele? Bu yüzden bize telefon ettin, otelimize gelmek istedin."

Ben de, onu sıkıştırmaya çalışarak, "Ama Adele, Scott Weber dedi ki gizli derneğiniz Jack'in tutuklanmasından sonra da toplanmaya devam etmiş."

"Öyle gibi." Bir dakika düşündü, sonra, "Toplanıyorduk" dedi, "ama o sırada sadece ben, David ve Tonoz'dan tanıdığımız iki kişi daha vardı. Grubumuzu tekrar düzenliyorduk, izimizi sürmesinler diye Jack'le bağlantımızın izlerini sildik, böylece polis yaptıklarımızı öğrenemeyecekti.

Ve evet, David'i hâlâ görüyordum. Ben... ben Scott'la sadece Jack'in araştırmasını öğrenmesin diye çıkıyordum. Notlarını benden önce bulmasını istemedim. Çok iyi bir muhabirdir, onu uzak tutmak zorundaydım. Pek de ahlaki bir du-

rum olmadığının farkındayım, ama siz de anlamalısınız... Bu araştırma benim hayatım haline geldi."

"Atıyorsun" diye mırıldandı Tracy.

Adele'e döndüm. "Peki profesörünüzden, hadi adını koyalım, *arkadaşınızdan* öğrendikleriniz seni... sizi iğrendirmedi mi, dehşete düşürmedi mi?"

Utanmış gibiydi. "Şey, düşürdü, tabii düşürdü. Kesinlikle. Ama kendi kendime, güçlü olmam gerektiğini söyledim, çünkü bu benim için gerçekten... bir fırsattı."

"Sen iğrenç bir mahlûksun Adele" dedi Tracy ve nefretle başını çevirdi.

Bunun üzerine Adele topuklarının üzerinde döndü ve pencerenin önünde durduğu yere doğru yürüdü. Yüzü öte yana dönüktü, açıklamalarına pişman olup olmadığını anlayamıyorduk. Onu yalnız bıraktık.

Orada oturup Adele'in hikâyesinin yarattığı etkiden kurtulmaya çalışırken, Ray kutudaki fotoğrafları karıştırmaya başladı. Birden ayağa fırladı, bana baktı, paniklemişti. "O 'süjelere' ne ad verilmişti? Şu defterdekilere?"

Defterlerden birini aldım. "Bakalım. Mesela bir Süje L-39 var, bir de M-50..."

"Yeter. Bakın." Elime bir fotoğraf tutuşturdu, arkasını çevirmişti. Sol alt köşeye çiziktirilmiş "Süje M-19" kelimelerini zar zor okuyabildim. Fotoğrafları Ray'den aldım. Gerçekten de fotoğraflara minik düzgün harflerle aynı formül yazılmıştı: "Süje P-9, L-25, Z-03."

Sonra defterde hakkında yazılanları okuduğum H-29'u buldum. Sarışın bir kızdı, paramparça bir gecelik giymişti, gözleri kapalıydı, sol yanağı morarmış ve şişmişti, boynuna zincir takılıydı. Dişleri görünüyordu ve dudaklarında kırmızı damlalar vardı.

Tracy haklıydı. Jack bu kızlar *üzerinde* araştırma yapıyordu.

37

Tracy birden ayağa fırlayıp fotoğrafları elimden kaptı. İki adımda odayı geçip resimleri Adele'in burnunun dibinde salladı.

"Bunun ne olduğunu anlamıyor musun?" diye haykırıyordu. "Tek tek anlatmalı mıyım sana? CIA belgeleri diye bir şey yok Adele. Soylu bir akademik çalışma değildi bu. Jack *kendi* zihin kontrolü deneylerini yürütüyordu. İşkence yaparak. Bu kızlara." Durdu. "Ve *bize*."

Tracy fotoğrafları Adele'in önüne, yere, iğrenerek fırlattı. Herkes susmuştu; resimlerin yerde kayma sesini duyduk yalnızca. Sonra Tracy bir adım geri atıp gözünü Adele'e dikti; sesi çok daha sakindi şimdi. "Anlaşılan Jack seni düşündüğünden çok daha farklı bir öğrenciye dönüştürmek istemiş."

Adele ayağının dibine saçılmış resimlere baktı. Eğildi, birini aldı, arkasındaki yazıyı inceledi. Manyağın tekinin kaçırdığı kızlar üzerinde yaptığı deneylere dayanan hayatının çalışması işte buradaydı. Daha da kötüsü, bu manyak çevirdiği dolapların içine onu ağır ağır çekiyor olabilirdi. Onlardan biri olmak üzere yetiştiriyordu belki, korkunç bir araştırmayı gerçekleştirmek, işkence ve aşağılamanın başyapıtını yaratmak üzere...

Adele, "Sanırım... sanırım birkaç dakika yalnız kalmalıyım" dedi. Yavaşça döndü, yaşayan ölü gibi dosdoğru önüne bakarak odadan çıktı.

Tracy, Adele'in dönmeyeceği açığa kavuştuktan sonra, "Gitmesine izin vermeli miydik?" diye sordu.

"Evet. Kız şoka girdi. Aldatıldığını da biliyor. Herkesi kullandığını düşünüyordu, ama bir baktı ki kullanılan kendisiymiş. Jack'in bir başka kurbanı. Farklı, yine de kurban." Durdum, bir nefes aldım. "Yani sanırım, şimdilik bırakalım biraz yalnız kalsın."

Tracy defterlere döndü. "Ben de biraz yalnız kalabilirim aslında. Ya da on yıl daha terapi görebilirim. Ya da dev bir bardak votka yuvarlayabilirim."

Yere dağılmış fotoğraflara eğildi, sağdan soldan birer tane aldı eline, parmağını resimlerin üzerinde gezdirdi. "Yani" diye söze başladı, sesi zar zor duyuluyordu, "biz de bu... deneylerin birer parçası mıydık?"

Yanına oturdum, fotoğraflardan birini seçtim. Bu kez bir esmerdi, ucuz olsun diye saçlarını kendi evde yapmış gibiydi, gözleri kameranın merceğine ürkekçe bakıyordu. Süje S-5. 1980'lerdendi galiba.

Christine pencere sekisine dönmüştü. Ray ellerini ovuşturarak bir aşağı bir yukarı odayı arşınlıyordu. Hepimiz iliklerimize kadar sarsılmıştık.

"Acaba bunlar Jim'in listesindeki öteki elli dört kız mı? Herhangi biri yaşıyor olabilir mi? Yaşıyorlarsa, tam şu anda Noah Philben'le kaçıyorlar mı?" diye sordum.

Tracy başını yavaşça salladı. "Acaba Noah da 'ciddi bir bilimadamı' mı?"

"Her niyeyse, sanmıyorum" diye yanıtladım, fotoğrafları dalgın dalgın üst üste koyuyordum. "Bana kalırsa Jack işkence yapmaktan, Noah ise para kazanmaktan hoşlanıyordu. İkisini birden başarmanın yolunu buldular. Şimdi Jack pratik yapmayı sürdüremediğine göre, kendi yarattığı bu iğrenç dünya hakkındaki hikâyeleri dinlemeye bayılıyordur. O dünyayı hâlâ kontrol ediyor da olabilir." Durumumuzu düşü-

nürken, "Ya da belki Sylvia kontrol ediyordur" dedim. "Sonuçta bize bu tuzağı o kurdu. Belki şimdi Jack'in vekilidir."

"Senin gibi mi Sarah?" dedi Tracy usulca.

Derhal başımı çevirip yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu. Bize ihanet ettin. Sylvia gibiydin o zaman. Düşündükçe kendi durumuma şükrediyorum..."

"Hiç de Sylvia gibi değildim. Nasıl söylersin bunu?"

Tracy ayağa kalkıp yanıma geldi. Huzursuz edeceğini bile bile iyice yaklaştı bana. İstemsizce geri çekildim, bundan nefret ettim. "Sarah, beynin mi yıkandı, nasıl unutursun? Mahzendeki son aylarımızda nasıldı, hatırlamıyor musun? Sen... sen... *onun safına geçmiştin.*"

Başımı salladım. "Geçmedim. Geçmedim."

"Gerçekten mi? Geçmedin mi? Peki o sırada yukarı kata taşınmanı nasıl açıklayacaksın? Birimiz işkence sehpasına gerildiğinde orada, o odada duruyordun, ona yardım ediyordun, aletlerini veriyordun ve gülümsüyordun, bunu nasıl açıklayacaksın? Teknikleri sende işe yaradı anlaşılan." Tracy artık bağırıyordu bana.

Düşünceler çılgınca bir hızla geçiyordu kafamdan, anı parçaları, birbiriyle ilgisiz sahneler düşüyordu aklıma. Başımı salladım, sanki Tracy'nin sözleriyle zihnime yerleştirdiği resimleri böylece silip atacaktım. Başımı daha şiddetle salladım ve gözlerimi kapadım. Gözlerimde birikmeye başlayan yaşları durdurmak için dudaklarımı ısırdım. Şu anda kendimi kaybetmek istemiyordum. Güçlü olmak istiyordum.

Kendimi toplayarak sırtımı dikleştirdim. İlk gördüğüm yüz Ray'inkiydi. Tracy'nin sözlerinden duyduğu şok ve dehşeti görebiliyordum. Bir bana bakıyordu, bir ona.

"Ben hatırlamıyorum. Böyle bir şey olmadı" dedim sonunda, anılarımla mücadele etmekten bitkin düşmüştüm.

Christine tünediği yerden kalktı, ağır ağır bana yaklaştı.

"Oldu Sarah. *Oldu*."

"En kötüsü bu değil Sarah." Tracy yeniden söze başladı. "Bu konuda seni affedebilirdim. Açtık, kafamız karmakarışıktı. Ama orada bir ilkemiz olduğunu düşünürdüm. Birbirimize sadakat. Ve sen bu ilkeyi öyle bir çiğnedin ki, Jack'in bize yapabileceği her şeyden daha derin bir yara açtı içimizde."

Başımı salladım, hâlâ tekrarlayıp duruyordum: "Yapmadım. Yapmadım."

"Yaptın Sarah."

Odaya bir sessizlik çöktü, sonra Tracy gayet usulca ve bile isteye, her hecenin üzerine basarak, "Ona kardeşimi anlattın. Ben'in intiharını anlattın" dedi.

Bu sözler üzerine inanılmaz bir şey oldu. Tracy ağlamaya başladı. Gerçek gözyaşları. Dehşet içinde ona baktım. Ağladığını daha önce hiç görmemiştim. Mahzendeki o yıllar boyunca çok güçlü olmuş, onu böyle görmemize asla izin vermemişti ve şimdi, burada, Jack yüzünden değil, *benim* yaptığım bir şey yüzünden...

"Neden?" diye üsteledi. "Bunu bilmesine gerek yoktu. Ona aletlerini verip yardım ederek ne elde edeceğini anlıyordum. Onun güvenini kazanmaya çalışıyordun, böylece sana yeteri kadar güvenip dışarı çıkmana izin verecekti, bunu anlıyorum.

"Ama ona Ben'i anlatmak. Bana karşı kullanacağını bile bile. Her şeye dayanabilirdim. Bağlanmak, dövülmek, ağzıma bant yapıştırılması, bedenime elektrik verilmesi... her neyse. Ama onun Ben'in adını ağzına aldığını işitmek istemezdim. Ben'i öğrendiği anda zihnimi karıştırmayı başarabildi; Ben'in ölümünün benim suçum, tamamen benim suçum olduğuna inandırdı beni."

Birden sustu, yeniyle yüzünü sildi. Sonra bana baktı, gözleri kısılmıştı.

"Eh, sana bir sır daha söyleyeyim Sarah. Azap çekenin sa-

dece sen olduğunu düşünüyorsun. Ama bir şey söyleyeyim mi, o ilk yıllar benim için de zordu. Fazlasıyla zor. Senin yüzünden, Jack'in bana orada söylediklerini kafamdan çıkaramadım."

Bir an sessizleşti, sonra gözlerini kapatarak yeniden konuşmaya başladı: "Öyle zordu ki o gölün dibinde Ben'le buluşmaya bile çalıştım. İki kere. Dipte kalsaydım şu anda çok daha iyi durumda olacağım da açık."

Kimse konuşmadı. Gözlerimi yere dikmiştim, gözlerine bakamıyordum. İnanamamıştım. Tracy öyle güçlü, öyle sert görünüyordu ki. Hepimizin en güçlüsüydü. Bu deneyim onu da mı mahvetmişti?

Ya da acaba *ben* mi mahvetmiştim onu?

Haklıydılar. Sırrını Jack söylememe gerek yoktu. Neden söylemiştim? O günlerin anıları öyle anlaşılması güç, öyle acı dolu ama öyle pusluydu ki. Belki de bir an, kuş gibi uçup giden birkaç saniye, aklım başımdan gitmiş, Jack'le birlikte olmanın, Jack'e yardım etmenin, bir biçimde bütün hayatımın amacı olduğunu düşünmüştüm. Onun çarpık dünya görüşüne inanmıştım. Zihnimin küçük bir parçası hayatımın sonuna kadar onunla birlikte olmaya, sadistçe amaçlarını desteklemeye, sapık ihtiyaçlarını tatmin etmeye razıydı. Buna inanmak zorundaydım, böylece planlarımı gerçekleştirebilirdim. Onu inandıracak kadar inanmak. Ama çok mu ileri gitmiştim? Çizgiyi aşmış mıydım? Jack'in iğrenç araştırmasında bir başarı hikâyesi miydim?

Kekeleye kekeleye yalnızca, "Özür dilerim..." diyordum, "özür dilerim... Ben..."

Ama o anda evin önünden gelen yeni bir ses duyduk.

38

Hepimiz kütüphanenin girişine, Adele'in aralık bıraktığı çift kanatlı kapıya doğru döndük. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorduk. Gölgelerin içinden bir kadının hatları belirdi, döşemenin üzerinde hayalet gibi kayarak odaya giriyordu. Sonra gördüm: Elinde bir tabanca vardı. Yaklaşıyordu.

"Sylvia!!!" diye bağırdı Ray.

Gördüğüm şeye inanamıyordum. Önce oda çevremde döndü döndü, sonra sanki kayboluverdi. Dünya başıma yıkılmış gibiydi. Dünyalar başıma yıkılmış gibiydi. Önümdeki gerçeklik öyle şaşırtıcıydı ki, aklım yapbozun parçalarını bir araya getiremiyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, işin içinden çıkamıyordum.

"Bu Sylvia değil" dedim sonunda, bütün kanım başıma hücum ediyordu. "Bu... Jennifer!"

Christine'in odanın arkasından, "Aman Tanrım" dediğini duydum, Tracy ise neredeyse dilini yutmuştu, yalnızca usulca, "Ne boktan iştir bu!" diye mırıldandığını duydum.

Ray yine, "Ama bu gerçekten Sylvia" dedi, neredeyse yalvarır gibiydi. "Bu o."

Tabancalı kadın bize yaklaştı.

Sonunda konuştu: "Birbirinize yanaşın. Yere oturun. Eller yukarı."

Kafam karmakarışıktı, ne düşüneceğimi bilemiyordum, paramparça olmuş gibiydim. Yine de içimdeki en güçlü duy-

gu sevinçti; çok çok eskiden, henüz kaçırılmadığımız günlerden beri duymadığım bir bütünlük hissi. Jennifer'dı o. Jennifer. Gerçekten oydu. Birlikte geçireceğimiz hayatta bir karışıklık, beklenmedik bir şey, on üç yıllık bir rota sapması olmuştu ama yeniden bir araya gelmiştik. Ona doğru koşabilmeli, kollarımı ona dolamalı, her zaman yaptığımız gibi kulağına fısıldamalıydım. Güvendeydi. Biz güvendeydik. İkimiz de yaşıyorduk.

Kendime rağmen onun adını fısıldıyordum. Her nasılsa, karşısındakinin ben olduğumu anlayınca, silahı elinden bırakacağını düşünüyordum. Sonra evlerimize dönerdik ve geçen on üç yıl silinip giderdi. Yeni bir asla yapılmayacaklar listesi hazırlardık, harfi harfine uyardık o listeye ve sonsuza kadar güvende olurduk. Elbette bizi yine hapseden o değildi. Elbette her şeyi birbirine karıştırmıştık, elbette bunun başka bir açıklaması vardı.

Ama tabanca hiç titremedi. Söyleneni yaptık.

Sonra gözucuyla gördüm. Jennifer'ın arkasında evin kapısı ardına kadar açıktı. Şokta olduğum halde, kendini korumaya kurulmuş olan zihnim, ihtimalleri hesaplamaya başladı. Jennifer'ın yanından geçip o kapıdan dışarı nasıl çıkabilirdim? Sonra yine sadece kendimi kurtarmayı, ötekileri kaderlerine bırakmayı düşündüğümü anladım. Becerebilsem kurtarırdım onları, ama kendi geleceğimi güvenceye aldıktan sonra aklıma gelirdi bu.

O anda bile, ne yaptığımı kavramam beni kendime dair bir şeyle yüzleşmeye mecbur etti. Tracy ile Christine haklıydı. Jack Derber ne yapmıştı bana? O an, bir parçam vazgeçmeye hazırdı. Her şey olabilirdi ve bir bakıma, umurumda değildi.

Yo, hayır, diye düşündüm, o çaresizlik hissini bir kenara ittim. Yaşamak istiyordum. Güçlü olmak istiyordum. Ve anlamak istiyordum.

"Jennifer, sanmıştım ki... öldüğünü sanmıştım. O ceset... sandıkta yanımda olan..." diye kekeledim.

"Evet, öyle düşündüğünü biliyorum. Başka cesetler de vardı Sarah. O benim cesedim değildi."

"Başka cesetler mi? Peki o sırada sen neredeydin?" Sözlerinin ne anlama gelebileceğini kavrayamıyordum. Döneğin ben olduğumu düşünmüştüm. Şimdi anlıyordum ki Jennifer o yolda çok daha büyük mesafe kat etmişti. "Biliyor muydun... o sandıkta terk edildiğimi biliyor muydun?"

Jennifer bir an gözlerini kırpıştırdı, sonra başka yana döndü. Tracy kıpırdadı, Jennifer tabancasını ona doğrulttu.

"Kıpırdama Tracy. Yoksa ilk seni vururum."

"İlk mi?" diye bir çığlık attı Christine; tam arkamdaydı.

"Şşşş... şş" diye onu sakinleştirmeye çalıştım, tamamen dönüp de gözlerimi Jennifer'dan ayırmamaya dikkat ettim.

Ray'in yüzünde kafasının tamamen karışmış olduğunu gösteren bir ifade vardı, ama olanları ona açıklamaya vakit yoktu. Gerçek bir Sylvia Dunham'ın var olduğunu, ama karşısındakinin o olmadığını, esas Sylvia'yla hiç karşılaşmadığını anlatmaya vakit yoktu. Tracy ile benim gerçek Sylvia Dunham'ın anne babasıyla tanışmış olduğumuzu ve onun fotoğrafını gördüğümüzü. Onun da yıllar önce kaçırılmış olması gerektiğini. Jack'in onun kimliğini Jennifer'a verdiğini, böylece dünyaya açılıp emirlerini yerine getirdiğini. Jennifer'ın hapiste Jack'i ziyaret edebilmesi için nikâh belgesi gerektiğini. Gerçek Sylvia'ya her şey olmuş olabilirdi ve muhtemelen de her şey olmuştu.

Sonra Adele'i gördüm. Odaya geri geliyordu, Jennifer'ın sırtı ona dönüktü. Ona işaret etmek istedim ama nasıl, bilemedim. Adele bizim tek umudumuzdu. Ağlamış olduğunu görebiliyordum, düşüncelere dalmıştı, holde yürürken başını bile kaldırmadı.

Diğer kızların onu görünce belli etmeyeceklerini umdum, umdum, umdum.

Christine soluğunu tuttu; gözucuyla Tracy'nin diziyle

Christine'in bacağını dürttüğünü görebiliyordum. Hepimiz kaderimizin Adele'in elinde olduğunu kavramıştık. Saniyeler acı veriyordu. Adele'in adımları, bir, iki, üç. Önünde, gözlerinde tuhaf bir zafer pırıltısıyla bize bakan Jennifer.

Başını kaldır Adele. Başını kaldır. Hepimizin bunu düşündüğünü biliyordum. Kimse nefes almıyordu.

Sonra Adele başını kaldırdı. *Bağırma*, diye düşündüm. *Sakın bağırma.*

Bundan sonrası yavaş çekimdi benim için. Adele bağırmadı. Yavaşça eğildi, yere bıraktığı tavayı eline aldı. Yalnızca bir saniyenin yüzde biri kadar tereddüt etti.

Yine de, dominatriks olarak geçen bütün o yıllardan sonra bile, Adele başka bir insanın canını acıtmaya, belki o insanı öldürmeye hazır değildi. Ben de bunu istemezdim. Hatta o an Jennifer adına korktum. O an bile Jennifer'ın ölmesini istemiyordum. Onca yıl geçip de onu bulduktan sonra ölmesini istemiyordum. Beni öldürmek üzere olduğundan hemen hemen emin olsam bile. O zaman bile.

Adele aniden tavayı başının üzerine kaldırdı ve tek hareketle Jennifer'ın eline indirdi. Silah ateş aldı ve odanın öte tarafına uçtu. Adele'in ayağı kayınca ağır tavayı savurmanın acayip açısı yüzünden olanca ağırlığıyla yere düştü.

Hemen odaya bir göz gezdirdim. Ray ayağından vurulmuştu. Haykırıyordu, kanları cilalı yer tahtalarının üzerine yayılmaktaydı. Christine korkudan felç olmuş, dili tutulmuştu.

Tracy ile birlikte ayağa fırlayıp Jennifer'a doğru atıldık. Önce ben ulaştım. Jennifer o sırada dönmüş, açık kapıya doğru koşuyordu; ardından hızla kapamaya hazırdı. Bizi yine kafese kapatacaktı ve bu kez kurtulamayacaktık.

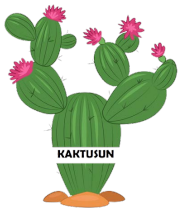
An, o andı. Tracy'nin Jennifer'a zamanında ulaşamayacağını anlamıştım. Ben başarmalıydım bu işi. Sadece herhangi bir bedeni değil, onca özlediğim ama sandıktan kalan anılarım yüzünden korktuğum bedeni yakalamalıydım. Sandığın

düşüncesi bile midemi bulandırdı, tüylerim diken diken oldu. Ama savaştım o düşünceyle. Ve yendim.

Mümkün olduğu kadar hızla koştum, Jennifer'ın üzerine atıldım, kollarımı gövdesine doladım. İğrenç bir kucaklaşmaydı bu. Onu sımsıkı tuttum, kollarımı bedenine tamamen sarmış, ellerimi birbirine kenetlemiştim. Benimle yüz yüze gelmek, itip kurtulmak üzere bedenini kıvırdı. Soluğunu yüzümde hissettim. Yıllardır kimse bana bu kadar yakın olmamıştı. Kollarını savurarak kıyasıya dövüştü, ama bu kez ben güçlüydüm. Bu kez hepimizi kurtaracaktım.

Tracy hemen arkamdaydı; Jennifer'ın kollarını kıpırdayamaz hale getirmeme yardım etti. Adele ayağa kalkmıştı; odadan hızla çıktı, mahzenden ip kapıp geldi. Birlikte Jennifer'ı sıkıca bağladık. Evde bir saniye bile kalmaktan korkarak onu dışarı çıkardık ve etrafında durup gözlerimize inanamayarak onu seyrettik.

39

Kimse konuşmadı. Hikâyenin bütün ayrıntılarını anlamasak da ne olduğu hakkında bir fikir edinecek kadarını kavramıştık. Jennifer'ın ateşten gömleğini, Jack'le evde ve sonra Noah Philben'in tarikatında yıllar süren işkence ve suiistimalleri daha sonra öğrenecektik. Sadistçe ihtiyaçlarını karşılamak üzere onu elden ele geçirişlerini, sonra onu hapisteki Jack'e aracı olması için kullanışlarını. Hayatta kalabilmek için yapmak zorunda kaldığı şeyleri. Duyduğu acıları ve daha kötüsü acı vermeye zorlanışını.

Tracy telefon sinyali bulmak için can havliyle tepeden aşağı indi ve sonunda Jim'e ulaştı. Jim polis arabalarının çığlıklar atan sirenleri ve yanıp sönen ışıkları eşliğinde geldi. On yıl önce Tracy ile Christine'i kurtarmak üzere buraya gelişinin bir yankısı gibiydi her şey.

Jennifer'ı hastaneye yatıracaklarını biliyordum; sonu bir akıl hastanesi olacaktı. Polis onu sımsıkı kelepçeledikten sonra yanına gittim.

Gerçekten oydu. Yaşlanmıştı, yüzü trajedilerle dolu zor bir hayatın izlerini taşıyordu. Vaktinden önce kırışmıştı, rengi soluktu, ama oydu işte. Yıllarca ahırdaki o soğuk cesedin benim kıymetli Jennifer'ım olduğunu düşündükten sonra, onun hareket ettiğini, sağ ve gerçek olduğunu görmek çok garipti. Rüyalarımdaki cesedin canlanması gibi bir şey. Bir an için o sandıkta yanımda olanın kim olduğunu düşündüm

ama bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırdım. Önemli olan şu an Jennifer'ın benimle birlikte olmasıydı.

Sedyeye sıkı sıkı bağlanmıştı, ama bağlar çok da gerekli değil gibiydi, çünkü hiç kıpırdamıyordu. Etrafına bakmıyordu. Gözleri uzaklardaki bir noktaya sabitlenmişti.

Jack Derber'ı mı düşünüyordu?

Sormak istemedim, yine de bilmek istiyordum. Bu noktaya nasıl... nasıl gelebilmişti? Ona döndüm.

"Jennifer." Çok zor konuşabiliyordum. "Jennifer, ne oldu sana?"

Uzun bir süre bana bakmadı, sonra başını hareket ettirmeden gözlerini bana çevirdi. Bakışları yumuşamış mıydı? Bu bakışlarda tanıdığım Jennifer'dan bir iz gördüğüme inanmak istedim; eski günlerde olduğu gibi gözleriyle bana yalvardığını.

Sonunda konuştuğunda sesi berraktı. "Artık korkmuyorum" dedi. "Artık hiçbir şey beni korkutmuyor."

Hepsi buydu. Sonra bakışlarını çevirdi. Durumun dehşeti bıçak gibi deldi yüreğimi. Artık aynı kişi değildi o.

Şu anda her kimdiyse, artık emniyette olduğu düşüncesiyle kendimi teselli etmeye çalıştım. Onu götürecekleri yerde güvende olacaktı. Artık onu hiçbir şey yaralayamayacaktı.

Tavan arasındaki yatak odamda yanımda olan kızı yeniden eski kimliğine kavuşturmalarının mümkün olup olmadığını merak ettim. Orada, o anda, daima onun yanında olacağıma yemin ettim. Bu kez onu gerçekten kurtarmaya çalışacaktım, tabii eğer kurtarılabilme ihtimali, uzak da olsa, varsa.

Jim yanıma geldiğinde onu götürmüşlerdi. Jack'in bahçesinin bir köşesinde, ahırdan mümkün olduğunca uzaktaydık. Sağlık görevlileri Ray'in ayağını sarıyorlardı; bir polis Christine'i sorguluyordu, bir diğeri ise Tracy'yi. Adele şaşkın bir suskunluk içinde tek başına oturmuştu; polisin çevreyi sarı bantla işaretleyişini seyrediyordu.

Jim yanıma oturdu, parmaklarının arasındaki bir parça otu evirip çeviriyordu. Aramıza mesafe koymuştu.

"İçeride korkunç şeyler oldu. Sen iyi misin?"

"İyi miyim? Hayır, pek değilim."

"Anlıyorum." Dikkatle bana baktı. "Sarah... yüz seksen iki numaralı posta kutusu. Adamlarımdan biri Jack Derber'ın fotoğrafını çekti. Yıllar önce River Bend'de çalışan posta memuresine gösterdi."

"Ve?"

"Memure onun Tommy Philben olduğunu söyledi. Forma yazdığı isim buymuş." Durdu, bu bilgiyi sindirmemi bekledi.

"Yani bu işte hep birlikteymişler, öyle değil mi? Şu ya da bu şekilde. Noah ile Jack."

"Öyle görünüyor." Yine sustuk.

"Sarah, Doktor Simmons'la konuştum. Yardım etmek istiyor."

"Yok, teşekkür ederim." Ona döndüm. "Bu kez 'etkisinden kurtulmak' diye bir şey olmayacak. Orada bir şeyi anladım."

"Neyi?"

"Kendi kendime ne söylüyor olursam olayım, o eski günlerde yalnızca kendimi kolluyordum. Bencildim, zayıftım. İşte bu yüzden Jennifer gibi olmaya bu kadar yaklaşmıştım. Şimdi bunu anladığıma göre, bir şeyleri değiştirmem lazım."

"Neyi?"

"Diğer elli dört kişi."

"Ne?"

"O listeyi istiyorum."

"Sarah, onu sana veremem."

"Jim."

Ona bakmadım. Sadece bekledim.

Birkaç dakika sessizce oturduk. Sonra tek kelime etmeden kalktı, arabasına gitti.

Bir dakika sonra elinde büyük sarı bir zarfla geldi. İçini çekti, omuz silkti ve zarfı bana verdi.

"Bunu benden almadın" dedi.

Zarfın içindeki kâğıdı çıkardım, isimlere baktım. Harfler bir an birbirine karıştı. Derin bir nefes aldım.

"Kalemin var mı?" diye sordum. Cebinden kalemini çıkarıp verdi.

Basıp ucunu çıkardım ve listenin tepesine, o eski gazetelerde kullanılan kocaman matbaa harfleriyle SYLVIA DUNHAM yazdım.

Kalemi ve boş zarfı geri verdim, kâğıdı küçük bir kare halinde katladım ve cebime koydum.

Sylvia Dunham'ın, fotoğraftaki o kızın nerede olduğunu düşündüm. Onuncu sınıf fotoğrafı. Bir yerlerde yitip gitmiş adsız bir kız. Ama onu bulacaktım. Bir biçimde bulacaktım ve annesiyle babasının, onun o şeytanı tercih etmediğini anlamalarına yardım edecektim. Hiçbir şey yapamasam bile, en azından o acıyı silmek istiyordum.

Bir amacım olduğunu hissediyordum, çok önemli bir amacım vardı. İçimdeki o oyuğu, o boşluğu yakıp tüketiyordu. Kederimi alıp götürüyordu; duyduğum bu ihtiyaç kederimi silip atıyordu. Bu onarma ihtiyacı. Hepsini kurtarma ihtiyacı.

Jim'e baktım. Gülümsüyordu. İkimiz de ayağa kalktık. Bendeki değişimin gözle görünür olup olmadığını merak ettim.

Elimi ona uzattım. Şaşırmış gibiydi, yine de elimi tuttu, tokalaştık. Eli sıcacıktı, teni yumuşak. Elimi tutuşu bana kendimi güvende ve rahat hissettirdi. Gözlerine baktım. Yeşil olduklarını hiç fark etmemiştim. Sonra ikimiz de gülümsedik.

Teşekkür

Zeki ajanım Alexandra Machinist'e, bu kitabın ilk taslaklarından itibaren yolunu açtığı için; Dorothy Vincent'a yurtdışında kitabımı harika bir şekilde temsil ettiği için; Tina Bennett'a bana ilk kapıları açtığı için; Pam Dorman ve Beena Kamlani'ye çok yetenekli ve anlayışlı bir şekilde yaptıkları editörlük için; Pamela Dorman Books/Viking'deki bütün ekibe büyük emekleri ve bu kitaba inandıkları için; bu kitabın ortaya çıkmasında hem duygusal hem de editoryal anlamda inanılmaz destek veren eşim Stephen Metcalf'a; üniversiteye gidene kadar bu kitabın tek satırını okumaya izinleri olmayan kızlarım Stella ve Kate'e; muhteşem kız kardeşim Lindsy Farina'ya; en iyi arkadaşım ve ilham kaynağım, Lisa Gifford'a; ve bu kitaba farklı biçimlerde destek veren sevgili dostlarım George Cheeks, Emily Kirven, Michael Kirven, Corey Powell, Paige Orloff, David Grann, Jeff Roda, Jennifer Warner, Virginia Lazalde-McPherson, Mike Minden, and Marshall Eisen ve herşeyi anlamlı bir hale getirmemi sağlayan Melissa Wacks'a çok teşekkür ederim.